CERCETAREA EXISTENŢEI SAU LAMPA CUNOAŞTERII

Vedanta există din cauză că realitatea nu este ceea ce pare a fi. Animalele nu au nevoie de scripturi pentru iluminare. Ele nu se îngrijorează, pentru că accepta realitatea așa cum este. Îngrijorarea față de un viitor nesigur ne distinge de orice altă ființă întrupată; textele antice definesc ființe umane ca "cei care își fac griji" În afară de grijile obișnuite ale vieții cotidiene, unii dintre noi sunt chinuiți de o evidentă enigmă: de ce, în cazul în care realitatea este una (fapt foarte clar pentru orice persoană rațională), de ce ne pare o dualitate, o diviziune între sine și lume? Această confuzie existențială ne compromite posibilitatea de a ne bucura de libertate, care este dreptul nostru nativ. De ce și cum realitatea non-duală apare ca dualitate și ceea ce putem face referitor la asta este esența Vedanta și tema principală a acestei analize minunate a existenței / conștiinței scrise de Vidyaranya Swami Panchadasi în secolul al XIV-lea.

Introducere

Confuzia fundamentală între aceste două puncte de vedere (dualitatea și non-dualitatea/ real și aparent real) necesită învățături care să investigheze natura mai multor principii eterne: conștiința pură, materia și crearea materiei, existența și relația sa cu conștiința, experiență și cunoaștere, fericirea experiențială și non-experiențială, ființele conștiente care populează lumea materială, psihologia lor conștientă și inconștientă, relația dintre ei, dorința lor incredibil de libertate, natura atașamentului (înrobirii) pentru obiecte, limitările mijloacelor de cunoaștere date de Dumnezeu, necesitatea unei analize impersonale a naturii realității și o metodă sistematică pentru atingerea libertății și ceea ce pare a fi libertatea pentru oe persoană și ce înseamnă să fii o persoană liberă. Cunoașterea completă a realității este eliberarea de micime, nesiguranță, neputință și frică, pe scurt de îngrijorare.

Deoarece este un text avansat, inainte de studiul Panchadasi se recomandă înțelegerea altor texte (Tattva Bodha, Bhagavad Gita și unele Upanișade), pentru că. Panchadasi este un text ***prakarana***, de analiza și cercetare a unor mantre celebre din Upanishade. În fiecare capitol (în total 15) este tratat un anumit subiect. Aceste cincisprezece capitole sunt împărțite în trei secțiuni: una privind discriminarea, una iluminarea și una fericirea.

Pentru eliberare nu trebuie să înțelegem complet textul. De fapt, poate fi înțeles intelectual, însă să nu obținem mult dorita libertate care apare din înțelegerea fermă și profundă. Libertatea apare atunci când te poți delimita (discrimina) de obiectele obisnuite clipă de clipă. Pentru a obține beneficii maxime trebuie să auzim textul predat de un îndrumător competent, Însă un atent studiu individual este esențial îentru a ne elibera de credințele și convingerile limitative.

Cuvintele " sine", "conștiință", "Existență" și "conștientizare" sunt folosite alternativ de-a lungul textului. Deși multe texte utilizează cuvântul "Sine" pentru a-l distinge din ego, m-am decis să utilizez „s” mic în conformitate cu ideea non-dualității. Am folosit, totuși, literele mari pentru a identifica principiile de bază care structurează universul conștiinței nelimitate.

I.

Discriminarea sinelui de obiecte

Dacă totul este conștiință, atunci experiență este conștiință și ar trebui ca, prin analiza experienței, să fim în măsură să ne dăm seama de natura noastră de conștiință. Panchadasi introduce metoda cunoașterii de sine, pe baza unei cercetări a logici neexaminate a experienței noastră de zi cu zi. Cunoașterea de sine și ignoranța de sine se manifestă sub forma cuvintelor dispuse în anumite tipare de gândire. Panchadasi este o activitate foarte complexă care analizează sensul cuvintelor, astfel încât gândirea greșită referitoare la natura realității să poată fi expusă și corectată. Suferință încetează atunci când gândirea cuiva coincide cu natura realității.

1. *Închinare la picioarele de lotus ale guru-lui meu Sri Shankarananda, care distruge ignoranța de sine, cauza atașamentului meu la convingerea că, căutarea obținerii fericirii prin obiecte îmi poate aduce o pace durabilă.*

Acest verset este o invocare a sinelui sub forma tradiției învățăturii. Informează căutătorul că,

cunoașterea de sine este impersonală, cunoaștere relevată care a fost transmisă nealterată de credințele personale sau opiniile învățătorilor vreme de nenumărate generații.
Căutarea fericirii prin obținerea obiectelor este numită samsara și este cauzata de ignoranța de sine. Asta provoacă o mare suferință și pierderea libertății emoționale și intelectuale. Este aproape imposibil de a scăpa de această ignoranță.
2. *Această discuție revelează discriminarea între sine și non-sine necesară pentru înțelegerea clară a celor ale căror inimi au fost purificate de serviciul la picioarele guru-lui*.
Pentru cunoașterea de sine trebuie să îndeplinim niște condiții (calificări): înțelegere clară că (1) fericirea căutată nu poate fi găsită în obiecte și că (2) viața este un joc fără câștig; fiecare câștig implică o pierdere. Persoana calificată are: (3) **capacitatea de a discrimina** sinele de obiectele prezente în aceasta, odată ce sinele îi este cunoscut, (4) **detașarea** de obținerea unor anumite rezultate ale acțiunilor, (5) **dorința arzătoare de a fi liber de toate limitările**, (6) înțelegerea că numai cunoașterea și nu experiența, ne poate elibera, (7) încrederea în mijlocul de cunoaștere în perioada de așteptare a rezultatului analizei experienței conform Scripturilor, (8) puterea de a adera la propria natura, (9) controlul minții prin observare și analiză, (10) controlul simțurilor, (11) capacitatea de concentrare pentru o perioadă lungă de timp asupra unei idei și (11) capacitatea a îndura neafectat valurile vieții. Dacă rodul cunoașterii de sine nu este experimentat (eliberarea de dependența de obiecte) ca urmare a asimilării acestei cunoașteri valoroase, asta se datorează lipsei uneia sau a mai multor din aceste condiții, care pot fi dobândite prin diferite metode.
"Picioarele de Lotus ale guru" înseamnă devotamentul față de cunoașterea de sine. Cunoașterea de sine a cuiva ca fiind conștiință fără limite stă la baza fiecărei persoane cu adevărat liberă așa cum picioarele sprijinină corp. Serviciul închinării la picioare se referă la o viață dedicată cercetării de sine, mijloacelor de cunoaștere de sine.
În tradițiile spirituale orientale, lotusul este un simbol comun al iluminării. Cuvântul "guru" înseamnă "ceva care elimină întunericul ignoranței, "adică" lumina " conștiinței sub forma aceastei învățături.

Experienta = Un subiect conștient plus obiecte inerte
(1). Faptul că suntem conștienți, existenți și simțitori este o realitate.
(2). De asemenea, este o realitate faptul că conștiință vine în contact cu cinci categorii de obiecte (spațiu, aer, foc, apă și pământ), așa cum cele cinci simțuri sunt legate de fiecare element material. Obiectul accesibil urechilor este de sunetul; al pielii este atingerea; al ochilor formele și culorile; obiectul a limbii este gustul; obiectul nasului este mirosul.
(3). Modul în care conștiința poate cunoaște obiectele este determinat de doi factori: (a) organele de simț; oricare sens organ pe care eu, conștiința, îl aleg îmi îmi permite observarea obiectelor pe care le dezvăluie și mă împiedică să observ alte obiecte. (b) tipul de gândire al minții determină tipul obiectului pe care dorim să-l observăm. Tipul de gândire este povocat de o dorință inconștientă pentru obiect.
Înainte de a veni în contact cu un obiect, eu, conștiința, și obiectul am fost separați, dar odată ce venim în contact spunem, "Observ/trăiesc experiența unui copac", de exemplu. **Conștiința este numită conștiință atunci când nu este în contact (nu percepe) cu un obiect. Când observă obiecte este numită "experiență." Experienta este un alt nume pentru conștiință.** Experienta este un statut relațional al conștiinței. Când apare un sunet, spun că trăiesc experiența unui sunet.
Dacă experiențele discrete sunt doar experiențe ale sinelui care apare in mai multe forme, separându-mă de experiență, ele lasă așa cum sunt. Ajungerea în această postură (de a fi unic) se numește "eliberare" (moksa). Separarea mea de experiență este numită "discriminare" (Viveka).

Eroarea fundamentală ~ Maya
Dacă ești întrebat dacă ai o singură experiență sau mai multe în fiecare zi, poți răspunde că ai mai multe experiențe, dar nu este adevărat. Ai doar o singură experiență care pare a fi mai multe experiente în care apar obiectele pe care le observi. O caracteristică a experienței este că, obiectele se schimbă, dar conștiința, observatorul ei, nu. Însă ni se pare că se schimbă. Dacă eliminați obiectele veți vedea că conștiința nu se schimbă și toate experiențele sunt o unică conștiință care se experimentează pe sine. Eliminarea obiectelor nu este o acțiune fizică. În mod normal, atunci când suntem în contact cu un

obiect care nu ne place, încercăm să ne separăm fizic de el. Obiectele care ne plac nu sunt niciodată o problemă; nu trebuie să ne despărțim de ele pentru că totdeauna am fost separați ele.
Încercarea de a ne separa de un obiect (sau să obținem un obiect dorit) înseamnă că credem că suntem atașați de obiect, chiar dacă în realitate nu ești. Încercarea de a obține un obiect, încercarea de a menține posesia unui obiect sau încercarea de a scăpa de un obiect de care ne simțim legați este dureroasă. Eu, conștiința, nu sunt legat de obiecte, deși așa mi se pare. Atât câștigul, cât și îndepărtarea obiectelor este doar o acțiune mentală, pentru că nu există nici o legătură reală între noi și obiectele experimentate, din cauza faptului că sinele și obiectele aparțin unor nivele de realitate diferite. Tu, conștiința ești sensibilă și obiectele sunt inerte. Eliberarea de atașamentul față de un obiect atunci când este înțeleasă natura atașamentului se numește "discriminare". Asta este echivalent cu libertatea.

Definiția obiectului
Vedanta este extrem de strictă cu sensul cuvintelor. Nu trebuie să mergem mai departe decât de folosirea neglijentă a înțelesurilor cuvintelor pentru a înțelege de ce învățăturile moderne non-duale sunt atât de ineficiente. Caracterul vag al învățăturilor contemporane nu ascunde doar faptul că profesorii nu au un mijloc de cunoaștere impersonal, ci și că ei sunt confuzi cu privire la natura conștiinței în sine, înțelesul cunoașterii ei și mijloacele de cunoaștere. Dacă am urma învățăturile unui profesor confuz care își formulează învățătura bazându-se pe interpretarea propriilor sale experiențe spirituale, vom ajunge confuzi.
Înainte de a vorbi despre eliberare avem nevoie de câteva definiții, pentru că învățătura este o învățătură, nu speculații despre ceva despre care atât profesorul, cât și sunt neclari. **Un obiect este altceva decât mine, subiectul.** Corpul îmi apare ca un obiect în mine. Sentimentele apar în mine și îmi sunt cunoscute. Ele sunt, de asemenea obiecte, așa cum sunt gândurile, convingerile, conceptele si credințele. Absolut orice experientez este un obiect, inclusiv trecutul, prezentul și viitorul. Experiența în sine este un obiect care îmi este cunoscut.
Cunoașterea "Eu sunt martorul neobiectiv al conștiinței" este libertate, unicul scop aflat în spatele nenumăratelor noastre scopuri. Când folosim cuvântul "libertate" ne referim la eliberarea de dependența de obiecte. Nu e foarte dificil de înțeles că sunt independent de obiectele materiale, pentru că este destul de evident că ele nu sunt eu, cu toate că acest fapt nu împiedică atașamentul pentru ele. Dar când vine vorba de obiectele subtile cum ar fi gândurile și sentimentele, distincția nu este chiar atât de clară și atașamentele sunt mult mai greu de depistat. Un singur obiect (o credință, de fapt) este deosebit de dificil de separat de mine: credința că trebuie să devin ceva pentru a mă valida pe mine insumi. De îndată ce suntem capabili să vorbim și să înțelegem cuvintele, părinții noștri ne întreabă ce vrem să "devenim" când când vom fi mari.
Până în acest moment nu a fost bine așa cum eram. Dar, de obicei, până în clipa morții, totdeauna încearcăm să devenim ceva ce nu suntem: trebuie să devenim mai siguri dpdv material, să păcălim timpul și să devenim mai tineri, să devenim împliniți în dragoste, să devenim mai bine dpdv moral, să devenim iluminați!
Încercați să nu uitați această definiție, pentru că este esența cercetării de sine; veți avea nevoie de ea până la sfârșitul căutării dvs și după aceea.
Este baza practicii care va elibera.

Non-existența, Vidul
Unii oameni se tem să renunțe la atașamentul față de obiecte, deoarece cred că, în lipsa obiectelor vor experimenta un vid deprimant. **Dar trebuie să ținem cont de faptul că nu încetăm să trăim experiența atunci când nu există obiecte în ea**.
Experimentăm două situații: absența obiectelor și deplinătatea prezențeia tale. În somnul adânc, o experiență plăcută, existăm confortabil, fără obiecte.
Să presupunem că sunt o persoană care joacă diferite roluri în viață. Un rol este un obiect. Orice altceva decât mine orice, conștiință, este un obiect. Cănd mă duc la magazin, sunt un client. Când sunt la locul de muncă, sunt un angajat. Când ajung acasă, sunt un soț. Când mă duc la un meci de fotbal, sunt un fan. Statutul și numele mi se schimbă odată cu activitățile mele relațional, dar nu există nici o schimbare în mine, conștiință. Eu sunt la fel nedivizat, uniform, conștiința continuă înainte, în timpul și după jucarea

a diferite roluri. Chiar și la nivel fizic nu există practic decât puține schimbări sau aproape deloc de la o zi la alta: cântărește la fel, am aceeași înălțime, parul are aceeași culoare, etc.

Nu exista timp, există doar un singur moment
Unica conștiința universală apare ca o experiență continuă pe parcursul zilei. În starea de vis conștiința nedivizată este la fel ca în starea de veghe, deși obiectele sunt diferite. În somn adânc conștiința experimentează lipsa obiectelor.
Cela trei stări adunate alcătuiesc o zi. Același lucru se întâmplă în fiecare zi - mă trezesc, visez și dorm. Dacă conștiința este neschimbată zi de zi, înseamnă că este veșnic neschimbătoare. Dacă experiența este aceeași în fiecare zi, ea este neschimbată.
Timpul nu este liniar. Este ciclic. Obiectele și experiențele se schimbă aparent, dar toate experiențele sunt doar nume relaționale ale unicei conștiințe.
Tu nu devii o altă ființă conștientă, diferită de cea dinainte, atunci când ai o altă experiență.
Oamenii întreabă de obicei, "Ce mai faci?" Acest lucru arată că ei cred că sinele de azi este diferit de cel de ieri. Dar aceeași "eu" experimentat ieri este experimentat și azi. Același "Eu" vede, miroase, gustă, atinge și ascultă. Dacă trăiești experiența unui tată și elimini cuvântul tată, rămâne experiență pură. Dacă tatăl tău intră în cameră trăiești experiența unui fiu. Elimină fiul și rămâne experiența pură. Când Experienta nu îl schimba pe "eu".

Durerea și suferința
Experienta nu este nici plăcută, nici dureroasă. Aparenta plăcere și durere experimentată este cauzată de interpretarea de către minte a experiențelor discrete prezentate conștiinței. Interpretarea minții se bazează pe experiențele trecute.
Textul începe cu o analiză a conștiinței (chit), care va fi asociată, mai târziu, cu existența (sat).

Ce este constiinta?
Acesta este esența interioară nemuritoare a fiecărui individ. Ea se numește Jivatma, conștiința eternă, atotpătrunzătoare. Pentru ca este esența a orice, este numit **sine**, cel fără de care un lucru nu este un lucru. Fără conștiință nu există nimic.
Ce se poate spune despre sine/conștiință: (1) nu este o parte, produs sau proprietate a corpului, (2) este un factor independent care pătrunde și însuflețește corpul, (3) nu este limitat de limitele corpului, extinzându-se dincolo de el infinit. Este invizibil, ca și spațiul, dar spațiul este o substanță, nu un vid ca, conștiința. Așa cum spațiul este peste tot, și conștiința este peste tot. (4) supraviețuiește morții corpului. După ce dispare corpul, conștiința nu mai poate fi identificată, deoarece corpul este a reflecție a conștiinței. (5) nu este limitat de timp.
Constiinta este eternă (sat). Este existență, este-ființă. Conștiința/existența atotpătrunzătoare și plenitudinea ei este nelimitată (Ananta).
Printr-o analiză a experienței, versetele 3-10 stabilesc natura sinelor individuale ca existență (sat), conștiința (chit) și beatitudine (fericire) nelimitată (ananda). Cu ajutorul Vedanta înțelegem natura sinelui universal (Paramatma). Acesta este considerat a fi diferit de sinele individuale. Avem nevoie de Vedanta pentru a stabili conexiunea dintre individ și totalitate, pentru că experiența noastră din dualitate ne face să credem că suntem separați de orice.
3. Obiectele simturilor cunoașterii (sunet, vedere, gust, atingere și miros), care sunt percepute în starea de veghe au proprietăți diferite, dar conștiința conștientizarea lor este unică.
4. În starea de vis, obiectele percepute sunt tranzitorii; în starea de veghe, par permanente. Dar conștiința / conștientizarea, care cunoaște obiecte din starea de vis și din starea de veghe, este aceeași.
Starea de vis ne ajută să înțelegem natura neschimbătoare a conștiinței. Când trăim experiența unui vis, ni se pare ca experiența din vis se schimbă, dar numai obiectele din vis se schimbă. Chiar dacă obiectele se schimbă, starea vis în sine rămâne la fel. Nu există nici o diferență reală între starea de vis și cea de veghe, cu excepția faptului că durata de viață a obiectelor pe care eu, conștința, le observ,este diferită. Conștiința este uniformă și continuă în ambele stări. Obiectele sunt situate în conștiință, nu în altă parte. Acest lucru ar trebui să fie ușor de înțeles analizând starea de vis. Corpul fizic apare în vis ca

un obiect de vis. Și în vis, ca și în starea de veghe, corpul fizic este considerat a fi la fel de real. Obiectele din starea de vis sunt gândurile, prin urmare, corpul din vis este un gând. Cum poate fi real? Este doar un gând, de asemenea, și în starea de veghe, dar pare a fi real.

Cum trăim experiența obiectelor?
Experiența este un tip de gândire conștientă. Este numită vritti. Vritti este senzația că mintea este conștientă. Fără conștiință, mintea este inconștientă, inertă. Atunci când este iluminată de conștiință mintea devine conștientă, capabilă de cunoaștere. Relația dintre conștiință și gând este identică cu relația dintre conștiință și corp, pentru că mintea și corpul se situează alt nivel de realitate decât al conștiinței. Așa cum conștiința nu este o parte a corpului, nu este nici parte a unui gând și nu este nici o proprietate a unui gând. Conștiința este un factor independent care face gândirea să fie simțitoare. Conștiința nu este afectată de mărimea, forma sau durata gândirii. Precede gândul și rămâne, după ce gândul dispare.
Fluxul experiențelor noastre este o consecință a torentului continuu de gânduri care apar și dispar în/ din conștiință. Conștiința nu apare și nici nu dispare, nici nu vine și pleacă, deși pare să se schimbe atunci când este confundată cu gândurile pe care le iluminează. Este întotdeauna prezentă și, în mod constant, strălucitoare în mințile noastre. Conștiința străbate fiecare gând și există între gânduri. Atunci când nu există niciun gând, conștiința este considerat a fi fără obiecte.
Deși fiecare gând este în contact cu conștiința, ea nu este în contact cu nici un gând / experiență. Dacă eu sunt conștiința, sunt întotdeauna liber de experiență.
5. Trezirea din somnul adânc, ne amintește o lipsă a percepției obiectelor. Pentru ca nu ne amintim decât de obiectele cunoscute anterior, este clar că în somnul profund este experimentată o lipsă de cunoaștere a obiectelor.
Somnul profund este o experiență particulară. Nu este vidul. Este experiența absenței obiectelor, în care totul este sub formă de semințe (stare de potențial nemanifestat). Este numit moolavidya, rădăcina ignoranței. Este Ananda, fericirea experiențială. Nici conștiința nici somnul nu sunt conștientizate (cunoscute) în timpul somnului profund, pentru că intelectul se află în forma sa latentă. Dupa trezire ne amintim de somn. Nu am putea să ne amintim experiența somnului, dacă nu am fi cunoscut această stare, pentru că nu ne putem aminti decât ce am experimentat. În plus, nu putem trăi nicio experiență fără gânduri, așa că, în starea de somn profund trebuie să existe un gând, chiar dacă, corpul subtil este în stare latentă. În ce apare experiența somnului profund dacă mintea nu este prezentă? Nu poate avea loc "În" conștiință, deoarece conștiința este non-duală; nu are niciun „loc” în care să conțină obiecte. Experiența somnului profund are loc într-o lume de vis aparent creată de Maya, iluzia, care se suprapune pe conștiință.
Se petrece în corpul cauzal, unde mintea este latentă, adormită. În această stare există un mod subtil de gândire non-duală (Nirvikalpa) numit Nirvikalpa vritti. Deși este prezent permanent, deoarece Corpul Cauzal este mereu prezent, este prea subtil pentru a fi recunoscut. Poate fi doar dedus dupa trezire.
Ni se pare ca nu există nicio experiență în somnul profund, dar, pentru somnul profund avem un cuvânt (concept) despre. Creem cuvinte sau concepte doar pentru experiențele cunoscute. Dacă există experiența, există și cel care experimentează. Deoarece experiența este un gând „în” conștiință, în starea de somn profund trăim experiența noastră înșine sub formă unui gând sensibil extrem de subtil. Acest gând este numit Prajna, adormitul.
Dacă eu te sun atunci când ești singur acasă te întreb „cine este acolo?”, vei spune că nu este nimeni. Dar tu ești acolo. **Cunoașterea stării de somn in starea de veghe este o cunoaștere indirectă, o amintire. Când sunt în America am cunoașterea directă / experiența Americii, dar atunci când sunt în India cunoașterea mea despre America este o cunoașterea indirectă, adică o amintire**. În starea de veghe avem amintirea somnului profund, pentru că, în starea de somn, am trăit o experiență directă. Nu putem avea o experiență directă, dacă nu sunt prezenți și conștienți.
6. **Obiectul (experiența) conștientizat în somnul profund este ignorarea obiectelor. Conștientizarea obiectelor din stările de veghe și de vis și conștientizarea lipsei obiectelor în somnul profund sunt identice.**
Dacă există experiența, în somn profund, atunci există și gând și, dacă există gândul există și conștiința, pentru că nu putem avea niciun un gând, fără să-l cunoaștem și nu putem cunoaște nimic fără conștiință

chiar dacă ni se pare că în somnul profund nu există nici o conștiință. Îndoiala referitoare la existența de sine în somnul profund se datorează unei confuzii între conștiință pură originală și conștiința reflectată, corpul subtil.
Conștiința există chiar și într-o stare de comă profundă. Acesta este motivul pentru care, cineva care este în comă nu este îngropat, chiar dacă corpul subtil nu este prezent. În comă gândurile sunt prea subtile pentru a fi percepute. În Nirvikalpa samadhi gândurile sunt tendințele sau vasanele. Tendințele sunt impresiile subtile lăsate de experiențe în corpul cauzal. Ele nu sunt percepute în starea de veghe, în care nu sunt percepute decât gândurile brute.

Logica neexaminată a experienței.
Conștiința nu este o parte, un produs sau o proprietate a experienței. Este diferită de gândurile percepute (conștientizate) în stările respective. Conștiința nu poate fi percepută, dar este ușor de înțeles, dacă avem o minte pregătită. De exemplu, atunci când percepem un obiect fizic percepem lumina și obiectul luminat. Dar atunci când suntem întrebați ce percepem, vom spune că obiectul pentru că lumina pare să facă parte din obiect. Dar, de fapt, știm că obiectul nu are nici o legătură cu lumina. Dacă lumina ar fi aparținut obiectului, în univers ar fi existat un număr infinit de lumini, dar există o singură lumina care luminează toate obiectele.
Gânduri sunt obiecte inerte care nu se luminează singure; dacă ar fi făcut-o am fi avut câte un fel de conștiință asociată cu fiecare gând. Experienta înseamnă gândurile luminate de sine, conștiința. Conștiința există înainte de fiecare gând și rămâne, atunci când gându dispare. **Dacă ne putem dezvolta capacitatea de a separa lumin care iluminează fiecare experiență de experiența în sine, ne vom da seama că natura noastră este conștiința și ne vom elibera de sentimentul de limitare**.
7. Conștiința este neschimbată în toate ciclurile temporale, trecut, prezent și viitor. Spre deosebire de soare, conștiința nu răsare și nici nu apune. Nu se naște și nici nu moare. Este auto-revelatoare.
O zi nu are douăzeci și patru de ore pentru că nu există nici un moment. O "zi" este un ciclu a celor trei stări. Deoarece ciclurile fiecărei persoane sunt diferite, nu există nici un obiect impersonal numit "timp", deși pentru a structura experiența și pentru a face mai eficientă satisfacerea dorințelor, oamenii au inventat ideea timpului obiectiv. Timpul este o modalitate de a măsura intervalul dintre gânduri / experiențe.
De o săptămână are doar șapte zile. Când ne vom trezi mâine nu avem nevoie de o nouă conștiință pentru a trăi noua zi. Deși zilele diferă, conștiința care cunoaște zilele rămâne aceeași. Nu se naște și nici nu moare.
Știința susține că, conștiința a evoluat din materie. Dar ea nu este un produs al cuiva/ceva. Totul este un produs al conștiinței. Nu poate evoluea, pentru că există veșnic. Pentru ca să se manifeste, trebuie să existe un mediu corespunzător. Dacă nu există un corp nu se va manifesta. Când apare corpul, ea se manifestă. Dar corpul nu o poate manifesta, deoarece este inert. Nu putem obține conștiința din ceva care nu are conștiință. Deci, conștiința exista înainte de apariție corpului.

Cum să dovedin existența conștiinței?
Nu este nevoie să o dovedim, pentru că este de la sine evidentă. Fiecare obiect trebuie să fie validat de conștiință, dar conștiința nu necesită validare. Ea dovedește existența a tot. Din moment ce există veșnic, existența trebuie să fie natura sa intrinsecă. Nu există două sau mai multe existențe. Scriptura spune că este non-duală (advaitam). Dacă conștiința ar fi fost împrumutată de la o altă sursă nu ar fi durat. Ce este împrumutat este neesențial. Este esențial numai ce este intrinsec. Esențial înseamnă că fără conștiință nu există nimic. Dacă cercetăm conștiința înțelegem că este existența, ceea ce este. Dacă te-aș întreba dacă ai vreo îndoială dacă exiști sau dacă nu sunteți conștient niciodată nu vei răspunde afirmativ. Nimeni nu ți-a spus vreodată că exiști sau că ești conștient. Aceste aspecte nu au nevoie de relevare, pentru că sunt de la sine relevante.

Rezumat
Cercetând experiența înțelegem că, conștiința este mereu prezentă și că nu se schimbă. Gândurile se schimbă, dar conștientizarea lor nu se schimba. Conștiința nu este o parte, un produs sau propietate a

vreunui gând, deși este strâns legată de orice gând. Conștiința este numită experiență atunci când este asociată cu un gând. Când văd un câine, gândul câinelui îmi apare în minte și apare experiența câinelui. Conștiința era deja prezentă atunci când a apărut în ea gândul. Gândul câine nu este suficient pentru experiența câinelui, mai trebuie ceva care să o perceapă (cunoască) - conștiința. Dacă îndepărtăm gândul câine, îndepărtăm doar experiența câinelui, nu și conștiința. Conștiința este cea care face ca gândurile să fie cunoscute. Tipurile de experiențe se datorează tipurilor de gânduri, nu conștiinței. Dacă conștiința este adevărat astăzi este adevărată pentru totdeauna. Deci, nu există de fapt nici un timp, doar trei stări care se succed la nesfârșit și o infinitate de gânduri care crează un număr nesfârșit de experiențe discrete din conștiința neschimbătoare mereu prezentă.
Dacă susțin că există un câine "acolo", în ceea ce-ți imaginezi că este realitatea, cercetează materialitatea, substanțialitatea câinelui. Este un corp din carne, făcut din materie, adică din particule elementare care vibrează în spațiu. Spațiul nu este absolut, un obiect care există independent; spațiul depinde de constiinta. Dacă nu ar exista conștientizarea lui, ar mai exista spațiul? Spunem că poate fi transformat în sursă, conștiință. Câinele este tu, conștiința, dar tu nu ești câine.
Conștiința de la sine existentă este înțelesul real al cuvântului "Eu". Fiecare obiect din conștiință dispare, dar sinele nu. Chiar și în moarte, pierzi doar exprimarea conștiinței, nu conștiința în sine, la fel ca atunci când te duci la culcare.

Legătura dintre Conștiință, Existență și Fericire
Aici textul stabilește legătura între conștiință, existență (satchit) și beatitudine (ananda). Această legătură ne furnizează motivația pentru cercetarea de sine.
Toată lumea caută fericirea și că fericirea este natura sinelui. O căutăm pentru că este natura noastra. Evităm sau renunțăm inconștient la lucruri nenaturale.
8. Această conștiință este sinele tuturor ființelor. Natura sa este fericirea, pentru că de dragul sinelui oamenii nu vor să moară niciodată și să trăiască veșnic.
Înainte de a aborda acest subiect trebuie să stabilim înțelesul cuvântului "Fericire", pentru că este singura motivație a tuturor activităților umane. Este o rușine că, cuvântul Ananta (nelimitare) a devenit confundat cu cuvântul Ananda (fericire, bucurie, beatitudine), deși există o legătură între ele. Ananta înseamnă "fără sfârșit" și implicit "fără început", adică veșnic. Nu este un cuvânt care se referă la o anumită experiență, de exemplu experiența de bucurie, spre deosebire de durere,. Deci, probabil că, cele mai bune cuvinte sunt nelimitarea, completitudinea, nepartiționarea, plenitudinea și non-dualul. Ele se referă la martorul non-experiențial conștiință / conștiență, sinele a tot. Nu se referă la un sentiment.
În același timp, oamenii nu sunt motivați să trăiască o experiență care să nu le provoace bucurie, fericire, plăcere, satisfacție sau iubire. Vrem să ne simțim bine tot timpul. Cuvântul ananda se referă la experiența fericirii, bucuriei, plăcerii, satisfacției, fericirii și libertății. Este martorul neexperiențial, conștiința, așa cum se reflectă în cel mai subtil aspect al existenței, Corpul Cauzal, " învelișul fericirii", despre care se vor spune multe pe măsure ce ni se relevă învățătura. Martorul, conștiința și învelișul beatitudinii nu sunt la fel, de aceea este important să facem distincția dintre Ananta și Ananda. Căutăm fericirea experiențială (care nu durează) dar când o facem, în realitate căutăm completitudinea, care este ceea ce suntem. În mod evident, până când vom înțelege ce înseamnă să fim compleți și nelimitați vom continua să căută sentimente bune. Sentimentele bune sunt un semn ce indică spre natura noastră reală.
Înainte de a continua cu tema fericirii, trebuie să legăm ideea de completitudine / nelimitare de cine suntem, martorul neexperiențial/ conștiința. Cuvântul "sunt" se referă la existență.
Până în prezent, am stabilit că (1) contrar convingerii noastre că conștiința este intermitentă și schimbătoare, noi de fapt trăim permanent experiența conștiinței chiar dacă atât cele trei stări, cât și corpul, gândurile și experiențele discrete se schimbă. Prin urmare, este rezonabil să concluzionăm (2) că, datorită existenței sale continue, conștiința nu poate fi decât existența nenăscută. Nu există nici o dovadă că existența a venit în existență, că s-a încheiat sau că se va termina vreodată. Pentru a pretinde că începe și se sfârșește trebuie să existe ceva ă anterior începerii și ulterior terminării, care să cunoască aceste experiențe, și asta numim conștiință. Conștiința care face posibilă afirmația nu poate fi decât existența căreia i se impută schimbarea, în mod eronat. Nu există nici o altă conștiință care să

pretindă că conștiința martor începe și se termină. Ca, conștiință, existența este nenăscută și veșnică. Dacă conștiința nu se schimbă de la un moment la altul, nici existența nu o face. Dacă existența nu schimba de la un moment la altul, atunci nu se schimba niciodată. Dacă ambele (existența și conștiința) nu se schimba niciodata, ele sunt identice. Daca există numai un singur neschimbător, conștiința / existență trebuie să fie natura noastră reală, pentru că noi existăm și suntem conștienți. Ea este "partea" neschimbătoare din noi și este o chestiune de experiență, nu o credință. Neschimbarea este doar un alt cuvânt pentru nelimitare și plenitudine.
În plus, natura noastră nu poate fi modificată, pentru că am fi în imposibilitatea de a aminti experiențele trăite, deoarece persoana care a fost ieri prezentă ar trebui să dispară pentru a deveni persoana de astăzi, la fel cum laptele devine brânză, deci nu am mai avea nicio amintire a ceea ce a fost ieri.
Totul în afară de sine se pot schimba, apare și dispare. **Natura noastră reală este numită sine (Atma), ceea ce este esențial (anvaya).** "Esențial" înseamnă "cel fără de care un lucru nu mai este un lucru." De exemplu, dacă avem trei pești mirositori și vom îndepărtîm mirosurile, încă avem trei pești. Dar dacă îndepărtăm "atributul de pește" nu mai avem pește. Rămânem cu trei forme ale materiei. Atributul de pește este esențial. Mirosurile nnu sunt esențiale (vytireka).

Sinele este beatitudine/fericire
Textul demonstrează în mod logic că sinele este sursa fericirii, Ananda. Când întâlnim un obiect despre care credem ca ne dă fericire, ne place acel obiect. Un anume fel de muzica, un fel de mâncare sau peisaje, etc. ne dau fericire. Prin urmare, spun că o iubim. În același timp, vom încerca să scăpăm de obiectele care ne dau tristețe sau de care ne temem, pentru că suferința nu este natura noastră. Dacă suferința ar fi fost natura sinelui, toată lumea ar fi vrut să moară cât mai repede posibil, dar toată lumea vrea să trăiască cât mai mult, pentru că fericirea este posibilă în orice moment.
Faptul că vreau mereu să mă protejez, ca să trăiesc cât mai mult înseamnă că eu sunt sursa fericirii. Chiar și sinucigașii nu doresc să scape de ei înșiși; vor doar să scape de probleme, astfel încât să fie fericiți. Când ești bolnav nu te urăsc pe tine însuți, ci urăști boala. Dorești să fi sănătos, pentru că te iubești.
9. Ceilalți sunt iubiți de dragul sinelui, dar sinele nu este iubit pentru altceva. Prin urmare, iubirea de sine este iubirea supremă.
Cel mai uzual cuvânt pe care-l folosim - "eu" - se referă la sine. Toată lumea este același "eu" Dacă lumea ar fi fost un alt "eu", cum am fi putut comunica? Ar fi trebuit să cunosc "eu"-l tău special și tu ar fi trebuit să îl știi pe al meu. Astfel, atunci când aș fi întâlnit o altă persoană ar fi trebuit să mă învețe, cine este și invers, înainte de a putea comunica. Comunicarea depinde de ceva comun. Este o "uniune" în înțelegere. Dacă fiecare "eu" ar fost unic, nu ar mai fi existat nici o modalitate de a comunica. Dar eu pot comunica cu un străin pentru că avem același "eu" și știm că faptele legate de corpuri (care sunt diferite) nu îmi afectează în niciun fel capacitatea sinelui de a vorbi cu el însuși într-un alt corp. În orice caz, sinele nu poate fi decât fericire (Ananda), pentru că eu sunt întotdeauna un obiect al propriei mele iubiri. Muncesc din greu pentru a mă mulțumi, pentru că îmi place de mine și știu că toți facem la fel.
Ceea ce este sursa iubirii este și sursa fericirii. Când ceva inceteaza să mai fie o sursă de fericire, nu mai este iubit. Faptul că mă iubesc pe mine însumi arată că eu sunt sursa fericirii. Iubirea pentru mine însumi este necondiționată, iar iubirea mea pentru alții este întotdeauna condiționată. Când circumstanțele care îi leagă pe alții de mine se schimba, dragostea pentru ceilalți se schimbă. Dragostea condiționată este ireală, pentru că nu durează. Iubirea de sine este necondiționată, deci este eternă. Prin urmare, este reală și nu este separată de conștiință. Dragostea unei persoane înțelepte include pe toată lumea pentru că el vede toată lumea ca fiind sinele: conștiința, existența și plenitudinea. Iubirea unei persoane ignorante de sine se îndreaptă doar către obiectele care corespund preferințelor și aversiunilor sale. Dacă faci ce vreau, te voi iubi. Dacă nu, nu te mai voi iubi.
10. Scriptura stabilește prin raționament că sinele individual și cel impersonal sunt natura existenței, conștiința și fericirea. Upanișadele ne învață că individul și sinele nelimitat sunt una. Până acum am stabilit printr-o analiză a experienței, și nu prin experiență, că sinele este Chit, sat și Ananda. Scriptura este revelația logicii neexaminate a experienței. Experiențele discrete sunt aparent personale, dar experiența în sine este impersonală. Dacă ceea ce este revelat nu este experiența fiecăruia și acest fapt nu ne este cunoscut, atunci Vedanta este inutilă și eliberarea este doar o

chestiune de noroc. Dar, presupunând că un individ este îndeplinește condițiile pentru înțelegere, adică are mintea pregătită adecvat, cercetarea îl va elibera, deoarece ignoranța este impersonală. Analiza logică duce la cunoașterea impersonală și există doar un singur individ etern, impersonal.
În cazul în care natura sinelui nelimitat este conștiința / existența / nelimitarea, atunci sinele individual și sinele universal sunt una, pentru că nu există două sine, două existențe nelimitate sau două conștiințe. Dacă ar fi două existențe sau două conștiințe, pe care o ai? Este o chestiune legată de experiență că nu ești două ființe. Dacă ar fi existat două libertăți, nu am fi niciodată liberi, deoarece fiecare dintre ele va fi limitată de cealaltă. Când ești liber nu evaluezi libertatea, te bucuri de ea fără îndoieli, pentru că nu există nimic care să o compari.
Poate părea ca și cum ar exista un sine transcendental, impersonal care este diferit de sinele individual, deoarece în acele momente rare când mintea este complet liniștită este experimentată nelimitarea. Și când gândul "eu" perturbă experiența cauzată de niște factori inconștienți, sentimentul de individualitate revine, ceea ce ne duce la concluzia că există un sine limitat și un sine nelimitat. Dar individualitate este doar un gand, nu un fapt. Cu toate acestea, este un gând atât de omniprezent, că conștiința aflată sub vraja ignoranței o consideră reală și ajunge la concluzia că este limitată.
Scriptura este credibilă, cunoaștere bazată pe experiența, care poate fi întotdeauna confirmată. Ea se bazează pe revelații, experiențe care se petrec atunci când ego-ul este suspendat (aphoanam). De-a lungul timpului aspectele neesențiale ale experienței non-dualității (interpretările persoanelor părtinitoare) au fost eliminate de tradiția, lăsând doar cunoașterea pură.
Cunoașterea gravitației, de exemplu, s-a relevat la un moment dat în mintea lui Galileo, dar este validată experimental de fiecare dată când cade câte un obiect.
Cu toate acestea, în absența unei revelații non-duale, este de încredere cunoașterea dobândită prin experiența altora. Vedanta este un mijloc de cunoaștere numit *APTA vakya*, mărturia unui martor competent imparțial, adică conștiința neexperiențielă. Cunoașterea cuiva este imparțială atunci când ego-ul este suspendat, pentru că, în acel moment, el vede lucrurile așa cum le vede conștiința. Deoarece constiinta este realitatea, vede lucrurile așa cum sunt. Nu trebuie ca, cineva să aibă o experiență discretă a non-dualității, pentru a culege roadele non-dualității - libertatea. Datorită faptului că non-dualitatea este întotdeauna cunoscută ca fiind esența entității care trăiește experiența, este întotdeauna disponibilă pentru a fi cunoscută (presupunând ca este un mijloc corespunzător) și odată cunoscută nu mai poate fi pierdută, deoarece este natura sinelui mereu prezent.

Cum ajungem să fim Prinși în Samsara ~ Fericirea obiectelor
11. Dacă nu știm clar că sinele este fericire nelimitată, nu va exista o dragoste intensă pentru el. Când știm, nu mai există nici o atracție pentru obiectele lumești, pentru că toată iubirea este îndreptată către sine. Este greu să spunem că sinele este complet cunoscută sau complet necunoscut.
Din cauză că cunoașterea noastră de sine este vagă, cei mai mulți profesori spirituali și așa-numitele "Învățături" ale lor prezintă sine într-un mod neclar, în special ca pe un obiect care nu este disponibil imediat, putând fi obținut doar într-un mod special. Departe de a fi un mijloc adecvat pentru cunoașterea de sine, cunoaștere parțială este instabilă și frustrantă, arătându-ne de ce atât de puțini oameni își dau seama cine sunt.
Dacă eu aș fi total ignorant de sinele meu, ca un animal, nu aș avea probleme, pentru că am nici un concept despre mine însumi. Ignoranța de sine creează probleme. Dacă știu perfect cine sunt, nu mai am probleme, pentru că fericirea este natura mea și nu am nevoie de obiecte pentru a mă face fericit. Dar puțină cunoaștere și puțină ignoranță constituie întotdeauna o problemă. Dacă nu știu că sunt întreg și complet, voi urmări obiectele pentru a obține fericirea, dar această urmărire va produce la fel de multă durere ca și plăcerea, poate chiar mai mult, pentru că obiectele dorite nu sunt sub controlul meu. Uneori obțin ceea ce vreau și, uneori nu.
Vorbirea noastră de zi cu zi ne arată că avem idei contradictorii despre cine suntem. Uneori vorbim ca și cum am fi corpul ("Eu sunt gras"), și, uneori ca și când suntem separați de corp ("corpul meu se simte greoi azi"). A doua declarație nu poate însemna decât că sunt conștiința, deoarece corpul este materie și materia este o categorie în existență.
Într-o anumită măsură trebuie să știm cine suntem, pentru că ne străduim întotdeauna să scăpăm de

suferință. Dacă sinele ar fi fost mizerabil, nimeni nu l-ar place. Dar noi nu ne iubim consistent atunci dacă suntem uneori fericit și alteori nu. Ne dorim fericire permanentă. Momentele trecatoare de fericire obținută ici colo prin obiecte ne face să credem că fericirea nu este constantă. Sau, dacă am auzit că sinele este fericirea nelimitată, putem crede că suntem incompetenți, pentru că nu ne simțim bine tot timpul. Noi vrem să ne simțim bine pentru că, la un nivel mai profund, suntem întotdeauna buni, din cauza faptului că sinele este plenitudinea / fericirea non-duală. **În sine nu există diviziuni, astfel încât nu există nici plăcere și nici durere, ci doar un sentiment de profundă satisfacție, ca și când am dormi în timp ce suntem treji**.
Scopul Vedanta este de a releva ceea ce este cunoscut incomplet. Dacă tu nu îl cunoști, vei continua căutarea, pentru că nu putem rămâne ignoranți față de tot ce ne place. **Nu este complet cunoscut (și iubit), deoarece se crede că este limitat și se presupune că depinde de obiecte. Uneori este cunoscut prin obiecte sub forma unor experiențe discrete de fericire, dar nu știm ce este**.
Dacă știm că existăm, cunoaștem sinele. Dacă știm că suntem conștienți, cunoaștem sinele. Dar cunoașterea că suntem existența / conștiința nu este cunoaștere completă. Cunoașterea este completă atunci când știm că sinele este întreg și complet, că tu ești asta, și modul în care micuța viață din corp și minte se leagă de tine.
12. De exemplu, vocea unui singur copil cântând într-un cor este acoperită de vocile simultane a celorlalți copii. Fericirea sinelui este ușor de ascuns de micile bucurii de zi cu zi care apar atunci când obținem obiectele dorite.
Din cauza obstacolelor aflate în calea cunoașterii depline, avem cunoaștere parțială. Obstacolele în calea cunoașterii clare pot fi atât o minte agitată inutil, cât și o minte extrem de plictisită. Obstrucțiile mai pot fi și sub forma emoțiilor amăgitoare, cum ar fi frica, furia, dorința și gelozia sau, după cum sugerează versetul, bucuriile de moment. În ambele cazuri atenția nu se îndreaptă spre reflectarea sinelui pe corpul subtil, sursa fericirii experiențială și, prin urmare, mai departe la sine, pentru că credința că obiectele sunt sursa fericirii aceasta ne distrage.
Când obținem ceea ce dorim, nu știm că doar trăim experiența deplinătății, pentru că suntem axați pe obiectul care aparent a determinat-o să se întâmple. Prin urmare tânjim după o altă experiență, odată ce experiența fericită începe să se estompeze. Această dorință agită mintea și ascunde experiența fericirii sinelui pe care o trăim mereu.
13. Experiența de zi cu zi a obiectelor ne conduce la concluzia că ele sunt existente și revelatoare de la sine. Un obstacol, cum ar fi orbirea, împiedică aprecierea existenței și revelării de la sine o obiectelor.
Un obstacol este ceva care ascunde cunoașterea clară și / sau ne aduce o cunoaștere greșită, de felul: "Eu nu văd obiectul," sau, "Eu nu sunt sigur ce este". Din cauza unor obstacole, ateii spun ca nu există nici un Dumnezeu, deși Dumnezeu este întotdeauna prezent fizic, deoarece Dumnezeu este tot ceea ce există. Pentru că noi nu apreciem sinele, credem că obiecte există și se dezvăluie de la sine, dar ele sunt generate de ignoranță (Maya) din conștiință și iluminate de conștiință, de sinele nelimitat.
Numai sinele există de la sine, toate obiectele depinzând de el. Cunoașterea neobstrucționată este: "Obiectul există pentru că îl văd." Cunoașterea obstrucționată este, "Văd obiectul, pentru că este acolo."

De ce Sinele nu se cunoaște așa cum este ~ Maya și Avidya
14. Obstacolul universal în calea aprecierii sinelui ca, conștiință este ignoranța fără început (Maya).
Deci, de ce a creat conștiința acest obstacol și când a apărut prima dată? Conștiința nu creează, pentru că este non-duală, și lipsită de acțiune. Pentru creare este nevoie de acțiune, și conștiința este lipsită de acțiune (akarta). Numai ignoranța creează. Aceasta este fără de început, frumoasă și inteligentă. Noi o numim Ishvara. Unii o numesc Dumnezeu. **Ca și conștiința, ignoranța nu este un obiect al creației. Este inerent, ca o posibilitate în conștiință. Este pur și simplu puterea necunoașterii**. Dar această necunoaștere este unică, creând întregul univers. Este substanța universului (materia) legile fizice, morale si psihologice care guvernează universul și ființele care îl populează.
Când a început ignoranța față de orice, inclusiv față de sinele nelimitat? Este întotdeauna prezentă (anaadi) până când este eliminată prin cunoaștere. Este întotdeauna prezentă pentru că sinele este întotdeauna prezent. Apare o problemă majoră: credința că obiectele exista independent de sine și că

ele conțin fericirea. Dacă nu eliminăm această credință, samsara continuă. Caracteristica cea mai ciudată a ignoranței: nu moare de moarte naturală. Tot ceea ce este creat moare în mod natural, dar ignoranța continuă să existe cu tenacitate chiar dacă ne străduim din greu să o eliminăm.
Deoarece Ignoranța este înainte de timp, ideea că toți ne vom ilumina în mod automat într-o zi este o aberație. Cu toate că nu se poate elimina prin acțiuni, o putem elimina prin cunoaștere de sine, prin expunerea minții la învățăturile Vedanta. Dacă mintea vă este deschisă și învățăturile vă sunt predate în mod corespunzător de către un îndrumător care știe ce este, cunoașterea va elimina pentru ignoranța. Păstrarea minții deschise este condiția care face ca magia Vedanta să lucreze. Atunci când ne este clar cum creeaza Ignoranța, creația (așa cum am înțeles-o) disparea, dar nu în modul în care vi-l imaginați acum.
Mai simplu, folosind termenii experienței de zi cu zi, obiectele pe care le percepem clipă de clipă, experiențele noastre discrete, sunt create de ignoranță. Nici sinele și nici eu nu le-am creat; ignoranța a făcut-o. Ați putea fi surprins să auziți că viața vă trăiește pe voi, și nu invers.

Imaginea de ansamblu: frumoasa și inteligenta Ignoranță - Maya / Isvara
15. Natura (Prakriti), compusă din sattva, rajas și tamas, este o formă subtil și inertă a conștiinței, care este capabilă să reflecte conștiința. Este de două tipuri.
Fără cunoașterea Ignoranței, ea nu poate dispărea. De fapt, dacă știm ce sunt ignoranța și cunoașterea, nu mai trebuie nici să eliminăm ignoranța și nici să dobândim cunoașterea. Pentru a explica Ignoranța, textul introduce ideea de Prakriti. Prakriti este materia în forma sa latentă (de semințe). Este o reprezentare pentru Ignoranță, deoarece calitățile sale - sattva, rajas și tamas - ascund sinele. Știința spune că materia și energia sunt una, ceea ce este adevărat în realitatea noastră non-duală, dar nu ne spune și ce cauzeaza materia și energia. Noi spunem că Maya creează Prakriti și Prakriti este cauza subtilă a materiei și energiei.
Prakriti este împărțită în trei părți. Fiecare parte are o anumită ***Guna***, sau calitate. Aceste trei calități sunt numite ***Shaktis***, sau puteri; ele creează totul. Prakriti este ca o oglindă. Deși este inertă, ea este capabilă să reflecte (pratibimba) conștiința. Se poate spune că "împrumută" conștiință. Este un obiect cunoscut conștiinței. Este asemănătoare spațiului. Include toate obiectele, inclusiv spațiul.
La nivel macrocosmic aceste trei puteri sunt responsabile pentru tot ce există. Sattva oferă inteligența, proiectarea creației. Tamas oferă substanța și rajas transformă substanța în obiecte, în conformitate cu proiectul. Creația este un tip interesant de transformare. Constiinta, sinele, nu "Devine" creație. Dacă ar fi făcut-o ar fi încetat să existe ca conștiință și nu ar mai fi existat nicio ființă și nici o mișcare în creație. Doar apare ca creație (vivarta parinama).
După cum este sus, așa și jos. La nivelul individului (1) Sattva este responsabilă pentru funcțiile gândirii, cunoașterea și percepției ale ființelor simțitoare. Este puterea cunoașterii (jnana Shakti). Ea oferă plăcere și dezvăluie.
(2) rajas este funcția acțiunii (kriya Shakti) și funcția de proiectare (vikshepa Shakti). Alături de Tamas este responsabilă pentru cunoaștere greșită.
(3) Tamas este inerție. Nu este capabilă să cunoască sau să facă (dravya Shakti). Negarea este o manifestare a Tamas. Se numește ***avarana Shakti***. Ea ascunde. Avarana înseamnă nor. O minte plictisită, mintea dominată de tamas, ascunde adevărul și provoacă cunoaștere greșită la fel cum norii ascund soarele.
16. Când elementul sattvic este pur, nefiind amestecat cu rajas și tamas, Prakriti este cunoscut ca Maya.

Creația
Această învățătură arată cum este cauzată samsara. Samsara este credința că dualitatea cauzată de Maya este reală. Ea determină indivizii să continue să caute împlinirea și fericirea în obiecte atunci când ei sunt deja compleți. Creează atașamentul pentru obiecte. Explicarea cauzei Samsara face posibilă eliminarea ei de către individ. Scopul tuturor învățăturilor Vedanta este de a elimina samsara.

Etapa 1: Cunoașterea ~ predominantă Sattva
(1). Macrouniversul pur sattvic, Prakriti ca este o oglindă clară, strălucitoare. Se numeste "Conștiință reflectată" (pratibimba Chaitanya). Macrocososul Pur Sattva este responsabil pentru

cunoașterea care modelează toate numele și forme în întreaga creație. Este conștiința care apare ca un cunoscător. Este planul adevărurilor eterne, forțelor și legilor (tattvas) care structurează creația: cele trei gune, cele cinci elemente, ființele vii (Jivas), karma, etc. Cunoaște totul. Nu este responsabilă pentru rău, pentru că nu este amestecată cu puterea tăinuirii (avarana) și cu puterea de proiectare (vikshepa). Este cunoaștere pură.

Etapa 2: avidya - predominanta Rajas

(**2). Conștiința reflectată într-o oglindă plictisitoare**. În cazul în care Guna pur sattvică este amestecată cu rajas și tamas este numit ***Raja Malina (impur) prakriti***. Aceasta este Avidya, ignoranța personală. Este Corpul Cauzal (karana Sarira), deoarece ea generează obiectele care apar în constiinta. Avidya are multiple fațete, diverse și pluraliste. Ea sparge oglinda pură a conștiinței și risipește în cioburi nenumărate, care reflectă conștiința în infinite forma ale ființelor vii. Ca rezultat al Rajas nelimitate, conștiința apare ca o entitate limitată. Este numit Pragna Jiva, individul etern, "fiul" lui Dumnezeu. Identificarea cu mediul care reflectă, cu corpul subtil, care este făcut din sattva si contează pentru credinta ca este o ființă conștientă de sine stătător, în timp ce conștiința se bucură de faptul că este conștiința originală (Puran Bimba Chaitanya). Ca și Tamas, Rajas este responsabil pentru cunoaștere greșită pentru că transformă conștiința în obiecte și face să pară a fi altceva decât este. Jiva are liber arbitru. Este o reflecție, "distribuită in imaginea conștiinței", și este liber să susțină că este constiinta pura numai atunci când înțelege ce este conștiința pur, originală, nereflectată.
Vedanta elimină "de ce"-urile și elimină îndoielile.
În această etapă Sattva este prezentă având un rol de sprijin, dar rajas este dominant. Deoarece Sattva este contaminată cu rajas, cunoașterea Jiva este amestecată cu ignoranță. Jivas sunt pline de idei preconcepute. ***Vidyaranya***, autorul, numește aceste persoane ***chidabasas***, constiinta reflectată. Ele nu pot fie separate de mediul reflectat, de corpul subtil.

Etapa 3: Prakriti - predominantă Tamas

(3). Conștiința nereflectată. În această etapă Maya crează materie din Tamas, "aspectul" de existență al conștiinței. Dacă ar fi produs-o din aspectul sattvic am fi văzut conștiința reflectată în obiectele materiale, dar materia mai degrabă absoarbe decât să reflecte conștiința. Materia este o substanță veșnică, dar evoluează.
Din cauza Maya, realitatea pare a fi formată din două principii contradictorii, un subiect conștient și obiectele inerte. Conștiință nu poate fi considerată a fi cauza a nimic, pentru că realitatea este doar conștiință. Dar atunci când Maya este luată în considerare, conștiința pare a fi cauza a tot. Ca atare, este o "cauza fără cauză". Maya este de asemenea fără cauză, în sensul că nu este produsul conștiinței, în măsura în care conștientizarea este doar ființă. Ființa este incapabilă de acțiune. Dar Maya provoacă dualitatea, acțiune și schimbare. Schimbarea este atributul dualității, deci conștiința asociată cu Maya este cauza creației.
Textul spune uneori că Isvara controlează Maya și, alteori că Maya controlează Isvara. În versetul următor, Maya și Isvara sunt echivalate cu Corpul Cauzal și ignoranța. Pentru toate punctele de vedere ambii termeni se referă la Creator (Jagat karanam).
Vedanta este un mijloc complet de cunoaștere de sine, care se bazează pe cuvinte pentru a elimina ignoranța de sine. Deci autorul, *Vidyaranya Swami*, în conformitate cu tradiția, stabilește terminologia chiar de la începutul textului, pentru ca ideile ulterioare să fie ușor de înțeles.
Următoarele versete stabilesc faptul că există un singur sine individual (Jiva), nu un nr. Infinit de sine individuale. Dacă sinele ar fi multiple, Vedanta nu va funcționa pentru a elibera Jiva.
17. Sinele întruchipat individual este condiționat aparent de Avidya (sattva amestecat cu rajas și tamas.) Jiva este complex având multiple aspecte datorită nenumăratelor combinații posibile ale sattva, rajas și tamas și ale celor cinci învelișuri, care au mai multe parti. *Ignoranța de sine (Avidya)* este numit Corpul Cauzal. Când Jiva se identifică cu Corpul Cauzal se numește Prajna.
Prajna este entitatea din somnul profund. Somn profund este o metaforă pentru Avidya, precum și o stare a experienței pentru Jiva. Prajna este un vritti (gând) subtil, o transformare specială a unicului și eternului Jiva. Ea permite conștiinței să se experimenteze pe sine ca fericire nelimitată. Entitatea din starea de somn profund aparent conștient, fiind diferită de cele din stările de veghe și de vis, care sunt,

de asemenea, transformări aparent conștiente ale unicului Jiva etern.
Avidya se referă la ignoranța lui Jiva individual față de natura sa de conștiință. Maya se referă la puterea lui Isvara de a înșela toate Jivas, ființele simțitoare, referitor la natura lor ca conștiență. Atât Maya, cât și Avidya nu au început, dar Avidya se sfârșește atunci când Jiva obține cunoașterea de sine atunci când își dă seama că nu este separat de conștința pură. Maya revine la o stare latentă (de semințe) și "doarme" în conștiință atunci când ciclul macrocosmic își urmeze cursul, urmând să apară din nou după miliarde de ani. Maya este eternă.

Evoluția materiei ~ Panchikarana Prakriya

Această învățătură clarifică relația dintre individ, (Jiva), lume (Jagat) și conștiință în rolul său de Creator (Isvara). Claritatea acestei învățături este eliberaretoare pentru conștiință. Conștiința poate fi eliberată, pentru că, în realitate nu este legată de nimic. Din cauza Avidya, ea crede că este legată. Această atașare aparentă este pur și simplu o lipsă de claritate, față de ceea ce este real (Satya) și ceea ce este aparent reale, sau ireal (Mithya).
18. Prin voința conștiinței sub forma de Isvara și pentru experiența Prajna, cele cinci elemente subtile (Space, aer, foc, apă și pământ) au apărut din partea de prakriti în care predomină Tamas. Prakriti înseamnă "ceea ce poate fi modelat în obiecte multiple" (materie). Predominanța Tamas este numită Prakriti. Este inertă. Ea nu poate face nimic, pentru că Rajas este suprimat. Ea nu poate gândi sau simți, pentru că sattva este suprimată.
Este destinată pentru o experiența lui Jiva. Lumea nu este destinată pentru experiența lui Isvara, pentru că Isvara nu este un Jiva cu dorințele și temerile care creează karma bună și rea (Punya și papa). Isvara nu are nici o karma. El creează lumea și apare ca matricea karma / Dharma în care se agită Jiva. Isvara oferă rezultatele karmei prin intermediul legilor care operează în matrice. El este aceste legi. Lumea materială este Jiva, deoarece are karma anterioară. Dacă tu întrebi cum și-a obținut Jivas karma în primul ciclu al creației, răspunsul este că nu există nicio prima creație. Creația este în afara timpului. Este un „obiect" veșnic care pare să se schimbe, dar nu se schimbă. Isvara este cauza inteligentă a creației. De asemenea, este cauza materială.
"Pentru experiența prajna" este motivul creației. Creația este văzută ca "ființare" lipsită de scop de un iluminat, dar poate avea un scop atâta timp cât Jiva este în cauză, deoarece observarea comportamentului conduce Jiva la concluzia că eliberarea este scopul, în măsura în care toate acțiunile lui Jiva sunt încercări de a elimina sentimentul sâcâitor al limitării impus de Avidya.
19. Din partea sattvică a fiecăruia din cele cinci elemente subtile ale Prakriti au apărut, la rândul lor, cele cinci organe de simț: auzul, pipăitul, vedere, gustul și mirosul.
*20. Dintr-o combinație a porțiunilor sattvice a celor cinci elemente au apărut organele subtile ale experienței interioare. Este numit **corpul subtil, Antahkarana**. **Antahkarana** funcționează în două moduri: se îndoiește și determină/discriminează. Funcționând ca îndoială este numit **minte (Manas**). Funcționând ca determinare / discriminare este numit Intellect (Buddhi).*
21. Din partea rajas a celor cinci elemente au apărut organele acțiunii: vorbire, mâini, picioare, anus și sex.
22. Prana, suflul Vital, a apărut din partea rajas a celor cinci elemente subtile (Tanmatras). Este împărțit în cinci funcții fiziologice: respirație (prana), excreție (Apana), asimilaree (Samana), circulație (Vyana) și puterea de a evacua obiectele nedorite (Udana). Acesta putere elimină corpul subtil din corp brut în momentul decesului.
23. Cele cinci organe de simț, cele cinci organe ale acțiunii, cele cinci sufluri vitale, Mintea, intelectul și Egoul formează corpul subtil.
Corpul subtil nu poate fi perceput de organele de simț. Este cunoscut ca *Linga Sarira*, „acela" prin care ceva poate fi cunoscut. "Linga" înseamnă "semn/indiciu" și "Sarira" înseamnă "care nu durează(perisabil)". Este făcut din Sattva și reflectă conștiința. Prin urmare, este un semn/ indiciu al prezenței conștiinței. Este supus schimbării după cum se schimbă gunele.

Macrocosmosul și microcosmosul - Samasthi și Vyasthi

24. Atunci când Prajna, Jiva, se identifică cu corpul subtil individual este numit Taijasa - "strălucitorul" sau visătorul. Când Isvara se identifică cu toate corpurile subtile, este cunoscut sub numele de

Hiranyagarbha "oul de aur".
Dacă ambele sunt născute din corpului subtil, care ce este diferența? Isvara este conștiința care se identificat cu totul. **Conștiință pură originală nu se identifică cu nimic**. **Conștiința identificată cu un anumit corp subtil este Jiva.** Taijasa este individual, deoarece își cunoaște doar propriul corp subtil.
25. Isvara vede toate corpurile subtile ca pe sine însuși. Taijasas se identifică doar cu ei înșiși. Ei văd diferențe.
26. Pentru a le oferi Jiva individuali obiecte de care să se bucure și a le face corpurile să fie potrivite pentru bucurie, conștiința sub forma lui Isvara face ca fiecare dintre elementele subtile să fie partiționabil, fiecare parte a fiecăruia putând să se combine cu părți din celelalte.
Conștiința plus corpurile cauzale și subtile nu este suficientă pentru experiență. Este nevoie de elemente materiale și un corp brut. Organele de simț din corpul subtil sunt inutile fără instrumentele simțurilor fizice. După stadiul subtil al creației, Isvara trebuie să creeze elemente brute din elementele subtile și să modeleze din ele corpul fizic, astfel încât indivizii să poată lucra la karma lor. Corp fizic este un contor prin care Jiva relaționează cu lumea. Isvara este sattva pură, așa că se bucură de sine de la sine, fără ajutorul organelor de simț, al instrumentelor de simț și al obiectelor simțurilor.
Jivas sub vraja Avidya se bucură și suferă din cauza prezenței intermitente a rajas și tamas în corpurilor lor subtile. În funcție de predominanta Sattvică a corpului subtil este posibil ca unui individ să perceapă o bucurie mai multă, mai puțină sau mai constantă.
27. Divizând fiecare element subtil în două jumătăți egale și împărțirea din nou în jumătate a fiecăruia în patru părți egale, Isvara amestecă elementele subtile, astfel încât elementele brute rezultate să conțină o jumătate din natura lor originală, și câte o optime din fiecare element din celelalte patru.
Împărțirea elementelor explică diversitatea obiectelor. Toate obiecte brute sunt aliaje. Numele le este dat în funcție de elementul dominant din amestec. Elemente subtile sunt de sine stătătoare, pure (tanmatras). Numai partea tamas din elementele subtile devine materie. Rajas și sattva sunt utilizate pentru Corpul Subtil, iar Tamas pentru organismul brut.
*28. Din aceste elemente compozite au apărut oul cosmic și din el au evoluat toate lumile, obiectele experienței și corpurile în care are loc experiența. Când **Hiranyagarbha** se identifică cu totalitatea corpurilor brute este cunoscut sub numele de **vaiăvănara**. Când **Taijasa** se identifică cu corpurile brute ale animalelor, oamenilor sau zeilor este cunoscut sub numele de **Viswa**.*
"Oul" cosmic înseamnă că creația materială apare într-o formă eliptică. Se naște dintr-o "gaură neagră", sau din Macrouniversul Tamas, cea mai densă materie. Este atât de dens încât nici măcar lumina nu poate scăpa din ea. În el există paisprezece domenii ale experienței. Aceste lumi sunt locuite de trei tipuri de ființe conștiente (Viswa). Lumile inferioare sunt locuite de ființe conștiente Viswa, care au puține calități (Punya). Lumile superioare sunt locuite de ființe conștiente (Viswa) cerești cu multe calități și lumile de mijloc sunt locuite de om, care are atât unele calități (Punya), cât și unele defecte (papa). Karma este meritorie sau vătămătoare în funcție de cât de pur sau impur este redat corpul subtil, pentru că el este instrumentul realizării scopului suprem al vieții: eliberarea (moksa).
Animalele sunt tamas și nu își fac griji, pentru că nu au intelect. Ființele celeste sunt sattvic și își fac griji, pentru că sunt fericite, deoarece se nasc dintr-o karma bună. Animalele pot evolua. Ființele celeste pot deveni ființe umane atunci când karma lor bună se epuizează și sunt aduse înapoi pe pământ, în samsara. Oamenii pot evolua sau involua, în funcție de predominanța calităților și defectelor pe care le produc acțiunile lor. Natura ființelor umane este îngrijorarea, teama de ce se va întâmpla în viitor.
Acum Creație este completă. Creația este conștiință, materie și ființe vii.
Până acum, textul a stabilit contextul în care există ființele umane individuale. Se arată că ele sunt parte a unei creații conștiente, că nu sunt create de la sine și că destinul lor este determinat de Isvara. Isvara este tot ceea ce exista: cele cinci elemente, Trei gune, cele douăzeci și patru principii cosmice, Jiva, Vasane și Karma. De la versetul 29 încolo, textul relevă motivul pentru care trebuie să existe un mijloc de cunoaștere de sine, adică stabilește metoda de a elimina suferința, discriminarea celor cinci învelișuri de conștiința nelimitată.
29. Viswa, entitățile Jiva din starea de veghe, văd doar lucrurile exterioare și sunt lipsite de cunoașterea adevăratei lor naturi. Prin urmare, ele întreprind acțiuni pentru obținerea rezultatelor despre care cred că îi va face fericit. Le place să facă acțiuni.
Tragedia vieții începe atunci când intră în scenă rajas. Viswas umane se simt nesiguri. Căutând fericirea

ei privesc spre exterior în matricea schimbătoare, atunci când ar trebui să se îndrepte spre interior spre liniște, spre conștiința tăcută. Ei fac acțiuni pentru a se bucura de rezultate. Atunci când o acțiune le elimină o anxietate, ei se simt bine, așa că fac și mai multe acțiuni. Prin urmare ei obțin mai multe experiențe, care duce la mai multe nașteri. **O naștere este doar un Jiva identificându-se cu gândul obiect care apare în corpul său subtil în orice moment**. Viswas își face mereu griji. Ei se îngrijorează atunci când au probleme și își fac griji și atunci când nu au probleme. Traiectoria lor nu este ordonată, ci în zigzag alergând de la o experiență la alta, deoarece destinul lor nu este în mâinile lor. Ei se simt neajutorați ca niște viermi și au întotdeauna nevoie de ajutor. Nu știu cum să scape de trupurile lor care îi limitează.

Reîncarnarea

30. Ei trec de la o naștere la alta ca insectele care au eclozat și au căzut într-un râu. Baleiază de la un vârtej la altul agitați de curenții samsara, neobținând niciodată pacea.

"Nașterea" este identificarea cu o dorință sau cu o teamă. "Moartea" este neatașarea de o temere sau de o dorință. Credința că individul transmigrează și apare ca aceeași entitate în nașterea următoare este ignoranță. Karma care aduce un individ în ființă supraviețuiește morții corpului și generează un corp diferit. Individualitatea în nașterea ulterioară este diferită de individualitatea în nașterea precedentă, deși este tot un individ. Este diferită, deoarece timpul și locul nașterii actuale sunt diferite de cele ale nașterii sale anterioare. Acesta este motivul pentru care psihologia Jiva este aceeași de la o naștere la alta, dar personalitatea individului este unică în fiecare naștere. Dacă aceeași personalitate ar fi apărut în toate încarnările ar fi existat o consistență a memoriei. Dar indivizii nu-și amintesc cine au fost. Pare ca și când individul are un nou început în curentul karmei apărut din nașterea anterioară, dar nu este așa.

31. Atunci când faptele lor bune au dat roade, ei se bucură de odihnă temporară, ca și cum ar fi fost scoși din râu de cineva și lăsat pe mal. Ei se odihnesc, pentru că se simt fericiți atunci când obțin ceea ce doresc.

32. În mod similar, persoanele prinse în vârtejul samsara, primesc uneori învățături de la un profesor care și-a realizat sinele și, discriminând sinele de cele cinci învelișuri ale lui, atinge suprema fericire a eliberării.

Jivas primește învățăturile "uneori", pentru că își dezvolta calificările necesare pentru eliberare, deoarece asimilează sensul experiențelor pe care le trăiesc și își dau seama de neputința în fața naturii necontrolate a obiectelor. Animalele și alți Jiva sunt neinteresate de eliberare, pentru că nu asimilează înțelesul de experiență.

Cuvântul "suprem" (un cuvânt mai potrivit ar fi "nelimitat") nu indică o stare intensă de bucurie experiențială care apare atunci când este înțeles faptul că natura cuiva este conștiința, deși cel care își dă seama de natura sa, trăiește de multe ori o experiență de bucurie intensă până când noutatea realizarii dispare. Această bucurie dispare în cele din urmă și fuzionează cu fericirea constantă a conștiinșei, care este numită uneori samadhi. Ea este menită să distingă fericirea de conștiință (care este constantă și împlinitoare) de stările temporare de fericire pe care le trăiesc indivizii, atunci când obțin ceea ce doresc sau când evita ceea ce nu vreau.

Metoda de realizare de sine

Versetele 33-48 încep desfășurarea sistematică (sravana) a celor cinci straturi ale personalității umane care par că ascund conștiința. Aceste straturi sunt cunoscute sub numele de cele Cinci învelișuri (kosas). Cu toate acestea, există ceva atotpătrunzător care nu poate fi acoperit. Nu este nimic mai mare sau dincolo de conștiință pentru a o acoperi, pentru că realitatea este singura conștiință non-duală. De exemplu, obiectele nu ascund spațiul, pentru că spațiul le străbate, chiar dacă ele există in spațiu. Acoperirea/învelișul este doar ignoranță. Pur și simplu direcționează atenția (conștiința reflectată) către învelișuri, fără să se mai îndrepte către sine. Când urmărești un film, te uiți în mod constant la ecran, dar nu-l observi, pentru că ești distras de experiențele care se desfășoară pe el. Scopul acestei învățături este să direcționeze și să focalizeze atenția asupra sinelui. Ele sunt versete introductive. Învelișurile vor fi discutate în detaliu mai târziu.

33. Cinci teci ale sinelui sunt: a hranei, a suflului vital, a minții, a intelectului și a fericirii/beatitudinii. Când

ne identificăm cu ele uităm aparent natura noastră reală și este subiectul aparental transmigrării.
*34. Corpul fizic este cunoscut sub numele de **annamayakosa**, sau învelișul hranei. Acea parte a corpului subtil, care este formată din cele cinci sufluri vitale și cele cinci organe de acțiune evoluează din rajas și se numește **pranamayakosa**, sau învelișul suflului vital.*
*35. Mintea care se îndoiește și cele cinci organe ale cunoașterii alcătuiesc **manomayakosa**, învelișul minții. Intelectul și **jnanindriyas** alcătuiesc **vignanamayakosa**, învelișul intelectului. El evoluează din sattva.*
Manomaya este o parte a corpului subtil. Mintea este numită **vimarshatma**, funcția îndoielii. Mintea și organele de cunoaștere se nasc din energia Sattva. Mintea creează emoții, sentimente și dorințe. Se numește **iccha Shakti**. Dorința este o mâncărime constantă. Funcția de decizie este numită **vignanmaya Kosa**, învelișul intelectului. Este născut, de asemenea, din sattva. Este numit Jnana Shakti, puterea cunoaștere. Întâine gândim, apoi dorim, apoi acționăm.
*36. Sattva impură, care este Corpul Cauzal, fericirea și alte modificări mentale în formă latentă (vrittis), este numită **anandamayakosa** sau învelișul fericirii. Când sinele se identifică cu diverse învelișuri pare că împrumută atributele învelișului cu care s-a identificat.*
Corpul cauzal este alcătuit din "părțile" de ignoranța și de fericire ale sinelui. Este prezent în starea de veghe și în cea de vis. Se manifestă în trei grade: **Priya, moda și pramoda**. Este fericire experiențială. Sinele este completitudinea / fericire, dar nu poate fi experimentat, pentru că este dincolo de învelișuri.
Jiva se consideră din greșeală a fi învelișurile, nu conștiința nelimitată care le luminează. Legătura intimă dintre conștiință și învelișuri este complicată, dar nu este o problemă reală, pentru că sinele este întotdeauna liber.
Învelișurile nu pot fi separate efectiv de conștiință, pentru că conștiința este peste tot. Chiar dacă le-ar putea separa, ce rost ar avea, atâta timp nu există nici o lume în care Jiva să poată relaționa? Problemele trebuie să fie înfruntate, nu evitate. Învelișurile sunt doar o problemă cognitivă, care nu poate fi rezolvată decât prin cunoașterea apărută din cercetarea corectă.
Cei care cred că eliberarea este experiențială critica Vedanta că este"Pur intelectuală" Dar ideea că iluminarea este experiențială este tot un concept intelectual bazată pe credința intelectuală eronată că realitatea este o dualitate și că sinele este limitat și atașat.

Eliminarea Variabilelor neesențiale - Mandukya Prakriya
Metoda de cercetare folosită în următoarele versete este numită eliminarea variabilelor neesențiale (**anyvaya vyatireka**). **Anvaya** înseamnă prezența unei variabile în absența alteia. **Vyatireka** înseamnă absența unei variabile în prezența alteia. O persoană nouă s-a mutat în cartierul meu. A trecut pe lângă casa mea și mi s-a părut că are peruca și dinți falși. Am fost curios dacă era chel și fără dinți, așa că, într-o dimineață am bătut la ușa lui. Nu a avut timp sa se imbrace si a apărut fără perucă și dinți. Prima dată am văzut-o cu peruca si dintii, și a doua dată am văzut-o, fără ele. Prin urmare, am ajuns la concluzia că peruca și proteza sunt accidentale, nu intrinseci lui. In mod similar, aceasta analiza arată că învelișurile sunt accidentale și că, în absența lor eu, sinele, continui să exist. Dacă cred că eu sunt doar o parte din mine, dar descoperi că exiști și fără acea parte, înseamnă că nu pot fi ceea ce am crezut că am fost. Conștiința, "eu" este **anvaya**, adică esențială. Cele cinci învelișuri sunt **vytireka**, adică ocazionale. Dacă am un colier de perle și scot perlele, încă am un colier.
37. Prin diferențierea sinelui neschimbat de cele cinci învelișuri în continuă schimbare ne putem da seama de natura sinelui, cu sau fără învelișuri.
38. Corpul fizic, prezent în starea de veghe și absent în starea de vis, este un factor fluctuant (nu este constant) dar elementul observator, conștiința pură, este prezent în ambele și este, prin urmare, factorul invariabil.
Primele două care trebuie separate sunt sinele și corpul fizic. Asta arată că ele nu sunt o entitate unică și că corpul este ocazional.
39. În mod similar, în starea de somn profund, corpul subtil nu există, dar conștiința observă acea stare, astfel încât corpul subtil este fluctuant și sinele este factorul constant.
A doua pereche care trebuie separate sunt sinele și corpul subtil pentru a arăta că ele nu sunt o entitate și că, corpul subtil este ocazional. Acum am delimitat atât corpul subtil, cât și pe cel fizic de "eu".
La fel cum nu includem hainele pe care le purtăm în înțelesul cuvântului "eu", nici cele trei corpuri nu ar

trebui să fie incluse în înțelesul cuvântului "eu". Ce vine și pleacă este ocazional. Ce este mereu prezent și nu se schimbă niciodată este sinele meu esențial, natura mea. El este real. Nici corpul fizic și nici cel subtil nu sunt reale. Somnul nu este inexistența lui "eu" conștiința. Dacă somnul ar fi inexistența sinelui, nu ar mai fi nimeni care să doarmă. Din cauza faptului că facem numai lucruri de care să ne bucurăm, dacă în somn n-am mai fi existat, nu ar fi fost nici un bine, deci nu am mai dormi.
40. Folosind corpul subtil, discriminăm învelișurile (care sunt rezultatul celor trei gune), de sine.
Discriminarea înseamnă recunoașterea caracterului tranzitoriu al învelișului adusă de dezechilibrul nesfârșit al celor trei gune și de recunoașterea caracterului neschimbat al conștiinței. Conexiunea de fiecarui înveliș cu Guna sa a fost explicată. Tamas este sursa materiei corpului grosier, Sattva este sursa substanței corpului subtil și a simțurilor perceptive și rajas este sursa a sistemelor fiziologice (Pranas) și a organelor active.
Următorul verset neagă Corpul Cauzal.
*41. În starea de **Nirvikalpa samadhi** corpul cauzal microcosmic nu există, deci este un factor inconstant. În **Nirvikalpa samadhi** există sinele ca conștiință martor și, prin urmare, este constant.*
Nirvikalpa samadhi se numește **Jnana avasta**, o stare de experiență / cunoaștere pură fără obiect. Este greu de înțeles. Este o stare în care corpul cauzal, **Kosa anandamaya**, este absent. Nu este nici o stare de veghe, pentru că nu există gânduri (**vikalpas** brute) pentru a produce experiențe și nu există nici o lume exterioară pentru a o experimenta. Nu este nici o stare de somn, pentru că în somn ignoranța de sine există.
Prin urmare, suntem forțați să concluzionăm că sinele, conștiința nelimitată, nu este o stare, ci că este conștientizarea invariabilă a prezenței și absenței a oricăreia și a tuturor statelor. **Nirvikalpa samadhi**, care va fi discutat mai târziu, este o stare de absorbție totală în sine.
Nirvikalpa samădhi este o stare liberă de semințele (vasanele) care produc karma (acțiunea).
Este, de fapt sinele care se experimentează pe sine fără ajutorul nici unuia dintre cele trei corpuri ale sale. Sinele nu este o stare, dar este **Nirvikalpa**, însemnând "liber de divizare," adică de gânduri. Faptul că sinele există în **Nirvikalpa samadhi** ca "conștiința martor" este paradoxal, deoarece conceptul de martor implică existența unui martor obiectiv. Dacă cele trei corpuri nu sunt prezente, la ce este martor sinele? Nu poate să se observe (să fie martor) decât pentru el însuși, pentru că nu există nimic altceva. Acesta este motivul pentru Scriptura spune că sinele este de la sine revelator, și că este un martor "neexperiențial".
Discriminarea față de **Nirvikalpa samadhi** arată că eliberarea nu este experiențială. Este doar cunoaștere de sine. **Dacă Nirvikalpa samadhi ar fi fost neschimbătoare (reală), ar fi fost mereu prezentă, dar această stare apare și dispare**. Sinele, conștiința, este Nirvikalpa, adică este liber de gânduri, dar nu este o stare.
42. Așa cum măduva ierbii munja poate fi trasă din acoperirea ierbii, sinele se poate distinge prin raționament de cele trei corpuri sau cele cinci învelișuri. Este recunoscut ca conștiință necondiționată.
Iarba Munja are un miez moale, care secretă un suc dulce. Ea este învelită de straturi de frunze, ca o ceapă. În scopul de a ajunge la miez, trebuie să îndepărtăm cu răbdare și cu pricepere frunzele. Este o sarcină delicată care are nevoie de răbdare și atenție deplină. Similar, pentru că discriminarea este o separare cognitivă, și nu fizică, trebuie să avem un intelect subtil.
A spune că sunt de conștiință etern liberă, , dar soția mea nu este liberă este nediscriminatoriu, deoarece constiinta nu are soție. Doar Jiva are soție. Nu poți spune că ești luminat și soția nu, pentru că iluminarea înseamnă că ești conștiință și, din moment ce există doar o conștiință, soția ta este, de asemenea, conștiință. Prin urmare, și soția ta este iluminată. Singura modalitate de a face ca soția să fie neiluminată este să definim iluminarea ca un fel de experiență unică sau o cunoaștere specială.
43. În acest fel, identitatea dintre conștiință și Jiva este demonstrată prin raționament. Această identitate este predat în textele sacre în propoziții, cum ar fi "Tu ești asta". Metoda realizării de sine este prin eliminarea atributelor variabile.
"Asta" înseamnă conștiința nelimitată. Elimină cele cinci învelișuri și rămâi doar cu conștiința. Învelișurile, care fac conștiința să pară ca și cum ar fi limitată, sunt neesențiale, deoarece pot fi negate. Identificare cu un înveliș este robie.
44. Sinele, conștiința, devine cauza materială și proiectivă a lumii când este asociat cu acele aspecte ale Maya în care există o predominanță de Tamas și, respectiv de sattva.

Tamas este materialul pentru creație, și conștiința sub forma sattva este "Cauza inteligentă", care oferă proiectarea creației. Creatia este conștiința sub forma cunoașterii. Știm asta pentru că, atunci când se reduce orice obiect la elementele sale constitutive toate obiectele se pot descompune, reducându-se până la cauză, până la conștiință. Realitatea este conștientizare / conștiință. Este "plată". Nu este nimic "acolo". Faptul că obiectele par să fie departe de tine se datorează Maya, ignoranței frumoase, inteligente, care provoacă conștiința să se identifice cu corpul -gândirea, creând astfel aspectul dimensionalității.

Tu ești Asta - identitatea Jiva-Isvara
Această învățătură neagă ideea că o persoană poate contacta conștiința prin intermediul unor experiențe induse prin acțiune. Elimină identificarea cu corpurile, tecile si gunele. Este o analiză a unei declarații din Upanishade, "**Tat tvam Asi**", care înseamnă "tu ești asta" în care cuvântul "Tu" se referă la Jiva și cuvântul "Asta" se referă la Isvara. Cuvântul "ASI" înseamnă "ești". Aceasta indică o identitate a două obiecte aparent diferite, în acest caz, Jiva și sinele. **Pentru a releva identitatea, Vedanta folosește un anumit tip de raționament numit bhaga-tyaga lakshana, o discriminare între înțelesul primar aparent al unui cuvânt și înțelesul implicit, secundar. Înțelesul implicit se numește lakshana**.
Dacă spun "Eu exist", "eu" include trei corpuri. Deși descrie semnificația totală a cuvântului "Eu", nici cunoașterea potrivită nu va aduce eliberarea , pentru că eliberarea înseamnă separarea lui "eu" de atributele sale neesențiale, așa că trebuie să ajungem la sensul implicit. Dacă vrei să te identifici doar cu o parte a unui obiect ai nevoie de un gând discriminatoriu. Este numit **Bhaga tyaga vritti**.
Când spun: "Te văd", înțelesul primar normal este "Eu văd întreagul tău corp" Dar când spun "te văd", eu văd de fapt doar partea ta din față, nu și spatele. În acest caz "te văd" înseamnă "Eu văd partea ta vizibilă" Dacă spui:"văd un măr ", vezi întregul măr. Dar atunci când spui, de exemplu: "Am mâncat un măr", se înțelege că a fost mâncată numai partea comestibile, nu și semințele. În acest caz, intelectul filtrează cuvintele în mod automat, pentru a obține înțelesul real. Această discriminare între semnificația primară și cea secundară este inconștientă. Nu te gândești la asta atunci când o faci, pentru că se face în mod inconștient.
Dacă spui: "Sunt tot ceea ce este", elimini automat cele trei corpuri din înțelegere, pentru că știi că corpul și mintea ta nu sunt totul. Alegi în mod natural înțelesul implicit, care este conștiința nelimitată. **Tyaga** înseamnă a respinge înțelesul primar și să acceptăm îmțelesul secundar sau implicit. **Practica Vedanta înseamnă să ținem în minte atât înțelesul primar cât și cel secundar al cuvântului "eu".**
Deși ne discriminăm în mod inconștient de cele mai multe obiecte, în general, nu facem discriminări atunci când folosim cuvântul "I”. Considerăm că înțelesul aparent este singurul înțeles. De exemplu, dacă spui, "Eu sunt gras", discriminarea nu este funcțională, deoarece corpul este gras, nu "eu". Același lucru se aplică când spunem, "Mi-e foame, sunt trist, sunt inteligent", etc. Deci, pentru a-l elibera pe "eu" de asocierile sale cu învelișurile, trebuie să mă agaț mereu de înțelesul implicit al cuvântului "eu". Discriminarea este dificilă, deoarece cuvântul "eu" este o prezență mai mult sau mai puțin constantă în minte și în vorbire, fiind frumos acoperit de ignoranță; condiționarea noastră ne asigură că ne vedem ca entități limitate. Îndepărtează părțile Jiva și rămâi cu conștiința. Elimina părțile Isvara și rămâi cu conștiința.
*45. În cazul în care sinele este sub vraja **Avidya** (ignoranță), se asociază cu Rajas și tamas și devine Jiva, urmărind îndeplinirea dorințelor sale prin diverse acțiuni. "Tu" în declarația "Tu ești Asta" se referă la Jiva.*
Isvara este conștiința asociată cu sattva. Jiva este conștiința asociată cu rajas și tamas. Elimând gunele din fiecare și rămânem cu conștiința pură.
46. Dacă cele trei Guna sunt respinse ca realități aparente, rămâne doar sinele. Natura sinelui "este existență, conștiință și fericire”. Acest lucru este dezvăluit prin declarația, "Tu ești asta".
Cele trei gune pot fi separate de sine, deoarece sunt obiecte neesentiale, care sunt supuse unei schimbări constante. Respingerea gunelor nu se reduce la nimic mai mult decât la cunoașterea că stările minții sunt obiecte ireale. Dacă văd, știu, experimentez ceva, este eu, dar, cu siguranță, eu nu sunt acel ceva.
Iată un exemplu de discriminare între conștiință și Gune.

Avidya face mereu ca Jiva să se identifice cu Guna care predomină în minte. Dacă predomină Tamas, va spune: "Eu sunt plictisit și somnoros". Dacă predomină rajas va spune, "Sunt ațâțat, agitat, frustrat și furios". Dacă predomină sattva va spune:" Sunt liniștit și curat". Dacă te identifici cu o Guna nu poți fi real, deoarece Guna este un atribut variabil. Tu, de fapt, nu te experimentezi ca apărând și părăsind existența, cum se schimbă Gunele. Experimentezi Gunele apărând și dispărând în tine. Maya te face să ignori experiența ta însuți și să consideri că ești experiențele discrete care apar în orice moment.

Discriminarea inconștientă
47. În fraza: "Acesta este acest Devadatta", "acesta" și "acest" se referă la diferite timpuri, locuri și împrejurări. Când sunt eliminate atributele lui "acesta" și "acest", Devadatta rămâne ca bază comună.
Doi prieteni, Devadatta și Somadatta, s-au întâlnit după mult timp. Somadatta a văzut multă lume care asculta un discurs a unui călugăr necunoscut, așa că s-a așezat să asculte. După un timp și-a dat seama că acel călugăr bărbos, Swami Guhananda, nu era altcineva decât prietenul său din liceu, iubitoae de distracție Devadatta, foarte schimbat de timp. Momentu, numele și aspectul prietenului său erau total diferite, dar prin eliminarea diferențelor a realizat unitatea dintre prietenul său și călugăr.
48. În mod similar, dacă sunt eliminate atributele aparente condiționale Maya și Avidya, rămâne numai sinele. Natura sinelui este existență, conștiința și fericirea.
Tu, conștiința, ești dincolo de creator și creație. Factorii variabili sunt corpul subtil si corpul cauzal. Corpul subtil face conștiința să pară a fi o persoană și Corpul Cauzal o face să pară a fi Dumnezeu, Creatorul.

Rezolvarea îndoielilor
Prima etapă a cercetării Vedanta - ascultarea (**sravanam**) - este completă acum. Versetele 49-52 încep etapa **mananam**. Mananam înseamnă eliminarea îndoielilor referitoare la ceea ce a fost relevat, astfel încât cercetătorul să poată obține beneficiul cunoașterii, adică eliberarea. Există două tipuri de îndoieli: (1) îndoielile oamenilor normali și (2) îndoielile extreme ale intelectualilor, ale oamenilor care sunt profund înrădăcinați în viziunea materialistă a realității, adică în dualitate. La vremea lui Vidyaranya erau numiți **nyayikas**, logicieni. Argumentele necesare pentru respingerea îndoielilor intelectuale materialiste sunt subtile, și căutătorul obișnuit nu trebuie să fie preocupat de ele, pentru că eliberarea este pur și simplu discriminarea conștiinței de obiectele care apar în ea.
Îndoiala în sine poate fi tratată ca un obiect generic și respinsă ca "non-sine". Cu toate acestea, este adevărat că dualitatea este un profund înrădăcinat în gândirea tuturor și, pentru că ignoranța este foarte inteligentă poate crea argumente inteligente pentru a respinge ideea că sinele și obiectele nu sunt separate.
Aceste versete sunt interesante, deoarece dezvăluie sofisticarea deosebită a Vedanta ca mijloc de cunoaștere de sine (Pramana). Le-am catalogat împreună, deoarece ele constituie același argument. Am omis porțiunile extrem de tehnice care explica problemele de logică bazată pe concepția materialistă a realității.
Abordarea logică a non-dualității este foarte utilă, dar se complică atunci când ajungem la analiza cauzei universului. Un exemplu este dificultatea științei moderne de a înțelege originea universului.
Are dreptate până la punctul în care înțelege că trebuie să existe un moment când a început creația, dar nu poate să spună ce s-a întâmplat în acel punct sau înainte, pentru că nondualitatea (singularitate) este o stat în care nu există informații disponibile pentru a avea un motiv.
Vedanta **Pramana** nu este pe bazată pe percepție, deoarece conștiința nu este un obiect al percepției / cunoașterii. Acesta este motivul pentru care nu dialoghez cu nimeni care nu acceptă Vedanta ca mijloc de cunoaștere pentru conștiință.
Dialoghez doar cu oameni deschisi care acceptă Vedele, deoarece înțelesul declarațiilor lor nu este întotdeauna evident, din cauza faptului că, deși realitatea este non-duală, este experimentată ca dualitate. Vedanta nu are nevoie de o credință oarbă în Vede, doar de un angajament de a menține mintea deschisă către învățături și dorința de a discrimina până ce sinele este izolat de invelișuri.
Îndoială: *Dacă sinele are atribute, este ireal, și în al doilea rând, ceva fără atribute nu poate fi perceput sau înțeles*.
Textul respinge ideea că sinele nu poate fi înțeles, un argument favorit al mulțimii experiențiale. Ei spun

că, dacă realitatea este conștiința non-duală, nu este nevoie de predare. O predare populară a acestei idei este: "Cel care cunoaște nu vorbește și cel care vorbește nu cunoaște".
Versetele 49 la 52. Aici este argumentul. Spui că sinele este revelat de un guru prin declarațiile din Upanishade. Guru este subiectul de revelației, învățătura este instrumentul revelației și sinele este obiectul revelației. Aceasta înseamnă că sinele este doar unul dintre trei factori implicați în producerea de cunoaștere. Toți acești trei factori sunt gânduri (**savikalpa**). Dacă spui că sinele este obiectul revelat, ăsta este doar un gând. Gândurile sunt în domeniul dualității. Ele sunt numai aparent reale (**Mithya**). Dar sinele este non-dual. Este **Satyam**, ceea ce este real. Deci, care este scopul de realizării unui sine aparent? Pentru a evita această problemă ar trebui să spunem că este indivizibil, adică **nirvikalpam**. În acest fel îl scoți din dualitate, **Mithya**, și devine non-dual. Dar dacă Brahman este Nirvikalpa nu va fi un obiect revelat, astfel că nu va fi dezvăluit de Vedanta, deoarece în momentul în care este descoperit devine un obiect și, prin urmare, inutil pentru eliberare. Nu putem învăța sinele.
Răspuns: Sinele este dual sau non-dual? Conștiința are proprietăți (Șaguna) sau nu (Nirguna)?
În acest verset Vidyaranya nu răspunde la întrebarea, ci arată sceptic că argumentele logice nu dovedesc inexistența unei conștiințe non-duale, pentru că fără conștiință nu pot fi concepute.
Vidyaranya: Dacă vreau să știu dacă sinele are gânduri (savikalpa) sau nu (Nirvikalpa), mi se arată că tratez diviziunea ca un atribut al sinelui. Această întrebare se bazează pe ipoteza că sinele are atribute, proprietăți. Dar nu poți dovedi niciodată în mod logic existența vreunui atribut. Dacă vrei să dovedești existența unui atribut întreabă-te în ce există atributul. Trebuie să existe în unele substanțe. Atributul divizării va aparține și unei substanțe fără atribute și uneia cu atribute. Ce fel de substanță face atributele să-i aparțină?
Răspuns: Ei se bazează pe materie, o substanță care are atribute.
Răspuns: Atâta timp cât îți poți fundamenta argumentația împotriva abordării Vedanta a moksa (guru, discipol și Scriptură) asupra materiei, vei avea cinci probleme de logică (omisiuni). Vedanta spune că natura tuturor cele cinci depinde de conștiința non-duală, care nu este materială.
Necredinciosul: Bine, mă predau. Accept că toate atributele depind de conștiință.
Răspuna: Scriptura spune că conștiința este fără atribute.
Necredincios: Dacă acest lucru este adevărat există o contradicție, pentru că, cum pot atributele să se bazeze pe ceva care nu are atribute?
Răspuns: Din punct de vedere logic, este o contradicție. Din punct de vedere non-dual, nu este nicio contradicție. Problema este creată de Maya, suprapunerea. Toate atributele se bazează pe conștiință, dar atributele aparțin Mithya, unui nivel mai mic de realitate. Dacă ceva este Mithya este ca și inexistent, astfel încât nu există nicio contradicție. Opușii pot coexista în cazul în care acestea aparțin diferitelor nivele ale realității. De exemplu, dacă o persoană se duce la culcare într-o cameră întunecată și visează că este într-o lumină puternica, nu există nicio contradicție între camera intunecata și visul luminos. Pe nisipul uscat al deșertului, există mirajul apei. Uscatul și umezeala pot coexista. Nisipul este real și apa din miraj este ireală. Atributele și absența lor pot coexista dacă sunt pe nivele diferite ale realității. Realitatea este și nu este. În ea există diviziuni și nu există diviziuni. Învățătura se întâmplă în "lumea reală" (**vyavaharika**), care este, de fapt, doar aparent reală (**Mithya**). Temporar acceptăm diviziunile din realitatea aparentă pentru că toți credem că realitatea este dualitate, și asta înseamnă că distincția între subiect și obiect este reală, nu aparentă. Deci guru (revelatorul), Scriptura (instrumentul revelator) și conștiința (ce este revelat care nu poate fi revelat dacă acceptăm punctul de vedere materialist) poate fi dezvăluit dacă permitem mijloacelor de cunoaștere să ne pătrundă în minte. Cu toate acestea, în momentul în care este dezvăluită conștiința relațiile dispar, pentru că ele sunt doar aparente. Conștiința nu este asociată cu realitatea aparentă. Este lipsită de atribute chiar dacă Maya creează atribute. Atâta timp cât suntem deranjați de dualitate avem nevoie de învățătură.
*53. Înțelegerea înțelesului identității sinelui individual (Jivatman) și a sinelui nelimitat (Paramatman) prin contemplarea afirmației "Tu ești Asta" este cunoscută sub numele de **sravana**. Eliminarea erorilor de logică cauzate de natura aparent contradictorii ale realității este numită **mananam**.*
Mananam este cercetarea învățăturii primară a Upanishadelor, deoarece Upanishadele prezintă și dualitatea și non-dualitatea. Învățătura principală este non-dualitate, dar nu este clară. De exemplu, **moksa** (eliberarea) este cunoaștere (**jnanam**) sau o anumită experiență (**anubhava**)? Mananam înseamnă, de asemenea, eliminarea erorilor de logică, care sunt atribuite Vedanta ca urmare a gândirii

incorecte a persoanelor care nu sunt familiarizate cu Vedanta, cum ar fi adepții Yoga, ai budismului, ai Neo-Advaita, ai New Age etc. care cred că iluminarea poate fi obținută ca rezultat al unei acțiuni. Dar, principalele motive pentru erorile în logică sunt convingerile iraționale cauzate de dualitatea realității aparente și nondualitatea adevăratei dualități, adică a inexistenței contradicției dintre dualitate si non-dualitate.
Studiul superficial al textelor sau ascultarea inconsecventă a învățăturilor creează înțelesuri superficiale. Înțelesurile superficiale sunt la fel de bune ca și neînțelegerea, pentru că eliberarea este cunoașterea eliberării de îndoieli. Erorile logice crează o lipsă de încredere în cunoaștere și îi blochează cercetătorului accesul la rodul cercetării, eliberarea.
Versetele 54-62 explică stadiul final al practicii Vedanta, **asimilarea** (**nididyasanam**), urmărirea obsesivă a învățăturilor. Această etapă nu este necesară pentru cercetătorii înalt calificați (**uttama adhikaris**), pentru că ascultarea este suficientă pentru a-i elibera. În acestei etape ascultăm și raționăm iar și iar până când sunt eliminate blocajele care împiedică asimilarea. Acest lucru reprogramează Corpul Cauzal și transformă gândirea mecanică în gândire deliberată.
*54. Rezultatul **sravana** și **Manana** aduce convingerea solidă si profundă că sinele este nelimitat, care este numită **nididhyasana**, cunoașterea fermă, clară (**samyak darshanam**), ceea ce echivalează cu eliberarea de nesiguranță, de senzația de lipsă, etc.*
Sravana înseamnă ascultarea cu o minte lipsită de prejudecăți a învățăturilor Vedanta relevate de un îndrumător care și-a realizat sinele, iar **Manana** utilizarea logicii neexaminate a propriei experiențe relevate de învățături, pentru a elimina convingerile și credințele referitoare la natura sinelui. Acest lucru duce la cunoaștere fermă (**nididhyasana**).

Vedanta nu este nici teorie nici practică
Unele persoane cu cunoaștere clară de sine încă mai simt că nu sunt libere, așa că au nevoie de **nididyasanam**. Acest fapt dă naștere la unul dintre cele mai populare mituri ale iluminării: că am nevoie de o experiență a sinelui, pentru a-mi confirma cunoașterea, deoarece cunoașterea nu mă eliberează. Este un mit, pentru că trăiesc mereu experiența sinelui, datorită faptului că realitatea este conștiința non-duală. Conștiința nu este un obiect care trebuie să fie experimentat, iar dacă ar fi, ar fi prea subtil pentru a fi perceput de un Jiva prin mijloacele obișnuite de percepție a experienței.
Deci problema este lipsa calificărilor: discriminarea (**Viveka**), detașare (**viragya**), controlul minții (**sama**), controlul simțurilor (**dama**), **toleranța** (**titiksha**), credința în învățături (**shraddha**), îndeplinirea îndatoririlor lumești date de Dumnezeu (**svadharma**), concentrarea atenției (**samadhanam**), dorința arzătoare pentru libertate (**mumukshutvam**) etc.. Cunoașterea care nu aduce libertatea ca urmare a calificărilor deficitare se numește cunoaștere obstrucționată.

Meditația Vedanta
Pentru a asimila cunoașterea "Eu sunt conștiință", ne asociem cu **Mahatma**, studiem scripturile, învățăm pe alții, ne angajăm în Satsang, ne purificăm stilul de viață și gândim așa cum gândesc oamenii iluminați.
Meditația vedantică este **nididhyasana**. Nu are scopul obținerii cunoașterii, ci asimilarea cunoașterii de sine prin eliminarea blocajelor mentale. Nu înseamnă căutarea unei experiențe mistice care să legitimeze cunoașterea. Nu este o stare lipsită de gânduri sau de atenție la golul dintre gânduri. Înseamnă a ne gândi la implicațiile cunoașterii "Sunt liber" în trăirea vieții de zi cu zi. **Sravanam** ar trebui să continue până când curentul de fericire care apare în nesfârșitele experiențe de sine este constant, palpabil și complet satisfăcător.

Importanța Yoga
Yoga este conectarea minții cu sinele. Cum poate mintea, care este un obiect, să se conecteze cu conștiința, subiectul, care este dincolo de puterea minții? Se "conectează" prin gândirea în mod deliberat la învățăturile Vedanta. Pentru minte nu sunt există decât două tipuri de obiecte ale gândirii: sinele și conștiința reflectată, adică cele trei organisme și cele cinci învelișuri. Yoga înseamnă absorbția completă a minții în gândul, "Eu sunt conștiința și nu ansamblul corp/minte/simțuri". Toate gândurile ar trebui să se îndrepte acestui subiect, așa cum o lupă focalizează razele soarelui într-un singur punct.

Fiecare gând trebuie să se ocupe de unele aspecte ale sinelui, conștiința și meditatorul trebuie să se asigure că diferitele gânduri care apar aleator nu întrerup fluxul gândirii la sine.
Într-una din cele mai mari lucrări ale sale, Aparokshanubhuti (cunoașterea Directă / Experiența), care este prezentată mai jos, fără comentarii, Shankara particularizează Ashtanga Yoga a lui Patanjali, numită uneori Raja Yoga sau calea celor opt trepte, o cale care duce la samădhi, o stare a minții fără gânduri. Calea Octuplă a lui Buddha este un altă formulare a Ashtanga Yoga și, deși căile budiste nu oferă un mijloc sistematic de cunoaștere de sine comparabil cu Vedanta, oferă practici utile și discipline care pot reorienta și pregăti mintea pentru discriminare.
Prima etapă a Raja Yoga este numit **yama, controlul simțurilor**. **Yogi** trebuie să folosească puterea voinței pentru a bloca îndreptarea simțurilor către obiecte, deoarece ele produc atașamente. Shankara sugerează o cale mult mai simplă și mai eficientă: a ne vedea ca fiind sinele complet, nu incomplet.
Din punct de vedere al sinelui, simțurile nu sunt o problemă. Ele nu se opun experienței. Ele sunt cuplate automat cu obiectele adecvate lor de către forțele inconștiente (gunele). Problema reală este dorința, convingerea că atașarea simțurilor de un anumit obiect ma va face cumva mai întreg și mai complet decât sunt în prezent. Dar dacă sinele este non-dual și totul este sinele, inclusiv eu, atunci eu sunt deja întreg și complete și, prin urmare, nu trebuie să creez vreo experiență care mă va atașa de un obiect și mă va face să mă simt bine. De aceea ideea că sunt întreg și complet va împiedica în mod automat încercările inutile de a obține fericirea experiențială prin contactul simțurilor cu obiectele corespunzătoare.
În plus, fericirea experiențială este de fapt fericirea de sine, deși pare a fi inerentă în anumite obiecte și activități. Deci, se sugerează că meditatorul by-pasează procesele karmice, renunțând la fericirea indirectă provocată de obiecte și accesarea fericirii lăuntrice directe prin contemplarea de sine. Mintea devine orice ar contempla. Deoarece sinele este fericire, mintea se umple de fericire atunci când contemplă sinele.

Redefinirea Yoga (Aparokshanubhuti, versetele 104-144)
Pașii care trebuie făcuți sunt, în ordine: controlul simțurilor, controlul minții, renunțarea, tăcerea, spațiul, timpul, postura, blocarea rădăcinii (**mulabandha**), echilibrul corporal, fermitatea viziunii, controlul forțelor vitale, retragerea minții, concentrarea, contemplarea de sine și absorbția completă în sine.
(1). Controlul simțurilor cu cunoașterea "Totul este Sinele" se numește potrivit **yama**. Trebuie practicată în continuu.
(2). Menținerea continuă a gândirii la sine și excluderea tuturor celorlalte gânduri se numește **Niyama**. Practicată în mod regulat cauzează o mare fericire.
(3). Renunțarea este abandonarea credinței în realitatea universului văzând că este sinele mereu conștient. Este eliberarea instantanee.
(4). Cunoscută doar de înțelepți, tăcerea congenitala este aceea în care vorbirea și mintea se liniștesc. Observarea liniștii prin restrângerea vorbirii este recomandată pentru cei care nu stiu cine sunt.
(5). Adevărata Postura este meditația spontană și continuă asupra sinelui și nu meditația asupra obiectelor, care distrug fericirea.
(6). Contopirea perfectă a minții în sine, suportul universului și originea tuturor ființelor este cunoscută sub numele de "postura realizată"
(7). Conștiința nelimitată în care este înrădăcinată toată existența ar trebui să fie baza reținerii minții unui yogin.
(8). Absorbția părților corpului subtil în conștiința nelimitată este adevăratul echilibru, și nu simpla echilibrare a părților fizice.
(9). Cea mai nobilă viziunea este transformarea viziunii samsarice în viziunea non-duală, nu privirea vârfului nasului cu ochii fizici.
(10). Îndreptarea atenției către locul unde văzătorul, vederea și ceea ce este văzut nu sunt diferite, nu către vârful nasului.
(11). Pranayama este restricția unor modificări ale minții provocată de înțelegerea faptului că mintea este singurul sine.
(12). Rechaka, expirația, este negarea lumii fenomenale, și gândul "Eu sunt sine" este puraka, respirație în. Stabilitatea minții care apare din această practică se numește **kumbhaka**, reținerea respirației.

Asta este adevărata **prănăyăma** nu tortura yoghină a nasului.
(13). Căutătorii eliberării ar trebui să practice **pratyahara**, retragerea minții. Este absorbția completă în sine, produsă de înțelegerea că sinele se află în toate obiectele.
(14). **Dharana**, concentrarea, înseamnă o minte stabilă determinată de înțelegerea că sinele este în fiecare gând.
(15). Dhyana, meditație, este independența față de obiecte produsă de încrederea deplină în gândul: "Eu sunt conștiința nelimitată”. Ea produce fericirea supremă.
(16). Samadhi, cunoscut sub numele de cunoaștere de sine, este neatașamentul față de gândire provocat de identificarea completă cu gândul: "Eu sunt sinele, conștiința nelimitată".
(17). Acest samadhi arată fericirea naturală, care apare în mod spontan când ne lăsăm absorbiți de gândul, "Eu sunt de conștiință nelimitată".
(18). În timp ce practicăm samadhi apar multe obstacole inevitabile: lipsa cercetării, lenea, dorința de plăcere a simțurilor, somnul, plictiseala, distragerea atenției, trăirea extazului și sentimentul de vid. Cel care urmărește eliberarea trebuie să elimine cu răbdare aceste obstacole.
(19). Atunci când se gândește la un obiect mintea tinde să se identifice cu el. Când se gândește la vid devine vid, în timp ce, atunci când se gândește la sine, devine perfectă pentru că sinele este perfect. Prin urmare, ar trebui să întotdeauna să se gândească la sine dacă dorește libertatea.
(20). Cei care abandonează gândul purificator "Eu sunt sine" nu vor reuși.
(21). Prin contemplarea continuă a lutului și oalei sau a inelului și aurului sau a unei metafore similare care ilustrează relația dintre sine și lume ar trebui să înțeleagă că, atunci când efectul este respins rămâne numai cauza, sinele pur (care este dincolo de vorbire).
(22). Ca urmare a acestei meditații, apare o stare de continuă conștientizare de sine într-o minte pură. În cele din urmă, această conștientizare de sine aduce înțelegerea solidă și profundă: "Eu sunt sine".
(23). Cercetătorul ar trebui să caute sinele (cauza) în primul rând, respingând toate obiectele ca fiind "non-sine", apoi să caute sinele în obiecte.
(24). Odata ce cauza se observă în efect (sinele în obiecte) obiectele ar trebui să fie respinse. Ești ceea ce rămâne.
(25). Mintea devine cea la care meditează cu stăruință și convingere.
(26). O persoană înțeleaptă înțelege întotdeauna că tot ce există vizibil și invizibil, inclusiv el însuși, este doar conștiință.
(27). Când obiectele sunt reduse la nimic prin cercetare, universul apare ca conștiință. Această înțelegere ne umple mintea cu fericire fără sfârșit.
(28). Acest proces de cercetare este numit Raja Yoga. Pentru cei ale căror dorințe lumești sunt atenuate doar parțial trebuie să combine cu hatha yoga.
(29). Cei ale căror minți sunt purificate prin Raja Yoga vor obține realizarea de sine. Puritatea minții este atinsă rapid prin devotamentul față de profesor și de sine.

Samadhi

*55 la 58. Când mintea elimină treptat ideea "Sunt cel care meditează" și fuzionează cu unicul sine, devine constantă ca lumina unei lămpi într-un loc fără curenți de aer. Deși în acest samadhi nu există nici o conștientizare a meditatorului și a obiectului meditației, existența minții fuzionate se deduce după ieșirea din samădhi. Mintea continuă să fie stabilizată în sine în starea de samadhi, ca urmare a unui efort de voință ajutat de calitățile dobândite în nașterile precedente și de tendințele puternice (**vasane**) create prin eforturile constante de a atinge samadhi.*
Swami Paramarthananda spune, "**Samadhi nu este o experiență mistică. Este absorbție spontană și totală în obiectul meditației.** Acesta poate fi orice obiect. Acesta este doar iubirea totală de sine. Meditatorul uită de prezența lui în timpul procesului de meditație. Nu există nici un gând "mă gândesc la... " Există numai lumea obiectului, ideea de sine. Cercetătorul se pierde în obiect, care devine tot mai reală, deoarece subiectul conștient de sine, gândul "eu”, este suspendat la un moment dat în timpul concentrării. Impactul "Eu sunt conștiința" este mult mai mare în absența subiectului conștient. Impulsul contemplării face inutilă puterea voinței. Gândurile există, dar sunt prea subtile pentru a le observa. Din moment ce nu sunt întreținute în mod deliberat se simte ca și când nu există gânduri. Mai târziu poți deduce că ai fost prezent, odată ce samădhi se termină".

Ai putea crede că samădhi menționat în versetul 37 este **savikalpa samadhi**, deoarece sintagma "continuă să fie stabilizată" pare să implice un cineva conștient "de stabilizare", adică de ținere, mintea pe reflectarea sinelui în corpul subtil. Dar se referă la Nirvikalpa samadhi, deoarece minții i se atribuie stabilizarea "rezultatului", adică impulsul anterior de concentrare asupra gândirii la sine. Dacă mintea este focalizată de impuls, de "focalizarea" este inconștientă, adică "naturală", și nu va exista nicio voință conștientă în efectuarea absorbției. Lungimea samadhi depinde de (1) impulsul efortului inițial și (2) buna karma spirituală (**punyam**) provenită din nasterile anterioare, care provoaca dependența de învățături, nu buna karma materialistă care produce gândurile extrovertite.
Următoarele trei versete sunt rodul **nididyasanam** conform **Yoga Sastra**.
59. După cum rezultatele Nirvikalpa samadhi a nenumăratelor acțiunilor acumulate în această lume fără început de nașterile trecute și prezente (vasane) sunt distruse, tot așa creste și Dharma, care este utilă realizării de sine.
Yoga Sastra spune că **sanchita karma** va fi distrusă de acest **samadhi**, dar Vedanta spune că, cunoașterea de sine (**jnanam**) distruge **sanchita**. **Sanchita** este magazia de karma aflată în corpul cauzal așteptând să se fructifice. Yoga spune că samădhi produce calități spirituale (**punyam**). Vedanta nu este concentrată pe karma bună, deși ia în considerare importanța sa, referindu-se la calificări. Este interesată de distrugerea atât a karmei bune, cât și a celei rele (**punyam** și **PAPAM**).
Vedanta spune că această samadhi va elimina obstacolele din calea purificării minții, așa că susține Yoga. Vasanele apar în samădhi, dar ele nu au nici o modalitate de a acționa din cauza nu mai există nici un făptuitor conștient, ignorant de siner care să le transforme în acțiuni. Versetul spune că samădhi produce Dharma, care este "utilă" pentru realizarea de sine. Această declarație contrazice credința populară că Nirvikalpa samadhi este realizarea de sine, adică eliberarea.
60. Experții în Yoga numesc acest samădhi un nor de ploaie al Dharmei (punyam) deoarece revarsă asupra Dharmei nenumărate averse de beatitudinea.
Dharma-Megha samădhi este un "nor de ploaie" al Dharmei. În India ploaia era considerată o mare binecuvântare, fiind o țară caldă, secetoasă. În Yoga, eliberarea este un eveniment care se presupune a avea loc la un anumit moment. Vedanta spune că există doar un singur sine mereu liber și noi suntem asta, deci eliberarea nu este un eveniment. Este natura sinelui. Dar acest samădhi este o mare binecuvântare în măsura în care produce o detasare intensă, ceea ce este absolut necesar pentru discriminarea care este eliberare.
Patanjali a fost dualist, și Yoga este pentru făptuitori. Yoghinii nu se concentrează asupra: "Eu sunt conștiință nelimitată" efectuând practicile pentru a câștiga experiență. Patanjali a crezut că Jiva și conștiința erau diferiți. El a spus ca obiectivul Yoga este dizolvarea mintii (**vasana kyshaya**). **Yoga Sastra** spune că există mai multe sine. Ea spune că mintea este reală și lumea este reală și că fiecare experiență de samadhi dizolvă mintea încetul cu încetul. Vedanta spune că există un singur sine și că trebuie să eliminăm ideea că mintea este reală. Dacă confundăm o frânghie cu un șarpe, nu poți dizolva aparentul șarpe încetul cu încetul. Putem să-l dizolvăm numai instantaneu prin cunoaștere. Mintea nu ascunde sinele, deoarece sinele pătrunde totul. El este prezent atunci când mintea este prezentă. Dacă nu ar fi fost prezent, cum ar fi putea cineva să practice yoga?
61. Rețeaua dorințelor este distrusă și meritele și defectele acumulate sunt dezrădăcinate de acest samadhi.
O interpretare a acestui verset spune că "intreaga" retea de dorinta este distrusa și meritele și defectele acumulate sunt "pe deplin" dezrădăcinate. Dar este mai corect să spunem că doar unele dorințe sunt în cele din urmă distruse persistând în samădhi. Samădhi nu are nevoie de sesiuni zilnice, dar poate fi practicat în viața de zi cu zi, presupunând că, cea mai mare parte din karma lumească a cuiva este completă și karma rămas se realizează cu atitudinea karma yoga.
Nu este necesar să eliminăm toate dorințele, ci doar pe cele care agita mintea, care ne obligă la acțiune și crează și mai multe dorințe, compromițând discriminare.
Practicarea Samadhi este pentru purificarea minții, nu pentru eliberare. Yoga spune că samadhi distruge **punyam** și Vedanta spune că distruge materialul **punyam** nu și spiritualul **punyam**. Acesta este motivul pentru care versetul spune că este "utilă" pentru cunoașterea de sine. Yoga spune că samădhi distruge rădăcina **punyam** și a **PAPAM**. Rădăcinile sunt cele cinci impurități (**dosha**): ignoranța (**avidya**), egoul (**Asmita**), ce place și ce nu (**raga / dwesha**) și agățarea cu disperare de viață (**abinivesha**). Vedanta nu

recomandă, dar acceptă practica samadhi, deoarece ușurează calificările căutătorului libertății.
62.Atunci marea declarație "Tu ești Asta" ne eliberează de toate îndoielile cu privire la natura noastră și dă naștere realizării directe a sinelui - care anterior era cunoscut indirect.
"Atunci," înseamnă atunci când mintea este calificată, coaptă și matură. Se referă la o personalitate dulce, blândă, grijulie, frumoasă, sensibilă, calmă și plină de compasiune. Când fructul se coace este gata să cadă din pomul samsara. Când sunteți calificat, înțelesul lui "tu ești Asta" nu mai este obstrucționat și sinele este experimentat direct / cunoscut sub numele de sinele tău. "Tu ești Asta" înseamnă "eu sunt liber". Spune Paramarthananda, "Libertatea nu este eliberarea de problemele din samsara; înseamnă libertate în ciuda problemelor samsarice".
63. Cunoașterea conștiinței obținută în mod indirect de la Guru care ne învață semnificația "Tu Esti Asta" aruncă vasanele în joc înainte de realizarea non înrobitoare a cunoașterii de sine.
Cunoașterea ar trebui să fie indirectă, altfel meditatorul nu ar fi trebuit să mediteze. Dacă, cunoașterea ar fost directă meditatorul ar fi stiut că este sine și nu ar mai fi fost nevoie să mediteze pentru eliberare. Cu toate acestea, această cunoaștere poate apărea independent de învățătură, dar semnificația sa este rareori înțeleasă, pentru că aproape toți meditatorii cred că eliberarea este o experiență. Înțelesul lui "Tu ești Asta" este "Eu sunt conștiința nelimitată, non-duală, obișnuită, lipsită de acțiune, indiferentă". De asemenea, este posibil și chiar mai ușor să obținem cunoașterea directă doar prin **sravana**, presupunând că avem anumite calificări.
64. Realizarea directă a cunoașterii de sine obținută din învățătura "Tu ești asta"este ca un soare arzător, care risipește întunericul de ignoranței de sine, rădăcina transmigrației.
"Transmigrația" înseamnă deplasarea de la o experiență la alta condus de un sentiment de incompletitudine și inadecvare, adică înseamnă dualitate.
65. Astfel, o persoană distinge sinele de cele cinci învelișuri, concentrând atenția minții asupra lui, în conformitate cu învățătura, devenind liber de legăturile cu nașterile și morțile repetate experimentând imediat fericirea nelimitată.
Luate împreună, versetele 53-69 arată că eliberarea (moksa) este cunoaștere de sine, nu o stare experiențială. Ele spun că eliberarea depinde de eliminarea completă a "întregii rețele de dorințe", dar este o exagerare atâta timp cât dorința nu limitează conștiința odată ce își cunoaște propria natur. Textul ar trebui să fie înțeles ca: "eliminarea dorințelor obsesive". Dacă dorințele sunt obsesive, înseamnă că Avidya încă există.

Satchitananda - Rezumat
Esența Vedanta (versetele 3-10) este identitatea sinelui individual (conștiința / conștiența) cu sinele a tot ce există (Jiva Paramatma aikyam). Sinele este existența / constiinta / nelimitare, și este revelat în experiența noastră de zi cu zi. Experienta este un amestec de conștiință și gândire. Gândurile variază, dar conștiința nu. Diferențele aparțin gândurilor, nu conștiinței. Multiplicitatea aparține gândurilor, nu conștiinței. Acesta este un fapt adevărat în toate timpurile și locurile și în fiecare stare a minții. Conștiința este numită **chit**. Este cea datorită căreia cunosc tot ce pot cunoaște. Existența / eternitatea este numită **sat**. Eternitatea este eliberarea de mortalitate. Mortalitatea înseamnă schimbare. Eliberarea de schimbare se numeste **Ananda**, fericire. Sinele este **satchitananda**. **Jivatma** minus gânduri este numit **Paramatma** sau **Brahman**. **Această identitate este esența Vedanta**.
Prakriti, principiul materiei inerte (versetele 11-30), este cauza samsara. Ea reflectă conștiința. Este sub forma a trei energii: sattva, Rajas și tamas. Conștiința, sinele asociat cu sattva, rajas și Tamas, este creatorul, susținătorul și distrugătorul lumii. Nici conștiința / conștiența (**Paramatma**) și nici **Jiva**, conștiința reflectată nu creează, nu susține și nici nu distruge lumea. Explicația creației este relevată în Tattva Bodha. Tratează cele cinci elemente subtile și brute, corpurile cauzal, subtil și brut și Jiva.
Jiva este conștiința plus rajas. Dacă **Jiva** ar fi apărut de la **Sattva**, ar fi fi atoateștiutor. Dacă ar fi apărut de la **Tamas**, ar fi fost complet ignorant.
Rajas este un amestec de cunoaștere și ignoranță, care se numește Ignoranță, **Avidya**. **Jiva** știe că există și este conștient, dar nu știe că este nelimitat, întreg și complet. De asemenea, știe că nu știe că este nelimitat, întreg și complet. Pentru că crede că este limitat, tot ce este în samsara devine o problemă pentru el. Este întotdeauna confuz. Din cauza ignoranței **Avidya**, **Jiva** dezvoltă preferințe (**ragas**) și repulsii (**dweshas**). Este întotdeauna îndreptat spre obținerea obiectelor sau evitarea lor.

Deoarece preferințele si aversiunile sale sunt dureroase și Samsara este un joc cu miză nulă (pentru preferință există o aversiune și pentru fiecare pierdere un câștig) jiva vrea să fie liber.
Mijloacele de libertate (versetele 31 - 64): Aparokshanubhuti spune că urmând **svadharma** și o viață sattvică putem obține o karma (punyam) suficient de bună, necesară pentru eliberare. Atunci când jiva isi da seama ca are nevoie de ajutor, Isvara îi trimite învățătura și îndrumătorul. Învățătura este "Tu ești Asta" (Tat tvam Asi). Este o declarație care dezvăluie unitatea esențială dintre Jiva și Paramatma caer recunoaște și elimină factorii neesențiali, adică cele trei corpuri, cele trei stări, cele trei gune, etc. Toate celelalte declarații ale Vedanta sunt destinate pentru a înțelege "Tu ești Asta". Unele sunt destinate pentru înțelegerea conștiinței (**Tat**), unele pentru înțelegerea Jiva (**tvam**) iar unele pentru înțelegerea legăturii dintre ele (**Asi**). Aceste versete spun că, conștiința nelimitată, "eu" este **vilakshanam Pancha Kosa**, liberă de cele cinci învelișuri (**kosas**). Eliberarea a ajuns la o metodă de cercetare numită **Bhaga tyaga lakshana**, acționând deși învelișurile acoperă conștiința martor (**Paramatma**). Ea oferă cunoașterea că Jiva este conștiință nelimitată (**Chaitanyam**).

Vedanta este Eliminarea variabilelor neesențiale
Anchetă, Bhaga tyaga lakshana, implică eliminarea factorilor neesențiali din ecuația "Tu ești Asta". Ecuația nu funcționează dacă nu eliminăm factorii specifici lui Isvara și Jiva, pentru că sunt diferiți. Isvara este conștiința nelimitată plus sattva și Tamas, care îl fac Creator (**Jagat karanam**) și cauza lumii. Jiva este conștiința nelimitată plus rajas. Jiva este creat de Isvara, deci este un efect. Cauza și efectul par a fi diferite, dar atunci când sunt eliminate gunele (factorii neesențiali) ecuația este valabilă. Conștiința nu este nici cauză, nici efect. Este independentă de cauză și efect. Este o cauză "fără cauză". Intelegerea acestui fapt este prima etapă în cercetarea Vedanta. Este numită **sravanam**, primirea cunoașterii de sine.
Cercetarea produce îndoială, care este provocată de o greșeală a minții, nu de Scriptura. Este indicat să pună la îndoială înțelegerea cuiva, însă nu cuvintele Scripturii. Următoarea etapă presupune hotărârea de a **asculta** învățătura până când înțelegerea este clară. Este numită **mananam**, și elimină inconsecvențele aparent logice ale învățăturilor. Inconsecvențele logice sunt aparente pentru că există două categorii ale unicei realități, cea reală (**Satya**) și cea care pare reală (**Mithya**). Ele nu sunt în contradicție, deși par să fie. Poate valul să contrazică marea?
Nididyasanam este stăruința obsesivă asupra învățăturii. Ea rafinează mintea și îndepărtează samskarele compulsive. Nu este destinată pentru a crește cunoașterea de sine. "Eu sunt nelimitat" este o cunoaștere care nu poate fi îmbunătățită. Dacă mintea este suficient de sattvică în timpul fazei de ascultare, va apărea eliberarea și **Manana** și **nididhyasana** nu mai sunt necesare. Dar dacă este rajas și tamas, îndoielile voi rămâne. Proiecția (rajas) și negarea (Tamas) vor continua să obstrucționeze rodul cunoașterii - libertatae. Aceasta este o fază progresivă în cursul căreia există o reducere constantă a negativităților, ceea ce duce la desprindere din minte, făcând-o să funcționeze mai calmă și mai eficientă. Asta duce la eliberare, **Jivan Mukti**, eliberarea de mintea, adică de sattva, rajas și Tamas.
Concluzie: Bucurați-vă de libertate.

II.
Diferențierea celor Cinci Elemente ~ Frumoasa și inteligenta Ignoranță
Introducere
Învățătura prezentată în acest capitol se numește **karana Karya Vada**, cauză și efect, ideea fiind că un efect, și anume cele cinci elemente, este cauza - existența / conștiința - în formă. Acest capitol se bazează pe **Chandogya Upanishad** din **Sama Veda** în care sinele este revelat ca existență pur non-duală. În mod normal, sinele este revelat ca conștiință. Mantra care indică identitatea individului cu conștiința - Tat tvam Asi - este menționat de nouă ori în **Chandogya Upanishad**.

Cercetarea existenței
Capitolul I stabilește că sinele este conștiință nelimitată, dar nu explică conexiunea conștiinței cu lumea materială, care pare a fi destul de diferită de ea. Panchadasi începe revelarea conștiinței cu ființele vii, pentru că este mai ușor decât să o releveze în materie, deși există în și ca materie.
Conștiința este existență și existența este conștiință. "Eu exist" și "Sunt constient" sunt două lucruri care

sunt de fapt unul, pentru că este imposibil să-mi separ existența de conștiință. Acest capitol stabilește conexiunea prin analiza aspectul existenței obiectelor. Deoarece existența este una (faptul că nu există două sau mai multe existențe depinde de experiență?), existența, care este, evident, constiinta și ființa unui obiect (un scaun, de exemplu) nu sunt diferite. Nimeni nu poate argumenta cu faptul că scaunul există. **Ființarea (existența) scaunului este constiinta**.
Din moment ce totul există în existență, este ușor să descoperim conștiința în ea. Aceasta este o învățătură unică, deoarece nimeni nu cercetează natura existenței. Dacă nu cercetez, cum pot să știu ce este? Oamenii cercetează obiectele, nu și existența, pentru că existența există de la sine. Budismul și Nyaya au făcut încercări superficiale pentru a o analiza, dar Yoga, Samkhya și Neo-Advaita nici măcar nu încearcă așa ceva. Considerăm ceva ca existând de la sine pentru că nu știm ne afectează viața ta la fel de mult ca și ceea ce facem. Dacă nu știu că obiectele sunt eu, va fi dificil să spun care este relatia mea cu ele (adică viața mea).
Probleme rezolvate în capitolul II: Este existență o substanță care există de una singură? Este o proprietate a unei substanțe? Este o acțiune? De exemplu, dacă spui că un copac există, înseamnă că copacul a depus vreun fel de efort pentru a exista? Dacă înseamnă că nu face nimic în acest sens, de ce utilizăm cuvântul "a exista"? Dacă nu credem că obiectul face ceva, ce anume înseamnă cuvantul "există"?

Natura Existenței
(1). Existența unui obiect nu este o parte, produs sau proprietate a obiectului.
(2). Existența nu este limitată de atașarea de obiecte. Este pozitivă, întangibilă, omniprezentă și invizibilă ca spațiul.
(3). Existența supraviețuiește atunci când dispar toate obiectele existente. Atunci când oala este distrusă, nu este distrusă și argila (ființarea/existența) din care a fost făcută.
(4). Dacă existența nu este asociată cu un obiect, un nume și o formă, ea nu poate fi experimentată.
(5). Existența nu are diferențe; nu există diviziuni în ea. Nu are nici o parte și nicio proprietate.
(6). Existența singură este conștiință pură.
Scopul acestei învățături este de a învăța să apreciem existența a tot ca conștiință. Numele și formele tuturor obiectelor sunt furnizate de Maya. Obiectele sunt existență / conștiință plus nume și forme. Pentru a experimenta nesepararea obiectelor de sine, conștiința, trebuie să separăm denumirea și forma.
Dacă obiectele nu sunt conștiente, atunci cum pot fi conștiință? Când Maya creează materie din conștiință, creează un Corp subtil și brut, realizate din cele cinci elemente. Corpul brut nu este conștient. Este inert. Corpul subtil, care este născut din aspectul sattvic al constiintei, reflectă lumina conștiinței, și conștiința reflectată luminează obiectele materiale prin intermediul organelor de simț. Corpul subtil dă conștiinței / existenței puterea de a ști, așa că "Devine" aparent sensibil, dar este de fapt materie subtilă inertă.
Cu toate acestea, cele cinci elemente nu au nici un corp subtil, deoarece ele sunt realizate din aspectul tamas al Maya, deci nu sunt sensibile. Tamas absoarbe lumina. Găurile negre sunt **ParaPrakriti**, Macrounivers pur Tamas. Ele sunt inerte; "ascund" lumina. Fiecare obiect material este o mini gaură neagră, pentru că nu se dezvăluie el însuși a fi conștiință. Maya este o mare minune, deoarece face conștiință să pară a fi atât sensibilă, cât și inertă. Dar conștiința nu este sensibilă și nici inertă. Este cunoscătorul sensibilității și inerției. Ea doar "devine" conștientă atunci când există ceva de care să fie conștientă, adică materia, care este născută din Tamas, aspect existent al conștiinței.

Discriminarea elementelor

1. Upanishadele spun că sinele este non-dual și poate fi cunoscut prin diferențierea lui de cele Cinci Elemente. Acest proces va fi discutat acum în detaliu.
Acest proces este o chestiune de experiență. Sinele, existența eternă, este liber de calități și factori limitativi, astfel încât că nu poate fi cunoscut decât prin analiza naturii efectului său, creația, pe care pare să o limiteze. Dacă sunt eliminați factorii limitativi, sinele poate fi cunoscut așa cum este.
Chandogya Upanishad spune: "înainte de creație, acest univers, care este obiectul experienței

noastre, a fost în formă de existență pură. A fost unicul fără un al doilea. "a devenit un obiect al experienței, atunci când Isvara / Maya a creat cele cinci elemente și organele de simț, care le materializează. Organele sunt componentele tranzacționale ale Isvara și apar ca, culegători de cunoștințe (**jnanindriyas**) și organe de acțiune (**karmindriyas**). Cu cât un element are mai multe proprietăți, cu atât este mai grosier.

Domeniul Karma / Dharma - Nimic nu se întâmplă în lume
Următoarele versete (2 la 46) sunt o analiză a existenței luată din **Chandogya Upanishad**. Versetele 2-18 explica obiectele care urmează să fie discriminate de sine.
2. Proprietățile celor cinci elemente sunt soliditatea, atingerea, culoarea, gustul și mirosul. Numărul de proprietăți ale celor cinci elemente sunt succesiv una, două, trei, patru și cinci.
(1) Spațiul are o singură proprietate - sunetul. (2) Aerul are două - sunetul și atingerea. (3) Focul are trei - sunetul, atingerea si culoarea. (4) Apa are patru - sunetul, atingerea, forma și gustul. (5) Pământul are cinci - sunet, atingere, formă, gust și miros.
3. Pentru ca sunetele apar în spațiu deducem că proprietatea lui este sunetul. Aer face un sunet discret (o șoaptă) când se mișcă și nu se simte cald și rece la atingere. Focul face sunete de tip trosnituri.
4. Focul este fierbinte și culoarea sa este roșu. Apa face un sunet clipocit, este rece la atingere, incoloră și dulce la gust.
5. Pământul face zgomot, este greu la atingere, pestriț în culori și este dulce, acru și așa mai departe, la gust.
6. Pământul emite atât mirosuri plăcute cât și neplăcute. Astfel sunt enumerate proprietățile caracteristice ale celor cele cinci elemente.
*7. Cele cinci proprietăți sunt cunoscute de cinci organele de simț. Organele (**indriyam**) aparțin corpului subtil invizibil. Instrumentele simțurilor (golakam) sunt organele perceptiei din corpul fizic.*
Toate elementele au proprietati. Proprietățile sunt obiectele organelor de simț. Noi nu vedem obiectul. Vedem culoarea obiectului. Nu vedem un scaun. Vedem forma și culoarea scaunului. Nu atingem obiectul, percepem textura obiectului. Organele de simț percep doar proprietățile obiectelor. **Nici un organ de simț nu percepe o substanță, un obiect existent**. Ființele umane nu pot cunoaște obiectele. Nu puteți deduce un scaun, deoarece deducția este bazată pe percepție. Deci nu puteți cunoaște substanța prin simțuri. Nu putem cunoaște substanța – conștiința, decât analizând relația dintre numele și forma unui obiect și conștiință (prin Vedanta Pramana). Un obiect este doar nume și formă.
Cum știm că avem organe de simț? **Nu putem vedea organele de simț**, vedem doar instrumentul simțurilor (**golakam**). Organele ne sunt cunoscute prin deducție. Aici este raționamentul: dacă avem cinci tipuri de experiențe senzoriale ele trebuie să fie produse de instrumente relevante. "Obiectul" pe care îl produce organul simț este doar proprietatea organului în sine. Organul este cauza și experiența este efectul.
Un organ de simț nu poate produce cinci experiențe independente. De exemplu, un orb poate mirosi, gusta, atinge și auzi. Lumea este cunoscută de organele de simț, dar organele de simț nu sunt cunoscute de lume. Organele de simț sunt extrovertite. Ele funcționează în general în afara corpului. Dar, în anumite momente organele de simț percep și interiorul corpului pentru că organismul nu este separat de cele cinci elemente, adică de lumea materială.
Cunoașterea simțurilor și a obiectelor este primul pas vital necesar pentru a descoperi că lumea nu este separată de conștiință. De asemenea, crează o imagine atât de detaliată a Isvara că, odată ce a fost descoperită întreaga creație, ego-ul se va găsi în imposibilitatea de înțelege realitatea experiențelor pe care le trăiește.

Simțurile rezultă din proprietățile elementelor
Cele cinci simțuri care percep cele cinci elemente sunt auzul, pipăitul, vedere, gust și miros.
8. Cele cinci simțuri funcționează prin organele brute: urechile, pielea, ochii, limba și nasul. Simțurile sunt subtile; prezența lor se deduce din funcțiile lor. Ele, de obicei, sunt îndreptate spre exterior.
9. Dar, uneori auzim sunetele făcute de respirația noastră și auzim un bâzâit când urechile noastre sunt oprite. Simțim o senzație internă de cald și rece, atunci când sunt înghițite hrana si apa.

Trăim experienta sunetelor interioare, care sunt produse de învelișul suflului vital **pranamaya kosa**, de sistemele fiziologice. Dacă urechile sunt blocate putem auzi sunetele interne produse de respirație, de bătăile inimii, de sistemul circulator sau de stomac.
Atingerea internă determină sentimentul de moliciune (prăjitură), duritate (friptura), rece (apă rece) și căldură (cafeaua). Vederea internă luminează întunericul, atunci când ochii sunt închiți. Eructațiile indică faptul că gustul intern funcționează și mirosul intern relevând o respirație bună sau rea.
10. Atunci când avem ochii închiși, vom vedea lipsa de lumina din interior, și în eructații experimentăm gustul și mirosul. ***Astfel organele de simț dau naștere la experimentării lucrurilor*** *în interiorul corpului fizic.*
Acest lucru înseamnă că organele sunt în corpul subtil, nu în corpul fizic. Instrumentele sunt în corpul fizic. **Dacă organele de simț produc experiența obiectelor și corpul subtil produce organele de simț, atunci obiectele sunt produse de minte.**

Organele de acțiune în domeniul Karmei
11. Acțiunile ființelor umane pot fi clasificate în cinci grupe principale: vorbire, apucare, deplasare, excreție și actul sexual. Toate celelalte acțiuni se încadrează în una dintre aceste categorii.
12. Cele cinci tipuri de acțiuni sunt efectuate prin cele cinci organe de acțiune: Gura (vorbire, gust), mâinile (apucare), picioare (deplasare), anus (excreție) și organele genitale (actul sexual).
Organele sunt deduse prin observarea acțiunii. Nu poți acționa fără o cauză. Organele sunt ascunse în instrumente.

Mintea
Mintea este al unsprăzecelea organ de simț. Ea conduce cele cinci organe de colectare a cunoștințelor și cele cinci organe de acțiune. Este situată în corpul subtil. Ea depinde de organele simț și de organele de acțiune pentru funcționarea în relație cu obiectele externe și se numește organul intern (**Antahkarana**).

Ce face mintea?
(1). **Direcționează traficul**. Cele cinci fluxuri de informații curge prin simțurile percepției. Pentru a evita confuzia provocată de informațiile contradictorii, mintea deschide și închide organele de simț permițând doar un singur flux al gândirii- un singur trafic odată. Mintea decide care organ va funcționa în mod conștient și care va funcționa mecanic, adică inconștient. Când te uiți la TV și mănânci, continui să mănînci, dar nu ești conștient de cât de mult mănânci pentru că te concentrezi la televizor.
Mintea se află în corpul subtil, care, la rândul său se află în Corpul Cauzal. Mintea este numită uneori inimă (**hridayam**). Ea nu se află în creier. Cuvântul "inima" înseamnă "ceea ce este esențial", la fel ca în zicala, "du-te la inima problemei". Corpului subtil nu poate exista fără de corpul cauzal. Mintea se numește organul intern. În somnul profund mintea este în inima, dar în starea de veghe mintea străbate întregul corp. Deci nu poți spun ca mintea este "internă". Organele de simț iau contact direct cu lumea, dar mintea nu o poate contacta decât prin organele de simț. Prin urmare mintea este considerată a fi internă, făcând referire la organele de simț. Mintea nu are acces independent la lume.
Dacă urmați logica de până acum veți concluziona că mintea este un efect sau produs (**karyam**) și Corpul Cauzal este cauza (**Karya**).
14. Mintea cercetează calitățile și defectele obiectelor percepute de simțuri. Sattva, rajas și tamas determina mintea să îndure diferite modificări.
(2). Mintea se îndoiește. Simțurile prezintă informațiile și mintea le chestionează în mod inconștient. Este un lucru bun, deoarece realitatea nu prea este ceea ce pare a fi.
(3). Mintea Emană. Mintea generează emoții pentru a activa organele de acțiune.
(4). Se modifică în funcție de gune.

15. Neatașamentul, iertarea, generozitatea, etc. sunt rezultatul influenței sattva. Dorința, furia, avariția, efortul, etc sunt rezultatul influenței rajas.
Sattva produce calitățile (**punyam**), un lanț de aur, care leaga mintea de plăcere, virtute și cunoaștere. Calitatea este karma care respectă Dharma în minte. Asta conduce la fericire.

Rajas creează o presiune constantă de a acționa. În momentul în care o persoană se gândește la ceva, trebuie să acționeze. Este necesară pentru a motiva Jiva pentru atingerea obiectivelor, dar, de asemenea, produce dorința, ceea ce duce la mânie care, de multe ori produce violență în gând, cuvânt și faptă. Este sursa tuturor suferințelor.
În consecință, produce defectele (**papa**). Aceasta duce la lăcomie, care provoacă Jiva să-și compromită valorile și să acționeze împotriva naturii sale.
16. Letargia, confuzia, somnolența, amânarea, plictiseala etc sunt rezultatul influenței Tamas. Când funcționează sattva sunt dobândite calitățile, când funcționează Rajas, defectele.
Tamas este lenea necreată de neatașament, maturitate și înțelegere (Sattva). Este necesar pentru liniștea minții. Dacă nu poți dormi mintea se va dezintegra în cele din urmă. Toate cele trei Gunas operează tot timpul în minte.
17. Atunci când Tamas funcționează, nu este produsă nicio calitate și niciun defect, dar viața este irosită, pentru că Jiva nu face ceea ce trebuie făcut (să caute libertatea, de exemplu).
Jiva consideră că, pentru a fi împlinit, trebuie să acționeze.

Egoul
18. Egoul, sau gândul „eu”, este agentul care concretizează modificările minții.
Egoul este conștiință reflectată, principiul **chidabasa**. Se identifică cu complexul corp/ minte/ simțuri. Urechile asculta, dar nu spun: "Eu ascult". Cel care spune "Eu ascult"este ego-ul (ahamkara), al partea corpului subtil care stăpânul acțiunii.
În această etapă învățătura presupune că ego-ul este, de fapt conștient, că este un actor adevărat, nu unul aparent. În realitate nu poate "stăpâni" nimic, pentru că, de fapt, nu este conștient, așa cum ne va fi dezvăluit. Ignoranța face ca sinele sub masca ego-ului să "stăpânească" una sau alta. Învățătura presupune că, cercetătorul nu este pregătit să înțeleagă că este sine, așa că egoul trebuie să fie identificat și acceptat ca o entitate făptuitoare / beneficiară conștientă.
19. Este evident că stimulii simțurilor clar perceptibili sunt cauzați de cele Cinci Elemente. Cu ajutorul textelor scripturii și a raționamentului se poate înțelege că elementele subtile sunt baza simțurilor și a minții.
Expresia "minte deasupra materiei" implică faptul că mintea este conștiința, nu materia. Dar mintea este materie inertă. Ea nu are o conștiință proprie. Pare să fie conștientă, pentru că este făcută din Guna sattva, un material subtil care reflectă conștiința.
Știm că trupul este materie, pentru că îl putem percepe. Nu putem dovedi că mintea este materie, pentru că nu o putem percepe. Dar știm că este materie prin deducție. Dacă nu ar fi fost materie, ar fi trebuit să fie conștiință, pentru că singurele două categorii din existență sunt conștiința si materia. Dacă ar fi fost conștiință nu ar fi murit niciodată. Dacă nu hrăniți corpul, care este materie, el va muri. Mintea este, de asemenea, materie. Știm acest lucru, pentru că ea depinde, de asemenea, de elementele materiale: hrană, apă și aer. Fără ele va muri. De asemenea, drogurile, alcoolul și alte substanțe materiale schimba mintea. Acest lucru arată că mintea este influențată de materie. Orice este influențat de ceva face parte din același nivel de existență. Dacă ar fi fost într-un nivel diferit de realitate nu ar fi fost afectat.Deci mintea este materie.
Declarația "elementele subtile sunt baza simțurilor și a minții" indică faptul că creația este o proiecție, adică "evoluează" de la subtil la brut. Această viziune este complet opusă celei materialiste, care consideră că simțurile și mintea au evoluat din materie. Există o credință profundă (dar greșită) că, corpul susține viața, atunci când, în realitate, conștiința o susține.
*20. Oricare ar fi este perceput de simțuri, experimentat de organele de acțiune, cunoscute de mintea și intelect este menționat ca "asta" (**IDAM**), în textul Upanishadei care urmează.*
Discriminarea începe cu definiția lui "asta", adică a obiectelor.

Sinele
21. *"Înainte ca toate astea să fie create exista doar ființa non-duală, singură, unică, fără un al doilea. Nu exista nici nume, nici forma"-* **Chandogya Upanishad**
Faptul că nu se poate obține ceva din nimic este o realitate incontestabilă. De aceea a existat ceva înainte de apariția obiectelor. Înainte de oală, trebuie să existe lutul. Deci creația a existat, dar nu într-o

anumită formă. Exista potențial ca nediferențiată, fără formă, conștiință non-duală. Nu exista nici un obiect, nici o experiență și nici un timp. A apărut Maya și creația a devenit realitate. Lutul este ceva, dar atunci când un olar creează o oală avem un nume pentru lut. În realitate nu i-a fost adăugat nimic decât o formă și un nume. Existența care a fost prezentă înainte de creație este și acum, dar este parțial acoperită, pentru că a fost modelată în nenumărate nume și forme. **Când spunem că este o oală, un copac sau o masă, asta arată că existența este prezentă, aparent ascunsă de nume și formă**.

Eliminarea Dualității

Dacă realitatea este doar o singură conștiință non-duală, în ea nu există diferențe. Trebuie să recurgem la Scriptură pentru a înțelege, pentru că, spre deosebire de obiectele realității aparente în care diferențele sunt observabile în mod clar, sinele nu este observabil în mod clar de minte și de simțuri. Singura posibilitate de acces la sine este cunoașterea și Scriptura, care este mijlocul de cunoaștere al lui. Acceptarea că nu există diferențe în "sine" este numită credință (**shraddha**). Trebuie să avem credință în cuvintele Scripturii până putem să le confirmăm prin **Manana**, prin reflecție.

22. Diferențele sunt de trei feluri: (1) diferențele dintre cadrul aceluiași obiect. (2) Diferența dintre membrii aceleiași clase. (3) Diferența dintre două clase: între specii, de exemplu.

(1). Într-un copac există diferențe interne (părți, diviziuni): ramuri, trunchi, frunze și fructe. Un om are cap, mâini, picioare, creier, etc.

(2). Un copac este diferit de un alt tip de copac. Un stejar este diferit de un pin. Ambii sunt membri ai aceleiași familii, care conține genuri și specii.

(3). Diferența dintre categorii: diferența dintre un copac și un om.

23. Îndoiala poate apărea, din cauză că sinele, singura și unica realitate, poate avea diferențe. Dar toate diferențele din cele trei lumi (brută, subtilă și cauzală) sunt respinse de Upanișade în cuvintele: "Toate astea sunt sinele non-dual".

Mintea își asumă diferențele referitor la conștiință, pentru că este condiționată de cele trei tipuri de diferențe din lumea obiectelor. Textul spune că diferențele nu se aplică conștiinței și neagă cele trei tipuri de diferențe prin trei cuvinte. Cuvântul "singura" (**Ekam**) neagă existente într-un obiect. Deoarece sinele este fără formă, în el nu există obiecte; el nu este alcătuită din părți. Cuvântul "unica" (**eva**) neagă diferențele dintre membrii aceleiași clase. Non-dual (**advitiyam**) neagă diferența dintre conștiință și o altă categorie dar nu există nici o altă categorie.

24. Nu ne putem îndoi că conștiința, sinele, singura realitate, nu are nici o parte. Creația este numai aparența de nume și forme – părțile nu pot exista înainte de creație.

Nu există nicio dovadă că, conștiința are părți, deoarece este dincolo de percepție. Un tâmplar nu produce lemn ci doar forme. Creația este conștiință plus forme și nume. Numele și formele nu sunt părți ale conștiinței, pentru că ele s-au adăugat, după ce Maya le-a creat.

25. Prin urmare, sinele, conștiința nelimitată, este nepartiționabilă, la fel ca spațiul și în ea nu există nicio diferență.

Nu există diferențe interne în conștiință. De exemplu, știm că există spațiu pentru că avem un cuvânt pentru asta. Cuvintele sunt create pentru a descrie obiectele experienței. Dacă spațiul nu ar fi existat, nu am fi avut un cuvânt pentru el. Spațiul este o metaforă bună pentru conștiință, pentru că nu are nicio diferență internă. Este unic. Prin urmare, este nepartiționabil. Dacă mintea poate înțelege spațiul, poate înțelege și conștiința non-duală.

26. Diferența dintre obiectele din aceeași clasă nu se aplică conștiinței, pentru că nu există nimic altceva. Un obiect diferă de altul ținând cont de numele și forma sa, în timp ce sinele este fără nume și formă.

Nu există nici o a doua existență cu care să o comparăm. Există numai conștiință. Pentru a număra două existențe trebuie să dovedești conexiunea dintre cele două. Să presupunem că, cineva spune că existența unui copac și existența unei mașini sunt diferite. Nu este adevărat, pentru că diferențele se referă doar la forme și nume, la **upadhi** (atribute limitative), nu la existență. Fiecare existența este aceeași. Existența este un factor independent care pătrunde toate obiectele. Nu poți număra existența, pentru că există doar o singură existență.

27. Deoarece non-existența nu există, nu poate fi folosită ca argument, pentru a infirma existența sinelui.

Nu există nicio diferență între categoriile existenței și nonexistenței, deoarece non-existența nu există. Dacă nu există, cum poate fi comparată cu existența? Nu există nici o non-existență, pentru că realitatea este conștiință non-duală.
De fapt, aveți posibilitatea să vă îndoiți de non-dualitatea conștiinței, dacă nu ați supus mintea învățăturilor Vedanta. Chiar dacă o accepți ca pe o credință, o faci numai pentru că ai o îndoială. Dar dacă nu reușim să ne suspendăm temporar neîncrederea, Vedanta nu va funcționa. Din perspectiva ignoranței realitatea pare să fie formată din părți. Învățăm despre părțile conștinței în așa fel încât ea este dovedită a fi nepartiționabilă. Declarația "creația este doar o aparență de nume și forme" trebuie să fie acceptată ca o credință, deoarece nu există nici o modalitate de a verifica acest lucru până când învățătura și **Manana** ulterioară elimină orice îndoială referitoare la asta. Un argument bun împotriva celor care se îndoiesc de Scriptură este faptul că nu există nici o dovadă că creația nu este o aparență, în afară de credința în percepție simțurilor. Chiar și analiza științifică demonstrează obiectele simțurilor sunt doar aparențe.
Oamenii cred că nu există nici un sine, deoarece nu îl pot percepe. A spune că non-existenta există este identic cu a spune că cel care declară asta este inexistent, ceea ce este imposibil. Nimic nu poate fi considerat cunoscut sau necunoscut, fără sine, conștiință.
*28. Este stabilit de Scriptură că sinele (**sat**) este non-duală.*
Versetele 29-39, o cercetare a non-existenței, au fost omise. Ele sunt extrem de subtile și nu sunt relevante pentru eliberare, deși este interesant de urmărit modul în are mintea se îndoiește. Ele sunt legate de dezbatere de lungă durată a **Madyamika nihilist (shunyavada) budism**, care are fost activă de peste 2000 de ani și este încă în Învățăturile neo - Advaita. Pe scurt, adepții **Shunyavadi** spun că nu există nimic. Ei nu acceptă existența pură, pentru că nu poate fi experimentată ca un obiect și, de aceea, nu este disponibilă manifestării aparente.
Ori de câte ori ai lapte, ai unt, dar dacă spui că untul nu există în lapte pentru că nu-l poți vedea, mintea ta este greoaie.

Spațiul și Conștiința
Versetele 40-46 sunt o cercetare subtilă care explică sensul existenței în Chandogya VI: 2: 1 cu referindu-se la ideea de spațiu și non-existență.
Argumentul spațiu / conștiință este relevant pentru cercetare, pentru că este ușor să descompunem cele patru elemente care evoluează din spațiu, dar spațiu este dificil de descompus, din cauza asemănării sale cu conștiința.
Vedanta ne învață să recunoaștem, localiza și respinge ignoranța. În aceste versete, cel care are obiecțiuni este doar partea materialistă a minții care este legată de simțuri. În esență această învățătură se referă la obținerea unei minți care să-și schimbe viziunea realității bazată pe într-o viziune bazată pe cunoaștere, prin analiza experienței.
Este o realitate a experienței că existența este independentă de obiecte. Noi spunem că un obiect, un copac, de exemplu, există. Existența unui copac nu este o credință sau o părere. Atunci spunem că un alt obiect, o piatră, de exemplu, există. Și vom vedea că toate obiectele există. Dacă existența unui copac ar fi aparținut copacului, ea nu s-ar fi putut transfera unei pietre sau către alte obiecte. Fiecare obiect ar fi avut un fel diferit de existență, dar nu asta experimentăm. Dacă am fi avut un alt fel de existență am fi avut un nume diferit pentru că avem câte un nume pentru tot ce experimentăm. Prin urmare, existențe este universală și nu este specifică unui obiect.
Obiectul este perceput de simțuri și existența este apreciată de intelect. Dacă nu am experimenta existenta nu am spune că există nimic. Existența fiecărui obiect este conștiință. Nu pot susține că nu sunt conștient. Nu pot fi conștient dacă nu exist. Nu mă pot separa propria mea existența si de constiinta mea. Prin urmare, toate obiectele sunt eu.
Vedanta ne învață să apreciem existența, propria ființă de lucruri, prin separarea obiectului de existența care îl susține. De exemplu, lumina soarelui cade pe un copac. Văd atât copacul, cât și lumina soarelui, dar când sunt întrebat ceea ce văd, spun că văd un copac. Este adevărat că văd un copac, dar este doar parțial adevărat că omit partea esențială a experienței mele de înțelegerea mea: lumina soarelui.
În mod similar, când mă uit la mine, eu spun că sunt așa-și-așa, sunt într-un loc sau altul, sunt născut la ...., ignor partea cea mai importantă: existența mea / conștiința. Existența mea este existența care

străbate totul. Ea nu este localizată. Cercetarea mă învață să mă consider pe mine însumi ca fiind existență fără formă. Ea devine localizată numai atunci când o asociem cu un anumit obiect. Fiecare val este doar oceanul.
40. Ceea ce rămâne după ce învelișul a fost negat rămâne ceva asemănător spațiului care este nemișcat, de neînțeles, anonim, fără nume sau formă, nemanifestat, aparent nedeterminat, atotpătrunzător, dincolo de lumină și întuneric.
"Ceea ce rămâne după" este un compromis lingvistic, pentru că presupune existența timpului. Cu toate acestea, versetul discută existența, care este eternă, adică înainte de timp. Asta implică faptul că a existat o schimbare reală, o adevărată "dizolvare" a elementelor, în timp ce dizolvarea este doar discriminarea existenței obiectelor - in acest caz, spațiul - de obiectele în sine, care este doar un nume și o formă. "Ceva" este o concesie problemei limbajului, dar ea înseamnă existență pură, adică conștiință.
"Dincolo de lumină și întuneric" înseamnă dincolo de dualitate, și anume dincolo de cunoaștere și ignoranță. "Dincolo de" este o metaforă specială, un alt compromis, la fel ca "Atotpătrunzător." Este mai corect să spunem "altele decât" în loc de „atotpătrunzător”.
Totusi, "altele decât" este limbaj dualistă. Nici chiar "existență pură" nu este corect, deoarece aceasta implică existența impură și non-existență, care nu există, pentru că există o singură realitate.
Contestatar: Doar patru din cele cinci elemente pot fi modificate. Spațiul este veșnic și, prin urmare, nu este supus nașterii și morții. În afara de spațiu, cele patru elemente sunt prezente sub formă de particule elementare (paramanus) care se combină pentru a crea elementele brute.
Materialiști pot înțelege distrugerea obiectelor în spațiu, dar nu și distrugerea spațiului. Pentru ei spațiul este "terenul existenței". Această credință se bazează pe ideea că spațiul este real. Este doar o credință pentru că materialiștii nu pot dovedi existența spațiului ca obiect experimentabil.Fuzioneaza. Nu putem vezi spațiul cu ochii. Îl putem deduce cu ajutorul intelectului, dar nu există nici o percepția directă a spațiului. Spațiul este substratul ireductibil pentru materialiști, deoarece ei ignoră "aspectul" existent al spațiului. Vedanta subliniază pur și simplu faptul că nu putem ignora aspectul existenței/ conștiinței spațiului. Ea, nu spațiul, este fundamentul existenței, pentru că nu putem avea spațiu fără existență/ conștiință. Spațiul depinde de ea, dar ea nu depinde de spațiu. Spațiul aparent este (Mithya). Materialiști nu acceptă ideea că lumea nu este reală, pentru că cred că experiența este reală. Experiență există dar nu este adevărată, pentru că existența există fără nicio experiență.
41. Contestatar: Sunt capabil să vizualizez distrugerea a tot ce există, cu excepția spațiului, acest lucru menținând dualitatea, spațiul și existența. Cum poate fi distrus spațiul, pentru că este etern?
De unde știi că este etern? Doar pentru că te-ai născut în spațiu nu înseamnă că este etern. Scriptura spune că este un produs al Maya. Știința confirmă, de asemenea, acest punct de vedere. În cazul în care este creat, poate fi și distrus. Ceea ce numești spațiu este doar existența / conștiința care apare ca obiect - gând, și anume cuvântul "spațiu".
Contestatar: Cum poate vizualiza intelectul o existență fără spațiu?
Cum se poate vizualiza spațiul fără niciun obiect în el? Dacă putem vizualiza spațiul fără niciun obiect, atunci putem vizualiza și existența fără spațiu. Dar nu este nevoie să vizualizăm asta, pentru că tu ești existența pură, observatorul, constiinta pură.
42. Objector: Pot să-l vizualizez, pentru că este vizibil. Dar nu pot vizualiza existența pură, pentru că este invizibilă.
Răspuns: Cum pot ochii să perceapă spatiul? Ei pot percepe numai lumină și întuneric. De fapt, filozofia ta (**Nyaya**) spune că spațiul este dincolo de percepție.
43. În timpul somnului profund, toate obiectele și entitatea din el se dizolvă, dar eu rămân ca existență pură. Dorm pentru că știu că exist fericit dincolo de timp, spațiu și gândire. Și sunt momente în starea de veghe, atunci când mintea devine liberă de dualitate. Nu mai există gânduri pentru aparenta divizare se totuși exist fericit fără gânduri și existența mea nu este localizată sau atașată de ceva. Atunci nu mai sunt un cunoscător. Trăiesc propria mea experiență, fără ajutorul minții. În plus mă experimentez ca "tăcerea", sau "spațiul" dintre gânduri.
Contestator: În timpul tăcerii nu experimentăm existență pură; nu experimentăm nimic.
Răspuns: Pentru a dovedi lipsa unui obiect, adică nimicul, ai nevoie de un martor. Și pentru de a dovedi lipsa gândirii ai nevoie de o cunoaștere a lipsei gândurilor. Tu spui că nu există nimic. Noi nu acceptăm

existența neantului, doar existența gândului de „neant”. Dar chiar dacă nu există nimic, spui că există două lucruri: existență și neant. Existența neantului este existența oricărui și tuturor obiectelor. Nu puteți pretinde că existența și neantul există, dacă nu ești conștient de ele. Cât timp percepi neantul te experimentezi pe tine însuți ca martor conștient existent: conștiință. Neantul este un nume pentru sinele tău.
44. Sinele, ființa pură, poate fi experimentat atunci când încetează toate activitățile din corpul subtil. În acel moment ceea ce este experimentat, nu poate fi nimic, deoarece cineva nu poate fi conștient de nimic. Fie ca sunteți constient de lucruri, în caz în care ești conștiență, fie de absența lucrurilor, ești conștient de conștiință. Dacă sunteți conștient de conștiință, sunteți conștiință.
Cuvintele "poate fi experimentat" au atât un înțeles aparent, cât și unul implicit. Expresia "atunci când încetează toate activitățile corpului subtil" implică faptul că conștiința / existența poate fi experimentat doar în mod indirect, nu în mod direct, ca pe un obiect. Poate fi experimentat ca o reflectare în corpul subtil, atunci când sunt întrunite anumite condiții, adică lipsa gândirii. Asta presupune că textul se adresează celor care vor sa experimenteze sinele ca pe un obiect. Este o declarație falsă din punct de de vedere non-dual, deoarece tot ceea ce experimentează cineva, în orice moment, este doar sine. Ideea că poate fi experimentat atunci când mintea este moartă sau transcensă se numește Yoga. Indiferent dacă cel care experimentează extrage cunoașterea naturii sale nelimitate neexperiențiele în timpul așa-zisei revelații non-duală sau rămâne chinuit de sentimentul de limitare, asta rămâne esența problemei. Cu toate acestea, sinele este experimentat și atunci când mintea este activă. Dar nu se știe, deoarece Maya îl face să se identifice cu obiectele / gândurile care apar în el. Asa ca sinele nu este conștient de sine, este o eroare logică.
Țineți cont de un fapt simplu: fie că experimentați ceva, fie că nu experimentați nimic, vă experimentați pe voi înșivă, pe sine. Întotdeauna experimentăm conștiința, deoarece sunteti conștiință.

45. Objector: Bine, accept argumentul tău. Cu toate acestea, nici gândul inexistenței si nici cel al existenței nu sunt prezente în tăcere. Avem nevoie de gânduri, de un mijloc de cunoaștere, pentru a dovedi existența existenței/conștiinței pure.
Totul ce există în creație necesită un gând pentru a-i dovedi existența, cu excepția existenței pure. Este conștiința de la sine evidentă, care este disponibilă experiential în timpul tăcerii. Conștiința se dovedește de la sine. Este evidentă de la sine. Nu este necesară percepția pentru a-ți dovedi că ești conștient sau că exiști. Tu, conștiința evidentă de la sine înțeles, operezi percepția, așa că ești anterior ei și independent de ea. Tu luminezi prezența și absența. Nu gândirea te luminează, ci tu o luminezi pe ea.
Întrebare: Atunci când mintea este inactivă, cunoașterea de sine este, de asemenea, absentă.
Răspuns: Nu contează, pentru că sinele este auto-revelator și poate fi cunoscut sub numele de martor al minții goale, sau al lipsei ei. Sau poate fi cunoscut drept cel de la sine luminos, martorul mereu prezent al minții ocupate. Vedanta nu are nevoie de o minte moartă ca să elibereze căutătorul, pentru că sinele este prezent și atunci când mintea este activă. Tot ce ne trebuie este un mijloc de cunoaștere care să îndepărteze ignoranța care aparent împiedică sinele să se vadă pe sine.
46. In timpul somnului experimentez constiinta pura, fericită până când Corpul subtil devine activ și începe gândirea și manifestările emotionale. În mod similar, înainte de apariția Maya / Isvara, exista constiinta pură, fericită.
Macrocosmos și microcosmos sunt la fel, deoarece realitatea este nonduală.
Dacă poți vizualiza nelimitarea în somn (**Laya, Nidra**), poți vizualiza somn Isvara lui (**Pralaya, yoga Nidra**), în care se transformă întregul univers. În **Pralaya** toate vasanele sunt eliminate, în Laya sunt eliminate văsanele individuale. Înainte de activarea Maya, când ea este în stare latentă, există conștiința pură, nemișcată, nemanifestată. Ăsta este înțelesul cuvântului "sat", în Chandogya Upanishad VI: 2: 1. Cunoașterea de sine este dificilă, deoarece trăim mereu conștiința pură asociată cu obiectele care ne atrag sau pe care le respingem făcându-ne să ne ignorăm sinele. În timpul somnului ești conștiință pură, fericire, conștiință necalificată (**Samana Chit**), dar atunci când te trezești devii conștiință calificată (**visesa chit**).
Când ești întrebat, "Ce mai faci?" Primele cuvinte sunt: "Eu sunt ...", după care "eu" este calificat de diverse cuvinte. Fericirea experiențială este robie, deoarece începe și se termină.

Natura Maya (versetele 47-59)
Upanishadele par să facă declarații aparent contradictorii. Ele spun că constiinta este și nu este cauza lumii materiale. Chandogya spune ca cele cinci elemente sunt create din existență. Ea nu spune de Maya. Deci Vidyaranya adaugă următoarele douăsprezece versete peste Maya, deoarece nu este posibil ca universul să fie creat din conștiință pură, fără Maya, pentru că conștiința pură nu se poate modifica.
47. Așa cum nu se poate separa de focul de puterea sa de a arde, în conștiință există o putere, Maya Shakti, care este total dependentă de conștiință. Nu poate fi cunoscută direct, ci poate fi dedusă prin efectele sale.
Maya nu poate fi separată de conștiință, la fel cum nu se poate separa puterea de a arde a focului de puterea sa de a lumina. Maya nu are nici început, pentru că existența nu are început. Maya și existența sunt una dar ele nu sunt identice. Maya nu poate fi văzută, pentru că este invizibilă. Dar putem deduce efectele sale, la fel cum putem deduce existența unor bunici luând în considerare existența părinților.
48. Nu se poate spune că Maya este "nimic", pentru că „nimic” este un gând, un efect al Maya. Un efect nu poate fi identic cu cauza sa, pentru că, cauza este mai subtilă decât efectul. Maya nu este nici non-existență (**ASAT**), nici existență (**sat**, conștiință), ci ceva cu totul diferit.
Versetul este menit să abordeze îndoiala materialiștilor, care cred că nimic nu există dacă nu este perceptibil. Dacă ar exista o cauză pentru nimic, ar fi diferită de efectul său. Dar Maya nu poate fi nimic, deoarece efectul, lumea, există. Nu putem obține ceva existent decât tot din ceva existent, nu din nimic. Deci Maya este ceva, dar este ceva ca nimic altceva. Nu este nici cum este existența / conștiința nici cum este lumea.
Realitatea este doar constiinta non-duală, dar o experimentăm drept lume. Constiinta nu poate provoca lumea, deoarece nu este un agent. Lumea nu se poate produce pe ea însăși, deoarece este inertă. Deci, indiferent de cauze, este diferită de amândouă atât de conștiință, cât și de lume.
Talentele unei persoane nu pot fi separate de persoană, dar persoana nu este talentele sale. Maya, puterea uimitoare care creează universul, nu este separată de existență, dar nu există de la sine. Oricare ar fi existența de care se bucură, este împrumutată de la conștiință. Este un upadhi, conștiință aparent modificată, calificată și ascunsă. Existența nu poate împrumuta existență, pentru că există deja. Și un lucru inexistent nu se poate împrumuta existenta, deoarece nu exista. Deci, indiferent ce împrumută existența trebuie să fie cu totul altceva.
49. Natura specifică a Maya este menționată într-o Upanishad. Se spune că înainte de creație nu au fost nici obiecte, nici non-existenta, dar a fost "întuneric", prin care se înțelege Maya. Acest lucru nu înseamnă că Maya există independent de sine, ci că împrumută de la sine gradul de realitate indiferent care este el.
Maya este declarată a fi "intuneric", deoarece are puterea de a ascunde aparent sine, conștiința nelimitată. Este veșnică pentru că depinde de conștiință și ea este eternă. Maya nu există (precum obiectele). Nu există nici în sine. Nu este nici inexistentă (**ASAT**). Există într-un fel, pentru că experimentăm efectele sale (obiectele). Apare ca **Avidya** în Jiva, dar, din fericire, **Avidya** nu este eternă, deoarece se termină odată cu cunoașterea de sine.

Inexistență (shunyam)
Este Maya inexistentă? **Maya nu este inexistentă (shunyam), deoarece un lucru inexistent nu-și poate împrumuta existența de la conștiință și nici nu poate produce efecte. Dacă definim Maya drept cauza lumii, atunci nu o putem defini ca inexistentă, pentru că ceva ce nu există nu poate fi cauza a ceva**. **Shunyam** este ireal (ASAT) ca și coarnele unui fluture.
Este reală Maya? **Maya nu este reală, deoarece nu există de la sine. Depinde de conștiință**. Chiar dacă este eternă, nu este întotdeauna evidentă.
Dacă nu este nici reală nici ireală, ce este? Maya este ca un vis, sau ca un miraj în deșert. Nu este nici reală, nici ireal. Un vis este real, atunci când este trăit, și ireal atunci când mă trezesc. Fiecare noțiune eronată nu este nici adevărată, nici falsă, adică este **Mithya**. Dacă este adevărată nu va dispărea. Dacă este ireal nu o vei experimenta. Dar o experimentezi, așa că este **Mithya**, nici adevărat, nici ireal. Este aparent real (**sat-ASAT vilakshanam**). Este unica în orice caz. Fiecare obiect este Mithya. Orice este experimentat este **Mithya**.

Învățătura Mithya este esența Vedanta și cheia eliberării. Cât timp cât nu știi că conștiința este reală și lumea este aparent reală (**Brahma Satyam, Jagan Mithya**), nu există nici o eliberare. Dar atunci când Mithya este înțeles te poți relaxa și să nu mai permiți experienței să te contamineze.
Maya nu este identică cu conștiința. Nu este nici diferită. Nu este nici o parte a ei, pentru că, conștiința este dincolo de timp și spațiu, adică nepartiționabilă. Dacă spațiul nu este partiționabil, cum ar putea să fie cauza sa? Dacă Maya este parte a conștiinței, va afecta conștiința, pentru că ceea ce afectează o parte afectează și întregul. Este diferită de toate cele trei. Deci, ce este? Ea este suprapusă, la fel cum visul este suprapus peste cel din starea de veghe. Doar pare că este o parte a conștiinței.
50. Prin urmare, la fel ca și „nimic”, Maya nu este o entitate de sine stătătoare. În realitate aparentă indivizii nu sunt considerați a fi diferiți de abilitățile lor.
Din cauză că **Maya** este **Mithya**, realitatea nu este considerată a fi duală. De aceea spunem că realitatea nu este duală (**Advaita**). Dacă Maya ar fi reală, atunci realitatea ar fi duală. Un lucru ireal este ca și cum ar fi inexistent, dar nu este inexistent, pentru că este experimentabil. **"Ireal" nu înseamnă "inexistent"**. Cum poate ceva ireal să fie similar cu ceva inexistent?
Banii inexistență și banii falși nu sunt identici, dar sunt similare pentru că în ambele situații nu ai bani.
Deoarece Maya este puterea (Shakti) conștiinței și nu poate fi separată de conștiință, nu poate fi considerată a fi un principiul secund, așa cum un artist și talentul său nu sunt diferite. Biografia unei persoane include talentele, abilitățile, caracteristicile, etc.
51 la 53. Contestator: Cum poți reduce Shakti? Este o diferență. Persoanele cu energie mare au mai mult succes în viață. Energia reală.
Răspuns: Potențialul este minunat, dar numai atunci când este realizat. Banii, de exemplu, nu îți sunt de nici un folos până când nu îi cheltui. Mulți oameni spirituali venerează energia, dar trăiesc vieți nereușite. Upanishadele ne vorbesc despre ceva care este anterior creeării lumii. Energia este utilă în lumea aparentă, dar nu are nici un efect asupra ta, conștiință. Vedanta dezvaluie ce nu este afectat de energie, de exemplu, Maya.

Maya nu ascunde conștiința
54. Puterea pământului de a produce oale nu se aplică oriunde, ci numai acelor locuri în care există lut. Maya nu funcționează în ansamblul sinelui, ci numai unei mici părți a ei.
Maya nu acoperă conștiința. Ea ocupă doar o "mică parte." **Această afirmație contestă ideea Yoga că Maya acoperă sinele și că, pentru a obține eliberarea yoginul trebuie să îndepărteze fizic sau să depășească gândurile care par că acoperă sinele.** Dar credința că sinele este ascuns poate exista numai datorită faptului că sinele nu este ascuns, la fel cum nicio credință sau vasană nu poate exista în fără lumina conștiinței. Sinele este ascuns aparent, deoarece atenția Jiva este ațintită asupra aparentelor „haine”, de exemplu a celor cinci teci, și nu asupra propriei sale naturi, observatorul tecilor.
55 la 57. Scriptura face următoarele afirmații: "Creația este doar o mică fracțiune a vastei nelimitări a conștiinței. Restul este auto-revelator; nu depinde de Maya pentru a se dezvălui. Lumea este susținută de o mică parte a sinelui. Sinele străbate lumea în cea mai infimă parte a ei și se extinde mult dincolo".
58. Deși sinele este un întreg nepartiționabil, Upanishadele vorbesc despre părți ale lui pentru a face mai ușor de înțeles natura sa non-duală pentru cineva care este obișnuit să gândească în termeni dualiști.
Acceptam temporar ideea de "părți", pentru că locația spațială este o parte atât de profundă a experienței și gândirii noastră, încât avem trebuie să explicăm relația dintre conștiință și Maya într-un limbaj familiar.
59. Având conștiința drept substrat, Maya creează obiectele lumii, așa cum un artist pictează imaginile colorate pe o pânză albă.

Rezumatul anchetei Maya
"Dacă ați înțeles (1) existența și (2) Maya, nu mai aveți nevoie de Vedanta." - Swami Paramarthananda
Experimentăm diferențe. Din această cauză credem că lumea este diferită de existență (**sat vilakshanam**). Însă este cât se poate de clar că lumea nu este inexistentă, deoarece este experimentată. Nu putem experimenta ceva ce nu există. Deci, nu este inexistentă (**ASAT**), fiind existenta (**sat**).

Lumea este un amestec de conștiință neexperimentabilă și experimentabilă. Pentru cunoașterea lumii avem nevoie de percepție; pentru cunoașterea existenței avem nevoie de Vedanta. Nici una contravine celeilalte, pentru tratează niveluri diferite ale realității. Ochiul stâng vede un lucru, ochiul drept altul. Ceea ce vede stângul nu contravine la ceea ce vede dreptul. Ambele sunt mijloace valide de cunoaștere. Diferențele experimentate prin percepție nu sunt negate de Vedanta. Existența nu poate nega lumea. Ambele sunt valabile. Deci lumea există în altă categorie, pe un nivel diferit al realității. Ea există și nu există. Este atât duală, cât și non-duală. Asta este noțiunea de **Mithya**.
Care este relația dintre existența, non-existența și Mithya?
Existența nu poate deveni niciodată inexistență și Mithya nu poate deveni existență sau inexistența. Nu există nici o modalitate de a converti o categorie în alta. Deci, cărei categorii aparține lumea înainte de creație și după ultima creație? Aparent este inexistentă.
Starea Mithya se poate schimba. Ea poate deveni manifestată sau nemanifestată. Lumea nemanifestată, Mithya, se numește Maya. Este cunoscută ca energie (Shakti) și materie (Prakriti). Ea nu există în afara existenței, pentru că existența este peste tot, atotpătrunzătoare. În plus, își împrumută existența de la existență, astfel încât nu pot fi separate niciodată. Maya este lumea în formă potențială.

Discriminarea celor cinci elemente Mare (versetele 60 la 97):
Creația instantanee și evoluția
Scriptura prezintă două modele de creație: cea instantanee și evoluția. Elementele apar instantaneu sau evoluează în timp? Dacă privim creația din perspectiva sinelui, apare instantaneu. Dacă o privim din perspectiva persoanei, creația apare prin evoluție. Această învățătură abordează creația din perspectiva persoanei, pentru a explica cum de se află într-un corp. Sinele nu este niciodată într-un corp (corpul este în el), dar, din cauza Maya, crede că este. Această analiză separă sinele și corpul. Este o discuție detaliată despre lumea materială, care este considerată a fi reală, pentru că, corpul este considerat a fi real. **Dacă putem demonstra că obiectele materiale nu sunt reale, atunci ne va fi clar faptul că, corpul nu este real**. Precum creațiaa, corpul se schimbă, astfel că nu poate fi real. Elementele sunt numite "Marile elemente" (**mahabhutani**), deoarece ele sunt mai penetrante (adică mai subtile) decât substanțele materiale perceptibile care evoluează din ele. Dacă adăugam toată materia din cosmos, de exemplu, și tot este doar o "fracțiune" din "Marele" element Pamant. Cu alte cuvinte, Marile Elementele sunt cunoaștere pură, forme pure ale gândirii din care evoluează substanțele perceptibile. Textul prezintă realitatea ca o serie de șapte cercuri concentrice, fiecare pătrunzând mai puțin decât precedentul. În ordinea pătrunderii lor de la maxim mai minim sunt: Conștiința, Maya, Spațiul, aerul, focul, apa și pământul.
Marile Elementele sunt proiecția inițială a Maya și evoluează de la subtil la brut. La fel cum Maya depinde de conștiință, Marile Elemente depind de Maya. Nimic nu are statut egal în creație; totul depinde de altceva. Un tricou nu are statut egal cu bumbacul din el, chiar dacă este făcut din bumbac. Bumbacul nu are același statut cu particulele elementare din care este compus. Maya este o fracțiune a conștiinței, spațiul este o fracțiune a Maya, aerul este o fracțiune a spațiului, și focul este o fracțiune a apei. Pe măsură ce evoluează, elementele devin mai complexe și mai diferite de substratul lor, conștiința.

Relația dintre Conștiință și Materie
Realitatea, care este conștiință non-duală apărând ca un subiect conștient și obiecte inerte subtile și brute. Obiectele sunt o combinație de existență, plus nume și formă. Existența (**SAT**) a unui obiect este doar conștiință (**chit**). Numele și forma, se adaugă prin Maya / Isvara. Creația nu înseamnă producerea a ceva nou, ci doar transformarea a ceva deja existent.
Stabilirea non-dualității lumii materiale și a ta, subiectul, se realizează prin înțelegerea faptului că existența și conștiința sunt una. Este relativ ușor să ne dăm seama că conștiința (**Chit**) din mine și conștiința din alte ființe vii este una, dar este mult mai greu de înțeles că identitatea mea este una cu cea a obiectelor materiale brute și subtile, pentru că ele nu sunt conștiente.

Maya, Rolul contrar
Cum poate fi înțeleasă această identitate? Prin aprecierea faptului că existența unui obiect

aparține conștiinței și nu obiectelor în sine. Maya inversează relația dintre conștiință și existență, astfel încât ni se pare că existența unui obiect aparține obiectului, nu conștiinței.
De exemplu, fără a avea nici un gând spunem că copacul există. În acest caz, cuvântul "există" este un verb care descrie ceva pa care îl face pomul. El există.
Dar nu acest lucru este adevărat. Propoziția ar trebui să se citească "copacii existenți", deoarece existența este subiectul pentru fiecare obiect, nu obiectul mai multor subiecte. Fiecare obiect vine de existență, substanța tuturor obiectelor.
Dacă îți vei analiza experiența, vei vedea că obiectele materiale (gândurile și sentimentele, de exemplu) apar și dispar în conștiința ta. Acest fapt simplu arată că subiectul conștient este prezent înainte de apariția unui obiect și după ce un obiect dispare. Este, de asemenea, o chestiune de bun simț că obiectele nu există pentru tine, dacă nu le cunoști existența și este, de asemenea, de necontestat faptul că nu poți cunoaște fără conștientizare. Deci, care este legătura dintre subiectul conștient (conștientizare / conștiință) și existența obiectelor inerte care ți se prezintă?
Dacă ești întrebat dacă ești conștient, vei răspunde instantaneu (fără să te gândești) da; dacă ești întrebat dacă exiști vei răspunde, de asemenea, da. Ambele sunt fapte evidente. Dacă vei încerca să-ți separi propria existența de conștiința nu vei reuși să faci acest lucru, și nu pentru că nu știi care este tehnica care trebuie aplicată pentru asta, ci pentru că nu există nici o tehnică. Nu există nici o tehnică, deoarece conștiința și existența sunt una. Ele nu pot fi separate fizic.
Deci, ce înseamnă atunci când spui că, copacul există? Înseamnă că existența arborelui este de fapt constiinta si, din moment ce și eu sunt constiinta, unitatea dintre mine și copac este stabilită definitiv.
Pentru eliberare mai este necesar încă un pas. Dacă ești una cu copacul, ai o problemă: nu vei fi conștient și nu vei fi nici una cu alți copaci și cu alți non-copaci, deci vei fi în continuare în dualitate, fără să te eliberezi. Deci, ce poți face să rămâi una cu copacul și să fi liber de copac? Este posibil doar prin înțelegerea Maya așa cum este tratată în învățătura **Satya** (real) și **Mithya** (aparent).

Real și aparent Real
Toate copacii sunt din lemn. În categoria „lemn”, există multe tipuri diferite de arbori. Lemnul este substratul, "natura" tuturor copacilor; este esența copacului. Este natura copacului independentă de cea a lemnului, de esența sa? Nu. Este natura lemnului independentă de cea a copacului? Da. Natura copacului depinde de cea a lemnului, dar cea a lemnului nu depinde de cea a copacului. Deci, putem concluziona că ele sunt una, dar nu sunt la fel.
În mod similar, toate numele și formele (obiectele) există, dar toate depind de existență. **Dar existența nu depinde de nici un obiect.** Obiectele sunt materiale, dar există, de asemenea. Dacă există, ele sunt conștiință, dar conștiința - voi - nu sunteți ele. **Dacă sunteți de părere că sunteti altceva decât conștiința, vă rugăm să vă folosiți logica, pentru a vă susține credința, așa cum am făcut-o, pentru a sprijini faptul că sunteți conștiință. Veți ajunge la concluzia că nu puteți să faceți asta, pentru că ceea ce credeți că sunteți este doar un nume, ales aleatoriu de către altcineva, pentru un corp care a evoluat din constiinta prin divizarea și recombinarea elementelor subtile**.
Deci, atunci când vă confruntați cu un obiect, dacă doriți eliberarea tot ce trebuie să faceți este să separați existența de numele și forma sa. Nu vă puteți separa fizic de un obiect, brut sau subtil, pentru că realitatea este non-duală, (nu sunt două existențe sau două conștiințe), dar le puteți separa in mintea, pentru că înțelegeți că Maya face realitatea să pară că este o dualitate. **Dacă puteți să vă separați în acest fel de orice obiect (amintirile, experiențele și dorințele sunt tot obiecte) atunci când apar, sunteți liber.**

Evoluția elementelor
*60. Primul produs (**vikara**) al Maya este spațiul. Spațiul oferă un domeniu în care pot veni în existență, crește și muri obiectele și ființele. El poate cuprinde lucrurile. Spațiul nu este un principiu independent, datorându-și existența conștiinței, substratul său.*
Vikara înseamnă "**modificare**" și "**produs**". În acest verset înseamnă produs. Are natura de a adăposti lucrurile. Înainte de a poate produce lucruri, trebuie un loc în care să existe. Natura sa nu este existența. Natura sa este găzduirea. Își împrumută existența de la conștiință.

61. Natura conștiinței, sinelui, este existența. Nu există niciun spațiu în ea.
Metafora cu șarpele și funia.
Conștiința este doar existență. Nu poate găzdui nimic și nici nu trebuie să găzduiască ceva, pentru că nu mai există nimic altceva decât ea, deci nu mai există și altceva care să fie găzduit. Nu se poate spune că coarda găzduiește șarpele, deoarece nu există niciun sarpe din perspectiva corzii. De asemenea, nu există vreo relație între existența și spațiu, pentru că nu au același nivel de realitate. Ele nu sunt egale. O persoană din vis nu poate avea o relație cu o persoană din starea de veghe. Dar, dacă gândim în termenii relaționării, putem spune că este o relația dintre un substrat și obiectele care apar în el, care nu este, de fapt, nici o relație.
De exemplu, albastrul cerului și cerul nu au nici o relație; cerul este întotdeauna incolor. Dacă ele ar fi fost legate, unul din ele l-ar fi afectat pe celălalt.
62. Proprietatea spațiului este sunetul. Conștiința este fără sunet, pentru că nu există nimic altceva decât ea. Pentru sunet, este necesară dualitatea - vibrația. Astfel spatiul are două proprietăți, sunetul și existența, în timp ce conștiința este doar existență. (Cu cât ceva este mai grosier, cu atât are mai multe proprietăți)
Dacă ai un spațiu, poți auzi ecoul. Acest lucru relevă sunetul ca proprietate a spațiului. Sunetul nu este a treia "proprietate" a spațiului, pentru că existența nu este o proprietate. Vidyaranya relevează numai sunetul ca proprietate a spațiului (nu și proprietatea de a conține), pentru că fiecare element "împrumută" o proprietate de la elementul precedent. Aerul împrumută de la spațiu numai sunetul, nu și proprietatea de a conține.

Inversarea
63. Puterea Maya de a proiecta spațiul peste sine, creează o aparentă dualitate și inversează relația dintre existență și obiectele care apar în ea.
Maya are două puteri, ascunderea (**avarana**) și proiectarea (**vikshepa**). **Avarana** nu este **Tamoguna** și **vikshepa** nu este **Rajoguna**. Gunele apar mai târziu în evoluția creației. **Vikshepa** suprapune spațiul peste existență, așa cum un proiector suprapune filmul pe ecran. **Avarana** "ascunde" existența.
De exemplu, credem ca un copac exista de la sine, în timp ce își "împrumută" existența din existență. **Acest amestec inconștient de existență și obiecte se numeste suprapunere (adyasa). Noi nu ne dăm seama că existența copacului este complet independent de copac**. Dacă spui, "o femeie scundă", scunzimea depinde de femeie, dar femeia nu depinde de înălțimea ei. **Avarana creează impresia că spațiu există de la sine. Crează o relație între substanță și proprietate care nu există**. **Acest lucru este începutul samsara**. Acesta este motivul pentru care percepem realitatea ca fiind dimensională. Ni se pare ca spațiul și obiectele din el sunt "acolo", departe de noi, dar ele sunt doar imagini fabricate de **vikshepa**.
Spațiul este produs de Maya; nu are nici o natura proprie. O substanță nu poate fi produsă. De exemplu, știința ne că materia / energia nu poate fi creată sau distrusă. Prin "materie" știința se referă la existență, pentru că din cauza **avarana** ei nu știu ce înseamnă. Producția a ceva este doar un plus aparent. **Un olar nu adaugă nimic lutului, decât formele deja existente**.
Existența este substanța de bază (**sat**) și **Maya** adaugă numele și formele (**NAMA / Rupa**). Există doar o singură substanță. Ea nu poate fi creată sau distrusă. Maya inversează relația dintre existență și produsele ei. Ea convertește existența într-o proprietate a obiectului, spațiul, așa că credem că existența aparține spațiului. Aceasta este puterea Maya!
Swami Paramarthananda: "Noi spunem „spațiul există” în loc de existentul "spațiu" sau existența spațială. Sau spunem: "spațiul este." Spațiul este un substantiv, o substanță independentă, dar în această afirmație cuvântul este folosit ca un verb, un cuvânt al acțiunii. Acțiunile sunt întotdeauna dependente de subiectul propozitiei, în acest caz, spațiul. Dar aici existența (este), principiul superior independent, a devenit cuvântul acțiunii și principiul subordonat, în timp ce spațiul, a devenit șeful. Sau spunem," Spațiul este existent". **În loc să folosim un verb, existența devine un adjectiv, care, de asemenea, subordonează existența spațiului. Noi tratăm existența ca pe un verb sau un adjectiv, dar ea este de fapt substantiv. Existența nu este o parte sau o proprietate a unei substanțe. Ea există înainte de nașterea obiectelor și după moartea lor. Ea este subiectul suprem.**

"Dacă spunem că avem o bratara de aur, suntem prinși în Maya, deoarece bratara nu este o substanță; este doar o formă a aurului. Afirmația corectă este, "Am aur sub formă de brățară". Dacă credeți că aveți un inel de aur, vă înșelați. Aveți "aur sub formă de inel." A se vedea profunzimea ignoranței. Această inversare a substanței și proprietății este provocată de Maya. În Bhagavad Gita, Krishna, vorbind despre sine, spune, "Prin Maya mea voi înșela toate aceste ființe".
Când spunem „corpul este conștient”, ești sub vraja Maya. Conștiința nu este o parte sau o proprietate a corpului. Ea există independent. Însă, corpul nu există independent; daca nu ar fi conștientizat (cunoscut), el nu ar exista. Nimeni nu înțelege acest fapt. Oamenii simt nevoia de a face din constiinta o proprietate a materiei, astfel că ea este subordonată corpului. **Viparyaya** este termenul pentru această inversare dintre subiect și obiect. Dacă o funie este confundată ca un șarpe, nu este o problemă. Dar dacă un șarpe este confundat cu o funie, atunci este o problemă".
Dacă acest principiu se aplică spațiului, atunci se aplică la orice altceva, deoarece spațiul este la originea tuturor elementelor.
Datorită Maya, atunci când auzi cuvântul "masă" crezi că o masă este un obiect solid, dar nu este. Lemnul este solid, iar masa este pur și simplu un produs, un efect al lemnului produsă de acțiunea unui tâmplar. Vedanta spune că întreaga creație este un produs (Karya), sau o proprietate, nu o substanță. Substanța, natura obiectelor, este existență / conștiință. **Acest fapt este greu de înțeles, pentru că credem că ceva substanțial ar trebui să fie tangibil. Dar existența intangibilă este substanța, și toate formele creației sunt nesubstanțiale**. Maya este foarte șireță; ea ne face să credem că ceea ce experimentăm este real, dar noi nu experimentăm decât proprietățile obiectelor, care aparțin de fapt simțurilor, și nu unor obiecte "reale".
65 la 66. Este cunoscut faptul că înțelegerea corectă nascută dintr-o mijloc adecvat de cunoaștere face lucrurile să apară așa cum sunt și că o proiecție le face să pară a fi diferite de ceea ce sunt. Acum este relevată învățătura despre spațiu.
Percepția și deducția nu vor funcționa pentru a inversa inversarea, pentru că ele sunt produse de Maya. Există o singură modalitate eficientă de a inversa inversarea: eliminarea ignoranței, prin expunerea umilă a minții la învățăturile Vedanta.
Dacă credeți că cerul este albastru și vi se spune că nu este, singurul mod pentru a-l face incolor este să intelegem de ce pare a fi albastru. Nu poate fi albit. **Dacă doriți să deveniți nelimitați, cunoașterea este singura cale, pentru că sunteți deja nelimitați (așa cum ați fost întotdeauna). Nicio tehnică nu va putea realiza asta**.
Sinele este substanța și lumea este o proprietate (atribut/caracteristică) a sinelui. Dacă lumea ar avea același grad de realitate cu sinele, atunci toate relele din lume ar contamina sinele. Dar lumea este un vis. Ce se întâmplă cu visătorul nu afectează entitatea din starea de veghe. Este adevărat, însă, că "tu" crezi că faci parte din vis și el este întotdeauna contaminat. Singura soluție pentru eliminarea suferinței este să înțelegi că nu ești „eu” care credeai că ești.
68. Existența / constiința, este substanța spațiului. Ea pătrunde spațiul, dar spațiu nu o pătrunde, pentru că este mai subtilă decât spațiul. Spațiul pătrunde orice elemente care evoluează ulterior din el. Atunci când prin exercitarea rațiunii spațiul este separat de conștiință, spațiul dispare și este deposedat de puterea sa de a conține obiecte.

Debitorul
Mărul nu cade departe de trunchi. Dacă lumea evoluează de la spațiu, indiferent orice se aplică spațiului este valabil pentru lumea. Dacă lumea ar exista de sine statător, nu ar putea fi negată. Cine sau ce îi împrumută existența? Lumea este un debitor; ea împrumută existență. Așa cum un om bogat nu trebuie să împrumute bani, un lucru existent nu trebuie să împrumute existență, pentru ca are existență deja. Un lucru inexistent nu poate împrumuta existenta, pentru că nu există. Prin urmare, doar ceva complet unic, care nu este nici existent nici inexistent, poate împrumuta existență. Debitorul este **Maya**, care este **Mithya**. Este întotdeauna dator. Vedanta este singura învățătura despre Mithya și, atunci când sunt luate în considerare toate lucrurile, este singure învățătura Vedanta. Sinele nu poate crea; materia nu poate crea; numai Maya poate crea. Ea nu este nici sinele, nici non-sine.
Dacă vreți să discriminați cămașa, trebuie să priviți lucrurile din punctul de vedere al substratului său, bumbacul. Dacă doriți să discriminați corpul, trebuie să-l priviți din punctul de vedere al sinelui. Un alt

argument convingător pentru a distinge conștiința de materie: Eu, conștiință, sunt conștient, spațiul nu este. "Sunt eu spațiu? Nu, eu sunt conștientizarea spațiului".

Existența, inexistența și inexistența aparentă

Definiția convențională a **Mithya** găsită în **Vivekachoodamani** a lui Shankaracharya este **sa-asat vilakshanam**, o categorie care este diferită de existență și inexistență. Nu este nici real, nici ireal. Este aparent existent. Șarpele din confundarea cu coarda nu intră în categorie inexistenței, pentru că este perceput în experiență și provoacă emoții, ca orice obiect aparent real, care provoacă frică. Șarpele nu aparține nici categoriei existență, pentru că atunci când cunoaștem (înțelegem) confuzia, el dispare. Din cauză că dualitatea guvernează intelectul, credem că lumea ar trebui să aparțină uneia dintre categorii (existentă sau inexistentă), ceea ce face **Mithya** foarte greu de înțeles. În următoarele două versete **Vidyaranya** acceptă ideea că **Mithya** ar putea crea o contradicție, așa că inventează o nouă categorie de inexistență. El spune:

*69. **Mithya** este, de fapt inexistentă, deoarece ceea ce nu există în trecut sau în viitor nu există în nici prezent.*

Înainte ca omul să vadă șarpele, el nu exista. După ce a fost dovedit a fi o frânghie, el nu exista. Dacă nu există în trecut sau în viitor, cum poate exista în prezent? Dar cum poate un lucru inexistent să pară existent? Coarnele unui fluture nu apar nici în trecut, nici în prezent, nici în viitor.

Vidyaranya spune:

70. Există două tipuri de inexistență: (1) inexistența neaparentă (clară) (de exemplu, cornul unui iepure) și (2) inexistența aparentă (șarpele într-o frânghie).

Maya este minunată pentru că face imposibilul posibil! În mod normal un lucru inexistent nu poate apărea, dar **Maya** face să apară. Un elefant într-un vis nu apare nici înainte, nici după vis, așa că este de fapt inexistent mai puțin când îl visez. Lumea nu a existat înaintea **Maya**, și nici nu există când și unde Maya nu există, deci cum poate fi reală? Este existența inexistentă.

Iată un alt argument: spațiul nu se poate disocia conștiință, pentru că spațiul nu există decât dacă existența îi este cunoscută. Și cunoscătorul este conștiința. Nimic nu poate fi cunoscut că există dacă, conștiința lipsește. Conștiința este mereu prezentă.

Discriminarea inconștientă

71. Constatar: Cum este posibil acest lucru? Tu de fapt ne ceri să considerăm doi ca fiind unul, dualitatea ca non-dualitate.

Tu faci asta tot timpul. Iată trei exemple:

(1). Când utilizezi cuvintele " sticlă verde" separi proprietatea de substanță, chiar dacă vei vedea doar un singur obiect din punct de vedere fizic. Din moment ce o faci inconștient în viața de zi cu zi, o poți face conștient cu fiecare obiect. Sau când spui că, computerul a făcut o greșeală, știi inconștient că tu ai făcut greșeala, deoarece știi că, calculatoare nu sunt sensibile. Calculatoarele sunt un bun exemplu pentru Mithya: ele par a fi conștiente, dar nu sunt decât materie inertă.

(2). Ori de câte ori vezi un obiect, apreciezi, de asemenea, clasa din care face parte. Vedem indivizii, nu ca indivizi, ci ca, conștiință. Când vezi un păstrăv, știi că este un pește. Existența și spațiul sunt cunoscute a fi diferite, chiar dacă ele nu pot fi separate fizic.

(3). Dacă separăm fizic Jivatman și corpul facem o crimă, dar inconștient înțelegem că sunt separate. O persoană care spune: "Eu îmi fac karma bună pentru a ajunge la cer" știe că, corpul nu ajunge în Rai.

Similar înțelegem diferența dintre existență și spațiu. Ele par a fi una, dar știm că sunt două. Dacă facem această distincție în fiecare experiență, suntem liberi. Libertatea este doar o discriminare.

72 la 73. Cârcotaș: Am înțeles foarte clar ce ați explicat, dar nu mi se pare că o aplic în alte dăți. Nu pot să obțin beneficiul acestei înțelepciuni. Ce ar trebuii să fac? Am cunoaștere de sine, dar nu este fermă.

Cunoașterea fermă este cunoașterea, care este înrădăcinată permanent în Corpul cauzal. Există două motive pentru care nu este fermă, și două soluții care o fac astfel.

(1). O minte rajasică. Dacă mintea este rajasică, nu vom putea asimila decât bucățele din cunoaștere, într-un mod întâmplător și incomplet și viziunea non-dualității nu va elibera căutătorul. O minte instabilă este corectată de karma yoga, un stil de viata-conform dharma și

contemplarea continuă a învățăturilor. Chiar dacă avem o dorință puternică de a fi liber și suntem, de asemenea, convinși că Vedanta ne poate elibera, este necesară o minte sattvică.
(2). O minte tamas. Cunoașterea de sine nu va deveni fermă dacă mintea este predominant tamas, pentru că credem că modul în care ne vedem pe noi înșine și în care vedem viața este superior modului în care le vede Scriptura. Uneori cea mai bună soluție este de a persista în încercarea de a face viață să se potrivească gândirii noastre si să revenim la Vedanta, atunci când suntem suficient de umiliți. Nimic nu pregătește mintea atât de bine ca samsara. Presupunând că am înțeles valoarea Vedanta și nu încă suntem convinți, trebuie să studiem serios Scriptura. Există multe texte avansate (siddhigranta) derivate din Brahma Sutra. Aceste texte stabilesc logica și sistematica Vedanta. Fiecare îndoială a fost abordată și eliminată. Dacă nu avem îndoieli cu privire la învățătura, nu trebuie să studiem toate textele, dar trebuie să ne păstrăm o minte sattvică și să o expunem în mod constant la învățătura până când discriminarea ne devine o a doua natură. Cand samskara discriminării este bine înrădăcinată, cunoașterea nu ne va mai parasi niciodată. Mai mult decât atât, atunci când știi obiectul cunoașterii ești tu, nu te poți uita, pentru că ești prezent întotdeauna.
74. Meditația nu va produce o experiență care să dovedească non-dualitatea și să valideze această cunoaștere.
Dacă nu avem nevoie de nicio experiență pentru a ne dovedi că suntem ființe umană, de ce credem că o experienta ne va dovedi că suntem conștiință?
Meditația poate dezvălui faptul că realitatea este non-duală, dar cunoașterea că realitatea este non-duală nu este eliberare, pentru că, cunoașterea experimentală este o cunoașterea parțială atâta timp cât depinde de o entitate experiențială și doar dizolvă temporar entitatea meditatoare, lăsând intactă dualitatea subiect/obiect după ce se termină experiența, la fel ca în cazul tuturor experiențelor. Foarte rar meditatorul asimilează cunoaștere în timpul meditației, deoarece impactul emoțional al experienței transcedentale copleșeste intelectul, făcându-l nepotrivit pentru discriminare și pentru primirea cunoașterii. Suferința cauzată de credința în dualitate este eliminată numai de cunoașterea că meditatorul este o entitate aparentă și nu reală, permanentă. Dualitatea este o problemă numai atunci când se consideră a fi realitate.
75. Spațiul mi se prezintă mie, conștiință, și este relevat în lumina mea. Conștiința nu mi se dezvăluie niciodată, pentru că eu sunt conștiință și sunt mereu prezent.
Când bem ceai dulce, limba nu distinge dulceața din ceai, dar știe că nu ceaiul este dulce, ci zahărul din ceai. Intelectul discriminează în mod automat. Când știm cine suntem, experiența rămâne aceeași.
76. Dacă vasana discriminării este hrănită suficient printr-o practică constantă, persoana luminată este încremenită de uimire când ceilalți cred că lumea, adică spațiul, este reală.
O persoană înțeleaptă știe că existența nu este o proprietate a lumii, pentru că ea pătrunde întreaga lume. El vede dualitatea lucrurilor, dar știe că nu există nici o separare reală între lucruri. Oamenii obișnuiți cred că existența este un atribut al creației. Înțelepții știu că existența, cu ajutorul Maya, creează obiecte, care sunt doar nume și forme, în existență / conștiință. Oamenii obișnuiți nu înțeleg oamenii luminați, și oamenii luminați nu trebuie să se aștepte să îi înțeleagă, pentru că, ceilalți nu sunt calificați pentru a înțelege.

Rezumatul discriminării spațiu/existență
Când experimentăm spațiul, a cărui proprietate este de a conține obiectele, experimentăm atât spațiul, cât și existența. Este clar că acest lucru este adevărat, deoarece spunem „ieșiri în spațiu". "Partea" care conține din experimentarea spațiului este **Mithya** și "partea" care există este **Satya**. Deși le experimentăm ca pe un singur fapt, trebuie să înțelegem modul în care ele diferă. **Nu putem niciodată experimenta o singură proprietate. Orice proprietate este întotdeauna conectată la o substanță**. Știm acest lucru prin analiza discursului. Spunem: " copacul există". Existența copacului și existența sunt amestecate. **Discriminarea înseamnă separarea proprietății de substanță, "eu" (existența), de proprietate, de obiect. Experiența înseamnă un subiect conștient (Satya) în „contact" cu un obiect inert (Mithya)**. Ești ceea ce e real. Obiectul doar pare să fie real.
(1). Trebuie să învățăm să apreciem existența ca substanță și spațiul ca proprietate, formă. Dacă separăm oala de lut nu eliminăm nici măcar un gram de lut. Oala este o proprietate lipsită de greutate,

numai o formă și un nume. Gândim: "doamna fină", dar ar trebui să gândim: "fina doamnă".
(2). Considerăm principiul existenței ca fiind un factor independent, nu unul dependent, iar spațiul ca fiind un factor dependent.
(3). Considerăm orice proprietate a oricărui obiect ca fiind **Mithya**. Văzând lumea ca fiind Mithya înseamnă libertate. Dacă lumea are același nivel de realitate ca și mine, voi fi un sclav al lumii. Eu va trebui să depind de obiectele lumii pentru fericire și existență.
Dacă conștiința nu are proprietăți sau calități (**Nirguna**), atunci spațiul nu poate fi real, pentru că, în caz contrar și-ar împrumuta proprietățile (sunetul și de conținerea) conștiinței. Scriptura afirmă clar că, conștiința nu are de proprietăți.
Examinarea atentă a experienței dezvăluie, de asemenea, faptul că, conștiința nu se modifică odată cu experiența care apare în ea. Dacă s-ar fi modificat, ar fi avut calități și proprietăți și și-ar fi pierdut caracterul de conștiință. Având în vedere că nu-și împrumuta proprietățile de la spațiu, spațiu trebuie să existe la nivelul Mithya al realității.
Dacă vedeți **Akasa**, și, prin extensie orice element care derivă din spațiu, acest fapt ar trebui să-ți vină în minte. A ajunge la acest punct poate aduce o reflecție continuă asupra acestor argumente. **Dacă discriminăm, vom aprecia imediat această logică în trei etape, atunci când percepem un obiect.**
Discriminarea între space și existență încheie discriminarea. Versetele 77 la 86 discriminează spațiul de existență. Elementele sunt luate în considerare, pentru a indica faptul că, în această etapă a creației elementele sunt principii subtile care nu sunt perceptibile simțurilor.
77. Când cineva este ferm convins că spațiul și sinele nu sunt la fel, ar trebui să facă distincție între celelalte elemente ți sine, folosind aceeași logică.
Distincția spațiu / sine este relevantă doar pentru cei care cred că Vedanta este o filozofie, pentru că argumentul că spațiul este conștient și, prin urmare, este sine, nu are nici o logică. **Nu există, de asemenea nici o dovadă că spațiul există în afara ideii de spațiu. Spațiul este doar un concept creat, deoarece conștiința, sub vraja Maya, se identifică cu corpul. Când face acest lucru, pare că există o separare între sine și obiectele care apar în el. Separarea este exprimată prin cuvântul "Spațiu".**
Toate obiectele se odihnesc în conștiință (ele sunt doar cunoaștere / gânduri) dar ele par să existe în spațiu, deoarece, corpul este considerat a fi sine și a fii real. Corpul are o conexiune practică cu spațiul, în măsura în care a evoluat din spațiu. Din moment ce toată lumea are un corp și se identifică cu el într-un anumit grad, distincția spațiu / conștiință servește la concretizarea corpului și, prin urmare, este separat de sine.
Cu toate acestea, din punct de vedere al corpului, nu putem spune că spațiul este inexistent sau că este aparent existent. Este un obiect existent material, atotpătrunzător (nu un vid) care conține obiectele. Învățătura existenței relevă faptul că, dacă există spațiul, corpul există în măsura în care spațiul este cauza corpului și un efect este doar cauza într-o formă nouă. Dacă, cercetătorul poate înțelege că existența corpului este existența spațiului și existența spațiului este existența conștiinței, atunci corpul poate fi acceptat ca sine, fără a cădea în capcana identificării sinelui cu corpul.
Poate că, cel mai bun argument împotriva realitatății spațiului (și, prin urmare a corpului) este faptul că este un obiect cunoscut. Subiectul nu poate fi un obiect, pentru că este conștient și obiectele nu sunt conștiente.

Omniprezența conștiinței
78. Conștiința este omniprezentă. Maya este dependentă de conștiință și este mai limitată decât conștiința, dar mai puțin limitată decât efectele sale, adică spațiul și elementele care evoluează din spațiu. Aerul este mai limitat decât spațiul, pentru că este un efect al spațiului, dar este mai omniprezent (pătrunzător) decât focul, care evoluează din el. ....
79. Proprietățile aerului sunt capacitatea de a absorbi umezeala, posibilitatea de a fi perceput la atingere și puterea de a muta. Existența și proprietățile Maya și Spațiului se regăsesc și în aer.
Aerul are patru proprietăți. Existența aerului este împrumutată de la conștiință, natura sa de a putea conține și proprietatea sunetului sunt împrumutate de la spațiu. Proprietatea sa unică este tactilitatea. Conștiința are o "proprietate", adică existență, Maya are două: existență și **mithatva** (aparența). Spațiul are trei și aerul are patru.

Aer iese și apare din/în spațiu. Proiecția Maya ia formă treptat. **Cu cât un obiect are mai multe părți, cu atât mai evident ar trebui să fie că nu este real, și anume că nu există de la sine**. Aerul ocupă o "parte" a spațiului. Adăugarea proprietăților elementelor următoare nu reprezintă o schimbare reală (**parinama karyam**) a elementului original. Este **karyam** (schimbare aparentă) **vivarta.**
80. Când spunem că aerul există, vrem să spunem că o face în virtutea principiului universal non dual, existența. Dacă existența este separată de aer, în Maya rămâne doar ideea de aer potențial. Sunetele care se pot percepe în aer aparțin spațiului, care îl pătrunde. Sunetul este proprietatea spațiului.
Față de conștiință si de sunet, natura aerului (**Vayu Dharma**) include, în plus, următoarele patru proprietăți proprii: **shosaha guna**, deshidratarea; **sparsa guna**, atingerea; **gatihi**, mișcarea, și **Vega**, impulsul, forța, energia cinetică.
81. Singura "realitate" din aer este existența. (Existența sa este împrumutată de la conștiință. Aerul devine inexistent atunci când este separat de conștiită.) Celălalte proprietăți împrumutate de aer, cum ar fi sunetul, sunt aparent reale. Înțelegerea realității aparenta a aerului prin rațiune și contemplație, înlătură credința falsă că este real.
87. Aplicați aceeași discriminare și elementului foc. Este mai puțin omniprezent (pătrunzător) decât aerul. Și apa și pământ sunt, în mod descrescător, mai puțin omniprezente. Focul este suprapus, adică evoluează din aer.
88. Focul este format din nouăzeci la sută aer, și în acest fel fiecare element este cu zece la sută mai puțin răspândit decât cel precedent. Asta este teoria tradițională descrisă în Purane.
Acest procent nu trebuie considerat la valorile de aici; ele înseamnă "o parte".
89. Căldura, lumina și culoarea sunt proprietățile specifice focului în plus față de proprietățile Maya, spațiului, aerului și conștiinței. Focul poate fi auzit, simțit și văzut. Prin discriminare înțelegem că proprietățile focului sunt doar aparent reale.
Căldura și lumina (stralucirea) sunt proprietățile intrinseci ale focului. Proprietățile împrumutate de la elementele precedente sunt: (1) existența, (**Asti**) de la conștiința; (2) aparența, (**mithatva**) de la **Maya**; (3) sunetul, de la spațiu; (4) atingerea, de la aer.
Discriminarea înseamnă că nu este nimic de experimentat, doar de cunoscut. Proprietățile obiectelor sunt doar aparent reale, deoarece ele depind de elemente, care depind de elemente precedente, care depind de Maya. Maya depinde de conștiință, astfel că nu poate fi reală.
În intelect putem separa toate proprietățile de existență.
*91. Asigurați-vă că ați asimilat discriminările precedente prin ascultare (**sravanam**) și gândire (**mananam**) înainte de a discrimina apa de existență / conștiință. Apa evolueaza (se suprapune) și este cu zece la sută mai puțin omniprezentă (pătrunzătoare) decat focul.*
92. Aparenta sa părea realitate, în afară de existență, adică perceptibilitatea sa pentru simțuri: auz, atingere si vedere, este derivată din Maya, spațiu, aer și respectiv foc. Proprietatea sa specifică este gustul.
Proprietățile împrumutate de la apă sunt: (1) existența de la conștiință, (2) Mithya (irealitatea) de la Maya, (3) sunetul de la spațiu, (4) atingerea de la Air și (5) culoarea si vizibilitatea de la foc. Proprietate sa intrinsecă este gustul. Dacă îi înlăturăm apei proprietatea de existență, vedem restul ca **Mithya (**dependent de existență / conștiință). Astfel se dezvoltă o vasana puternică, că apa este aparent reală.
93. Având în vedere că realitatea aparentă a apei, considerată diferită de existența a fost stabilită, să ne gândim acum la pământ, care este cu zece la sută mai puțin extins decât apa.
94. Pământul există, deoarece își împrumută existența de la existență / conștiință. Pe lângă asta, este perceptibil prin simțurile auz, atingere, vedere și gust. Proprietatea lui specifică este mirosul. Diferența față de conștiință este evidentă, realitatea sa și mai redusă.
Proprietăți împrumutate de Pământ sunt: existența, Mithya, sunetul, atingerea, culoarea și gustul. Proprietate sa intrinsecă este mirosul. Dacă îi eliminați existența, îi eliminați proprietățile. Astfel este elaborată o convingere fermă că pământul este ireal.
Ori de câte ori apreciem / experimentăm existența într-un element ne experimentăm pe noi înșine. De fapt, experimentăm întotdeauna existența / conștiința (Brahmanubhava). Dacă ne concentrăm asupra existenței unui obiect și îi ignorăm forma, ne vom experimenta pe noi înșine în mod conștient pentru că nu putem separa existența obiectelor de conștiința lor.
*95. Acum, discutăm despre Cosmos (**Baudika Prapancha**). Primul este **Bramandam**, "oul" cosmic.*

Este eliptic. Este cu o zecime mai puțin extins decât elementul Pământ. El există în mijlocul elementului Pamant.
96. Cosmosul conține șaptesprezece lumi și corpurile potrivite pentru fiecare lume. Jivas se bucură de lumea în care se află, în virtutea legii karmei.
"Lumile" nu sunt lumi fizice. "Lume" înseamnă "un plan al experienței." Fiecare lume necesită un corp deosebit potrivit pentru trăirea experienței în acea lume. Fiecare lume și corpurile din ea sunt inteligent proiectate. Natura lumii în care se găsește Jiva este determinată de **Punya** și **papa**, rezultatele bune și rele ale acțiunilor sale trecute. Cu cât un individ acumulează este mai multe **Punya**, lumea este mai **sattvică**, și cu cât mai multă **papa**, lumea sa este mai **tamas** / **Rajas**. Ideea creștinismului de rai și iad este o formulare brută a acestei idei. Creștinii cred că dacă faci acțiuni în armonie cu ordinea cosmică, adică cu Dumnezeu, veți merge la "cer", adică, corpul tău subtil se va bucura de experiențe plăcute, după ce moare corpul fizic. În schimb, dacă încalcăm dharma, vom merge în "iad".
Am înlăturăm convingerea că cele Cinci Elemente sunt reale. Aceasta se numește negare, sau operație.
*97. Dacă, Cosmosul este separat de existența care îl susține, toate lumile și toate obiectele sunt reduse la aparențe (**Mithya**).*

Rezumatul Discriminării elementelor (versetele 60-97)
Ne-au fost relevate opt "planuri" ale experienței sau clase ale obiectelor. (1) Existența (**sat**), (2) **Maya**, (3) Spațiul, (4) aerul, (5) focul, (6) Apa, (7) Pământul și (8) Cosmosul format din șaptesprezece planuri ale experienței și corpurile care le vor locui.
Fiecare "plan" ulterior ocupă o parte mai mare din cel anterior. Fiecare îi dă proprietatea sa inițială celui ulterior. Conștiință are o „proprietate”, existența, și Maya are două, aparența și existența. Space (Akasa) are sunet, aparență și existență, etc.
După adăugarea proprietăților tuturor celor opt, obiectele de la 2 la 8 au în comun două proprietăți: aparența și existența împrumutată. Existența nu are nici o proprietate și nu poate fi negată. Este singura realitate. Această discriminare între existență și celelalte șapte clase ale obiectelor se numește discriminarea creației (Viveka dhristi).

Fructul discriminărrii elementelor
(versetele 98-108)
Suprapunerea condiționată este Eliberarea
Versetele 98-108 relevă **fructele discriminării: cunoașterea clară, viziunea non-dualitățiie și o persoană eliberată**.
*98. Nu mai contează dacă, cineva continuă să trăiască experiența lumii după este înțeleasă a fi **Mithya**. Toate lumile există într-o ordine inferioară a realității și „eu”, observatorul non-experiențial, sunt în ordinea supremă.*
Discriminarea aduce o schimbare imperceptibilă în status; nu ne mai afectează comportamentul obiectelor. Acum mă văd ca, conștiință / existență, dar înainte mă consideram doar un samsari limitat. Adesea eliberarea este declarat a fi ca o trezire dintr-un vis, dar nu este chiar trezirea dintr-un vis, pentru că lumile din starea de veghe și de vis nu de sunt la fel. Este ca si cum ne trezim dintr-un vis.
Atunci când discriminarea este continuă nu pătrundem într-o lume diferită; totul rămâne așa cum a fost înainte. Percepția și experiența rămân aceleași, diferențele dintre obiecte sunt ca întotdeauna și nu există nici o diferență între funcțiile de obiecte.
Eliberare este doar cunoașterea solidă si profundă că „eu” conștiința / existența sunt real și obiectele sunt aparent reale. Sunt complet liber de influența lumii. **Dacă nu aș mai fi trăit în aceeași lume ca și înainte, ce rost ar mai fi avut eliberarea? Am căutat eliberarea doar pentru a-mi face viața mai placută. O altă experiența de viață nu mi-ar fi de nici un folos, pentru că eu sunt conștiință**. Este voința lui Isvara ca eliberarea mea să contribuie la domeniul dharma ca orice altceva din realitatea aparentă.
*99. Atunci când în minte s-a creat o impresie profundă (**Jagan Mithya vasana**) despre natura aparentă a Maya, a elementelor și a derivatelor lor, cunoașterea naturii sinelui devine permanentă.*
"Impresie profundă" este vasana creat de aprecierea continuă a faptului că obiectele sunt

aparent reale, atunci când ego-ul ne spune ca sunt reale. Dacă lumea și obiectele sunt considerate a fi solide și reale, înseamnă că credem că suntem trupul și că câștigul sau pierderea unui obiect ne poate schimba. **Putem distruge aceasta credinta prin ascultarea acestor învățături și contemplarea lor până când este evident înțelesul de "aparent".** Sau puteți ajunge la această convingere prin înțelegerea realității relative a obiectelor prin cunoașterea fizicii cuantice sau prin epifanii repetate.
Dacă mai există încă îndoieli, trebuie să avem încredere în Scriptură. Ea este înca valabilă, după atâtea mii de ani, pentru că este adevarul. A spune că obiectele nu sunt solide și reale nu înseamnă că, atunci când ne eliberăm, ele vor părea a fi neclare, ca și în vis sau ca în desene animate, ci că am înțeles că ele nu ne aduc niciun câștig și nicio pierdere.
100. Oricare ar fi clasificările obiectelor găsite în diferite filosofii ele sunt identice, deoarece toate sunt ***Mithya****.*
În plus, nu contează cât de diferită este ideea de iluminare față de cea că eliberarea înseamnă discriminare între **Satya** și **Mithya**, pentru că toate aceste idei sunt **Mithya**.
101. Vedanta este preocupată doar de două clasificări existențiale: ***Satya și Mithya****. Dacă ne plângem de faptul că ignorăm sau reducem lumea dualitatii, vom întreba de ce ignori non-dualitatea.*
Cei care argumentează împotriva Vedanta, bazându-se pe ideea că iluminarea ar trebui să schimbe experiența, nu înțeleg că este orice experiență este Mithya. O experiență nouă, mai bună sau diferită este tot Mithya. Aparența nu devine niciodată reală.
102. Înțelegerea relației dintre Satya și Mithya ar trebui să devină naturală. Când "Eu sunt conștiință" are același înțeles cu "Eu nu sunt corpul", sunt eliberat în timpul vieții. Cunoaștere clară este eliberare în timpul vieții.
Cunoașterea de sine nu devine permanentă, atâta timp cât credem că ceea ce este experimentat este real. Suprapunerea condiționată înseamnă că obiectele nu dispar atunci când sunt cunoscute a fi ireal, ca atunci când șarpele dispare când funia este recunoscută (suprapunere necondiționată). Ele continuă să apară, așa cum mirajul continuă să apară în deșert, chiar atunci când este cunoscut a fi ireal. A gândi că, din cauza că ceva nu este real nu există sau nu ar trebui să existe, este ignoranță. Î**n lumea spirituală există o credință ciudată că, atunci când este realizat sinele percepția lumii se schimbă. Dacă asociezi eliberarea cu o schimbare a karmei, nu ai înțeles cine ești**. Eliberarea nu afectează karma, decât indirect, în timp și abia apoi calitatea karma și modul cum te raportezi la ea. Karma continuă să se manifeste până când corpul moare.

Persoana Eliberată
103 - 105. Referindu-se la o persoană eliberată, Scriptura spune: "Când dualitatea dispare ca urmare a discriminării sinelui de elemente, persoana cu înțelepciune constantă rămâne în conștiință ca și conștiință. El este liber de "renaștere", de re-identificarea cu o teamă sau cu o dorință atunci când apare în minte, pentru că vasanele care cauzeaza renașterea au fost neutralizate prin cunoașterea: "Eu sunt conștiință". El nu uită cine este atunci când corpul moare.
"Rămânând în" înseamnă să nu uităm niciodată faptul că: "Eu sunt conștiință și nu sinele aparent". Asta nu înseamnă că sunt stabilit într-o experiență permanente dorită, super-senzorială, alta decât experiența naturală a obiectelor. De asemenea, înseamnă că știi că nu ești autorul acțiunilor "tale", așa că include o înțelegere a Isvara.
106. Persoana eliberată nu este afectată de iluzie, și este conștientă de sine indiferent dacă organismul moare sanatos sau bolnav, stând în meditație sau zvârcolindu-se în agonie, conștient sau inconștient.
Jivanmukta înseamnă Jiva este eliberat. Știm că Jiva este, de fapt, conștiință plus corpul subtil, deci este liber dacă nu se identifică cu Corpul Subtil. Dar atunci când este sub vraja **Avidya** se identifică cu corpul subtil și cu cel brut și devine aparent legat. Jiva înseamnă, de asemenea, "în viață" sau "viu". Deci, înseamnă o ființă vie, o persoană aparentă, care este eliberată de iluzie, de problemele de sănătate, etc.
A spune, "Eu sunt eliberat", nu înseamnă că corpul si mintea sunt inoculate de durere sau de placere. Acest lucru trebuie spus, pentru că mulți dintre cei care își dau seama că sunt sine sunt dezamăgiți, pentru că cred că eliberarea le aduce fericire experiențială. Mi s-a spus o dată, de către un căutător, că Ramana Maharishi nu a fost eliberat pentru că suferea de cancer! **Este foarte posibil să**

experimentăm fericirea intelectuală, emoțională și fizică mai mult sau mai puțin continuă, datorită gestionării Guna, nu datorită eliberării. Este mult mai ușor să gestionăm gunele, atunci când cunoașterea este fermă, dar eliberarea nu implică gestionarea Guna.

107. Cunoașterea numelui cuiva în starea de veghe se pierde în timpul visului și a stării de somn profund, dar revine atunci când se trezește. În mod similar, cunoașterea de sine nu este niciodată pierdută.

Dacă este ferm că nu este niciodată pierdut. Nu poate fi pierdută dacă vasanele nu au fost transformate în unele fără caracter obligatoriu. Acesta este motivul pentru care karma yoga și gestionarea Gunelor ar trebui să fie apreciate în discriminare. Oamenii au cunoaștere, dar ea se pierde atunci când o vasana puternică acoperă intelectul cu pasiune sau prostie. Odată ce cunoașterea este fermă, calitatea minții nu-l mai afectează. De fapt, nu este corect să spunem că poate fi pierdută, deoarece a face asta implică că se referă la altceva decât tine. Când știi că asta ești tu, nu poate fi pierdută, pentru că nu sunteți un obiect care apare și dispare. Ești permanent prezent.

108. Cunoașterea conștiinței bazată pe învățăturile Vedanta, nu poate fi respinsă, pentru că nu există nimic care să le contrazică.

Nicio cunoașterea acumulată prin alte mijloace nu poate nega cunoașterea că realitatea este non-duală și sinele este întotdeauna liber, deoarece obiectul cunoașterii (sinele) este dincolo de sfera de aplicare a tuturor celorlalte mijloace de cunoaștere. Spunând că Vedele nu pot fi contrazise nu înseamnă că nu ești liber să o faci. Aceasta înseamnă că nu ești un expert în ale conștiinței. Dacă ai fi fost, nu ai fi contestat Vedanta.

Am subliniat mai mulți ani limitările neo-Advaita pe baza învățăturilor Vedanta și nu am găsit nici un argument solid referitor la adevărul învățăturilor de la niciun îndrumător. Acest lucru este așa, deoarece nu există nici un standard prin care să evaluăm învățăturile Vedanta, pentru că ele sunt într-o categorie diferită de învățăturile obișnuite. Este o "cale batatorita", adică un mijloc de cunoaștere. Ele pot fi apreciate sau nu. Dacă nu le apreciezi, le vei respinge, de obicei, ca fiind "doar intelectual." Dacă nu poți înțelege ce spun, dar crezi ca sunt adevărate, mai există speranță. Presupunând că ești calificat, veți înțelege, așteptând rezultatul contemplațiilor tale asupra lor.

109. Prin urmare, cunoașterea non-duală a realității stabilită de Vedanta nu este negată însă se interpretează sintagma: "în ultimul moment". Discriminarea elementelor de conștiință asigură o pace stabilă.

Rezumatul fructelor Discriminării

Lumea are patru caracteristici: (1) experiența, (2) divizarea, (3) Funcționarea și (4) de statutul. După discriminare nu va fi nici o schimbare în primele trei. Pentru Jiva se modifică numai statutul lumii. Înainte de discriminare lumea era considerată a fi reală și acum este cunoscută a fi aparent reală. Această modificare a statutului se numește moksa, libertate. Cum ne poate da libertate? Aparentul nu opate afecta realul, astfel încât nimic nu te poate răni. Ai să trăiești liber atâta timp cât te afli aici - și ești liber de renaștere, oricum tu definești termenul.

III.

Discriminarea celor Cinci învelișuri

Acest capitol este o analiză a unei declarații cu privire la existența / conștiință din **Brahmananda Valli** a **Taittiriya Upanishad**. Analizează cinci "caracteristici" ale conștiinței / existenței.

Cele cinci caracteristici ale Existența / Constiintei

(1) Se află în toate cele cinci învelișuri, nu doar corpul subtil. (2) Nu este acoperit în realitate. (3) Cea mai importantă caracteristică: este disponibilă ca gândul "eu" , eu însumi. (4) Este nelimitarea, existența, conștiința. (5) natura sa este fericirea.

1. Este posibil să cunoști conștiința, care este aparent ascunsă de cele cinci învelișuri, prin diferențierea ei de ele. Iată cele cinci învelișuri.

Versetele 2-10 relevă diferența dintre sine și cele cinci învelișuri.

2. În cadrul învelișului fizic este învelișul Vital; în învelișul Vital este învelișul Mental; în învelișul mental este învelișul intelectului, sau învelișul agent, și în el este învelișul fericirii, sau învelișul beneficiarului. Această succesiune de la una la alta acoperă aparent sinele.

Așa cum straturile de ceapa ascund nucleul cel mai intim, aparentele învelișuri ascund sinele. Cuvântul "în cadrul" înseamnă "mai subtil decât" sau "cauza". Vedanta este ca o lanternă care luminează întunericul celor Cinci învelișuri.
3. Corpul fizic, care este produs din sperma părinților, ale căror corpuri sunt formate, la rândul lor, din alimente consumate, creste doar prin alimente. Nu este sinele, pentru că nu există nici înainte de naștere nici după moarte.
Pentru cei mai mulți, corpul nu este ca rând de haine; este considerat a fi sine. Dar este doar rezultatul consumrilor de alimente. Produsele alimentare nu sunt conștiente, deci nu pot lua singure forma corpului. Ele intră în trupurile părinților, sunt convertite în spermă și avule, care devin corpul. Energia din acest proces provine, de asemenea, din mâncare. Alimentele sunt o cauza indirectă a corpului atunci când fătul se află în uter, și o cauză directă după naștere.
Corpul nu este sinele. De ce nu putem spune că suntem corpul? Deoarece corpul nu este permanent. Sinele exista și în nașterea anterioară și va exista și după moarte, deci corpul nu poate să fie sine. Sinele este permanent, iar corpul este nepermanent, așa că nu poate fi corpul. Dintr-o analiză a experienței, este clar că corpul se schimbă, dar "eu" - conștiința - nu mă schimb. Este, de asemenea non-sine, pentru că este un obiect cunoscut. Subiectul nu este niciodată un obiect.
4. Corpul, care a fost inexistent în nașterea anterioară, nu poate produce karma necesară pentru prezenta naștere. Și acest corp, care va fi inexistent în viitor, nu poate lucra asupra karmei care este dobândită în această naștere.
Un corp viitor inexistent nu poate plăti prețul pentru acțiunile pe care un corp le acumuleaza in prezenta naștere. Prin urmare, nu există altceva, adică Jivatma care a fost aici în nașterea precedentă, este aici și în această naștere și va fi și în nașterea următoare, pentru a profita de rezultatele acțiunilor sale.
Logica vederii de ansamblu din spatele Karmei și corpului
De foarte multe ori ni se pare că oamenii buni suferă și oameni răi se bucură. De ce suferința unei persoane nu este întotdeauna aparent adecvată naturii acțiunii sale?
(1). *Tu culegi karma acumulată din nașterile anterioare*. Dacă ești corpul, acest răspuns nu este valabil, deoarece corpul nu a existat atunci. Dacă, ești o entitate conștientă diferită de corp, ai existat și în viețile trecute beneficiind de karma prin corpul sau corpurile anterioare. Dacă corpul ar fi cauza karma, nu ne-am putem explica de ce oamenii buni suferă și oamenii răi se bucură.
(2). *Dumnezeu (Isvara) este nedrept și favorizant*. Dacă nu se acceptă ideea nașterilor anterioare, am putea crede în teoria lui Dumnezeu cel nedrept. Asta îl transformă pe Dumnezeu într-o Jiva cu simpatiile și antipatiile sale, ceea ce nu este posibil, pentru că lumea este perfect ordonată. Jivas nu sunt infailibili, omniscienți și atotputernici.
(3). *Universul este un accident*. Sau ai putea spune că a fost născut prin șansă, printr-un accident evolutiv. Supa de particule elementare primite s-a condensat accidental și acest lucru a condus la organisme unicelulare, acvatice, creaturi amfibii, păsări, maimuțe și în cele din urmă la noi. Dacă șansă este cauza, atunci nu putem vorbi despre karma, pentru că ceea ce se întâmplă nu este ordonat și, prin urmare, acțiunea voită este imposibilă. Dacă acțiunea voită nu ar fi posibilă, nimeni nu ar coborâ din pat dimineață.
Șansa nu este acceptabilă, pentru că totul se întâmplă conform unor legi perfecte. Legea karmei spune că există o legătură infailibilă între acțiune și rezultatele sale, deoarece crează drumul prin câmpul Dharma. Câmpul dharma este vast, și este nevoie de multe ori de timp pentru ca rezultatele unei acțiuni să revină la cel care a inițiat-o. Dacă corpul moare în acest timp, nu este o problemă, deoarece Jivatma va alege un alt corp pentru a primi karma. Dacă susții că nu-ți amintești ce-ai făcut, neamintirea nu este o dovadă a inexistentei acțiunilor. Uiți lucrurile pe care le-ai făcut acum două zile, dar nu spui că acțiunile tale nu există. Mai mult decât atât, dacă o persoană rea s-ar sinucide, ar scăpa de karma în cazul în care corpul ar fi sine. Dar rezultatul se acumulează, pentru că, cel care a comis, Jivatma, persistă.
Isvara nu este doar de ordinea fizică, este și ordinea morală care face posibilă acțiunea cu un scop. O ordine morală necesită nașteri anterioară și viitoare și pe cineva care este nenăscut și nemuritor, altfel ai putea scăpa de rezultatele acțiunilor tale prin uciderea corpului, și va rezulta haosul moral, pentru că acțiunile trebuie să se acumuleze lui Jiva care le face, nu altcuiva. Este o chestiune de experiență ca eu acumulez rezultatele acțiunilor mele și că rezultatele acțiunilor tale îți vor reveni ție. Dacă am face ceva

pentru cineva, am fi plătiți pentru asta, nu ar fi plătit altcineva. Când mă duc la culcare noaptea, nu mă trezesc în viața altcuiva.
O altă posibilitate este că să ne fi născut din karma altcuiva, dar acest lucru nu este valabil, pentru că făptuitorul și beneficiarul ar fi diferiți. Făptuitorul și beneficiarul sunt doar două stări ale experienței ale unei singure entități, Jiva.
La porunca Jiva, corpul efectuează diferite karma, deci există karma care se fructifica (**Agami karma**) și karma neconsumată (**sanchita karma**), dar dacă moare fără a-și epuiza karma, cui se va transmite karma? Multe karme vor merge la gunoi sau vor merge la persoanele greșite sau la o altă ființă sau la un obiect neînsuflețit - cine știe? Dacă, corpul este cauza karmei, el va fi, de asemenea, cel care primește karma, dar dacă corpul a dispărut, cum se mai poate fructifice karma în nașterea următoare? Entitatea făptuitor/beneficiar (**Karta**), care este în corpul subtil, supraviețuiește permanent, deoarece este eternul Isvara, astfel încât să poată continua să producă, să se bucure si să elimine karma. Jivatma a existat dinaintea timpului și supraviețuiește la nesfârșit. Deci, este posibil ca acesta să epuizeze karma acumulată (**sanchita**) și se adune karma care trebuie să fie epuizată (**Agami**). Aceleași trăsături ale Jivas apar și dispar la nesfârșit. Nu apare nici un Jiva nou și nici nu dispare, pentru că, pentru a crea Jivas avem nevoie karma. Dar karma nu poate crea conștiința, pentru că este inertă. Isvara nu poate oferi karma, pentru că Isvara nu este un făptuitor sau un beneficiar. Lumea nu poate oferi Karma pentru un nou Jiva, pentru că este inertă. Fără eternul Jiva, crearea corpului ar fi imposibilă. Cum poate corpul să producă ceva, pentru că este doar mâncare, adică este inert? Dacă corpul nu a produs această naștere, ce a făcut-o? Karma sub formă de vasane. De fapt, corpul nu este făptuitorul sau beneficiarul. Este pur și simplu un contor prin intermediul căruia Jiva efectuează acțiuni. Jiva ajutat de corpul subtil este făptuitorul și beneficiarul. Ideea că cineva poate lua karma altcuiva este un mit comun în lumea spirituală, exemplul cel mai evident este ideea că Hristos a murit pentru păcatele noastre. Dacă Hristos a murit pentru păcatele cuiva, a murit pentru ale sale. Cauza corpului este Maya operând prin conștiința sub forma de karma. „Persoana"căreia i se întoarce Karma în "următoarea" naștere este sinele sub vraja Maya / Avidya, un Jiva. La nivelul realității aparente nu este aceeași "persoană" care a existat în "ultima" naștere. Noul Persoana este rezultatul de vasanelor reportate care interacționează într-un nou mediu, care este separat temporal și spațial de cel vechi.
5. Suflurile vitale, care umplu corpul și dau putere pentru mișcare și pentru simțuri, constituie învelișul suflului Vital. Nu este sinele, pentru că nu este conștient.
Acest înveliș pătrunde și animă corpul fizic. Este învelișul energiei care dă putere tuturor organelor. Este ca o fabrică care produce energie din alimente. **Samana** transformă alimentele in energie. **Vyana** o distribuie. **Apana** elimină deșeurile. Cele cinci organe active, iau energie de la învelișul suflului Vital. Chiar și organele de percepție își iau energia de la el. **Annamaya** este sistemul anatomic. **Pranamaya** este sistemul fiziologic. Nu este conștient, deci nu poate fi sinele. Acest lucru este valabil și pentru corpul fizic.
6. Ceea ce dă naștere la ideile de "eu" și "al meu", privitor la corpul și posesiunile cuiva, este învelișul mental. Nu este sinele, pentru că are dorințe, este afectat de plăcere și durere, este subiectul iluziei și este schimbător.
Acest înveliș servește ca instrument al interacțiunii. Mintea se manifestă în exterior și contactează obiectele prin intermediul organelor de simț sub forma a cinci raze ale conștiinței. Este iluminat orice obiect care intră în domeniul de acțiune al unui anumit fascicul. Vasanele le conduc spre un obiect și încep să adune informații despre caracteristicile obiectului, nu despre obiectul însuși. Aceasta susține că obiectul este al "meu"
7. Intelectul, care este reflectarea conștiinței pure și care pătrunde întregul corp până în vârful unghiilor în stare de veghe, dar dispare în somnul profund, este cunoscut ca învelișul intelectului. Nici el nu este sinele, pentru că se schimbă.
Intelectul este dizolvat în timpul somnului profund, astfel că, în această stare nu există nici un sentiment de individualitate. Dacă ar fi străbătut unghiile și părul, am fi avut dureri, atunci când sunt tăiate, dar ele sunt doar materie brută. Dar asta nu înseamnă că ele nu sunt conștiință. Constiinta există în întreaga materie ca factorul existențțial. Dacă existența și conștiința nu sunt separat, putem "vedea" conștiința și în unghiilor și în păr.
În acest verset, cuvântul "intelect" înseamnă corpul subtil. Versetul 6 atribuie gândul "eu" minții, dar alte

texte îl atribuie intelectului. Ele sunt aceleași pentru ambele puncte de vedere.
8. Organele interne funcționează ca agent și, de asemenea, ca și instrument. Prin urmare, deși este unul singur, este tratat ca fiind două: învelișul intelectului și învelișul mental. Ele operează în lumea interioară, respectiv exterioară.
Intelectul rămâne în corp ca un împlinitor. El este un agent (**karta**), și mintea este instrumentul său. Mintea (**Manas**) este conștiința sub forma unui **vritti** care învăluie obiectele și le face cunoscute. **Karta** este ca un bec, iar mintea ca razele sale. Lumina **Karta** este conștiința reflectată. Mintea adună datele simțurilor și le transmite intelectulului (**buddhi**), care le analizează și face determinări.
9. Când corpul subtil obține ceea ce vrea, se îndreaptă spre interior, captând reflectarea fericirii conștiinței contopindu-le într-un somn conștient. Ca atare este cunoscut sub numele de învelișul fericirii.
Învelișul fericirii (**anandamaya**) este o masă nediferențiată de gânduri extrem de subtile (**vrittis**), care se îndreaptă spre interior și reflectă conștiința. Ele se numesc **Shanta** (pacea) sau **sattivika vritti**. Rajas este suprimată în această stare, astfel încât ea este similară cu **tamas vritti,** în care nu există nici o activitate.
Tamas Vritti absoarbe fericirea, dar sattvic vritti o reflectă. Pentru a dormi bine, trebuie să avem o karma bună (**punyam**). Ea este născută din acțiuni **sattvice** în armonie cu **Dharma**. **Rajas** este rezultatul **Papa karma**, aceste fiind motivul pentru care oamenii rajasici au probleme cu somnul atât de des.
Deoarece este atotcuprinzătoare, anandamaya este prezentă atât în starea de somn cu vise, cât și în starea de veghe. Când dorințele sunt îndeplinite mintea devine sattvică și este experimentată fericirea. Învelișul fericirii este atât somnul profund, cât și **Guna sattva**. Este fericire experiențială, și nu este disponibilă permanent, deci nu poate fi conștiința eternă. Dacă vrem să trăim fericirea experiențială în starea de veghe, trebuie să experimentăm reflectarea conștiinței într-un corp subtil sattvic.
10. Învelișul fericirii nu poate fi sinele, pentru că este temporal și nepermanent. Fericire pe care o reflectă este conștiința eternă, neschimbătoare.
Fiecare reflecție presupune existența unei surse originale. De exemplu, nu ne putem vedea ochii sau fața, dar nu ne îndoim că există. Nu putem percepe conștiința eternă, nelimitată, ci doar reflectarea ei într-o minte pură.
Aceste versete discriminează fericirea experiențială de fericirea conștiinței. **Este extrem de important de știut că fericirea este reflectată inconstant datorită acțiunii gunelor**.
Corpul fizic reflectă aspectul existențial (**sat**) al conștiinței (**chit**). Corpul subtil reflectă aspectele **sat** și **chit** ale conștiinței, și Corpul Cauzal reflectă aspectele **sat** și **ananda** ale conștiinței.

Îndoielile
11. Îndoiala: Când neg (discriminez) învelișurile ar trebui să experimentez fericirea conștiinței, dar nu experimentez nimic, nici măcar conștiința.
Îndoiala se bazează pe ideea că eliberarea este experiențială. Dacă cel care reflectă (corpul subtil) este negat, credem că experiența fericirii ar trebui să dispară. Dar "discriminarea" înseamnă că, corpul subtil este cunoscut a nu fi real, adică nu durează. Fericirea experiențială nu este inutilă, cu excepția faptului că apare, dispare și fluctuează. A aștepta ca ea să dureze este o prostie. **Dacă ești fericit și dintr-o dată devii nefericit, ești nefericit pentru că ești nefericit, deoarece ai crezut că fericirea durează**. **O persoană iluminată nu este nefericită atunci când fericirea se transformă în nefericire, pentru că nu se identifică cu corpul subtil.**
12. Este adevărat că trăim experiența învelișurilor și, în absența lor nu mai există niciun obiect, dar trebuie să considerăm că observatorul nu observă nimic.
Nimic nu înseamnă nimic. Înseamnă nimic plus observarea a nimic, adică conștientizarea / conștiința.
Deplinătatea / fericirii este prezentă cu sau fără înveliș, pentru că este natura sinelui, care este întotdeauna prezent. Oamenii nu vor să renunțe la identificarea lor cu entitatea făptuitoare / beneficiară, pentru că nu știu că ei există deja independent de toate astea ca deplinătatea / fericirea conștiinței. Sinele se simte de la sine fără ajutorul teci. Cand am înțeles acest lucru, nu mai suntem atașați experiențelor.
În versetul 13 sinele este prezentat sub formă de iluminator (**saksi**) care nu poate fi obiectivat și care obiectiveaza totul. Este experimentat întotdeauna, așa că nu trebuie să facen ceva sau să depunem

vreun efort pentru a-l experimenta. Obiectele sunt experimentate printr-un proces care implică efort, dar conștiința nu necesită o aliniere a subiectului cu obiectele (**yoga**) pentru a fe experimentată. Experimentarea sinelui nu va avea loc în timp, ca rezultat al unei practici "spirituale", pentru că este permanentă. Problema experiențială nu este rezolvată prin a căuta și a face, pentru că este cauzată de suprapunere, adăugând lui „eu” în mod fals atributele învelișurilor. Ce adaugă atributele fals?
Nu este **jiva**, pentru că **jiva** nu se va înșela în mod conștient. Maya acoperă intelectul Jiva și îl face să creadă că atributele învelișurilor îi aparțin lui "eu". Ce atribut fundamental este suprapus? Suprapune ideea: "Eu sunt mic, inadecvat, incomplet și separat". Această idee îi aparține învelișului intelectului, nu conștiinței.
Dacă spui: "Eu sunt cutare sau cutare," este înțelept să te oprești după "sunt". Dacă nu o faci, îi vei transfera atributele lui "eu". "Eu" se referă la conștiință. "Sunt" se referă la **sat**, existența. Lipsa atributelor este nelimitare. Nelimitarea nu este un atribut. Este lipsa de atribute, și rămâne când învelișurile nu mai există. Partea negabilă de mine sunt eu, dar nu eu cel real. Un Jiva este sinele plus atributele. Ignorarea atributelor și discriminarea lor le așează unde le este locul. Vedanta înseamnă doar negarea atributelor.

Sinele ca natură a experienței
Până acum am văzut (1), sinele este diferit de învelișuri și (2), există în "peștera"învelișurilor.

Pura Cunoașterea de sine
13. Pentru că conștiința este esența experienței, nu poate fi un obiect al experienței. Atâta timp cât nu există niciun experimentator și nicio experiență, altele decât a lui, sinele este incognoscibil - nu pentru că nu există, ci pentru că nu poate fi obiectivat. Este experimentat întotdeauna, pentru că se revelează de la sine. El nu are nevoie de o experiență pentru a fi descoperit.
De la versetele 13-27 **Vidyaranya** relevă faptul că, conștiința este "eu", eu insumi. Aceste versete sunt cunoaștere de sine pură. Cuvântul "Eu" este cel mai drag, cel maifolosit cuvânt în existență. Întotdeauna se referă la sine (conștiința obișnuită, nelimitată, nonduală, lipsită de acțiune), pentru că nu există decât un singur de sine. Dar Jiva, sub vraja Maya, crede că se referă la un atribut, produs, acțiune, tendință, senzație, gând sau substanță. Dacă este informat că sinele este fericire, și că poate experimenta extazul dacă transcende corpul și minte, va face acțiuni pentru transcendență, fără să discrimineze. A considerând sinele drept un obiect este cel mai obișnuit obstacol în calea fericirii. **Pentru a experimenta sinele, am avea nevoie de o altă conștientizare, dar nu mai există nici o altă conștiință care să conștientizeze sinele, astfel că nu există nici o soluție experiențială.**
Chiar dacă, conștiința este experimentată tot timpul, învelișurile sunt experimentate împreună cu ea, astfel că, pentru a cunoaște sinele trebuie înlăturare învelișurile. De exemplu, în timpul percepției unui obiect, presupunem că există luminăe, chiar dacă poate să nu fie percepută conștient. Ea își face treaba. Nu e nevoie de o a doua lumină, care să o lumineze pe prima. Deci, pentru a ne experimenta pe noi înșine nu avem nevoie de o a doua conștiință sau o nouă experiență conștiinței. Avem nevoie de capacitatea de a separa obiectele - inclusiv "eu", persoana care cred că sunt - de conștiința în care apar.
Sunt cunoscut de la sine, luminos de la sine, autorevelator. Nu am nevoie de minte ca să știu cine sunt. Sunt prezent în fiecare experiență și, prin urmare eu sunt "Dincolo de" experiență, la fel ca existența, care este prezentă în fiecare obiect, dar este, de asemenea, liberă de fiecare obiect. Eu nu sunt prezent doar într-o experiență mistică specială, într-un samadhi, satori sau Nirvana. Eu sunt esența fiecărei experiențe discrete, formată de Maya din experiența în sine.
Cei care practică metoda: "Cine sunt eu?" vedea entitatea care trăiește experiența cu care se identifică ca pe un subiect incomplet și cred că, dacă, continuă să întrebe: "Cine sunt eu?" sinele li se va dezvălui, eventual sub forma unei experiențe deosebite. Atunci când sinele, sub vraja Avidya, experimenteaza ceva se experimentează, de fapt, pe el însiși, dar crede că experimentează un obiect. De fapt, nu există experiențe discrete, find doar aparențe.
14. Dulceața și amărăciunea sunt atribuite diverselor obiecte; obiectele nu își atribuie natura dulceții și amărăciunii.

De exemplu, dulceața pătrunde un mar, dar mărul nu pătrunde dulceață. Dacă esența mărului ar pătrunde dulceața, atunci fiecare obiect dulce ar avea gust de măr.
Pentru a fi cunoscute, obiectele brute au nevoie de conștință reflectată (pratibimba). Obiectele umane necesită constiinta reflectată, pentru a fi cunoscute.
Un obiect inert nu poate fi cunoscut sau experimentat de la sine, pentru că este inert. El nu poate fi cunoscut decât prin conștiință / conștientizare. **Ce se întâmplă atunci când experimentăm un obiect material? Corpul subtil trimite un gând, ca o rază de lumină, care învăluie obiectul. Nu este chiar corect să spunem că corpul subtil "trimite" rază, pentru că asta implică faptul că, corpul subtil este conștient. Este mai corect să spunem că conștiința se reflectă asupra corpului subtil și luminează simțurile, care, la rândul lor luminează obiectele, care creează gânduri (vritti) corespunzătoare obiectului perceput**. **Dar, la fel ca și corpul subtil raza / gândul sunt, de asemenea, inerte. Deci, nu există nici o experiență, pentru că, pentru a exista o experiență este necesar un subiect conștient**.
În acest fel conștiința este transmisă obiectelor. Cunoașterea este doar un procedeu pur mecanic produs de Isvara / Maya. Dacă un obiect este în spatele capului meu nu îl pot vedea, pentru că niciun **vritti** nu "ajunge" la el, ca să-l formez. Deci, este dincolo de zona de acoperire a conștiinței mele reflectate.
Deoarece sinele nu este un obiect, nu există nici o modalitate de a-l face un obiect al procesului de cunoaștere și a-l face o experiență identificabilă discretă. Este experimentat fără ajutorul acestui proces. Laptele dulce devine atunci când i se adaugă zahăr. Dar laptele nu va îndulci zahărul. Nimic nu va îndulci zahărul, deoarece este dulceața în sine. Nu aveți nevoie să experimentă nimic pentru a -l îndulci (în mod similar nu trebuie să facem nimic pentru a ne experimenta pe noi înșine).
Daca ținem morțiș să facem ceva, să ne foosim energia pentru a discrimina sinele de obiectele care apar în el, fără să mai urmărim experiențe exotice de sine. Meditația este un proces valoros pentru crearea condițiilor favorabile discriminării, dar meditația pentru eliberare este un proces de înfrângere de sine, pentru că sinele este esența meditatorului. **Dacă spui că experimentezi sinele, în scurt timp mintea se va îndoi de realitatea experienței, deoarece toate experiențele sunt ireale**. **Mintea a evoluat ca să se îndoiască de experiență, deoarece experiența nu este reală. Cine va valida experiența? Dacă ai știi că ești sine nu ar fi nevoie de nicio validare. Nimeni nu o poate valida, deoarece experiența nu aparține decât ansamblului corp/minte, și, ca atare nu se poate transfera altcuiva. Tot ce poți face este să vorbești despre experiența ta, ceea ce înseamnă că nu faci decât să transporți doar o idee despre experiență către o minte care nu poate interpreta cuvintele decât în funcție de experiențele ei anterioare, care nu mai sunt prezente în acest moment**. **Mai mult, cum putem știi dacă, în mintea celui care interpretează experiența, nu a intervenit o prejudecată care să-l facă să înțeleagă greșit natura experienței cuiva, sau chiar pe a lui însuși?**
Dacă ai încredere într-un guru care să-ți valideze experiența de iluminare, esti un prost. Cu toate acestea, cunoașterea transcende experiența, astfel că este posibil ca, cineva care se cunoaște pe sine, sau Scriptura, să valideze iluminarea, deoarece cunoașterea este obiectivă, nu subiectivă.
Subtilul influențează brutul, dar brutul nu afectează subtilul. Sinele este " mai subtilă decât cel mai subtil" și transmite natura sa întregii existențe. Fericirea găsită în obiecte este, în realitate, fericirea conștiinței. Durerea asociată obiectelor apare din identificarea cu obiectele, nu din conștiință.
15. Orice este experimentat este conștiința care se experimentează pe ea însăși chiar și atunci când lipsește dualitatea subiect-obiect, necesară pentru trăirea oricărei experiențe. Conștiința nu poate fi experimentată de către Jiva ca pe un obiect. Ea nu poate fi negată, pentru că este întotdeauna experimentată ca "eu".
De fapt, conștiința nu poate fi experimentată ca un obiect, pentru că conștiința nu poate fi obiectivată fără ajutorul Maya. Mai mult, experiența este la un nivel inferior al unicei realități și conștiința este la nivelul suprem, astfel încât nu există nici o legătură între ele.
16. ***Brihadaranyaka Upanishad*** *spune: "Acest sine este evident și nu are nevoie de o experiență deosebită pentru a-l demonstra",* ***Tapaniya Upanishad*** *spune: "Conștiința este experimentată înainte ca Jiva să experimenteze orice obiect".*
Când mă trezesc din somn mă experimentez pe mine însumi înainte să experimentez persoana (Jiva) mea și să apară experiențele sale obiective. Dacă dorim să experimentăm sinele, trebuie să știm că

deja o facem, înainte să apară dorința de a experimenta. **Mundaka Upanishad** spune: "Totul este experimentat, pentru că te experimentezi pe tine însuți". Când experimentezi un obiect, le experimentezi pe tine însuți, dar nu crezi că te experimentezi pe tine însuți. O altă Upanishadă spune: "Înainte de evoluția universului, sine strălucea de unul singur. Strălucește și totul strălucește după el. În lumina lui este revelat universul".

Esența cunoașterii de sine: Conștiința nelimitată este etern evidentul „eu”
Dacă sunt luminat, există patru lucruri pe care le voi ști când folosesc cuvântul "eu":
(1). Eu sunt conștiința, care nu este o parte, produs sau proprietate a corpului.
(2). Eu sunt conștiința independentă, care pătrunde și însuflețește corpul.
(3). Eu nu sunt limitat de granițele corpului și voi continua să trăiesc (exist) atunci când corpul moare.
(4). Eu sunt spațiul conștiinței în care apar toate corpurile, inclusiv cel despre care spun că este "al meu".
Dacă ați înțeles aceste cuvinte, nu mai aveți nevoie de alte dovezi pentru iluminare. Dacă aveți nevoie în continuare de dovezi pentru asta, cunoașterea nu este stabilă și nu poți spune că ești luminat.
Din punct de vedere tehnic, nu este corect să spunem că, conștiința există înaintea universului, pentru că creația (inclusiv timpul și spațiul) este o proiecție a ignoranței. Cu toate acestea, conștiința este prezentată ca fiind cauza creației, pentru cei care cred că timpul este real.
17. Cum se poate ca, cel prin care este cunoscut întregul univers, să fi cunoscut de orice altceva decât de el însuși? Prin ce instrument poate fi cunoscut cunoscătorul? Instrumentele cunoașterii nu pot dezvălui decât obiecte. ***Brihadaranyaka Upanishad*** *spune: "Cum poate fi obiectivat subiectul? El obiectiveaza totul".*
Orice ar fi cunoscut, este cunoscut numai de către conștiință, de nimic altceva. Când spumem că, cunoaștem constiinta, conștiința spune că, cunoaște conștiința. Când spui că nu cunoști conștiinșa, conștiința spune că nu se cunoaște pe ea însăși. Dacă spunem că nu suntem conștiință, dar că, cunoaștem conștiință, ne considerăm a fi obiecte inerte, fapt contrar bunului simț, deoarece obiectele nu au capacitatea de a cunoaște. Conștiința, minus Maya, nu se poate cunoaște ca un obiect, așa cum ochii nu se pot vedea pe ei înșiși. Dar oamenii încă vor să o experimenteze și să o cunoască. Aceasta este puterea Maya.
18. Sinele știe tot ceea ce este cognoscibil. Nu este nimeni altcineva care să-l cunoască. Este conștiința, sau "cunoaștere" în sine, și este diferit și de ceea ce este cunoscut și de ceea ce este necunoscut.
Crearea este de patru tipuri: (1) conștiința (**saksi**), (2) cunoscătorul lui Jiva (**pramata**), (3) instrumentele cunoașterii (simțurile, mintea și intelectul) (**Pramanam**) și (4) obiectele cunoașterii (**prameyam**). Instrumentele cunoașterii nu pot funcționa decât în domeniul în care există obiectele cunoașterii. Ele nu pot obiectiva conștiința, pe ele însele sau factorul care operează instrumentul.
19 la 20. Cum pot înțelege cei cu minți greoaie ideea că nu putem experimenta conștiința ca pe un obiect și că orice act de cunoaștere necesită existența conștiinței? Așa cum este rușinos să spunem: "nu am limbă," este rușinos să spunem: "Nu cunosc conștiința. Vreau să o experimentez și să o cunosc".

Rezumat
Conștiința este ceea ce experimentăm permanent. Obiectele sunt experimentate doar atunci când există un gând relevant în minte. Fără un gând, nu există nici un obiect. Atunci când gândul se schimbă, se schimbă și obiectul experimentat. **În fiecare experiență obiectivă (cu obiecte) experimentăm două lucruri: (1) subiectul, conștiința și (2) obiectul dependent de gândire**. Dacă spun că experimentez ceva, înseamnă că sunt conștient de acel obiect**. Conștiința nu este evidentă, pentru că este aparent ascunsă de gândul care materializează obiectul**. În absența gândirii / experienței, tot experimentăm conștiința, pentru că existăm ca și conștiință. Nu este necesară nici un gând pentru a ne experimenta pe noi înșine, pentru a experimenta sinele.

Cercetarea
21 la 22. Dacă vă retrageți atenția dinspre cele cinci învelișuri percepute, conștiința rămâne ca un ceva imposibil de negat. Nu este inexistentă. Îndreaptă-ți atenția către conștiința experimentată permanent. Revendică-ți identitatea ca sine, conștiință.
23 25. Nu există nici o îndoială că sinele cuiva există ca și conștiință. Dacă nu ar fi existat nicio conștiință, atunci cine ar fi negat existența conștientizării? Scriptura spune că numai nebunii susțin că nu există. Dacă credeți că conștiința nu există, înseamnă că credeți că nu existați. Sinele nu poate fi un obiect al cunoașterii dar nu te poți îndoi că exiști.
26. Dacă vă întrebați ce este sinele, vă răspund că sinele nu poate fi descris ca fiind "ceva" sau "altceva", așa că considerați-l ca fiind adevărata voastra natură, deoarece nu mai există o altă opțiune.
Există învățături moderne inutile care încearcă să identifice o experiență, un sentiment de plenitudine și de uniune cu creația cu eliberarea. Atunci când îndrumătorul găsește mintea căutătorului într-o stare sattvică și experimentează reflectarea conștiinței, el spune: "Asta e." „Ce ar mai trebui spus”, "Cel care observă este "asta". "Și apoi, pentru a finaliza învățătura, el ar trebui să spună, "Asta esti tu". Toate învățăturile bazate pe experiență nu îl consideră un obiect pe cel care experimentează, ci presupun în mod greșit că, cel experimentează este subiectul.
27. Despre un obiect pe care îl percep simțurile se spune că este "ca acesta" (**pratyksha**). Despre un obiect care este dincolo de acoperirea simțurilor percepției se spune că este "ca ăla "(**paroksha**). Acela care este subiect nu poate fi obiect al simțurilor.
Dar, așa cum este tocmai sinele tuturor, nu putem spune că este dincolo de domeniul experienței și cunoașterii.
Ambele "acesta" și "ăla" sunt "non-sine" (**anatma**), ambele fiind inerte și ambele fiind **Mithya**. Eu sunt alteceva decât cunoscutul și necunoscutul.
Versetele 28-36 dezvălui cea de-a patra caracteristică a sinelui: existența (**Satyam**), conștiință (**jnanam**) și nelimitarea (**anantam**).

Al patrulea aspect al Sinelui
*28. Deși nu poate deveni un obiect al cunoașterii, de sine este experimentat direct. Deci, trebuie să fie autorevelator. Existența (**Satyam**), conștiința (**jnanam**) și nelimitarea (**anantam**) sunt natura sinelui. El nu poate deveni un obiect al cunoașterii, dar poate părea astfel atunci când Maya (ignoranța) este operațională.*
Ce este Existența? (versetele 29-33)
Existența este ceea ce nu poate fi negat niciodată (abadyam). Nu putem spune că nu existăm, ci doar că "nu știu că eu sunt conștiință". Dacă există obiecte într-o cameră putem să îndepărtăm obiectele, nu și spatiul în care există.
29. Existența este conștiință și nu poate fi negată. Dacă conștiința, martorul lumii perisabile, ar deveni perisabilă, cum ar mai fi cunoscută perisabilitatea? Nu se poate spune că schimbările se întâmplă fără un martor al lor.
"Nu poate fi negat" înseamnă că conștiința nu încetează să existe. Așa cum un sunet nu se poate auzi fără un fundal de tăcere, nu putem cunoaște modificările fără un fundal conștient care să le cunoască.
30. Când toate formele din spațiu sunt distruse, rămâne spațiul fără formă. În mod similar, atunci când toate lucrurile schimbătoare sunt negate de cercetare, rămâne sinele neschimbător.
31. Dacă spunem că nu rămâne nimic după ce totul a fost distrus, înseamnă că ceea ce numim "nimic" suntem noi. Rămâne martorul distrugerii tuturor lucrurilor.
Ceea ce pare nimic este ceva, adică, conștiința mereu existentă. Este absurd să spunem că nu sunteți nimic. Sentimentul (senzația) de "eu sunt" este existent.
32 la 33. Acesta este motivul pentru care afirmația: "sinele nu este nici asta nici ăla”, neaga toate numele și formele, dar nu respinge sinele. Întreaga lume poate fi negată, dar nu poate fi negat cel care neagă. El este martorul neschimbător, conștiința.
Sinele nu este un agent, așa că nu poate fi "negat". Asta face posibil ca, cunoașterea de sine să nege ignoranța de sine. De aceea se spune a nega.

Ce este nelimitarea? (anantam)
Există trei tipuri de limitări: (1) limitări spațiale, (2) limitări temporale și (3) limitări ale obiectelor / proprietăților. (1) "Eu sunt aici", înseamnă că nu sunt acolo. (2) "Este ora trei", înseamnă că nu este ora patru. (3) "Eu sunt bărbat" înseamnă că nu sunt femeie.
34. Scriptura stabilește existența veșnică a conștiinței cu declarații de felul: "Existența este conștiință".

Este Existența conștientă?
35. Pentru că existența este omniprezentă și atotpătrunzătoare, sinele nu este limitat de spațiu; pentru că este eternă, sinele nu este limitat de timp. Pentru ca este de natura a tot ce există (non-dual), nu este limitat de nici un obiect. În orice situație este nelimitat.
(1). Existența se bucură de o triplă nelimitare: prima: Nu este nici un loc în care să nu existe. Doi: Este permanent conștientizată. Trei: Nu există nimic altceva decât ea. Forma unei substanțe nu limitează substanța. Utilizăm cuvântul "existență" în loc de "conștiință", pentru că nu credem că existența este conștientă. Identitatea dintre existență și conștiință a fost deja stabilite. Dacă existența este nelimitată, nu poate fi altceva decât conștiință, pentru că, conștiința este nelimitată. Dar existența nu este conștientă, cu excepția cazului în care Maya este operațională. Când Maya este luată în considerare există obiecte aparente de care suntem conștienți.
36. Pentru ca spațiul, timpul și obiectele din ele sunt aparențe temporare cauzate de Maya, ele nu limitează conștiința.
(2). Un nivel al realității nu este în conflict cu un alt nivel al realității. Spațiul, timpul și obiectele nu limitează conștiința, pentru că conștiința se bucură de două nivele ale realității. Sine este real (**Satyam**). Obiectele sunt aparent reale (**Mithya**). Un elefant din vis nu poate distruge obiectele din încăperea visătorului. Inelul nu limitează aurul. Dacă credeți că spațiul și timpul sunt reale, unde sunt ele în somnul profund?
Aici se încheie discuția despre cele patru caracteristici ale conștiinței relevate în **Brahma Valli** a **Taittiriya Upanishad**. Cea de a treia caracteristică, care apare ca "eu", este cea mai importantă.

Maya (versetele 37-42)
"Creatorul este o distorsiune convexă reflectată de oglindă minții mele, și creația este o distorsiune concavă reflectată în mintea mea. Acestea sunt aparent reale. Eu sunt însăși realitatea" - Swami Paramarthananda
37. Sinele, care este existența, conștiința și nelimitarea, este realitatea. Aspectul său ca și Creator al lumii (Isvara) și persoana (Jiva) sunt cauzate de ignoranță suprapusă colectivă și individuală. Creatorul lumii și ființele individuale din creația nu sunt, de fapt, reale; ele sunt entități aparent reale create atunci când conștiința reflectă în Maya, respectiv în corpul subtil.
38. Isvara controlează fiecare obiect existent prin puterile Maya, insuflând cu ființă toate lucrurile de la învelișul fericirii până la corpul fizic și lumea materială.
Puterile voalului Maya (Tamas), al proiectării și acțiunii (rajas) și cel revelator (sattva) provoacă comportamentul armonios și consecvent al tuturor lucrurilor din creație. Dacă nu ar exista un principiu conștient care să controleze natura, proprietățile și funcțiile acestor obiecte, nu ar fi posibilă acțiunea intenționată. Această armonie este o chestiune a experienței.
39. Dacă atributele specifice ale obiectelor nu ar fi determinate de această putere, ar fi haos în lume, pentru nu ar exista nici o modalitate de a distinge proprietățile unui obiect de ale altuia.
Și viața s-ar sfărâma.
40. Această putere pare să fie conștientă că este asociată cu sinele, conștiința nelimitată. Din cauza asocierii sale cu Maya, conștiința devine omniscientă.
Omnisciența sinelui (**Paramātmā**) este diferită de omnisciența Isvara. Isvara se cunoaște pe sine și creația sa, dar sine se cunoaște numai pe sine, pentru că este independent de obiecte. Cu toate acestea, Isvara nu este superior sinelui datorită cunoștințelor sale despre obiecte, pentru că fără conștiință nu poate crea. Este principiul dependenței.
41 la 42. Sinele nelimitat este numit individ atunci când este asociat cu cele cinci învelișuri, așa cum un om este numit un tată când este raportat la fiul său și bunic când este raportat la nepotul său. Ca un om

nu este nici tată, nici bunicul atunci când se consideră separat de fiul și de nepotul său, deci sinele nu este nici Dumnezeu, nici individul atunci când este separat de Maya și de cele cinci învelișuri.
43. Cel care cunoaște conștiința așa cum este, "devine" conștiință. Conștiința nu se naște, așa că nu există nici renaștere și nici moarte pentru cel care își cunoaște adevărata natură.
Cuvântul "devine" nu implică o schimbare experiențială, ci doar convingerea solidă și profundă: "Eu sunt conștiința nelimitată, non-duală, ordinară, indiferentă și lipsită de acțiune". Eliberarea este o aparență, nu este reală, entru că individul a fost mereu conștiință. "A deveni" înseamnă că Jiva deține nelimitarea, adică libertatea. "Nici renaștere" înseamnă că această persoană nu este afectată de schimbare.
REZUMAT:
Ascunse la vedere
Scriptura spune că existența (**Satyam**) - conștiința (**jnanam**) – nelimitarea (**anantam**) - sunt "ascunse în" peștera inimii ", adică în cele cinci învelișuri(kosas). "În" nu se referă la spațiu, dar înseamnă că sinele este altceva decât învelișul. Cu toate acestea, nu este ascunse efectiv. Acesta este disponibil ca martorul (**saksi**) tecilor. Dacă nu ar fi prezent, învelișurile nu ar putea fi cunoscute. Pentru a spune: "Eu sunt conștient de corpul meu, de minte, de condiționări, etc." Înseamnă că sinele este prezent și este experimentat ca "eu".
Experiența este unică, dar este alcătuită din două părți: conștiința și obiectele. Deși este mereu prezentă, este "ascunsă", deoarece atenția se îndreaptă către obiectele apar în ea. Dacă vezi un obiect, un copac, de exemplu, și și se cere să descrii ceea ce vezi, vei spune. " văd un copac". Nu vei spune: "văd lumina și un copac". Experimentați copacul și "presupuneți" lumina, chiar dacă o experimentați. Dacă spui: "mă simt rău", experimentezi sentimentul și conștiința, dar nu recunoști conștiința, chiar dacă este inclusă în experiența ta. Astfel, sinele rămâne ascuns vederii.
Două moduri de a anula învelișurile:
(1). **Abordarea experiențială**. Lumea exterioară poate fi negată prin retragerea instrumentelor prin care lumea este cunoscută, organele de simț. Lumea internă este dizolvată în somn și în Nirvikalpa samadhi. Atât în somn, cât și în samadhi nu experimentăm obiecte. Cu toate acestea, dacă nu aș fi conștient, nu aș putea spune că obiectele nu există. Această abordare dualistă se bazează pe premisa eronată că sinele și lumea se află pe același nivel de realitate. De aceea se crede (în mod greșit) că prezența unuia înseamnă absența celuilalt.
(2). **Cercetarea ghidată de învățăturile Vedanta**. Vedanta întreabă cum este posibil ca lumea experiențială să fie negată dintr-un singur motiv: atunci când ne trezim din somn sau când se termină samadhi (care se întâmplă sigur, pentru că este doar o experiență) lumea este încă acolo. Dacă lumea nu ar fi fost acolo, am putea spune ca a fost negată. Vedanta neagă lumea, dar numai în termenii înțelegerii că nu este reală. Lumea și sinele sunt una, dar ele există pe nivele diferite ale realității, astfel încât că există nici un conflict între ele.
Upadhi - Punct de vedere
Toate conflictele și confuziile se bazează pe puncte diferite de vedere, **upadhi**. Vedanta spune că cele cinci teci sunt **upadhi** pentru Jiva - care este conștiință. Cele trei corpuri sunt upadhi pentru Isvara - care este, de asemenea conștiință. Este o chestiune de experiență că Jiva este conștient. Prin deducție (un mijloc valabil de cunoaștere care se bazează pe experiența) știm că Isvara este conștient că lumea este proiectată inteligent.
Dacă susținem că conștiința este împărțită de **upadhi**, înseamnă că suntem de acord cu realitatea **upadhi**, dar ele sunt Mithya, fiind pe un nivel inferior de realitate. Atât **Avidya upadhi**, care pare că limitează Jiva, cât și **Maya upadhi**, care pare că limitează Isvara, surghiunindu-l în simplul rol de Creator al lumilor, sunt **Mithya** chiar dacă par să provoace dualitate, diviziune. Dar eu, realitatea, apar atât ca Isvaran cât și ca Jiva.
În limbajul obișnuit paragraful de mai sus spune: "Nici ideea de individ, nici ideea de totalitate nu mă limitează, pentru că ele sunt pur și simplu idei care pot fi negate, puncte de vedere. Conștiința (eu) îi este necesară individului pentru a trăi și Creatorul pentru a crea. Eu nu pot fi negate, deoarece sunt veșnic existent și singura constiinta care există. "
Beneficiile cunoașterii de sine
(1). Beneficiul imediat este obținerea libertății. Este o minunată și permanentă intensitate, care nu este intensă. Când mă trezesc dintr-un coșmar, beneficiez imediat de neînfricarea celui din starea de veghe.

Spre deosebire de starea de veghe și de vis a lui Jiva, intensitatea continuă pentru totdeauna pentru că nu pot adormi la loc. Nu pot să adorm la loc, pentru că știu că n-am dormit niciodată.
(2). Beneficiul extins este libertatea de renaștere pentru că pentru mine nu există nici o naștere. "Nici o naștere" și "renaștere" înseamnă că nu mă mai identific cu (sunt "născut în") temerile și dorințele care apar în mine care mă leagă de obiecte. Eu sunt mort pentru ele pentru că știu că nu sunt reale. Prin urmare, sunt liber cât voi trăi.

IV.
Discriminarea Dualității
1. ACUM urmează discuția privitoare la lumile create de dualitatea Isvara și Jiva. Scopul este de a clarifica modalitățile prin care dualitatea provoacă robie pentru Jiva.
Odată ce este înțeleasă diferența dintre dualitatea Isvara și dualitatea Jiva, dualitatea Jiva poate fi negată. Negarea dualității Jiva înseamnă eliberare.
Versetele 2-13 explică teorii creație din diversele Upanișade. Trebuie să ne referim la ele, pentru că Isvara este dincolo de percepție și deducție. În a doua și a treia Brahma Sutra Badarayana demonstrează că Isvara nu poate fi dovedit în mod logic, pentru că este dincolo de logica umană (**aPurushaya**). Din cauza acestui fapt, nu există niciun motiv pentru creație. Ea există pur și simplu. Singura explicație rezonabilă a creației din punctul de vedere al Jiva: este ceva iritant care îl provoaca pe Jiva să caute eliberarea de ea.

Creația
Creația are loc în două etape. Prima etapă îl implică doar pe Isvara. Isvara este un amestec de conștiință / conștiință și Maya, materie (**prakriti**). În prezența luminii conștiinței, Maya creează o infinitate de corpuri brute și subtile. Corpurile brute sunt materie vizibilă și corpurile subtile sunt materie invizibilă. Un Jiva este un corp subtil iluminat de conștiință. Este numit **chidabasa**, conștiință reflectată. Când apare Jiva, începe a doua etapă – dualitatea lui Jiva.
2 - 9. Upanishadele spun că înainte de creație a existat numai conștiința și s-a gândit, "Lasă-mă să creeze lumi". Apoi, prin dorința de a fi mai multe, a creat lumile prin voința, împrumutându-le existență și conștiință. Creația a apărut în spațiul din care au evoluat ulterior aerul, focul, apa, pământul, vegetația, alimentele și corpurile. Spațiul a evoluat de conștiință".
Conștientizarea nu gândește și nici nu dorește, deși este capabilă de gândire și de dorință, atunci când Maya funcționează. Acest verset nu este menit să fie luate literal, pentru că înainte de creație conștiința nu avea instrumente pentru a crea. Dar, când Maya este operațională își asumă puterea de creație, de menținere și de dizolvare a ei. Creația este posibilă numai atunci când Maya materializează aparent conștiința, deoarece conștiința nu este, în realitate, materializabilă. Spațiul, timpul și cauzalitatea își datorează nașterea acestei materializări aparente. Multe învățături moderne afirma doar existența conștiinței și neagă lumea, dar Vedanta acceptă provizoriu realitatea lumii și a experienței omului.

Definiția Jiva
Jiva este conștiința care are un corp subtil. Este un principiu (tattva), nu o anumită persoană. Este, de fapt, conștiință pură, **Paramatma**. Unica și veșnică Jivatma se manifestă ca trei Jivas "mici" în funcție de starea care se experimentează:
(1). Ca **Viswa**, entitatea din starea de veghe. În această stare a minții este total extravertit și hipnotizat de dualitate. Acestă entitate urmărește și consumă experiențe. **Viswa** poate fi un **Jivanmukta**, eliberat de identificarea cu obiectele, sau un **samsari**, un făptuitor / beneficiar, identificat cu acțiunea și obiectele. Amândoi, **Jivanmukta** (persoana eliberată) și **samsari** (persoana înrobită), au aceeași identitate - conștiința. De obicei, cuvântul "**Jiva**" se referă la entitatea din starea de veghe.
(2). Ca **Taijasa**, "Strălucitorul", conștiința cu un corp subtil, cel care luminează starea de vis. În starea de vis corpul subtil este îndreptat către interior, confruntându-se cu Corpul Cauzal. Evenimentele care apar în vis sunt doar evenimentele din starea de veghe care au devenit vasane, care le proiectează ca evenimentele visului. În starea de veghe Jiva se identifică cu făptuitorului, astfel că făptuitorul nu este văzut ca un obiect. Există o identificare în starea de vis, dar făptuitorul / ego-ul poate să apară ca un obiect trăindu-și viața din vis iluminată de Taijasa, conștiința reflectată asupra corpului subtil.

(3). Ca „adormitul”, **prajna**, în starea de somn profund. **Prajna** este un gând subtil (vritti), care face posibila experiența și înseamnă "aproape iluminat". Este aproape iluminat, deoarece experimentează nelimitarea și fericirea conștiinței, dar nu cunoaște ce experimentează, pentru că intelectul nu este prezent în somn profund.
În starea de somnul profund corpul subtil al lui Jiva și corpul „său” cauzal, care îi stochează vasanele și îi produce karma, sunt absorbite în Isvara, în corpul cauzal Macrocosmic. În somnul profund este prezentă doar tendința Tamas pură, Rajas și sattva fiind inactive. În această stare ne există sentimentul de individualitate (**ahamkara**), pentru că, corpul subtil (reședința egoului) nu este prezent.
Starea de vis are două aspecte: visarea în starea de veghe (visarea cu ochii deschiși) și visul din somn. Este numită **pratibhasika**, starea subiectivă a realității. Este creația lui Jiva (**Sristi**). Este interpretarea individuală a realității specifică Jiva. În starea de vis (când Jiva este treaz sau doarme) vasanele influențează realitatea după cum sunt interpretate de Jiva. Isvara oferă materia primă pentru interpretare, nu interpretarea în sine. În cele din urmă, totul este Isvara, dar pentru a ajunge la această înțelegere (care echivalează cu eliberarea) Jiva trebuie să înțeleagă uniunea lui cu Isvara și diferența față de Isvara, astfel încât să poată fi liber atât propria persoană, cât și de Isvara.
*10. Potrivit scripturilor, conștiința își asumă multitudinea forme ale Jiva și le pătrunde corpurile. Cuvântul "Jiva" înseamnă "ceva care însuflețește (**prana**) un corp". Ea provine de la rădăcina "**jiv**", adică a trăi.*
În acest verset, cuvântul "Jiva" înseamnă "individul din starea de veghe". Nu este o "pătrundere" reală, deoarece conștiința este atotpătrunzătoare și mereu prezentă, dar Maya face să pară ca și cum conștiința ar veni din altă parte pentru a crea ființele vii. "Pătrunderea" poate fi imaginată ca o reflecție (**pratibimba**). Corpul subtil este realizat din **sattva**, o substanță materială creată de Maya, care este capabilă să reflecte conștiința, astfel Jiva este sensibil, este viu. Se mișcă prin puterea **rajas**.
11. Conștiința pură, substratul, corpul subtil și reflectarea conștiinței în corpul subtil constituie Jiva.
Textul folosește un alt cuvânt pentru Jiva: **chidabasa**. "**Chid**" înseamnă "conștiință" și "**abasa**" "reflecție". Pentru a-l face potrivit cu alte texte, cu modul în care am predau și pentru simplificare numesc **chidabasa** "**Jiva**". În limba engleză Jiva pot fi considerați indivizi, sau "suflete."
12 la 13. Puterea lui Isvara dată de Maya îl amăgește pe Jiva, care își uită natura lor de conștiință. Astfel înșelat, Jiva se consideră că este mic, inadecvat și incomplet. Ca o consecință a acestei credințe, jiva se identifică cu corpurile și se umplu de amărăciune. Astfel, dualitatea creată de Isvara este descrisă pe scurt.
Conștiința este non-duală, dar pare a fi dublă, atunci când Jiva vine în întrupare. Experiența dualității nu dispare odată cu eliberarea, dispare numai convingerea că este reală.

Împrăștierea și Sfărâmarea
Versetele 14 - 31 ne rafinează aprecierea lui Isvara și Jiva. Isvara este condiționat de Maya sau este liber de Maya? Isvara este conștiința pură în asociere cu Maya. Maya se bucură de puterea de învăluire (**avarana**) și proiecție (**vikshepa**). În prima etapă a creației puterea și învăluirea Maya este nemanifestată și inactivă, dar puterea sa de proiectare este evidentă și activă. Învăluirea este Tamas Macrocosmic și proiectarea este rajas macrocosmic. Gunele Tamas și rajas intra în manifestare mai târziu. Rajas sparge oglinda pură a Maya într-o infinitate de cioburi, sau Jivas, și le împrăștie în întregul cosmos.
După apariția Jivas, puterea de învăluire devine activă. Deoarece Isvara este anterior apariției Tamas, nu este înșelat de Maya. Din acest motiv, nu putem să-l condamnăm pe Isvara pentru răul din lume; el poate fi atribuit ignoranței Isvara. Din cauză că, corpurile lor sunt subtile sunt învăluite, Jiva ignoră faptul că este liber. Această ignoranță există și va exista la nesfârșit (**anaadi**), deoarece Isvara și Maya sunt veșnice. În același timp, Maya voalează Jiva, rajas le extrovertește, și ei nu văd decât obiectele. Învăluirea îl face să se simta incompletă, și presupune că obținerea obiectelor pe care le experimentează îl pot completa. Astfel ei își dezvoltă tendințe (**vasane**) meritorii (**punyam**) și dăunătoare (**papam**). De aceea lumea, care le pare a fi reală, este, de fapt, o valoare neutră, fiind un câmp al experienței (**bhogam**), care le produce plăcere (**sukkam**) și durere (**dukkam**). Jiva sunt, prin urmare, la mila Isvara sub forma lumii.
Isvara nu este o entitate care experimentează, o persoană supremă aflată în cerul spiritual, deși religiile

primitive îl personifică. El este doar o putere impersonală care creează obiectele și Jiva și le oferă necondiționat rezultatele acțiunilor lor. Isvara nu este nestatornic ca Jiva, deși de multe ori pare ca este. Atunci când oferă rezultatele nedorite Isvara este temut și urât și atunci când oferă rezultatele dorite este iubit și venerat.
Orice ar fi experențele sau obiectele la care Jiva nu se gândește, ele nu fac parte din karma lor. Tot ce gândesc este un rezultat al karmei lor. Corpurile subtile ale Jiva sunt pline de prejudecăți, opinii, convingeri, fantezii, cunoștințe și cunoaștere eronată. Experiențele lor subiective este numit dualitatea lui Jiva sau crearea lui Jiva (**Sristi**). Dualitatea Isvara și dualitatea Jiva sunt diferite doar aparent.
*14. În Vede există o descriere a dualitatii creată prin considerarea sinelui a fi un Jiva. Se spune, "**Prin gândire și acțiune Jiva creează șapte tipuri de hrană**".*
"Hrană" înseamnă "obiectele experienței". Sinele nu poate experimenta nimic, pentru că este esența experienței. Atunci când Maya este operațională sinele pare să nu știe acest lucru și caută "hrană", adică experiențe. Așa cum am menționat, Jiva din starea de veghe este un consumator inveterat. Mandukya Upanishad spune că are "optsprezece guri", care sunt:cele zece organe de simț, cele cinci sufluri vitate (**Prana**), minte, intelect și ego.
15 la 16. Cereale sunt pentru barbati. Vibratiile sacrificiilor lunii pline și lunii noi sunt pentru zei.
Laptele este pentru animalele inferioare, și mintea, vorbirea și suflurile vitale sunt pentru sine. Astea sunt cele șapte tipuri de alimente.
Oamenii mananca alimente. Vibratiile sacrificiile sunt gândurile Jivas când "sacrifică elementele", adică au grijă de mediul lor. Constiinta in forma elementelor se numește "zei". Asta înseamnă mediul în care Jivas răspunde direct la ele. Mintea, vorbirea și suflurile vitale fac posibilă "mâncarea" sau consumarea experienței de către conștiența / conștiință.
18. Obiectele sunt legate atât de Isvara cât și de Jiva (la fel cum o femeie este legată de ambii părinți și de soțul ei), pentru că sunt create de Isvara și sunt transformate în obiecte ale experienței și delectării Jiva.
Obiectele nu au valoare intrinsecă. Vasanele Jiva le transforme în obiecte ale delectării.
19. Isvara este responsabil pentru funcțiile corpului subtil, care provoacă experimentarea de Jiva a obiectelor.
Funcțiile corpului subtil sunt percepția, gândirea, sentimentele, voința și amintirea(memoria). Sub vraja Avidya, Jiva crede că percepe, gândește, simte, dorește și își amintește.
20 la 22. Substanța obiectelor materiale create de Isvara este permanentă, și obiectele transformate de Maya afectează entitățile în mod diferit, în funcție de vasane lor. O persoană se poate simți fericită prin obținerea unui obiect, în timp ce alta se poate simți dezamagită de obținerea aceluiași obiect. Un Jiva dezinteresat va simți nimic în prezența unui obiect.
Obiecte materiale, brute și subtile, au o valoare neutră, pentru că sunt proiecții inerte ale Isvara. Cu toate acestea, ele sunt un accesoriu permanent în lumea Jiva, pentru că și Jiva aparține lumii Isvara, care este (relativ) permanentă. **Jiva nu experimentează obiectele ci vasanele lor**. Ei "creează" prin dorința unor obiecte sau prin respingerea altora. Când ajung la ce doresc, se simt fericiti; când nu ajung, se simt nefericiți. Isvara le prezintă Jiva multe obiecte, care nu îi declanșează vasanele, față de care este indiferent.
26. (Întrebare): Dacă mintea poate afecta obiectele percepute în stările de amăgire, visare, amintire și imaginare, opate afecta și obiectele percepute prin simțuri, în starea de veghe?
*27. (Răspuns): Nu. **Acharya Shankara**, **Sureshvara** și alții subliniază faptul că mintea ia forma obiectului extern cu care intră în contact și îi modifică forma, pentru a se potrivi scopurilor sale.*
Acest verset demască credința persistentă în lumea spirituală că obiectele fizice pot fi controlate de către minte. Nu aste chiar corect să spunem că Jiva "modifică forma obiectelor pentru a se potrivi scopurilor sale," pentru că modificarea este inconștientă. Isvara le prezintă Jiva obiectele (situații, evenimente) și vasanele și Jiva le interpretează inconștient. Experiența are rareori o valoare neutră pentru Jiva, chiar dacă obiectele au o valoare neutră. De exemplu, în același vis mintea percepe atât lucrurile minunate și cât și pe cele teribile care se întâmplă, ceea ce o conduce la concluzia că substanța visului are o valoare neutră.
Isvara este mintea visului, și condiționarea Jiva derulează drama. Acțiunile eroul și ale personajul negativ dintr-un film nu sunt altceva decât ecranul neutru care prezintă diferite obiecte inerte.

Faptul că vasanele interpretează inconștient realitatea, poate constitui o problemă pentru un Jiva care caută eliberarea. Poate pretinde că nu este responsabil pentru problemele sale (adoptând o mentalitate de victimă) și să evite să acționeze asupra vasanelor, în timp ce se roagă Isvara să le elimine. Dar vasanele vor continua să producă agitație, până când sunt ameliorate prin karma yoga și cercetare, indiferent de atitudinea lui Jiva față de ele. Isvara nu suspendă legea karmei doar pentru că Jiva este prea atașat de povestea sa pentru a face modificările necesare pentru a evolueza.

31. Lumea obiectivă brută (vyvaharika) este creată de Isvara, lumea subiectivă (pratibhasika) este creată de Jiva, din cauza dorinței sale latente pentru bucurie.

Jiva trăiește în propria sa lume interioară. În această afirmație cuvântul "lume" înseamnă "experiență", nu obiecte fizice. Isvara creează ideea de Jiva și a obiectelor cu care interacționeaza Jiva. Isvara nu este un beneficiar. Este impersonal și total independent de creație. Isvara este atât proiectorul filmului, cât și lumina lui, Maya este filmul de pe rolă, iar filmul de pe ecran este lumea obiectelor brut și subtile. Versetele 32-37 descriu dualitatea lui Jiva. Intrarea datelor simțurilor în corpul subtil, plus interpretarea lor de vasane este responsabilă pentru multe tipuri de emoții. Emoțiile îl leagă pe Jiva de acțiuni, care produc vasane, iar vasanele produc și mai multe acțiuni într-un ciclu fără sfârșit al experienței.

Acest vârtej de acțiuni condusă de dorință este numit samsara, sau atașament. Atașamentul aparține Jiva, nu Isvara și este pur subiectiv. Isvara nu este subiectiv și nu gândește. Jiva gândește și crede gândurile.

32.Preferințele si aversiunile lui Jiva provoacă atașament. Știm asta pentru că, atunci când există preferințe și antipatii, apar plăcerea și durerea, dar atunci când ele nu există, nu există nici plăcere, nici durere.

Preferițele și antipatiile nu sunt altceva decât vasanele care apar în corpul subtil.

33. În starea de vis, cu toate că obiectele (materiale) externe lipsesc, visător este atașat de reprezentările din vis ale obiectelor materiale și experimentează plăcerea și suferința. În somnul profund, în leșin și atunci când funcțiile mental sunt suspendate, nu este resimțită nici o plăcere sau suferință, în ciuda proximității obiectelor materiale.

34 la 35. Un mincinos i-a spus unui om al cărui fiu a plecat într-o țară îndepărtată că fiul său a murit, deși el era încă în viață. Tatăl l-a crezut și a fost îndurerat. Dacă, fiul său ar fi murit cu adevărat, dar nu ar fi știut asta, nu ar fi simțit durere. Acest lucru arată că vasanele sunt adevărata cauză a atașamentului cuiva.

36. (Cârcotaș): Nu cumva această idee elimină importanța oricăror obiecte externe?

(Răspuna): Nu, pentru că obiecte externe dau formă modificărilor minții, care crează lumea mentală.

Lumea subiectiva a lui Jiva este afectată de ceea ce se întâmplă în lumea materială.

37. Obiectele externe pot servi diferitelor scopuri, astfel că nu pot fi respinse în totalitate, dar Vedanta este preocupată de impactul obiectelor materiale asupra suferinței, și nu de utilitatea lor.

Vedanta nu este interesată de obiectele pe care le dorește Jiva, ci numai de eliberarea lui Jiva de dorințe pentru obiecte.

Eliminarea lumii

Versetele 38-66 spun că Jiva învăluit de Maya cred că este ceva în neregulă cu lumea și că ar trebui să fie diferită. Acestea ne arată că (1) lumea nu poate fi eliminată, deoarece nu depinde de Jiva, fiind creația lui Isvara, (2) lumea nu trebuie eliminată pentru eliberare, pentru că Jiva este deja liber, (3) lumea nu ar trebui eliminată pentru eliberare, pentru că dorința de a o elimina creează acțiuni și vasane care îl încurca și mai mult pe Jiva, în sentimentul său de dualitate, (4) ignoranța care inspiră lumea duală a lui Jiva , trebuie eliminată pentru eliberare și (5) cunoașterea de sine este singura modalitate de a o elimina.

Lumea nu este nici reală, nici ireală; este **Mithya**, aparent reală. Prin urmare nu se poate face nimic pentru a scăpa de ea, cu excepția căutării cunoașterii de sine.

În câte feluri poți scăpa de șarpele perceput în locul funiei? Nu-l poți șterge, nu-i poți cânta, nu-l poți alunga sau să-l rugăm să plece. Nimeni altcineva în afară de cel care-l percepe nu poate îndepărta șarpele. Dacă vizualizezi îndepărtarea lui prin meditație, nu va dispărea. Sigur va apărea din nou, atunci când meditația se va termina.

38. (Cârcotaș): Dacă mintea ar provoca atașamentele prin proiectarea lumii fenomenelor, lumea ar

putea fi să dispară prin controlul minții. Deci, trebuie să fie practicat doar yoga, cunoașterea de sine nefiind de nici un folos.
Eliminarea minții nu este necesară pentru cunoașterea de sine, pentru că prezența minții nu neagă existența sinelui. Este întotdeauna prezent ca fiind cunoscătorul minții și poate fi revelat de discriminare.
39. Aspectul lumii poate fi îndepărtat temporar de yoga, dar îndepărtarea completă a proiecțiilor mentale nu este posibilă fără cunoașterea de sine.
De fapt, mintea nu provoacă atașament. Mintea este doar un reflector inert. Ignoranța face ca sinele să creadă că este legat de obiectele care apar în minte. Cunoașterea de sine nu distruge obiectele fizice sau pe cele mentale. Ea elimină asocierea conștiinței cu mintea, ceea ce duce la înțelegerea faptutlui că mintea și lumea nu sunt reale.
Aceste proiecții mentale, adică tipare psihologice deranjante care împiedică cunoașterea, trebuie să fie eliminate pentru ca, cunoaștere să aibă loc și să se asimileze, dar gândurile nu-l împiedică pe Jiva să se aprecieze ca, conștiință. Cu toate acestea, pentru că Jiva sunt rajasic și tamas, ei tind să fie obsesivi și să se atașeze ușor de gânduri și sentimente, care le compromit capacitatea de a discrimina. Proiecțiile lui Isvara (corpurile, gunele și elementele) nu pot fi eliminate. Proiecțiile care nu crează valuri emoționale puternice nu trebuie să fie eliminată, pentru ca să aibă loc cunoașterea de sine. Versetul folosește cuvântul "completă", pentru că se referă la **Nirvikalpa samadhi** în care nu există nici un fel de proiecții. Dar **Nirvikalpa Samadhi** nu este necesară pentru eliberare, deși elimină vasanele. Cea mai bună metodă de eliminare a proiecțiilor este aplicarea învățăturilor Vedanta asupra minții clipă de clipă.
40. Dualitatea creației Isvara continua și după ce cunoașterea de sine este fermă, dar ea este cunoscută a fi o credință, nu un fapt.
41. Când dualitatea dispare când lumea se dizolvă prin yoga, conștiința rămâne necunoscută, deoarece nu există nici un îndrumător și nicio Scriptura care să informeze yoghinul despre natura sale de conștiință.
"Dualitatea" înseamnă distincția subiect-obiect. "Lumea" înseamnă interpretarea gândurilor provocate de ignoranța de sine, **Avidya**. În orice caz, mintea și lumea nu trebuie să fie anihilate, pentru că nu stau în calea conștientizării.
42. Lumea dualității creată de Isvara este un ajutor, nu un obstacol, pentru înțelepciunea non-duală. Mai mult decât atât, creația nu poate fi distrusă, deci las-o să existe.
Așa cum albastrul cerului nu împiedică cunoașterea spațiului, lumea și mintea nu împiedică cunoașterea de sine. Lumea este de ajutor, pentru că fără ea Jiva nu-și poate epuiza vasanele, pentru a-și realiza nelimitarea.
Următoarele versete indică **nididhyasana**, acțiunea de a actualiza cunoașterea, pentru îndepărtarea obstacolelor.
43. Daca vrea eliberarea, mintea Jiva ar trebui să fie în armonie cu prevederilor scripturilor. Un stil de viață neconform împiedică eliberarea.
În caz contrar, va fi supusă unei agitații nefolositoare.

În postura conștiinței
44.Mintea Jiva se va conforma Scripturii dacă reflectă natura de conștiință nelimitată a sinelui. Odată cu realizarea sinelui, gândurile nu mai trebuie să fie conforme cu Scriptura.
Dar ele se vor conforma, deoarece Jiva va gândi acum din postura conștiinței. Mintea trebuie să fie limpede (Sattvică) dacă reflectă adevărata natură a conștiinței, nici activă (Rajas), nici greoaie (tamas). Gândirea lui Jiva ar trebui să provină de la fundamentul non-dual, pentru că realitatea este non-duală.
45. „O persoana inteligenta care studiază Scriptura și repetă mereu "eu sunt conștiință" ar trebui să renunțe la gândurile care nu sunt conforme cu Scriptura, așa cum un om stinge lumina după ce ajunge târziu acasă". **Amritananda Upanishad**
Un gând tipic este: "Dacă aș avea o relație cu cineva care știa cine este, aș fi fericit". Realizarea Sinelui nu înseamnă actualizarea sinelui. Actualizarea de sine înseamnă că viața cuiva se aliniază complet cu cunoașterea, adică devine o viață fără temeri și dorințe.
47 la 51. O persoană înțeleaptă care știe că este conștiință nelimitată ar trebui să își mențină în mod constant mintea alipită de conștiință. Este o pierdere de energie dacă își perturbă mintea cu multe cuvinte. Scriptura spune clar, "Cunoaște sinele și renunță la a vorbi despre alte lucruri" Mintea unei

persoane care are intenție care nu urmează Scriptura este ori agitată (rajasic), ori greoaie (tamas). Rajas dă naștere la poftă, mânie și alte pasiuni și Tamas dă naștere la vise. Înainte de a începe o cercetare a conștiinței, trebuie ca rajas și tamas să fie gestionate în mod corespunzător, deoarece echilibrul mental este o condiție prealabilă pentru anchetă. Scriptura spune că cineva care are pasiuni pentru obiecte sau fantezii nu este potrivit pentru eliberare.
52 la 54. Dacă nu dorești eliberarea și mori cu dorințe ai putea merge în rai, dar, în cele din urmă, le vei găsi defecte și plăcerilor cerești și vei ajunge iar aici, așa că, de ce să nu te eliberezi acum de dorințe?
Dar, dacă pretinzi că ești liber și încă le faci pe plac dorințelor, atunci te înșeli.
Dorințele pentru obiecte și sentimentul de făptuitor al unei persoane eliberate sunt neutralizate prin cunoaștere de sine.

Boala iluminării
*55 - 57. **Sri Sureshvara** spune: "Cel care spune ca este conștiință și încă refuză să-și disciplineze simțurile este ca un câine care mănâncă rahat. Înainte de iluminat ai suferit de durerile propriilor imperfecțiuni mentale, dar acum suferi de cenzura lumii. Cât de glorioasă este cunoașterea ta? Cunoscătorul adevărului, nu se coboară la nivelul unui porc dintr-o cocină! Elibereazăte de defectele generate de tendințele tale rajasice și tamasice, și vei fi adorat ca un zeu de lume".*
Disciplina este cu ochii pe dorință. Asta nu înseamnă negarea completă de impulsurilor simțurilor, doar controlul inteligent al lor. Acest verset se adresează celor care profită de cunoașterea de sine ca să se îmbogățească, și să se desfate, bucurându-se de faimă sau de putere. Tendințele samsarice rămase trebuie monitorizate și lăsate să se dizolve ușor în lumina cunoașterii de sine.

Purificarea dorinței ~ Detașarea
58. Scriptura spune că rajas și tamas pot fi depășite dacă ne gândim constant la defectele obiectelor dorințelor. Învinge-ți pasiunile și fi fericit.
Învinge-ți pasiunile pentru obiectele cu cunoașterea: "Eu sunt întreg și complet."
59. Ce este rău în fantezie?
60. Bhagavad Gita spune: "Dacă cineva insistă mental asupra unui obiect al dorinței, va deveni atașat de ea. Atașamentul provoacă poftă și obstrucționarea dorinței va duce la mânie. De la furie vine amăgirea, care conduce la pierderi de memorie. Pierderile de memorie duc la lipsa discriminării. Sufletul "moare", ca urmare a discriminării imperfecte "(Bhagavad Gita II: 62)
Este inevitabil că dorința va fi obstrucționată, pentru că obiectele dorinței nu sunt sub controlul doritorului.
61. Tendința de a ne îndrepta spre obiecte pot fi depășite prin cercetare / contemplare a sinelui, cu sau fără atribute.
Sinele cu atribute este supus schimbării, sinele fără atribute nu. Contemplarea sinelui cu atribute înseamnă înțelegerea că obiectele sunt eu, conștința. Eliberarea înseamnă discriminarea între **Satya**, conștiință, și **Mithya**, obiectele prezente în ea. Toate obiectele au atribute, dar conștința nu are nici unul.
62 la 63. Cel care înțelege că este conștiința ar trebui să trăiască în singurătate și să-și purifice mintea prin aplicarea în mod constant de cunoașterii de sine, până când mintea amuțește ca la o persoană proastă.
Mintea unei persoane realizate poate fi modificată de obiecte, dar valurile gândurilor nu mai creează valuri emoționale. Și, chiar dacă o mai fac, valurile dispar rapid, deoarece vasanele care provoacă valuri au fost neutralizate de cunoașterea: "Eu sunt conștiință nelimitată, întreagă și complet lipsită de acțiune".
64. Odată cu cunoașterea directă a inconsistenței lumii fenomenale apare fericirea profundă a non-dualității.
Deoarece mintea nu mai este deranjată de fanteziile sale. Uneori, cu toate acestea, realizarea inconsistenței lumii dă naștere unei experiențe deprimante de goliciune, din cauza că nu este

luat în considerare cunoscătorul goliciunii, care este însăși deplinătatea. Experiența goliciunii duce, de obicei, la fericirea cunoașterii de sine. Dacă lumea este lipsită de înțeles, nu poate face nimic pentru a-ți dăuna sau a te satisface.
65. Un studiu constant și concentrat al scripturilor și discuțiile cu îndrumătorul conduce la dispariția treptată a pasiunii pentru obiecte.
Detașarea și discriminarea sunt două calificări absolut esențiale pentru anchetă.
66. În cazul în care, uneori,, din cauza acțiunilor efectuate în nașterile anterioare, mintea unei persoane contemplative este distrasă de dorință, poate fi adusă înapoi la starea liniștită prin practicarea constantă a cunoașterii de sine.

Persoana Eliberată
Versetele 67 - 68. Adoptarea poziției conștiinței. Cu cât îți afirmi și îți susții mai mult libertatea, integritatea, unitatea, cu atât vei vedea mai clar vă absurditatea ideii că ești atașat de obiecte. Dacă atașamentul este o glumă, este o glumă să susții că ești eliberat. O astfel de afirmație înseamnă că nu știi că ești conștiință, pentru că, conștiință nu este niciodată atașată. A adopta poziția conștiinței înseamnă să afirmi înțelegere în liniște pentru tine însuți, nu în public. La fel ca oamenii religioși a căror credință este incertă, multe persoane care au trăit revelații non-duale se simt mai încrezătoare în cunoașterea lor dacă îi pot convinge și pe alții. Susținerea integrității cuiva se oprește atunci când cunoașterea este complet asimilată.
67 la 68. Mintea cuiva care este complet identificat cu sinele nu mai face obiectul distragerii, și intelectul nu mai crede că cunoaște sinele. O astfel de persoană este însuși sinele.
69. Eliminarea proiecțiilor inspirate de ignoranța este ultimul pas în procesul cercetării de sine. Am explicat cum dualitatea creată de Jiva diferă de dualitatea creată de Isvara.

Cum să eliminăm Proiecțiile
(1). **Cercetarea Vedanta (vichara).** Chiar dacă Vedanta este dualitate, este o dualitate bună, deoarece va da cunoaștere de sine și căutarea se va opri odată ce vei știi cine ești. Trăiești bine și discriminezi continuu.
(2). **Îndepărtarea impurităților (Malam).** Impuritățile constau din excesul de Rajas și Tamas. Dacă nu le elimini înainte de a-ți da seama cine ești vă trebui să le elimini după aia, dacă vrei să fii fericit. Care este rostul cunoașterii de sine fără rezultatele sale eliberarea de o minte deranjată?
Metodele de îndepărtare a impurităților sunt numite yoga și sunt revelate în Bhagavad-Gita.
1. Karma yoga este principalul mijloc.
2. Adoptă un inventar moral neînfricat; studiază analiza valorilor desfășurată în Bhagavad Gita 16-17.
3. Cercetarea cauzei, a naturii și a consecințelor fiecărei emoții pozitive și negative, și nu comportamentul coercitiv, va transforma o minte negativă într-o minte pozitivă.
4. Aplicarea consecventă a gândului opus (**Prati-Paksha bhavana**) va transforma mintea.
Dacă gândești: "Sunt incomplet", înlocuiește-l cu gândul: "Ssunt complet." Când urăști pe cineva, iubește-l.
5. Rugăciunea. Rugați-vă pentru înțelegere, curaj, hotărâre, etc.
6. Hotărârea de a practica conștient zi cu zi (**Sankalpa**) o anumită virtute.
"Astăzi nu îmi voi critica sotul".
7. Adunările (Satsanga) cu sufletele mari.
O minte agitată este adusă sub control prin **nididhyasana** sau **Ashtanga Yoga** (vezi comentariul la v 54 de mai sus). Versetele 255-413 din Vivekachoodamani discuta practicile de antrenare a minții de a sta liniștită. Odată ce impuritățile au dispărut, cunoașterea devine fermă.
69. Discriminează pentru a elimina sentimentul de dualitate al lui Jiva.

V.
Semnificația Marilor Ziceri
Limbajul experienței - Dualitatea
Iată o declarație de identitate: "Conștiința din Creator și din toate ființele vii este nelimitată. Prin urmare, conștiința mea este nelimitată"

Înțelesul aparent al acestei declarații relevă faptul că toate ființele conștiente împărtășesc aceeași conștiință. Cu toate acestea, cuvântul "din" ar putea crea impresia că obiecte neînsuflețite nu sunt conștiința, atâta timp cât în creație există două categorii de obiecte, ființele conștiente (Jiva) și obiectele neînsuflețite. Nu trebuie să ne facem griji privitor la această problemă, deoarece Vidyaranya a stabilit deja că "aspectul" de existența al obiectelor inerte este identic cu conștiința.
Cuvântul "din" poate provoca un alt îndoială. Conștiința este în corp sau corpul este în conștiința? Dacă constiința este în corp, atunci corpul ar trebui să fie principiul superior și conștiința principiul inferior deoarece conține constiinta. Dar înțelesul aparent al lui "din" ar trebui să fie respins în favoarea unui alt înțeles: "în domeniul sau în perimetrul conștiinței". De exemplu, spunem că un copac este "în vederea mea". În acest caz, vederea mea este principiul superior și copacul este principiul inferior, atâta timp cât copacul nu există pentru mine în afară de percepția mea pentru el.
Prima declarație a acestui comentariu spune că toate ființele conștiente "împart" aceeași conștiință. Aceasta implică faptul că pot exista și alte conștiințe partajabile. Deci cuvântul "împarte" ar trebui să declanșeze o îndoială, deoarece este un verb, un cuvânt al acțiunii. Prepozițiile și verbele sunt cuvinte periculoase atunci când vine vorba de cunoasterea de sine, deoarece ele indică dualitate. Putem folosi verbele (cuvinte experiențiale) și prepozițiile (cuvinte relaționale) pentru a dezvălui non-dualitatea, numai prin implicare, dacă înțelesul lor aparent nu dezvăluie identitatea.

Limbajul identității - Non-Dualitatea
Învățăturile Vedanta care pregătesc mintea pentru revelarea non-dualității se numesc **avantara vakyam**. Dar ăsta, capitolul final al secțiunii discriminării al lui Panchadasi, este o analiză a celor patru **vakyam maha**, termeni care indică identitatea dintre aparent limitată a lui Jiva și conștiința nelimitată, sinele.
Cercetarea (**vichara**) este analiza, al cărei scop este de a ajunge la înțelesul intenționat al declarației. Întâi este citită declarația, apoi cercetătorul trebuie să decidă dacă înțelesul intenționat este cel aparent sau cel implicit. Apoi trebuie stabilit de ce înțelesul aparent (**vakyartha**) nu funcționează și de ce înțelesul implicit (**lakshyartha**) este corect.
Atât **Jivatma**, cât și **Paramatma** sunt formate din cinci caracteristici. **Jivatma** are trei corpuri microcosmice, conștiința microcosmică reflectată (**pratibimba Chaitanyam**) și conștiința originală pură (**Bimba Chaitanyam**). **Paramatma** are trei corpuri macrocosmice, conștiința macrocosmică reflectată (**Maya**) și conștiința originală pură (**Bimba Chaitanyam**).
Prin eliminarea atributelor neesențiale (**upadhi**) am înțeles că identitatea ireductibilă a ambelor este conștiința pură, originală, non-experiențială, martor (**saksi Bimba Chaitanyam**).

Mahavakya
Vidyaranya scrie câte două versete pentru fiecare afirmație. El nu analizează mahavakya pentru a ajunge la înțeles. Analiza se face pentru a determina dacă înțelesul corect este înțelesul aparent sau cel implicit. Este extrasă câte o dovadă **Mahavakya** din fiecare Veda pentru a arăta că nu există nici o contradicție referitoare la identitatea de sine între Vede. Următorul verset, **Brahma pragnyanam**, se găsește în **Aitareya Upanishad** din **Rig Veda**.
1 la 2. Conștiința originală (Brahma pragynam), care luminează lumea prin organele percepției și prin cele ale actiunii, este nelimitat.
Pragnyanam înseamnă "conștiință / conștientizare" și Brahma "Nelimitare".
Conștiința pură sau conștiința reflectată luminează lumea? Luna sau soarele luminează noaptea pământul? Ni se pare că luna, dar de fapt soarele luminează pentru că lumina reflectată este cea originală, a soarelui. La fel și conștiința reflectată este, de fapt de conștiința pură originală.
Conștiință pură dezvăluie lumea în mod indirect prin intermediul simțurilor.
Dacă alegi înțelesul aparent nu vei obține conștiința pură originală, deoarece conștiința reflectată este limitată. Conștiința pură și cea reflectată sunt și la fel și diferite (bheda-abheda sambanda). Este important să se știe în ce fel sunt aceleași și în ce fel sunt diferite. De exemplu, reflectarea feței într-o o oglindă este la fel ca fața originală cu în măsura în care reflectă originalul cu acuratețe. Când te uiți în oglindă nu vezi pe fața altcuiva. Nu îți poți vedea culoarea ochilor fără ajutorul unei oglinzi; atunci când îi vezi într-o oglindă știi ce culoare au. Asta înseamnă că există o înțelegere a lipsei diferenței, indiferent

de faptul că nu putem experimenta direct culoarea ochilor. În acelasi timp știm chiar atunci când nu există nicio oglindă ce culoare au ochii.
Dacă sunteți din București și cineva vă întreabă unde locuiți, atunci când sunteți în Constanța veți răspunde că locuiți în București, chiar dacă, în acel momentul locuiți în Constanța. În acest caz este subliniată diferența (bheda) dintre București și Constanța chiar dacă aceeași persoană locuiește în ambele locuri.
Când spunem că, conștiința pură iluminează lumea exterioară subliniem non-diferența (abheda) dintre conștiința pură și conștiința reflectată. Este incorect să spunem că, din punct de vedere tehnic conștiința pură luminează lumea, dar din moment ce conștiința reflectată este identică cu conștiința pură originală, afirmația este adevarată.
Cea de a doua **Mahavakya**, "Eu sunt de conștiința nelimitate," (**Aham Brahma asmi**), este luată din **Brihadaranyaka Upanishad** din **Yajur Veda**:
3 la 4. Numai o persoană calificată poate susține cu încredere că deplinătatea (conștiința) originală lipsită de efort care pătrunde toate experiențele, care se reflectă în corpul subtil ca sentimentul de "eu" este sine.
Numai o persoană care acceptă autoritatea Upanishadelor (referitoare la natura sinelui) este binecuvântată cu discriminare și detașare și înțelege viziunea completă a non-dualității predată de un îndrumător Vedanta calificat, poate afirma cu certitudine: "Eu sunt de conștiința nelimitată". Orice prost poate spune: "Eu sunt conștiința", fără a înțelege implicația completă în ceea ce privește viața în realitatea aparentă. Înțelesul complet al declarației implică să înțelegem în ce sens „eu" reflectat și „eu" original sunt la fel și în ce sens sunt diferiți.
Ele sunt aceleași prin faptul că ambele sunt conștiință, dar ele sunt diferite, pentru că, în timp ce ambele există, unul este real, iar celălalt este aparent real. O persoană care nu înțelege relația dintre real și aparent real poate pretinde că este conștientizare / conștiință original, non-duală, lipsită de acțiune, ordinară, dar nu se bucură de rezultatul acestei înțelegeri eliberarea de experiență. Cei mai mulți pretinși iluminați moderni cred că „eu" reflectat este cel original și cred că „eu"originalul este un obiect al experienței și stabilsc un statut special pentru „eu' reflectat pe baza acestei confuzii. O persoană care dorește un statut ridicat caută părerile altora pentru validare, dar lumea nu poate valida sinele, pentru că lumea este doar **Mithya**, este aparent reală. Originalul "eu" se poate valida pe el însuși, atunci când ultimul vestigiu al dualității a fost eliminat de pe deplin prin asimilarea învățăturilor Vedanta.
Revendicarea statutului „eu" cel real pentru cel aparent, reflectat, fără cunoașterea complet asimilată nu este eliberare.
Ca și sinele, Vedanta este un mijloc independent de cunoaștere (**Pramana**) care nu are nevoie de un alt mijloc (o experiență, de exemplu) pentru a o valida. Ochii nu au nevoie de urechi pentru a valida ceea ce văd. Nicio experiență spirituală nu îl poate valida pe ‚eu" nelimitat, deși în timpul unei experiențe spirituale speciale, cunoașterea naturii sinelui poate apărea. De fapt, experiența spirituală îl lasă aproape invariabil intact pe „eu" cel limitat ca identitatea cuiva. Chiar dacă experiențial pare că "Eu" este nelimitat în timpul unei anumite experiențe, "eu" va părea limitat și va crea îndoieli odată ce experiența se termină pentru că experiența, și nu cunoașterea, definește identitatea celui care experimentează. Doar un mijloc valabil de cunoaștere poate verifica nelimitarea cuiva. Vedanta este astfel un mijloc.
Cea de a treia **Mahavakya**, "Tu ești Asta" (**Tat tvam Asi**), este luată din versetul VII: 8: 15 din **Chandogya Upanishad** a Sama Veda:
5 la 6. Tu ești Ăla. 136
Dacă versetul folosit pronumele "asta" în loc de "ăla" am fi putut crede că suntem conștiința reflectată pe care o experimentăm mereu. Dar cuvântul "Ăla" indică o distanța spațială sau temporală, deci nu se poate referi decât la Isvara, conștiința Creatorului (**Jagat karanam**) care a creat corpul vostru subtil din el însuși și reflectă în el ca, conștiința noastră obișnuită. Dar nu există nici o legătură evidentă între "ăla" si mine, conștiința obișnuită, așa că trebuie să căutăm înțelesul implicit (**laksharta**).
Dacă eliminăm limitarea timpului, cuvântul "ăla" se referă la atemporal, conștiință de început, care nu are trecut, prezent sau viitor, dar devine limitată aparent atunci când este asociată din cauza Maya cu corpul, care depinde de timp. Înțelesul direct al lui "Tu" este conștiința asociată cu timpul. Dar dacă eliminăm ideea: "Eu sunt corpul", care este un atribut ocazional al conștiinței, ne vom recăștiga identitatea originală de conștiință atemporală. Înțelesul implicit al lui "Tu" este conștiința atemporală,

la fel cum înțelesul implicit al "ăla" este existența atemporală. Așa cum am stabilit deja, existența atemporală și conștiința atemporală sunt identice. Astfel "Ăla", conștiința pură, este disponibilă în corpul persoanei ca existența obținută "în" corp. De fapt, corpul se obține în existență.
Deci, când auzim această învățătură, trebuie să convertim cuvântul "Tu" în "eu". **Deși conștiința pură nu are părți, pare a avea cinci componente: (1) conștiința originală, (2) conștiința reflectată, (3) Corpul fizic, (4) corpul subtil și (5) corpul cauzal**. **Doar conștiința originală este reală, restul sunt aparent reale**. **Când utilizăm cuvântul "eu" trebuie să știm că se referă la conștiința pură originală**. **Cand înțelesul implicit al lui "eu" rămâne permanent în minte suntem liberi**. **Este dificil să menținem înțelesul implicit în minte, pentru că am fost condiționați de la naștere să menținem înțelesul aparent.**
Mahavakya-lele nu îndeamnă sau implică o acțiune sau experiență; ele indica doar identitatea. Cuvântul "ești" (**ASI**) indică faptul că Uniunea dintre conștiința pură și existența reflectată este o realitate, nu un eveniment. De fapt cuvântul "Uniune" este nepotrivit, pentru că implică acțiune, care implică timp.
Mantra nu spune că, atunci când eu cel reflectat "fuzionează cu", "se conectează cu", "contactează" sau "transcende" pe "eu" cel pur, sunt liber. Vedanta este yoga, dar este "yoga fără contact", pentru a cita unul din marii înțelepți. Cuvântul "**anubhava**", înseamnă experiență aparentă, dar înseamnă, de asemenea, cunoașterea directă (**aparokshajnanam**), fiind un făptuitor dăunător. O persoană orientată spre experiență va fi pierde pur și simplu înțelesul implicit, luând în considerare pe cel aparent, presupunând astfel că trebuie să facă ceva pentru a obține eliberarea. Nu poate obține eliberarea, pentru că este deja liber, așa că are nevoie doar de o învățătură care ne informează de acest fapt, nu de una care să motiveze acțiunea păstrând astfel identitatea de făptuitor.
Experiența și cunoașterea sunt una, dar ele nu sunt la fel. Experiența depinde de conștiință, dar conștiința nu depinde de experiență.
*7 la 8. Acest sine este nelimitat (**Ayam atma Brahma**). Din **Mandukya Upanishad** a **Atharvana Veda***
"Acest" se referă la un ceva din apropiere, care este atât de apropiat încât distanța dintre tine și "Acest" este zero. Aparent acest "sine" este Corpul subtil, dar este, de fapt, **pratyakatma**, cea mai intimă consștiință experimentată vreodată, care este esența corpului subtil. Ceva esențial nu poate fi redus la nimic altceva. "Nelimitate" (**brahma**) înseamnă esența cea mai intimă a tot ce există. Esența a tot ceea ce există și esența mea sunt identice, deoarece nu exist separat de nimic. Dacă eliminăm valul și marea, rămânem cu apa. **Acest sine este întotdeauna experimentat fără a avea nevoie de niciun mijloc de cunoaștere, adică de vreun proces sau vreun gând**.
În lumea spirituală modernă există îndrumători care se referă la o experiența fericită de conștiință reflectată necontaminată de rajas și tamas ca "asta" care să informeze căutătorii că "asta" este "el", (adică eliberarea), atunci când, de fapt, "asta" este un obiect cunoscut de conștiință, „eu” cel real.

VI.
Lampa Imaginii
Cunoașterea directă și indirectă
Versete din secțiunea „Lampa” utilizează ca metaforă o pânză pictată, pentru a explica de patru ori conștiința: (1) conștiința fără atribute (**Nirguna Brahman**). Numai **Nirguna Brahman** este **Satya**. (2) Corpul cauzal macrocosmic (Isvara, sau Antaryami). (3) corpul subtil Macrocosmic (**Hiranyagarbha**). (4) Corpul Brut Macrcosmic (**Virat**).
Importanța cecetării (versetele 1-17)
*1 la 2. Înainte ca un tablou să fie complet, trece prin patru etape. Înainte ca lumea să apară, trece prin patru etape sau stări (**avasta**).*
3 la 4. (1) pânză albă pură (2) este întărită cu apret, (3) este trasată o schiță și (4) se aplică culorile în locurile corespunzătoare. (1) Conștiința nelimitată (**Chit**) este (2) cufundată în **Maya**, controlorul interior, și întărită în forme distincte. Apoi **Isvara**, artistul, (3), schițează toate Jiva (**Hiranyagarbha**) și le adaugă corpuri brute colorate (**Virat**) pentru a completa imaginea.
Virat înseamnă "cel care manifestă și strălucește în nenumărate forme ".
*5 la 10. Începând cu constiinta exista multe grade de ființe în creație, de la superior la inferior, până la obiectele neînsuflețite. Aceste Jiva reflectă conștiința. Ele sunt **samsari** și sunt supuse nașterii și morții,*

plăcerii și durerii. Elementele materiale nu reflectă conștiința.
*11. Reflecția **Jiva** este afectată de plăcere / durere, de care este derutat, dar conștiința (sinele) nu. Această înțelegere este numit de cunoaștere și este realizată prin discriminare între conștiința reflectată (**Mithya**) și cea originală (**Satya**).*
*12. Prin urmare, ar trebui să ne interesăm întotdeauna de natura lumii, de sinele individual și sinele original. Când sunt negate ideile de **Jiva**, **Isvara** și **Jagat** (lume) rămâne numai conștiința pură.*

Definiția cercetării (Vichara)
Dacă eu sunt ignorant, consider că lumea este reală și această imaginare mă afectează. **Cunoașterea este înțelegerea că credința că obiectele sunt reale și conțin fericire aparține conștiinței reflectate și nu mie, conștiința originală. Pentru a asimila această cunoaștere, trebuie să facem o cercetare. Ascultăm, reflectăm și asimilăm. Asta funcționează numai atunci când dorința de a experimenta sinele este transformată în dorința de cunoaștere de sine, care la rândul său ar trebui să fi transformată într-un angajament să urmăm Vedanta.**
Dacă credem că cercetarea înseamnă să închidem ochii și să căutăm în interior, ne înșelăm. Nu ne putem vedea fața nici cu ochii deschiți, nici cu ei închiți dacă nu avem o oglindă. Pentru a ne vedea pe noi înșine avem nevoie de oglinda Vedanta, un cuvânt-oglindă care ne dezvaluie sinele. Când ne uităm în oglindă, nu vedem oglinda, ci pe noi înșine. Cercetarea de sine este Vedanta. Este o cercetare a lumii, a persoanei și a sinelui practicată pe tot parcursul vieții. Cercetarea neagă Jiva și în lume, lăsând doar sinele.
13. Dar negația nu distruge fizic Jiva și lumea; doar că ele sunt cunoscute a fi aparente. În caz contrar, oricine doarme sau leșină este eliberat.
Moksa nu este o schimbare în experimentarea sau apariția lumii. Ea este doar cunoaștere clară a diferenței dintre conștiință și apariției sale ca lume. Nu înseamnă neexperimentarea lumii, dispariția ei lumii sau o stare mistică obținută prin oprirea sau transcenderea simțurilor. Vichara lasă intactă lumea și experimentarea dualității ei. Experimentarea dualității nu neagă cunoașterea născută din cercetare.

Non-Dualitatea nu este o stare
Non-dualitate, nu este o stare, pentru că fiecare stare are un subiect și un obiect. Non-dualitate înseamnă cunoașterea diferenței dintre cunoaștere (**Vidya**) și ignoranță (**Avidya**).
Există o credință obișnuită propovăduită de unii adepți ai "căii directe" că în somnul adânc nu există nici o dualitate și, prin urmare, somnul profund este non-dualitate (**Advaita**). Somnul profund poate fi o formă particulară de experiență aparent non-duală (cum sunt unele revelații și yoga samadhi), dar nu este non-dualitate. Noțiunea de stare non-duală se datorează unei deducții nefondate. Indivizii din starea de veghe cred că absența entității din starea de veghe (**Viswa vritti**) înseamnă că în somnul profund nu există nici un experimentator și astfel, în această stare, individul este sinele. Oricum, dacă individul este sine în somnul profund, este sine și în starea de veghe și în cea de vis. Cu toate acestea, atunci când începe somnul, Jiva din starea de veghe este dizolvat de Isvara și recreat imediat ca Jiva din somn (**prajna**). Această confuzie poate fi îndepărtat prin studiul atent al **Mandukya Upanishad**, care prevede în mod clar că în somn adânc există o entitate subtilă (prajna vritti), care este responsabilă pentru experiența nelimitării. De asemenea, subliniază faptul că acest experimentator își ignoră propria natura de conștiință. Deși sunt folosite două cuvinte pentru a identifica cele două entități care experimentează stările respective, nu există, de fapt, decât un singur Jiva care apare în două stări diferite, mai degrabă decât o persoană care se comportă ca un soț în prezența soției și ca un fiu în prezența tatălui său.
Moksa nu este o stare non-duală, ci o cunoaștere clară. "Starea" non-duală nu este deloc o stare. Este sinele care se experimentează pe sine, adică este o experiență fără experiență, nu este deloc o experiență. Prin urmare eliberarea este disponibilă numai ca, cunoaștere. Spunând că este disponibilă implică faptul că, la un moment dat, nu este este disponibilă. Eliberarea este întotdeauna prezentă, deci este întotdeauna disponibilă. Indisponibilitate sa este cauzată numai de ignoranță. Chiar dacă în somnul profund este experimentată non-dualitatea, nu îi este de nici un folos entității din starea de veghe, deoarece entitatea din starea de veghe creată de Isvara nu poate experimenta decât dualitatea. Avem nevoie de o gândire magică pentru a ne imagina că experimentatorul "non-dual" (prajna) din somnul

profund, poate fi transferat într-un fel în starea de veghe și să aducă cu el experiența non-dualității. Unica apariție nemuritoare a lui Jiva care apare în rolul entității din starea de veghe, din vis și din somnul profund este controlată de Isvara, nu de Jiva, indiferent cu câtă fervoare ar dori entitatea din starea de veghe să experimenteze non-dualitatea.
Credința în non-dualitatea experiențială este numită yoga. Yoga este duală (dvaita) prin definiție. Consideră sinele real și lumea tot reală. Eliberarea de dualitate implică eliminarea treptată a lumii până când rămâne numai sinele. Dacă acest lucru este adevărat, atunci nu există nici o eliberare pentru yoghini. Pentru eliberare trebuie să înțelegem că lumea și sinele nu sunt în conflict. Dacă vrem eliberare experiențială trebuie să ne perfectăm Nirvikalpa samadhi, dar nimeni nu vrea Nirvikalpa samadhi, pentru că dacă-l experimentăm, nu putem experimenta viața de zi cu zi. Dacă ai fi aici când nu ești aici, ar trebui să nu fi aici. Nu putme evita viața. În plus, samadhi se termină la un moment dat și, în plus, necesită efort. Este imposibil să facem acest efort la nesfârșit, astfel că samadhi va înceta. Realitatea este non-duală. Deci nu putem avea două obiecte reale. Chiar dacă ar exista două obiecte reale, niciunul din ele nu ar putea fi eliminat, deoarece cuvântul "real" se referă la ceva care nu se schimbă. Dacănu se schimbă, cum poate fi eliminat?
În timpul fazei de învățare a Vedanta (**sravana**) ne sunt relevate două tipuri de cunoaștere. **Avantara vakyam** sunt declarații care susțin că, conștiința există. Ele produc cunoaștere indirectă (**parokshajnanam**). De exemplu, "sinele este cauza lumii". **Mahavakyam** sunt declarații care oferă cunoaștere directă, (**aparokshajnanam**), de exemplu, "eu sunt conștiință nelimitată". Astfel de declaratii nu presupun timp, spațiu sau efort. Cât timp durează până când dispare șarpele atunci când este (re)cunoscută funia?
Dar **sravana** nu produce cunoaștere directă atunci când există obstacole. Cunoașterea indirectă nu este eliberare. De fapt, cunoașterea indirectă provoacă frustrare pentru că localizează sinele departe de Jiva. Cunoaștere directă "a" sinelui nu este posibilă, pentru că sinele nu este „localizat” separat de noi. Prepoziția "a" implică dualitate. Cercetarea convertește cunoașterea indirectă în cunoaștere directă prin furnizarea raționamentului care rezolvă problema proximității.
14. Eliberarea este o convingere fermă despre irealitatea lumii. Dacă eliberarea ar fi însemnat lipsa percepției lumii nu ar mai exista eliberare întimpul vieții.
15 la 17. Discriminarea poate aduce cunoașterea directă sau indirectă. De asemenea, convertește cunoașterea indirectă în cunoaștere directă. Cunoașterea "conștiința este" este indirectă; cunoașterea "Eu sunt conștiință" este directă.
Considerăm acum natura sinelui având în vederea atingerea cunoașterii directe, care este singurul mijloc de eliberare.
De la versetele 18 la 21 Vidyaranya introduce principala metodologie de predare, învățătura celor patru tipuri de conștiință (Chit chaturvidya prakriya). În scopuri didactice sinele este împărțit în două: atât pentru Jiva, cât și Isvara există o conștiință suport originală. Dintre acestea patru, Jiva și Isvara sunt **Mithya** (reflecții), și două sunt conștiință pură originală, **Satyam** (**kustata și Brahman**). Kustata și Brahman sunt același lucru, dar sunt două cuvinte sunt folosite pentru a indica două moduri diferite de a privi sinele: (1) viziunea individului și (2) viziunea lui Isvara. Viziunea (punctul de vedere) Ploiești din punctul de vedere al României este declarat a fi în Prahova, dar dacă îl privim din punct de vedere al Rusiei, vom spune că este în România. În nicunul din aceste cazuri Ploieștiul nu a fost mutat. În același fel, există o confuzie între **Jiva** și **kutasta** și o confuzie între **Brahman** și **Isvara**. Deci, practica este de a discrimina **Jiva** și **Isvara** de conștiință. Pentru a explica acest **prakriya** este folosită o metaforă spațială.

Microcosmosul
Spatiul dintr-un vas se umple cu apă care să reflecte soarele și norii. Care este diferența dintre cele două spații? Spațiul din vas este spațiul din vas în care nu există nici soare, nici nori. Dar în spațiul reflectat (spațiu suprafeței apei) apar și norii și soarele. Unul dintre ele este spațiul original, iar celălalt este spațiul reflectat.

Macrocosmosul
Imaginați-vă un nor de ploaie, care poartă milioane de picături de apă, care creează milioane de reflecții

ale cerului. Isvara este totalitatea reflecțiilor, adică Jiv-ele (indivizii-sufletele).
18. Cunoașterea directă este eliberarea de noțiunea de individualitate. Cunoașterea indirectă nu neagă făptuitorul.
*23 la 24. Pe conștiința neschimbată Maya suprapune o reflexie în întelectul macrocosmic animat de **Prana** (energie). Este numit un Jiva, o ființă vie. Așa cum spațiul dintr-o oală este ascuns de spațiul suprafeței apei care reflectă cerul, conștiința impersonală nelimitată este aparent ascunsă de Jiva. Acest principiu se numește camuflare, sau suprapunere.*
Cineva se consideră a fi reflexia, un individ.

Epistemologia - Ignoranța, cauza suprapunerii
*25 26. În conformitate cu iluzia suprapunerii, Jiva este în imposibilitatea de a se separa de cele cinci învelișuri și să-și realizeze natura sa nelimitată. Non-discriminarea este provocată de ignoranță fără de început (**Avidya**). Ignoranța are două funcții: **avarana**, puterea de a ascunde, și **vikshepa**, puterea de a proiecta. Puterea **avarana** creează ideea că sinele este limitat sau că nu există.*
Avarana sub formă de **Avidya** ascunde sinele și **vikshepa**, puterea creativă, proiectează numele si formele.
27. Dacă un înțelept îl întreabă pe un ignorant despre sine, ignorantul va spun ca nu există așa ceva.
Asta dovedește existența ignoranței de sine.
28. Experiența directă contrazice convingerea că conștiința, sinele, este ignorant față de natura sa. Nu este niciodată ascuns.
Pentru că ești tu. Tu ești totdeauna conștient, ești mereu prezent. Când îți spui că ești nelimitat, știi că ești ignorant față de tine.
Iată cum argumentează non-dualismul calificat (**Vasishadvaita**) împotriva nondualității Vedanta (**Mayavada**):
(1). Ignoranța nu poate fi localizată în conștiințăe, pentru că ele nu pot exista simultan.
(2). Fără ignoranță, cum poate exista ascunderea de sine?
(3). Dacă nu există ascundere, cum poate exista proiecția (**vikshepa** / **adhyasa**)?
(4). Dacă nu există nici **avarana** nici **vikshepa**, cum putem spune că Samsara este o proiecție (**adhyasa**)?
(5). Prin urmare, Samsara este reală.
(6). Deci, **moksa** nu se poate obține prin **jnanam**, deoarece cunoașterea nu va elimina ceea ce este real. Se va elimina doar ignoranța.
(7). După cunoașterea de sine, trebuie să practicăm **bhakti**, deoarece **bhakti** dă eliberare.
(8). Deci, întâi facem karma, apoi obținem cunoaștințerea, apoi practicăm **bhakti**, care provoacă **moksa**.
Argumentul este simplu și logic, dar se bazează pe ideea că, conștiința și ignoranța nu pot coexista.Este adevărat că ignoranța și cunoașterea nu pot coexista în dualitate, dar conștiința nu este în conflict cu cunoașterea sau cu ignoranța, pentru că ele există în nivelul aparent al realității.
29. Dacă ne fundamentăm cunoașterea de sine pe percepția simțurilor, nu vom ajunge la concluzia că suntem conștiința non-duală. Dacă nu putem accepta logica Vedanta, cum poți cunoaște adevărul despre sine?
Experiența nu poate infirma existența conștiinței, pentru că mijloacele de cunoaștere pe care se bazează (simțurile) nu pot dezvalui conștiința.

Mijloace dependente și independente de cunoștințe
*Mijloacele de cunoaștere (**pramanas**) sunt independente sau dependente. Organele de simț sunt mijloace primare independente de cunoaștere pentru domeniul obiectelor. Deducția este dependentă de datele organelor de simț. Prin urmare, tot ceea ce este revelat prin deducție poate fi coroborat sau corectat prin experiență.*
Vedanta este un mijloc primar independent de cunoaștere care se bazează pe cuvinte revelatoare, nu pe simțuri. Ea nu poate fi infirmată prin simțuri. Epistemologia organelor de simț nu dovedește că există ignoranță față de realitate, deoarece este situată în realitatea aparentă generată de ignoranță. Când vă aflați într-un vis nu știți că vă aflați într-un vis, astfel că nu puteți ieși din el. Dacă cineva din vis îți

spune că te afli într-un vis vei utiliza logica din vis pentru a argumenta că nu ești într-un vis. Dar logica din vis nu ia în considerare faptul că există o stare de veghe în care se aplică reguli diferite.
Dar Vedanta dovedește existența ignoranței de sine, deoarece cuvintele sale nu se bazează pe cunoașterea dată de simțuri; ea se bazează pe revelație, pe experiența care nu este generată de simțuri. Ea este generată de sine sub forma de Isvara. Când mintea este pur sattvică, poate avea loc revelația de sine. Scriptura spune: "cunoscătorul de sine traversează marea samsara".
Scriptura nu ne va învăța cunoaștere de sine dacă nu există ignoranță. Dacă vrem cunoaștere de sine nu vei reuși alegând simțurile și deducția ca mijloace de cunoaștere. Upanishadele afirmă clar că suntem conștiință nelimitată. Deci, accepta Scriptura pentru cunoașterea ta însăți. Așa cum este inevitabilă cunoașterea gravitației, deoarece gravitația funcționează peste tot și este o parte intimă a experienței noastre, cunoașterea de sine este inevitabilă, deoarece „obiectul” cunoașterii, sinele, este prezent pretutindeni, inclusiv acolo unde gravitația nu este.
Logica nu poate respinge cunoașterea dobândită prin experiență sau cunoașterea dobândită prin Vedanta. Logica este pentru a facilita asimilarea unui mijloc primar de cunoaștere. Cum putem folosi logica pentru a pune la îndoială existența ignoranței de sine, pentru că cercetarea incorectă a propriei experiențe dovedește că nu știm că suntem conștiința?
Analiza propriei experiențe folosind instrumentele logice ale Vedanta ne ajută să interpretăm corect experiența că sinele se confrunta cu sine, dovedind că există doar un singur sine nelimitat. Dacă există un singur sine, trebuie să fie nelimitat, pentru că nu mai există niciun alt sine pentru a-l limita.
Compararea acestor două mijloace de cunoaștere pare să implice faptul că Scriptura este cunoaștere care nu se bazează pe experiență. Singura piesă esențială a cunoașterii pe care se bazează este afirmația că realitatea este non-duală. Faptul că realitatea este non-duală este o chestiune de experiență, dar numai atunci când percepția este suspendată și înlocuită cu o cercetare de-a lungul direcțiilor indicate de scriptură. Scriptura este cunoaștere care se întâmplă atunci când mijloace uzuale de cunoaștere sunt suspendate (indiferent de motiv). Revelațiile originale ale Upanishadelor se întâmplă în timp sau în afara timpului după caz. Dar facptul că s-au întâmplat și continuă să se întâmple înseamnă că sunt bazate pe experiență. Ele sunt cunoaștere născută din conștiință atunci când ea se "experimentează” pe sine sub vraja Maya. **Cunoașterea Non-duală este valoroasă, pentru că transformă profund relația cuiva cu cunoașterea obținută prin simțuri și provoacă o schimbare profundă a orientării în viață**. **Ea nu convertește percepțiile simțurilor, ci le mărește cu o "percepție" superioară**. Toate schimbările sunt experiențiale. Dacă cunoașterea de sine nu ar fi avut nici un impact asupra experienței, Vedanta ar fi dispărut demult. Dacă interpretarea cuiva a realității este în armonie cu natura realității așa cum este relevată de Scriptură, el trăiește fericit. Dacă cineva se bazează pe simțuri pentru a interpreta realitatea, nu va trai fericit, deoarece simțurile ne dau o cunoaștere incorectă a realității.
Apocalipsa nu se bazează pe mărturia imediată a simțurilor. De exemplu, cunoașterea gravității nu a fost obținută prin percepția prin simțuri a ei, ci printr-o analiză a experienței în care obiectele cad. Nemăsurata cunoaștere acumulată prin simțuri în timp s-a coagulat inconștient pentru a ne oferi o perspectivă asupra legii din spatele comportamentului obiectelor care cad. Nu ar fi fost nici o cunoaștere dacă nu ar fi existat o experiență anterioară din care să deducem. Când spunem că Vedanta nu vine de la sau prin mintea umană, ci vine "la" mintea omenească, nu înseamnă că nu este implicată nici o experiență. Experiența este Revelația. Deși nu este o persoană, Corpul Cauzal este conștient. El are o logică care nu seamănă cu logica experienței obișnuite, nefiind clădită pe experiența umană. Cu toate acestea, logica sa poate fi revelată ființelor umane și asimilată de către acestea, atunci când mintea este pregătită în mod corespunzător.
Știm că, Corpul Cauzal este conștient, pentru că lumea este proiectată inteligent. Corpul Cauzal - Isvara - este cunoașterea care creează totul. El conține, de asemenea, înțelegerea de sine și modul în care creează. Și dezvăluie continuu această cunoaștere prin revelații non-duale, care pot fi interpretate corect sau incorect. De asemenea, este dezvăluită prin învățăturile Vedanta, care pot fi interpretate incorect sau corect (dacă, cercetătorul este calificat și poate comunica cu un profesor calificat).
Cunoașterea de sine, la fel ca orice altă cunoaștere, lucrează. Nu este nevoie să încercăm să descoperim cunoașterea modului în care se face brânza, pentru că această cunoaștere a fost deja dezvăluită. Nu trebuie să încercăm să experimentăm sinele pentru a obține cunoașterea de sine, pentru

că Vedanta a dezvăluit sinele de foarte mult timp. Am putea crede că căutăm experiența de dragul experienței, dar, în realitate, o căutăm de dragul cunoașterii, deoarece, atunci când ajungem să cunoaștem dragostea, banii, puterea, faima sau modul în care lucrează un proces simplu prin experiență, nu continuăm să încercăm să obținem experiența ei, cu excepția, poate, a puterii obișnuinței. **Instrumentul experienței este și instrumentul cunoașterii - corpului subtil**. **Partea inferioară a sa (simțurile și emoțiile) este pentru a experimenta obiectele, și cea superioară (intelectul) este pentru cunoaștere.** El caută necontenit cunoaștere. El știe că există un sine și, la un moment dat trebuie să elimine ignoranța referitoare la ea. Deoarece tendința de a experimenta este atât de puternică, devine condiționată, de obicei, de acceptarea cunoașterii simțurilor, dar își dă seama curând învață de greșeală. În acea perioadă, fără să fim conștienți prin ce cale, apare Vedanta și ne încredem în ea, deși ceea ce ne spune Vedanta este contrar experienței noastre îndelungate de dualitate, supunându-ne mintea unei contradicții. Dar, dacă nu le respingem și încercăm să cercetăm realitatea învățăturilor Vedanta ajungem la concluzia că sunt ceea ce căutam de mult. Dacă perseverăm nu vom fi dezamăgiți.
30. Funcția principală a raționamentului este de a explica lucrurile în mod clar. Nu ar trebui să o folosim greșit.
Chiar dacă este aparent logic că, conștiința și ignoranța sunt opuse, nu există nici un conflict, deoarece ele aparțin unor nivele diferite ale realității. De fapt, sunt chiar prieteni buni. Conștiința a iluminat dintotdeauna ignoranța cu dragoste. Folosim logica în mod greșit, pentru că luăm în considerare propriile noastre prejudecăți. Pentru a ajunge la cunoaștere, trebuie să reducem prejudecățile cauzate de interpretarea incorectă a experienței simțurilor. Dacă dorim să ocolim prejudecățile, trebuie să ne supunem mintea învățăturilor. Vom învăța cum să gândim într-un mod imparțial și să eliminăm ignoranța de sine.

Suprapunerea – Zona crepusculară
31 la 32. Faptul că experimentăm ignoranța și puterea sa de a mască este real. Conștiința și ignoranța nu sunt în conflict. Dacă conștiința și puterea ignoranței de a ascunde ar fi contradictorii, cum am putea cunoaște că ascunde? Discriminarea și ignoranța nu pot coexista.
Suntem conștienți de faptul că suntem ignoranți de noi înșine, sau de orice alt obiect. Nu există nimic altceva decât conștiința, astfel că nu există nimic care ar putea să o ascundă. Discriminarea este cunoaștere, deci nu poate coexista cu ignoranța.
*33. Peste conștiința / existența imuabilă originală (**kutastha**), aparent acoperită prin puterea de ascundere a ignoranței, sunt suprapuse corpurile subtile și brute care produc ființe conștiente, care arată precum conștiința originală, dar sunt de fapt reflecții, la fel cum sideful pare să fie argint.*
34 la 35. La fel cum ideea de argint este transferată către mama perlei, existența și conștiința de sine sunt transferate de la conștiința originală către Jive.
35. Așa cum faptul că exteriorul albastru închis al mamei scoicii de perla stă așezat cu fața în sus nu este cunoscut, tot la fel nelimitarea și deplinătatea sinelui sunt ascunse de suprapunere.
O persoană vede o jumătate de scoică cu perle interioare și un spate negru așezat cu fața în sus pe nisip și presupune că partea din spate este de culoare albă. Un obiect este parțial cunoscut și parțial necunoscute în funcție de poziția sa față de subiect, ceea ce îl face un candidat pentru suprapunere. În mod similar, dacă privim un Jiva, vom crede că este un individ limitat, pentru că substratul pe care este proiectat este ascuns. Astfel ne imaginăm că este incomplet, atunci când, de fapt, este plenitudinea în sine.
În exemplul sarpe / frânghie, funia are trei componente: (1), este un obiect, (2), există și (3) arată existența funiei. Când percepția obiectului este eronată și existența nu este ascunsă (adică știm că este un șarpe și știm că există), existența funiei este ascunsă (avarana). Existența funiei este înlocuită de existența șarpelui (**vikshepa**). Când **vikshepa** este operațională, "existența lucrului" și "existența" sunt transferate sarpelui, așa că este experimentat șarpele.
În fiecare obiect există existența, dar nu există o frânghie în fiecare sarpe. Existența și existența lucrului sunt universale întrucât existența funiei și existența șarpelui se exclud reciproc.
Conștiința / conștiența nelimitată are patru componente; două sunt comune și două se exclud reciproc. Componentele comune sunt: (1) existența de sine (**savamtvam**), și (2) existența, sau realitatea

(**vastutvam**). Când suntem ignoranți de sine suntem conștienți și existăm, dar sunt absente alte două componente, (3) beatitudinea (**Ananda**) și (4) non-atașamentul (**asangatvam**),. Când suntem ignoranți de sine, beatitudinea (Ananda) și non-atașament sunt înlocuite de (o) individualitate (**Jivatvam**), în caz contrar numit **ahamkara**, sau **Aham tvam**, "noțiunea de eu" (b) "noțiunea de tu" și (c) "noțiunea de ăla" nici una dintre ele nu se bucură de conștientizare. Existența de sine a lucrurilor și existența lucrurilor aparține conștiinței iar restul aparține Maya. Prin urmare, în samsara nu există cunoaștere parțială și nici ignoranță parțială. Atunci când jiva doarme, "noțiunea de eu" este înlocuită de fericire.
36 la 37. La fel ca argintul este suprapusă peste sidef, "sentimentul de Eu" este suprapus peste sine.
Cei din samsara (Samsari) cred că experimentează sinele, atunci când experimentează ego-ul.
Când Jiva din starea de veghe apare dimineața din Corpul Cauzal, "sentimentul de eu " apare instantaneu simultan cu obiectele și "sentimentul de al meu". Jiva crede, "Eu sunt o ființă umană și aceste obiecte îmi aparțin". Aceasta este baza samsara.
38. În exemplul de mai sus, mama perlei și argintul nu sunt identice. În mod similar, în ființele umane ideea de sine și ideea de ego-ului, nu sunt identice. În ambele există atât un element comun, cât și un element variabil.
Când spui, "eu însumi", partea sinelui este reală. Existența de sine se aplică tuturor persoanelor, dar cuvântul "eu" nu poate fi folosit pentru a desemna alte persoane. Deci, "eu" este suprapus. Când spui: "Asta este de argint", "existența lui asta" aparține conștiinței, care este **Satyam**, și argintul este suprapus, este **Mithya**. Maya le amestecă.
39. Oamenii folosesc expresii cum ar fi, "El însuși merge", "te însuți vezi acest lucru", și "eu însumi sunt în imposibilitatea de a face acest lucru."
Aceste exemple arată că conștiința se împrumută pe sine tuturor obiectelor. "El," "Tu" și "eu" sunt suprapuneri. Existența de sine face parte din conștiință.Toate persoanele au un auto. Prin urmare, existența sinelui nu este individuală.

Ce face frumoasa și inteligenta Ignoranță
Am eliminat versetele 40-128, o serie de argumente lungi, detaliate la aănunt care explica de ce multe din ideile diferite despre Jiva și sine nu sunt în armonie cu Vedele. Aceste argumente erau valoroase în vremea lui Vidyaranya când erau mulți intelectuali extrem de inteligenți, care aveau idei despre natura realității care nu acceptau autoritatea Vedelor. Intelegerea aceste argumente nu este necesară pentru eliberare.
*129. Deoarece efectele **Avidya** sunt evidente, existența sa nu poate fi negată.Dacă cunoașterea de sine o distruge, nu se poate spune că există de fapt.*
Nu există din perspectiva sinelui, dar există din perspectiva lui Jiva, până când este îndepărtată prin cunoaștere de sine. Cunoașterea de sine distruge ignoranța(Avidya) unui individ, dar lasă intactă Maya care continuă să ne amăgească pe toți.
*130. Din punct de vedere al Scripturii, Maya există aparent. La nivel empiric (**vyavaharika**) este indefinibilă și este reală pentru oamenii obișnuiți (**pratibhasika**).*
Sinele nu este inclus în această listă, deoarece nu există nicio Maya din punctul de vedere al sinelui.
131. Maya face ca lumea să apară în starea de veghe și să dispară în starea de somn profund, așa cum o imagine pictată pe o pânză este ascunsă atunci când panza este rulată și este dezvăluită atunci când este derulată.
132 la 154. Maya este o minune mare. Deși se poate deduce, nu poate fi înțeleasă cu intelectul uman, deoarece pare că face imposibilul posibil. Se creează Jiva și Isvara, și face Jiva să creadă că este limitată. Ea face ca lumea să pară a fi foarte reală și atractivă. Este ca o sămânță mică din care crește un copac uriaș sau o ființă umană care crește dintr-un spermatozoid și un ovul. Cine poate înțelege cum sau de ce se întâmplă aceste lucruri? Este un spectacol fascinant atât pentru luminat, cât și pentru neiluminat.
Ignoranța nu se schimbă dacă argumentăm împotriva ei, dar poate fi distrusă printr-o cercetare sistematică.
Ultima teză este o referire la o dispută în curs de desfășurare în lume vedică, care îi dojenește pe dualiștii care susțin că Maya este doar o teorie, nu un fapt. Vedantiștii care acceptă învățăturile Shankara sunt menționați cu dispreț ca fiind **Mayavadi**, oameni captivați de ideea Maya.

Jiva și Isvara
155 de 156. Scriptura spune că Jiva și Isvara sunt reflecții în Maya. Isvara este precum reflectarea cerului într-un nor de ploaie, și Jiva este ca reflectarea cerului într-o picătură. Jivele sunt nenumăratele picaturi care constituie norul.
Un nor de ploaie este format din miliarde de picaturi mici; fiecare reflectă cerul conștiinței. Isvara apare ca nenumăratele Jive din creație. Isvara este tulbure deoarece este dincolo de simțuri și poate fi cunoscut numai prin deducție. Că există este clar, dar natura sa nu este clar.ă Jiva este cunoscut direct prin percepție, la fel cum cerul poate fi cunoscut în mod clar reflectat într-un iaz. Jiva este cunoscut prin analiza comportamentului său.
157 159. Scriptura spune că, conștiința pură, impersonală, nelimitată este Isvara, controlorul Maya. Este omniscient, cauza universului și este învelișul fericirii, "Domnul tuturor." Omnisciența și alte calități ale învelișului fericirii nu ar trebui să fie pusă la îndoială, pentru că afirmațiile Scripturii sunt dincolo de disputa și în Maya orice este posibil.
Scriptura nu este o filozofie, afirmația unui individ sau a unui grup de persoane. Se revelează cunoașterea și ea trebuie să fie înțeleasă așa cum - sau nu.
160. Din moment ce nimeni nu are puterea de a schimba lumea din starea de veghe și cea de vis, care sunt proiectate din învelișul fericirii, el poate fi numit conducătorul lumilor.

Vasanele, Corpul cauzal, Macrocosmosul
161. Vasanele și dorințele tuturor ființelor vii sunt conținute în învelișul fericirii. Pentru că, cunoaște toate vasanele, acest înveliș este omniscient.
Isvara este conștiința î n asociere cu Maya și este conștient de tot ce există. Este mintea care creează întreaga existență.
*163 de 164. Isvara (conștiința care luminează învelișul fericirii) este numit controlorul interior (**antaryamin**). El activează și controlează funcțiile altor învelișuri, începând cu intelectul. Intelectul nu îl poate cunoaște pe Isvara, dar Isvara cunoaște intelectul.*
Isvara nu este controlat de dorința și frica așa cum sunt oamenii; ele sunt „controlate” de prezența sa. Totul se aliniază inconștient cu Isvara pentru că el este sursa a tot ceea ce. Controlează totul, așa cum un magnet controlează pilitura de fier.
165 de 168. Așa cum firele pătrund și constituie cauza materiala a unui tricou, tot așa conducătorul interior cauzează și pătrunde întregul univers. Așa cum firele sunt mai subtile decât pânza și fibrele firelor sunt mai subtile decât firele în sine, conducătorul interior se află la capătul acestei progresii de la brut la subtil.
169 de 170. Când firele se contractă sau se extinde, țesătura se contractă sau se extinde. Ea nu există independent de fire. În mod similar, ființe din lume sunt transformate de Isvara în funcție de vasanele lor și acțiunile care decurg din ele.
171. În Bhagavad Gita Krișna spune: "O, Arjuna, Domnul rămâne în inimile tuturor ființelor și le face să se învârtă de Maya Sa ca și cum ar fi atașat de o roată "(Gita, XVIII: 61).
Isvara le face să danseze după cum cântă el, ca o păpușă prinsă în sfori. Jivele sunt ca niște roboți, neputincioși împinși și trași de colo-colo de dorintele lor.
172 la 174. "Toate ființele" din pasajul de mai sus înseamnă corpurile brute și subtile ale tuturor Jivelor. Din cauza asocierii intime a lui Isvara cu intelectul mereu in schimbare, ni se pare că Isvara schimbă odată cu schimbarea gândurilor.
Dar Isvara este conștiința neschimbată.
173. "Roata" se referă la corpul și celelalte învelișuri. "Atașat de o roată" înseamnă că Jivele cred că sunt făptuitori. "Învârtă" înseamnă că, îndemnați de vasanelor lor, fac aceleași fapte bune și rele iar și iar, într-un ciclu care pare nesfârșit.
Roata dorințelor și acțiunilor se numește **samsara chakra**. **Jivele sunt doar programe scrise de Isvara pentru a menține creația funcțională**.
175. Isvara controlează Jivele și comportamentul obiectelor fizice.
176. "Știu ce este virtutea, dar nu-mi stă în obicei să o practic. Știu ce este viciul, dar prin abținere nu-l urmez, transformându-l în obicei. Ele depind de Isvara. Fac totul după cum mi s-a spus de către un

"Dumnezeu" care sălășuiește în inima mea". - **Duryodhana, în Mahabharata**.
Acest verset arată clar că Jiva nu este făptuitorului. Isvara este făptuitorul.
177. Acest verset nutrebuie interpretat în sensul că nu trebuie să depunem efort pentru eliberare, pentru că Isvara transformă corpurile în funcție de modul în care este invocat.
Isvara transformă mintea și înțelegerea căutătorului în conformitate cu cercetarea pe care o face și eforturile depuse în acest sens. Ideea că Isvara este „Domnul interior" este utilizată foarte des pentru a justifica non-acțiunea, adică a nu urma practicile spirituale care duc la indeplinirea condițiilor pentru eliberarea.
178. Acest lucru nu contrazice faptul că Isvara face totul să se întâmple, pentru că, cel care știe că Isvara este conducătorul vieții nu este atașat de rezultatele acțiunii.
Karma yoga, care este semnătura practică a culturii spirituale vedice, se bazează pe faptul că Isvara, domeniul acțiunii, controlează rezultatele. Karma yoga este o atitudine de neatașare la rezultatele acțiunii.
179. Învățătura tradițională, ***Varaha Purana*** *și* ***Bhagavad Gita*** *declară că, cauza eliberării este cunoașterea non-atașamentului sinelui.*
Adevărurile Scripturii vin de la conștiință, nu de la ființele umane.
180 de 181. Scriptura afirmă că "frica" de Isvara fac ca forțele naturii să opereze.
Forțele naturii includ forțele care operează în corp fizic și în cel subtil. Când nu respectăm regulile (Dharmele instituite de Isvara) ne simțim vinovați și așteptăm pedeapsa. Frica nu este neîntemeiată. Dar cuvântul "Frica" înseamnă doar că toate obiectele sunt controlate de Isvara.
182. Isvara creează și retrage Corpul Cauzal, Creatorul lumii.
Cuvântul "Isvara" se referă la **Paramatma**, conștiința originală nenăscută, dincolo de rolul său de Creator al lumii. Uneori textul se referă la **Paramatma** ca fiind Isvara în calitatea sa de Creator al lumii. Relația lor va fi explicată curând.
183 184. Lumea rămâne în stare potențială (de sămânță) în Isvara, care aduce lumea în ființă conform karmei ființelor. Creația este ca o rulare și o derularea a unei pânze pictate. În cazul în care pânza este rulată, pictura nu este vizibilă. În același mod, atunci când karma ființelor este epuizat, karma revine la stadiul de semințe (vasane) și Jivele dispar în Isvara, care la rândul lui dispare în ***Paramatma****.*
După ceva "timp" - nu există timp din punctul de vedere al lui Paramatma - panza este derulată și Jivele apar iar în lume. Acest "Ciclu" se repetă la nesfârșit.
Jivele sunt doar proiecții ale lui Isvara, nume și forme care nu sunt reale. Ei vin și pleacă după cum dictează Isvara.
185. Crearea și distrugerea lumii sunt comparabile cu ziua și noaptea, cu starea de veghe și de somn profund și cu deschiderea și închiderea ochilor.
Acest verset prezintă creația printr-o metaforă non-temporală. Se spune că creație este instantanee. Metafora temporală este mai ușor de înțeles pentru că toate procesele noastre de gândire sunt condiționate de ideea de timp. Tinde să sugereze că, pentru a scăpa sinele de cele cinci învelișuri sunt implicate efortul și timpul. Metafora proiecției (aprinde lumina in proiector și filmul apare instantaneu pe ecran) face mai ușor de înțeles modul în care cercetarea poate dizolva învelișurile instantaneu.
186. Din cauza naturii Maya, ideea că creația a început, că evoluează și că proprietățile obiectelor aparțin obiectele, nu este corectă.
Ideea că creația este reală și substanțială și că proprietățile obiectelor din ea aparțin obiectelor nu este corectă, pentru că creația, obiectele și proprietățile lor sunt proiecții nesubstanțiale. Știm acest lucru deoarece cercetarea conform direcțiilor scripturale, le transformă pe toate în conștiință.
187 189. Isvara apare ca Tamas în Maya, fiind cauza obiectelor neînsuflețite și apare ca Jive prin tendința sattva a Maya. Face Jivele să se comporte conform tendințelor interioare, spirituale sau lumești, morale sau imorale.

Relația dintre Isvara și conștiința Pură
*190 de 192. În timp ce conștiința este liberă de Gune, unele texte consideră reală suprapunerea reciprocă a creativității Isvara peste conștiință (****Paramatma****), și în baza la asta conștiinta este declarată a fi cauza.*
Distincția între sine (conștiința pură) și sinele ca Isvara (Creatorul), este greu de înțeles. Paramatma

înseamnă conștiință pură. Isvara este conștiința pură asociată cu Maya, caz în care "devine" creator, chiar dacă nu-și pierde non-atașamentul și se implică în creația sa.
193. În cazul în care o bucată de pânză este apretată, apretul devine una cu pânza; astfel încât prin procesul de suprapunere reciprocă ignorantul îl concepe pe Isvara a fi la fel ca conștiința pură.
Ei sunt una, dar nu sunt la fel, așa cum gandurile tale sunt tu, dar tu nu ești gândurile.
194. Așa cum mintea greoaie își imaginează că cerul este albastru, cei care nu discriminează nu văd deosebirea între conștiință și Isvara.
195. Prin cercetare în conformitate cu învățăturile textelor vedice am înțeles că conștiința este neasociată și necondiționată de Maya, în timp ce Isvara este Creatorul condiționat de Maya.
Pentru ca Isvara să existe avem nevoie, în primul rând, de Maya, pentru că nu există nici un Creator și nicio idee de creație în conștiință. Ea este liberă de obiecte.
196. Vedele spun de conștiința este existența, si plenitudinea. Ele spun ca vorbirea și alte organe nu o pot înțelege, așa că este neasociată.
Nu există nici o Maya in constiinta, pentru că gradul de informare este non-duală. Maya este o putere care este independent de **și** dependentă de conștiință.
197. Altă Scriptura spune că Isvara, Domnul Maya, creează universul, întrucât Jiva este controlat de Maya. Deci Isvara, asociate cu Maya, este Creatorul.
Este o zonă foarte subtilă asupra căreia textul pare să se contrazică. În versetul 195 se spune că Isvara este condiționat de Maya, și în acest verset se spune că Isvara este Domnul Maya. Acest lucru se datorează limitării cuvintelor. Dacă creația este o proiecție, ea se întâmplă dintr-o dată și, prin urmare nimic nu precede nimic altceva, astfel încât nu există nici o condiționare. Isvara si Maya sunt doar două cuvinte care dezvăluie factorii implicați în creație, astfel că pot fi negați. De fapt, relația dintre Maya și Isvara nu este un demaror, presupunând că știi că tu, sinele, ești cunoscătorul independent de ambele.
198. Atunci când vrea să fi „mai multe”, Isvara, cunoscut sub numele de învelișului fericirii (Corpul Cauzal Macrocosmic) se transformă pe sine în Super minte (mintea totală), corpul subtil Macrocosmic, așa cum starea de somn se transformă în starea de vis.
199. Scriptura descrie creația ca fiind atât evolutivă, cât și instantanee.Nu există nici o contradicție, pentru că lumea din vis apare uneori treptat din somnul adânc, dar alteori ea apare instantaneu.
Dacă creația evoluează, atunci un factor îl precede altul într-o derulare logică. Nu contează pe care dintre ele o considerăm a fi primul factor (Isvara sau Maya) atâta timp cât am înțeles că există o primă cauză. Dacă cuvântul Isvara se referă la sine (conștiința originală necreată), ea nu face parte din lanțul cauzalității, deci nu este prima cauza. Cu toate acestea, uneori este inclusă în lanțul cauzalității, pentru că Maya nu este posibilă fără constiinta originală necreată. De fapt, este întotdeauna neasociată cu Maya, deși Maya este întotdeauna asociat cu ea.
*200. Corpul subtil Macrocosmic (**Hiranyagarbha**), este totalitatea egourilor, sau "sentimentelor de eu". Este pânza creată de firele care o compun. Este dotat cu puterile voinței, dorinței și cogniției.*
201 de 203. Corpul subtil Macrocosmic evoluează încet și nedeslușit la început, la fel cum un obiect pare să prindă contur în lumina difuză a dimineții, așa cum un creion trasează schițe preliminare pe o pânză albă.

Cultul lui Isvara
*204. În etapa finală de evoluție, corpul subtil creează Corpul brut macrocosmic. Se numește **Virat**. In această etapă lumea apare clară și strălucitoare, cum ar fi obiectele în plină zi sau fructul unui copac pe deplin maturizat. În **Virat** toate corpurile brute sunt văzute clar.*
Toate obiectele materiale sunt instrumente pentru folosul Jivelor.
209. În orice formă ar fi invocată Isvara, închinătorul obține recompensa corespunzătoare prin această formă. În cazul în care metoda de cult și concepția atributelor zeității (obiectul) la care se închină sunt de ordin mare, recompensa este, de asemenea, de un ordin de mare; altfel nu.
Lumea este templul lui Isvara, biserica, moscheea. Acțiunile tuturor Jivelor pot fi înțelese ca "cultul" lui Isvara în forma unor "Zeități", adică un aspect subtil al creației care controleaza obiecte brute.
Aceste forțe subtile sunt personificate în religia vedică ca zeități, dar ideea este foarte practică și simplă: dacă vrei o casă, iei un topor, tai un copac, îl faci cherestea, etc. (toate instrumentele lui Isvara) și casa apare! Dacă vrei biceps mari, du-te la templu lui Isvara, sala de sport, și mișcă greutățile. Dacă dorești o

minte curată, adoptă atitudinea karma yoga și Isvara ți-o va da. Isvara oferă atât rezultate materiale, cât și spirituale în funcție de natura acțiunilor cuiva. Vezi Bhagavad Gita (IV: 11).

Moksa Numai prin cunoașterea realității
210. Eliberarea nu se poate obține decât prin cunoașterea realității. Visarea nu se termină până când visătorul nu se trezește.
211 de 214. In conștiința non-duală ,întregul univers sub forma de Isvara și Jiva, precum și toate obiectele însuflețite și neînsuflețite, apar ca un vis. Maya crează Isvara și Jiva, învelișul fericirii și respectiv învelișul intelectului. Întreaga lume experimentabilă este o creație a Isvara și Jiva. Din determinarea lui Isvara de a crea, până la intrarea sa în obiectele create, creația este numai Isvara. Starea de veghe, robia și eliberarea, plăcerea și durerea, sunt creațiile Jiva. Cei care nu cunosc natura neasocierii, conștiința non-duală recurg în zadar la subterfugii în rolurile lui Jiva și Isvara, care sunt creații ale Maya.
Cunoașterea că totul este Isvara ar trebui să distrugă sentimentul de făptuitor al lui Jiva, la cel de proprietar și de beneficiar, și să-l elibereze din samsara. Asta echivalează cu eliberarea.
215 de 218. Suntem de acord cu cei care sunt dedicați adevărului și ne este milă de cei care nu sunt, dar niciodată nu ne certăm cu cei care nu înțeleg. De la închinătorii la obiecte, cum ar fi iarba pentru urmașii lui Yoga, toți au idei greșite despre Isvara. De la materialiștii ***Charvaka*** *la adepții lui* ***Samkhya****, toți au idei confuze despre Jiva. Ei nu știu că realitatea este conștiința non-duală, trăind în amăgire. Ei nu au găsit bucurie în această lume și nici eliberarea de ea. Unii spun că aceste filosofii reprezintă clasele de evoluție și de beneficiere de la mic la mare, dar ce rost are să le evaluăm? Toate astea sunt în Maya. Un om sărac care viseaza că este bogat nu are acces la averea de vis, atunci când se trezește.*
Charvaka sunt materialiști care acceptă doar perceptia ca mijloc valabil de cunoaștere și spun că scopul vieții este plăcerea simțurilor. **Samkhya** este o filozofie dualistă care acceptă două principii eterne distincte, conștiința (**Purusha**) și materia (**Prakriti**). Evolutia are loc numai în **samsara**. Nu putem evolua în afara ei, pentru că este un vis. Dacă visăm căi ești liber și te trezești, libertatea din vis nu se aplică în starea de veghe. Nici o filozofie, mai înaltă sau mai mică nu te va elibera.
219. Prin urmare, ar trebui să ne angajăm în cercetare, nu în dispute cu privire la natura Jiva și Isvara, și ar trebui să practicăm discriminarea pentru a înțelege adevărul despre conștiință.
236 de 237. Maya este vaca plină de dorințe. Jiva și Isvara sunt doi viței care beau laptele dualității, dar nu există nici o diferență între Jiva și Isvara. Spațiul dintre un obiect și un altul și spațiul dintr-un obiect sunt una.
Și Jiva și Isvara sunt doar idei produse de Maya, care apar în conștiința non-duală. Ei par a fi diferiți, deoarece intelectul este prins în dualitate. Realitatea este **Satya** și **Mithya**, o "și una și alta" nu o "Fie una, fie alta". Diferitele tipuri de ignoranță sunt tot ignoranță. Sau, dacă cuvântul Isvara se referă la conștiința originală necreat, de asemenea, nu există nici o diferență. Isvara și Jiva, toate obiectele subiective și obiective, nu sunt altceva decât conștiința originală necreată care pătrunde două idei. Ele sunt de instrumente învățare, nimic mai mult.
238. Realitatea non-duală, după cum arată Scriptura, a existat dinainte de creație. Ea există și acum și va continua să existe și atunci când creația nu mai este. ***Dupa eliberarea lui Jiva Maya continuă să funcționeze, dar nu îl mai afectează pe cel eliberat.***
Pentru că "eliberatul" nu mai este eliberat. El este sine și sinele nu a fost niciodată legat.
239. Cineva care spune că lumea este Mithya, dar încă se angajează în activități lumești cu ideea că poate câștiga ceva, nu este deloc luminat. Cel care știe "Eu sunt conștiință" este liber să acționeze sau să nu acționeze. Cunoașterea transcede orice acțiune.
Poate părea ca și cum o persoană iluminată este dezamăgită de faptul că vasanele continuă să funcționeze odată ce se cunoaște pe sine ca fiind sine, dar sentimentul de făptuitor nu mai există, astfel încât, deși acțiunea are loc, nu există nici o robie față de acțiune.
240. Ignoranții sunt convinși că durerea lumească și fericirea cerească sunt reale, astfel că nu văd natura non-duală a realității și nici nu cred că există.

Dualitate și non-dualitate
241. O persoană este înrobită sau liberă în funcție de ideea ei despre realitate.
Iluminarea este pura cunoaștere a realității.
242. Dacă credem că realitatea non-duală nu este experimentată în mod direct, greșim, pentru că realitatea este de la sine înțeleasă ca conștiință în infinite forme.
Totul ce este experimentat în conștiință este conștiință în formă de obiecte, deci non-dualitatea este experimentată mereu. Nu este cunoscută așa cum este, deoarece persoanele se identifica cu corpul. Când sinele se identifică cu corpul, non-dualitatea arata ca dualitate.
243. Atât dualitatea, cât și non-dualitatea sunt parțial cunoscute. Dacă cineva deduce dualitatea din cunoașterea parțială, de ce nu deduce și non-dualitate din cunoașterea parțială?
Oricine știe că este conștient, dar nu oricine știe că este nelimitat. Deoarece nu există nici o dovadă că suntem separați de conștiința nelimitată, de ce presupunem că suntem, atunci când am putea presupune că nu suntem?
244. (cârcotaș): Dualitatea contrazice non-dualitatea. Dualitatea este experiența oricui, deci, cum poți deduce non-dualitatea?
Jiva presupune că simțurile interpretează realitatea așa cum este. El nu examinează natura experienței sale. Consideră corpul ca fiind sine, vede alte obiecte în afară de corp și nu își dă seama că și corpul său este tot un obiect ca orice alt corp. Prin urmare, crede că obiectele sunt separate de el. De asemenea, crede că, corpul este un element de material fix și nu își dă seama că experiența corpului este doar o prezență în conștiință a gândului de corp în orice moment. Dacă extindem raționamentul mai departe vedem că gândul de corp este format din conștiință și că, conștiința din care este făcut (și conștiința observator) sunt una. Nu putem să ne așteptăm ca o Jiva normală să facă această deducție fără învățătură.
245. Dualitatea este doar aparent reală, pentru că este un produs al Maya. Deci, când dualitatea este negată, ce rămâne este non-dualitatea.
Dualitatea nu contrazice non-dualitatea, deoarece ele nu sunt pe același nivel al realității. Non-dualitatea include dualitatea. Dacă am înțeles că experiența are loc în corpul subtil și că, corpul subtil nu este separat de conștiință, vom înțelege că obiectele nu sunt separate de sine.
246. Întreaga lume este un produs al enigmaticei Maya. Nu te îndoi de asta. Realitatea este conștiința non-duală .
Cel mai bun răspuns la argumentul că experiența dovedește dualitatea este să încurajăm cercetătorul să evalueze sincer beneficiile (care nu există dacă dorim eliberarea) pe care i le aduce faptul că trăiește cu credința că realitatea este duală și să aibă încredere în non-dualitate. El ar trebui să învețe să gândească dintr-o postură non duală, până când vede non-dualitatea ca pe un fapt.

Practicarea cunoașterii
În mod normal, cunoașterea nu este ceva care să se practice. Mintea ta este deschisă, percepi ceva și cunoașterea apare în minte fără efort. Este dependentă de obiect, presupunând că simțurile funcționează corespunzător. Cunoașterea de sine este unic pentru că ignoranța de sine este încăpățânată. Ea nu numai că persistă, dar este foarte rezistentă. Ignoranța de sine: "Eu sunt mic, inadecvat și incomplet ", a fost travestită întreaga viață ca fiind cunoaștere de sine. În general, ea nu este brusc ignorată când auzim Vedanta pentru prima dată. Auzim adevărul - "Eu sunt intreg si complet potrivit pentru tot ce îmi poate oferi viața", recunoaștem și suntem înălțați de el. Dar, după euforia inițială ignoranța se întoarce. Dacă dorim ca cunoașterea să rămână trebuie să o practicăm. A practica înseamnă să o menținem conștient în minte și să o aplicăm cu sârguință pentru fiecare proiecție inspirată de ignoranța de sine, care apare până când toate proiecțiile au fost negate.
247 de 248. Dacă convingerea că dualitatea este reală se întâmplă iar și iar, trebuie negată în mod repetat, până când dispare. Continuă să practici până când suferința se oprește și apare un sentiment de pace și libertate. Este mult mai dificil să practicăm dualitatea decât non-dualitatea.
Trebuie negată prin afirmația, "Eu sunt conștiința întreagă și complet lipsită de acțiune și non-duală". Este negată prin contemplarea repetată a învățăturilor, până când este revelată

semnificația lor. Îți dai seama de beneficiile imediate ale practicării cunoașterii de sine, deoarece gândirea (și, prin urmare, acțiunile noastre) sunt în armonie cu realitatea. Gândirea determină experiența dumneavoastră; experiența este conștiința plus gândul. Trebuie să recunoaștem gândirea dualistă și să o eliminăm. Se creează un conflict.
251. Dacă suprapunerea dualității peste realitatea non-duală creează vasane, care ne fac să acționăm in moduri care sunt contrare naturii noastre non-duale, trebuie să cultivăm vasane care nu intră în conflict cu natura non-duală a realității, prin discriminarea repetată a sinelui de obiectele care apar în el.
Trebuie să acționăm mânați de cunoaștere, nu de emoție. Emoția este Corpul Cauzal, preferințele și aversiunile noastre, care ne împing de colo-colo. Trebuie să apreciem valoarea faptului de a nu obține ceea ce vrem. Isvara nu te va salva din ceea ce vrei.

Nu crede ceea ce gândești
252. Nu trage concluzia că acest raționament demonstrează irealitatea dualității și adevărul non-dualității. ***Examinați-vă experiența, de asemenea, pentru că experimentăm tot timpul non-dualitatea.***
Practica ar trebui să fie coerentă și intensăpână mintea gândește în mod natural din poziția naturii sale adevărate: conștiință întreagă și complet lipsită de acțiune. Cercetarea ar trebui să continue atât atunci când când circumstanțele sunt favorabile, cât și atunci când ne sunt potrivnice. Dacă am elimina modul dualist de gândire din experiența noastră., ceea ce înseamnă, să nu credem ceea ce gândim, vom vedea că experimentăm întotdeauna doar conștiința non-duală, cu sau fără ajutorul obiectelor.
253. (cârcotaș): Conștiința este misterioasă. (Răspunde): Nu spunem că conștiința nu este misterioasă, pentru că este etern.
De fapt, nu este nimic misterios legat de conștiință. Este la fel de clară ca și nasul de pe fața cuiva. Cu toate acestea, ignoranța o face să pară misterioasă. Mitul sinelui misterios este perpetuat de scripturile impure și de cuvintele profesorilor necalificați. Limbajul hiperbolic privind iluminarea, care este atât de agresiv în literatura spirituală, promoveaza conștiința ca pe o stare transcendentală uimitoare,când, de fapt, este remarcabil de obișnuită: este cea datorită căreia știm ceea ce știm. Numai conștiința este experimentat mereu de fiecare entitate care există.
254. ***Absența existenței / conștiinței nu este experimentată și, prin urmare este eternă****. Astfel, inexplicabila origine a lumii (dualitatea) este experimentată așa cum apare, însemnând ca dualitatea este aparent reală.*
Acest verset discută dualitatea, nu Maya. Se spune că dualitatea este inexistentă anterior, și nu că Maya este anterior inexistentă. Maya nu are inexistență anterioară, pentru că este fără de început. În somnul adânc, dualitatea este absentă, dar apare odată cu starea de veghe. Orice este produs din altceva este aparent real. **Dualitatea este produsul Maya și, prin urmare, este aparent reală. Conștiința nu are nici o neființă anterioară, deoarece pentru a asista la lipsa ei trebuie să fie prezentă. Singura altă categorie existentă, materia, nu poate asista la lipsa conștiinței, pentru că este un produs inert al Maya. Deci, nu poate fi demonstrat că, conștiința este absentă. Prealabila ei inexistență nu se poate deduce, pentru că nu putem deduce ceva, decât dacă din asta se deduce ceva ce a fost experimentat anterior. Nu putem deduce că fumul apare de la foc, decât dacă ambele au fost experimentate în prealabil. Dacă lipsa conștiinței nu a fost niciodată percepută, ea nu poate fi dedusă. Nici absența mea nu poate fi dovedită de Vedanta, pentru că Vedanta spune că conștiința / existența este eternă.**
255. Dualitatea lumii fenomenale este ca o oală înainte de a fi formată din lut. Potențial există, dar nu este reală. Maya generează numele și formele din conștiința fără formă printr-un proces inexplicabil.
Este imposibil să înțelegem ceva ce, la un moment dat, există și în altul nu există. Aspectul lumii este misterios, nu sinele, iluminatorul lumii. Atâta timp cât a existat, știința a fost încrezătoare că va descoperi originea universului, dar, se pare că este pe punctul de a admite că universul este inexplicabil.
256. Constiinta este tot ce este experimentat de mine ca „eu”. Și irealitate dualistă nepermanent a orice altceva este trăită direct ca obiecte în mine.
Deoarece dualitate este **Mithya** este ca și inexistente și nu mă afectează nicicum. Prezența experienței

dualității nu îmi compromite starea mea non-duală, pentru că dualitatea este **Mithya**, așa că nu trebuie să elimin non-dualitatea. Trebuie doar pentru a elimina convingerea că dualitatea îmi afectează statutul meu non-dual.
Convingerea că ar trebui să ajung în Nirvikalpa samadhi sau să câștiga experiența celei de a "patra stare" s-a bazat pe ideea că realitatea este non-duală în somnul profund și că dualitatea în starea de veghe este una dintre cele mai dăunătoare și persistente mituri din lumea spirituală. Sunt conștiință non-duală și în starea de veghe și de vis și de somn profund.

Persoana Eliberată
257. Uneori oamenii luminați par a fi nemulțumiți în ciuda cunoașterii de sine.
Nu este neobișnuit pentru cei proaspăt să intre câteodată sub influența vasanelor lor și să caute **ocazional experiențe. A avea cunoaștere este ceva, dar a te bucura de roadele sale (eliberarea de dorințe) este altceva. Până când vasanele noastre nu vor deveni fără caracter obligatoriu, va mai rămâne un anumit atașament care va motiva acțiunea. Acest fapt este responsabil pentru noțiunea de iluminare vasana kshaya, care susține că iluminarea este numai atunci când au fost eliminate toate vasanele. Din păcate, această situație durează până la moarte, așa că, dacă afirmația de mai sus ar fi valabilă, nu ar mai exista eliberare în timpul vieții. Acțiunea cuiva motivată de tendințe devine opțională pentru cineva al cărui sentiment de individualitate nu a fost complet distrus de cunoașterea de sine. Când cunoașterea de sine este fermă, individualitatea este cunoscută cu certitudine a fi Mithya, ceea ce înseamnă că individul este inexistent. Faptul că un iluminat este nemulțumit, se întâmplă pentru că el continuă să să acționeze conform programării sale. Este foarte dificil să determinăm dacă, cineva acționează din cauza unei stări de satisfacție sau insatisfacție, în special pentru o persoană detașată. Din cauză că, cele mai multe acțiuni sunt motivate de nemulțumire, este firesc să presupunem că orice acțiune este motivată de nemulțumire. Iluminați au dorinte care nu se opun Dharma. Prin urmare dorințele lor sunt benefice si creative.**
260. Un alt pasaj scriptural afirmă că "nodurile inimii" (dorințele și temerile create de ignoranța cuiva) sunt slăbite prin creșterea adevăratei cunoașteri.
Până nu vom aprecia natura dualității de a fi un joc fără câștig (adică pentru fiecare câștig există o pierdere) nu vom putea renunța complet la dorințele și temerile noastre, fără să înțelegem că suntem întregi și compleți. Această cunoaștere ne oferă încrederea că putem trăi și fără ele.
261. În vedere discriminării, proști consideră egoul ca fiind sine și gândesc: "Vreau una sau alta".
Intelectul spune: "Gândesc" mintea spune: "Simt", și ego-ul spune: "Vreau". În timp ce trebuie să conștientizăm că obiectele nu sunt surs bucuriei și fericirii, prin discriminare înțelegem faptul că sinele este întotdeauna complet.
262. Când cineva își dă seama că sinele este diferit de sinele reflectat, dorințele și temerile nu mai au niciun efect.
Sinele este întotdeauna plin, ego-ul mereu gol. Când confundăm sinele reflectat cu ego-ul, acordăm substanțialitate dorințelor și temerilor noastre.
*263 264. **Prin forța karmei care se fructifică, un cunoscător va simți dorință pentru obiecte, dar nu mai este obligat la acțiune**. Când identitatea ta se schimbă de la sinele reflectat la conștiința de ansamblu, completă, neschimbată, sunteți indiferent la dorință, boală și la condițiile schimbătore ale vieții.*
Pentru că dorința, boala și schimbările sunt cunoscute a fi **Mithya**.
265. Chiar înainte de cunoașterea de sine, sinele imuabil este întotdeauna neafectat de dorință. Înțelegerera că ești întotdeauna liber de dorință transformă o viață nesatisfăcătoare in una satisfăcătoare.
Dorința nu este altceva decât o declarație a lipsei, nimic mai mult. O persoană realizată știe că nimic nu poate fi câștigat sau pierdut, deoarece conștiința este tot ce există. Este prezentă permanent, fiind sinele a tot ce există. Apariția fiecărei dorințe sau frici este o oportunitate pentru a ne îndrepta atenția către cunoscător. Prin cercetarea și înțelegerea naturii cunoscătorului, este clar că sinele este liber de dorință. Când vedem că suntem liberi, dorințele care apar în noi își pierde puterea de influență.

266. "Nodul ignoranței" face ca rajas și tamas să domine mintea.
Tamas și rajas face mintea să fie fricoasă și desfrânată, respectiv greoaie și activă. Dacă, corpul subtil, instrumentul experienței, intră sub vraja acestor două energii, Jiva uită că este liber și evită și urmărește obiectele, fără să se gândească.
267. Din punctul de vedere al corpului, simțurilor, minții și intelectului, nu există nici o diferență între cei neștiutori și iluminat, atunci când se angajează în acțiune sau se abțin de la ea.
Din punct de vedere al sinelui nu există nici o diferență. Dar din punctul de vedere al unei persoane ignorante de sine, diferența este mare. Acest verset îi descurajează pe cei care cred că iluminarea este echivalentă cu sfințenia. Cu toate acestea, asta nu sugerează că oamenii luminați contravin voinței dharma.
268. La fel cum o persoană celibatară religioasă mănâncă alimente ca și una persoană normală, înțelepții acționează la fel ca și cei ignoranți.
Toți sunt conștiință, dar numai unii știu ce înseamnă să fii conștiință. Mulți oameni din lumea spirituală știu că sunt conștiință, dar nu știu ce înseamnă să fii conștiznță. Prin urmare, ei sunt încă tulburați de samsara. Samsara nu înseamnă acțiuni în lumea materială. Samsara este o condiție psihologică negativă cauzată de credința că sinele este incompletă și că obiectele care apar în el nu au o valoare neutră. Obiectele par să fie dorite sau respinse, după cum sunt plac sau displac lui Jiva.
269 de 270. Bhagavad Gita spune că unei persoane înțelepte ale cărei dorințe și temeri au devenit neobligatorii, nici nu-i place ce este prezent, nici tânjețte după ceea ce nu este prezent, rămânând dezinteresat față de obiecte. Nu spune că, cei înțelepți sunt liberi de dorință, ci doar că dorințele lor nu au caracter obligatoriu și sunt conforme cu Dharma. Dacă susținem că ei sunt dezinteresați, pentru că organele lor de simț sunt slabe, răspunsul este că cineva care nu are niciun interes în viață este bolnav, nu înțelept.
Sinele nu doar că este liber de dorință, ci este liber să se bucure de dorințele care apar în el - deși nu este un beneficiar. Atâta timp cât este capabil de acțiune, indiferent dacă se abține sau urmărește realizarea dorințelor, știe foarte bine că nimic din ce se întâmplă nu îl poate schimba. Asta ar trebui să motiveze inacțiunea? Da și nu. Gita spune: "**Cel care vede acțiune în inacțiune și inacțiune în acțiune este un înțelept**". Tu nu faci ceva atunci când crezi că faci. Nici nu eviți acțiunea atunci când nu faci nimic. **Eliberarea, cunoașterea de sine, este pur și simplu o chestiune de înțelegere a relației dintre acțiune, inacțiune și lipsa acțiunii**.

Înțelepciunea nebună, boala iluminării
271. Acei oameni extrem de inteligenți, care echivalează cunoașterea de sine cu boala tolerării simțurilor sunt cu adevărat remarcabili pentru claritatea lor intelectuală! Nimic nu este imposibil pentru ei!
Aici Swami este un pic sarcastic. Dar este adevărat că, cunoașterea de sine distruge identitatea de consumator a iluminatului. Aceasta este o ironie care vizează "înțelepciunea nebună". Îi vizează pe acei guru care pretind că iluminarea le oferă dreptul de a face orice fără preocupare pentru Dharma. În lumea spirituală modernă nebunia "înțelepciunii nebune" nu pare să mai aibă atracția de acum douăzeci de ani și pare să se fi transformat în conceptul mai politicos și mai benign de "celebrare a vieții." Expresiile tendințelor de a folosi spiritualitatea pentru a justifica tolerarea simțurilor nu sunt legitime.
272. Textele străvechi vorbesc despre oamenii înțelepți care sunt complet retrași și nu au efectuat nici o acțiune, precum și despre persoanele luminate care se bucura de plăcerile simțurilor.
273 de 274. Înțelepții care renunță la obiecte nu își reprimă neapărat nevoile. Ei evita anumite obiecte pentru că știu că de contactul intenționat provoacă atașament. Cei care sunt atașați de obiectele au mereu probleme. Cei neatașati se bucură de fericire. Daca vrei sa fii fericit, renunță la atașamentul pentru obiecte.
Pentru luminat, toate obiectele sunt sine. Dacă te consideri a fi un Jiva, un obiect nu este altceva decât sine. Este ignoranță să credem că lipsa obiectelor ne poate face fericiți (așa cum credem și că ele o pot face). Cei care renunță sunt mai mereu mândrii de renunțarea lor. Renuntarea la lucruri nu înseamnă adevărata libertate. **Libertatea înseamnă renunțarea la cel care renunță obiecte, care este posibil**

doar prin cunoașterea de sine. Cunoașterea de sine înseamnă să știm de ce obiectele nu ne pot împlini. Libertatea reală este deplinătatae, nu vacuitatea. Adevărata renunțare înseamnă renunțarea la credința: "Eu sunt un beneficiar". Adevărata bucurie începe atunci când renunțăm la necesitatea de a beneficia.
275. Cei cu mintea tamas și rajas nu înțeleg esența scripturilor și sunt liberi să gândească ce le place. Înțelepții înțeleg înțelesul Scripturii.

Cele trei virtuți
276 de 277. Indiferența fata de dorințele pentru obiectele schimbătoare, cunoașterea realității și abținerea de la acțiune se consolidează reciproc. În general, toate trei există împreună, dar nu întotdeauna. Originile, natura și rezultatele lor diferă.
278. Non-atașamentul este rezultatul înțelegerii că bucuria care derivă din obiecte nu este permanentă. Asta produce dezgust pentru urmărirea obiectelor și sentimentul de independență față de ele.
Fericirea creată de obiecte nu este libertate, deoarece creează pofte.
*279. **Cunoașterea de sine este câștigată prin ascultare, reflecție și meditarea (contemplarea) asupra naturii realității**. Înseamnă o discriminare între ceea ce este real (conștiința) și ceea ce este aparent real (obiectele care apar în conștiință). Asta împiedică apariția de noi îndoieli.*
Din îndoiala că sinele este complet izvorăsc multe alte îndoieli. Cunoașterea de sine ar trebui să fie aplicată tuturor îndoielilor care apar zi de zi.
280. Prin controlul minții limităm activitățile lumești.
Mintea este controlată prin observare și obiectivitate, nu prin puterea vointei. Observam dorința de a acționa și determinăm dacă este sau nu în interesul anchetei, apoi acționăm - sau nu. Încetarea acțiunii nu este spre binele cercetării. Pentru a obține o minte calmă, trebuie să reducem acțiunile gratuite bazate pe dorinte frivole. Ar trebui cultivate activitățile care liniștesc mintea.
281. Cunoașterea realității este cel mai important lucru, fiind cauza directă a eliberării. Non-atașamentul și abținerea sunt auxiliare necesare.
Cunoașterea realității nu înseamnă doar cunoașterea de sine a cuiva ca fiind conștiință pură, ci cunoașterea relației dintre conștiință și obiectele care apar în ea. Este practic inutil să știm, "Eu sunt conștiință", fără a înțelege irealitatea realității aparente, deoarece sinele aparent continuă să existe atunci când se produce cunoașterea de sine. Eliberarea este numai pentru sinele aparent, deoarece sinele real este întotdeauna liber.
282. Faptul că aceste virtuți sunt dezvoltate foarte mult, este rezultatul unei mari acumulări de merite. Absența uneia dintre virtuți este rezultatul unor defecte.
Meritul este rezultatul acțiunilor realizate de cineva în armonie cu propria sa natură relativă și cu legile care activează în domeniul Dharma. Meritul apare sub forma unei minți fericite, clare. Defectul este cauzat de acțiuni neoptrivite pentru sine, care nu contribuie în mod pozitiv la situația în care se află cineva.
283. Fără cunoașterea realității, nici neatașamentul perfect și nici abținerea completă de la acțiunile lumești nu vor duce la eliberare. Cineva înzestrat cu neatașament și cu abținere, care nu obține cunoașterea de sine în această viață va renăscut în lumile superioare, datorită acestor mari merite.
Dacă un cercetător moare înainte de a castiga cunoașterea de sine din cauza lipsei calificărilor, va fi bine situat pentru a-și continua calea în următoarea naștere. Pierderea corpului nu afecteaza karma transmigrarea karmei Jiva.
Nu există nici o dovadă a acestui fapt, cu excepția mărturiei Scripturii, deși astfel se explică de ce anumite persoane arată foarte puțin interes sau aproape deloc pentru această lume, încă de la o vârstă fragedă și intră în fluxul vieții spirituale, fără a urmări obiectele normale: cariera, familia, etc.
De fapt, dacă realitatea este non-duală, nu există nici o renaștere. Versetele despre reîncarnare nu sunt false, dar nici nu sunt adevărate. Ele sunt prezentate de obicei pentru a încuraja Jiva să nu-și abandoneze discriminarea. Nu am întâlnit încă o persoană care să nu fie îngrijorată de ceea ce va fi în viața "următoare". Viata "următoare" este doar expresia continuă a karmei rămase de la ultima viață. Jiva este la fel, dar persoana care crede Jiva că este nu mai există. Ea moare

odată cu corpul, pentru că nu este decât o identitate creată prin interpretarea experiențelor reale sau imaginare care s-au întâmplat în acea viață. În viața viitoare există un nou corp, dar Jiva își asumă o nouă personalitate, pentru că timpul, locul și împrejurările în care își poate crea o identitate sunt diferite. Dacă Jiva și-ar suprapune identitatea avută în viața anterioară peste cea actuală ar suferi foarte mult. Jiva are nevoie de o nouă oportunitate pentru a învăța lecția pe care nu a reușit să o învețe în ultima viață. Acesta este motivul pentru care memoria este curățată de către Dumnezeu.
De fapt, nu există nici o viață "următoare" sau „anterioară”. Există doar o singură viață acum. Este mai bine să interpretăm nașterea prin identificarea cu gândul / sentimentul care apare în conștiință în orice moment și moartea ca neidentificarea cu impulsurile care apar în conștiință care mențin curentul karmic.
284. În cazul în care neatașarea și abținerea sunt imperfecte, deși cunoașterea de sine este fermă, suferința vizibilă nu se va sfârși imediat din cauza karmei în desfășurare.
Cunoașterea este "completă", atunci când apar vasane fără caracter obligatoriu și dispare sentimentul de făptuitor. Afirmația "suferința vizibilă nu se va sfârși imediat" implică faptul că Jiva este liber oricum, chiar dacă neatașamentul și abținerea sunt imperfecte.
285. Neatașamentul este o convingere puternică despre inutilitatea urmăririi dorințelor, inclusiv a celei de trăire a experiențelor spirituale. ***Cineva este liber atunci când simte că identitatea sa este conștiința la fel de puternic cum o persoană obișnuită se simte identificată cu corpul fizic****.*
286. Abținerea de la acțiune se manifestă în grade de renunțări minore până la indiferență completă pentru treburile lumești.
287. Iluminații diferă între ei în ceea ce privește comportamentul lor din cauza naturii karmei lor în desfășurare. Acest lucru nu ar trebui să-i facă să se îndoiască adevărul cunoașterii de sine.
Numai o persoană înțeleaptă poate să cunoască o altă persoană înțeleaptă. Discriminarea, și nu comportamentul, este semnul iluminării. Nu există reguli care să reglementeze comportamentul celor înțelepți. Cu toate acestea, ei urmează Dharma în mod automat, deoarece sunt una cu ea.
288. Iluminații se comportă în funcție de karma lor în curs de desfășurare dar toți se bucură de aceeași cunoaștere și aceeași libertate.
Nimeni nu este mult sau mai puțin luminat decât altcineva. Evoluția este un mit. Doar persoanele prinse în visul ignoranței își pot imaginacă sunt mai "evoluate" decât au fost o dată sau că sunt mai mult sau mai puțin evoluate decât altele. Cei care susțin mitul evoluției nu sunt iluminate, pentru că văd iluminarea ca pe un statut special câștigat ca urmare a trăirii unei experiențe aparent unice.

VII.
Lampa satisfacției perfecte
Rezumatul învățăturilor (versetele 3 - 8)
1. Acest capitol analizează semnificația afirmației din ***Bridadaranyaka Upanishad*** *care spune că Jiva ar trebui să caute cunoașterea adevăratei sale naturi ca, conștiință originală pura.*
Cine își cunoaște adevărata sa natură? Nu amestecul dintre sine și reflectarea sa, deoarece numai reflectarea (corpul subtil) are capacitatea de a-și cunoaște adevărata sa natură, nu și amestecul dintre sine și reflectarea lui, pentru că, conștiința pură nu are capacitatea de cunoaștere. Jiva poate cunoaște sinele numai în mod indirect. Deci, cine știe că este conștent? Conștiența apare atunci când Jiva spune: "Eu sunt constiința nelimitată, non-duală".
Cuvântul "trebui" presupune că o Jiva vrea să fie liber. Cele mai multe Jive par să se bucure de robie și nu sunt interesați de eliberare.
2. De asemenea, analizează afirmația că o persoană care știe că nu este separată de conștiința nelimitată nu este afectată de temerile și dorințele complexului simțuri/ corp/ minte și experimentează deplinătatea perfect satisfăcătoare a sinelui original.
Cine este cel care dorește, atunci când beneficiarul a fost negat și ești complet? Străduința de a face activități și de a obține obiecte încetează, persoana se relaxează și este mulțumită.
3 la 8. Scriptura spune că Maya reflectă conștiința nelimitată, creeând Isvara și Jiva, care la rândul lor creează întregul univers. Isvara creează obiectivul, lumea materială, planurile experienței, corpul subtil,

*reflectarea și Jivele. Jivele sub vraja **Avidya** crea **samsara**, robia și eliberarea din robie.*
Conștiința imuabilă, lipsită de posibilitatea de asociere, conștiința pura (sinele tuturor ființelor) oferă substratul pe care Avidya suprapune convingerea că conștiința nelimitată este un individ limitat. Jiva, conștiința reflectată, are nevoie de un substrat, deoarece nicio suprapunere nu este posibilă fără existența unui substrat (filmul nu ar fi vizibil fără ecran).
Când Jiva se identifică cu corpurile fizic și subtil, se imaginează că este legat de plăcere și durere. Atunci când renunță la atașarea de ideea că este limitat, atenția îi devine fixată pe conștiință și își realizează identitatea de sine ca, conștiință pură.

Crearea, o strădanie comună
Conștiința există empiric ca totalul conștiinței reflectate și a reflectiei individuale. Maya, Isvara și Jiva sunt de început. Jiva nu are capacitatea de a crea și Isvara are nevoie de Jiva pentru a crea vasanele, samskarele și karma. Isvara oferă cunoașterea, calificarea și materialul pentru creație. Atunci când se formează corpul subtil, conștiința originală se reflectă ca Jiva, care evoluează în trei entități pe care le poate experimenta: cel din somnul profund, visătorul și cel din starea de veghe. Jiva furnizează programarea pentru Isvara. Experiențele trăite de Jiva în starea de veghe, de vis și de somn profund sunt determinate de **prarabdha** sa. Faptul că un Jiva nu poate dormi suficient, visează foarte mult și lucreaza prea mult, indică o mare karma restantă.
Aparentul Transfer reciproc al atributelor – Suprapunerea - Upadhi
Suprapunere reciprocă înseamnă confundarea sinelui reflectat cu sinele original. De exemplu, sinele reflectat ar putea crede că este pur și nelimitat ca sinele pur. El nu poate fi la fel ca conștiința pură, pentru că este doar o reflectare contaminată de gune. Dacă sinele reflectat, persoana, spune: "merg" și nu înțelege că, corpul este cel care merge, a suprapus o acțiune peste conștiința lipsită de actiune.
Nu există nici o relație reală între conștiința inițială și Corpul Subtil, pentru că, conștiința este reală și corpul subtil este aparent real. Conștiința de sine este transferată către minte ceea ce o face să pară a fi simțitoare și reală, și limitările minții sunt transferate sinelui ceea ce îl face să pară a fi limitat.
Reflexia este atât identică, cât și diferită de conștiința originală, în funcție de punctul de vedere.
Din cauză că, conștiința originală este reflectată în corpul Subtil, reflecția este identică, dar reflecția nu este originalul. Un cristal clar în prezența unui trandafir roșu pare să fie roșu.
În capitolul IV din Bhagavad Gita confuzia lui Arjuna despre identitatea lui Krishna se datorează suprapunerii. Când folosește cuvântul "eu", o persoană iluminată include și reliefează conștiința originală în propria sa înțelegere de sine, spre deosebire de un **samsari**. Conștiința originală este atotpătrunzătoare și prezentă în reflecție, astfel că reflexia poate susține în mod legitim că este liberă. Dacă cauți luminii soarelui într-o oglindă și elimini oglinda, soarele nu dispare.
Deoarece Jiva este un amestec de conștiință pură și de conștiință reflectată, este confu, fiind, prin urmare, un candidat pentru eliberare. Dacă vrea să fie liber de confuzie trebuie să facă o cercetare. Practica Vedanta focalizează în mod egal atenția minții asupra substratului și reflecției. Trebuie să începem ziua gândind: "Eu sunt conștiința nelimitată, mereu liberă", și să dezvoltăm o vasana bazată pe acest gând. Libertatea sau robia înseamnă că avem pur și simplu posibilitatea de a alege dacă dorim sau nu să ne identificăm cu sinele reflectat sau cu cel original.

Limbajul lui "I" - conștiința pură și conștiința reflectată

9 la 10. Conștiința este liberă de un "sentimentul de eu", dar cuvântul "eu" are un înțeles primar și două secundare. Datorită Maya, conștiința imuabilă se identifică cu conștiința reflectată (corpul subtil), ca urmare a suprapunerii reciproce. Oamenii spirituali sumbri consideră conștiința reflectată a fie sinele, "eu". Acesta este înțelesul principal al cuvântului "eu".
Cine susține că: "Eu sunt conștiința", conștiința originală, sau cea reflectată? Conștiința originală nu va pretinde nimic, pentru că nu este un făptuitor / cunoscător pentru a revendica ceva. Și conștiința reflectată nu poate face decât revendicări limitate; ea este atât de limitată că nu poate să pătrundă nici măcar parul si unghiile. Deci, numai o persoană ignorantă susține: "Eu sunt conștiința". Atunci când cineva spune: "Eu," sunt posibile trei înțelesuri: (1) Înțelesul primar este: "Eu sunt un amestec de conștiință originală și conștiință reflectată". (2) un al doilea înțeles este: "Eu sunt reflecția". (3) Un alt

înțeles secundar este: "Eu sunt conștiința curată originală".
11. Utilizarea înțeleaptă a cuvântului "eu" pentru a se referi fie la conștiință, fie la conștiința reflectată.
Samsarii utilizează numai înțelesul popular, pentru că nu știu că sunt un amestec. Deci, ei văd șarpele, nu coarda, și consideră că șarpele este serios. Pe de altă parte, în situațiile lumești o persoană înțeleaptă folosește semnificațiile secundare, deoarece el este intens conștient de faptul că "eu" se referă la aparențe sau la "părțile" reale, pentru că are o vasana Satya / Mithya obligatorie. Într-un context spiritual cineva nu trebuie să vorbească ca conștiință, ci trebuie doar să știe dacă vorbește "eu" cel reflectat sau cel original.
12 la 13. Înțelepții utilizează expresia "Merg", chiar dacă știu că nu este adevărată, pentru că ei cunosc diferența dintre conștiință și constiința reflectată, făptuitorul, beneficiarul, cel care experimentează. Ei pot, de asemenea, să vorbească din punctul de vedere al conștiinței și spun: "Eu sunt neatașat; sunt conștiința în sine".
14. Pentru că cuvintele "înțelept" și "ignorant" se aplică numai corpului subtil, nu și conștiinței, atunci cum poate corpul subtil (care este diferit de conștiință) să spună: "Eu sunt conștiință"?
15. Nu există nici un rău vorbind ca reflecția cuiva, pentru că realitatea este non-duală, astfel încât corpul subtil este de fapt o manifestare empirică a conștiinței pure. O imagine într-o oglindă, nu este diferită de obiectul pe care îl reflectă.
Dacă Jiva știe că vorbește ca și cum ar fi corpul subtil, el este conștient de faptul că vorbitorul este conștiința (sinele). Este firesc să vorbească, ca un corp subtil și nu ar trebui să evite asta. A vorbi ca sine, în special la persoana a treia, este extrem de pretențios.
Vedanta a trebuit să introducă ideea de conștiință reflectată pentru a explica de ce Jiva pare a călători, a se schimba și a căuta experiențe, însă creează impresia că există două sine diferite. Sinele reflectat este manifestarea empirică a conștiinței pure. Conștiința pură este tocmai esența lui de Jiva-cunoscătorul, astfel că Jiva-cunoscătorul poate pretinde în mod legitim că este conștiința originală. Unicul sine apare ca fiind două. Sinele funcționează ca, cunoscător în dimensiunea **Mithya**. **În cazul în care cunoscătorul este un cunoscător aparent, cunoașterea câștigată este cunoaștere aparentă, dar ea este suficientă pentru a îndepărta ignoranța aparentă. Dacă eliberarea înseamnă eliminarea ignoranței aparente, atunci eliberarea este doar o eliberare aparentă**. Dacă într-un vis îți este foame, doar alimentele din vis ți-o vor potoli. De fapt, **doar cunoașterea aparentă poate elimina ignoranța aparentă, pentru că, cunoașterea dintr-un nivel al realității nu poate elimina ignoranța dintr-ul alt nivel al realității.**
*16. Este adevărat că ideea, "Eu sunt conștiință" este **Mithya**; mișcarea atribuită șarpelui suprapus peste o frânghie este ireală.*
Dar este o proiecție utilă dacă înțelesul ei, "Eu sunt conștiința curată, nu cea reflectată", este priceput în lumina învățăturilor Vedanta, deoarece neagă credința la fel de iluzorie că: "Sunt o entitate limitată".
17. Dacă ne întrebăm de ce trebuie să lucrăm din greu pentru o eliberare aparentă, trebuie să știm că prin cunoașterea aparentă, "Eu sunt constiință nelimitată" nu putem obține decât neatașarea de suferința indusă de urmărirea obiectelor.
Am putea argumenta că, din moment ce eliberarea nu este reală, căutarea ei este o pierdere de timp. Cu toate acestea, din moment ce credem că suferința este reală, chiar dacă este doar aparentă, ar trebui să căutăm cunoașterea aparentă, pentru că înțelesul afirmației "Eu sunt de conștiința nelimitată" ne eliberează de nevoia de a ne completa prin căutarea experiențelor. Experimentarea obiectelor duce la plăcere și durere. Lumea acțiunii este o lume a plăcerii și durerii. Versetul implică în mod corect că eliberarea nu elimină plăcerea și durerea, doar **Avidya**. Căutătorii își imaginează greșit că eliberarea este o stare de permanentă fericire experiențială. Plăcerea și durerea continua, chiar atunci când cineva știe cine este, pentru că asta este natura câmpului karmic, dar persoana eliberată nu suferă, din cauza neidentificării cu el. Nu se mai identifică, pentru că știe că este **Mithya**. Nu ne vom mai identifica cu ceva despre care știm că este ireal. Am alergat după lucruri ireale numai pentru că credeam că ele sunt reale. Plăcerea și durerea sunt obiecte care se prezintă intermitent sinelui, astfel că ele nu sunt reale.
18. Scriptura spune că un Jiva care a discriminat conștiența de el însuși poate spune: "Eu sunt această conștiință".
Singura problema ar putea fi motivul pentru care sinele simte nevoia să spună, "Eu sunt conștiința". O spune pentru a impresiona pe alții? O spune ca pentru a se convinge pe el însuși? O spune pentru că

ăsta este adevărul la care a ajuns discriminându-se pe sine de obiecte?
Versetul folosește cuvântul "această" pentru a indica claritatea și siguranța unei cunoașteri a ceva care este instantaneu. **Eliberarea este o convingere inatacabilă și de nezdruncinat adusă de înțelegerea completă a logicii învățăturii**.
19 la 20. Când o persoană este ferm convinsă ca identitatea sa ca, conștiință așa cum o persoană obișnuită este convinsă de identitatea sa de corp/minte/simțuri, este eliberată, chiar dacă nu a căutat eliberarea.
Necăutătorul își dă seama identitatea sa ca, conștiință. **De fapt, de multe ori căutătorii sunt în dezavantaj în jocul iluminării, deoarece ei au auzit, de obicei, multe mituri spirituale despre iluminare și despre ce inseamna să fie conștiință, fapt care nu-i afectează pe necăutători**.
21 la 22. Sinele este mereu experimentat. Această conștiință este cunoscută în mod direct sau indirect.
Cuvântul "această" în declarația "**această conștiință**" pot fi folosit pentru a indica dualitatea, dar Upanishadele îl folosesc de pentru a **indica ceva ce este instantaneu și prezent**. **Deși sinele nu este experimentat în mod direct ca un obiect**, **el este experimentat direct ca subiect**.
În măsura în care obiectele sunt cunoscute, ele pot fi doar conștiință, pentru că nu este experimentat nimic în afară de conștiință. Toate sunt conștiință, și cunoscătorul și cunoașterea și cunoscutul. Obiectele sunt cunoscute în mod indirect prin intermediul simțurilor, și conștientizarea / conștiința este cunoscut în mod direct ca sinele celui care percepe.

Mitul ignoranței de sine și al cunoașterii de sine - argumentație
Am putea argumenta că cunoașterea de sine și ignoranța de sine nu există, pentru că realitatea este non-duală și pentru că ignoranța și cunoașterea sunt opuse, deci sunt dualitate. Am putea spune că, dacă sinele este experimentat direct (așa cum spune versetul) este, de asemenea cunoscut direct, deoarece realitatea este non-duală. Când vedem un copac, cunoaștem că este un copac; nu este nici o diferență. Deci, nu este corect să spunem că sinele este ignorant de sine.
Mai mult, se poate spune că nu există nici o cunoaștere indirectă a sinelui, pentru că sinele nu este niciodată departe; este sinele cuiva. Distanța dintre noi și sine nu există, este existența pe care o cunoaștem instantaneu. Deci s-ar putea susține că, dacă nu se poate vorbi despre cunoaștere (in)directă, nu se poate vorbi nici despre cunoaștere directă, pentru ca "in" diferențiază cunoașterea directă de cea indirectă. Dacă realitatea este non-duală, nu există nici cunoaștere indirectă, nici directă. Dacă toate ciorile sunt negre nu trebuie să spunem „cioară neagră”, deoarece este un pleonasm. Dacă ar exista o cioară albă, atunci trebuie să utilizăm adjectivul alb pentru a o diferenția de celelalte. Prin urmare, cum putem obține cunoașterea directă a lui eu?
Vidyaranya spune că sunt posibile atât cunoașterea și ignoranța, cât și cunoașterea directă și indirectă. Povestea următoare ilustrează modul în care sunt posibile cunoașterea și ignoranța și cunoașterea directă și indirectă.
23 la 27. Povestea celui de-al zecelea om. Cunoaștere directă este, "Eu sunt al zecelea, adică conștiința nelimitată".
Tot timpul liderul a fost al zecelea omul, dar nu cunoștea asta, deci ignoranța există. Când bătrânul îi spune că sunt toți zece, apare cunoașterea indirectă, și când îi spune liderului că el este al zecelea om, apare cunoaștere directă.
În dorința sa de a-l găsi pe cel de-al zecea om, liderul nu a realizat că el s-a experimentat întotdeauna pe el însuși în fiecare moment. Atunci când a fost dezvăluit cine este al zecea om, dorința arzătoare de a-l găsi pe al zecelea om a dispărut. Căutarea se oprește instantaneu, atunci când vezi că ești conștiința întreagă și complet lipsită de acțiune.

Șapte etape ale iluminării (versetele 29-47)
28. Pot fi distinse șapte etape referitoare la realizarea de sine: ignoranța, acoperirea, proiecția, cunoașterea indirectă, cunoașterea directă, încetarea suferinței și satisfacția perfectă.
29 la 33. Ignoranța de sine provoacă ***acoperirea și proiecția****.* ***Acoperirea*** *este o stare în care sinele crede că este doar un Jiva și urmărește obiecte pentru fericire, atunci când el este sursa fericirii pe care o urmărește. În etapa următoare,* ***proiecția (sau suprapunerea****) se identifică cu corpul și consideră că este un făptuitor / beneficiar experimentând plăcere și durere. În cele din urmă se bucură de ceea ce*

*crede este o experiență non-duală sau aude de sine de la un profesor luminat sau din Scriptură. Acesta este stadiul **cunoașterii indirecte**. Jiva spune: "Sinele există" neștiind că este vorba despre el însuși. Apoi, prin intermediul discriminării născută din cercetare, își dă seama că sinele este de la sine evident sub forma de "eu" Aceasta este **cunoașterea directă**. Cunoaștere directă anuleaza ideea de făptuitor / beneficiar și suferința se oprește. În cele din urmă, Jiva își dă seama că a realizat tot ceea ce trebuie să fie realizat și trăiește experiența satisfacției durabile, fără obiect.*
34. Jiva, conștiința reflectată, este afectată de aceste șapte etape. Primele trei provoacă atașamant (robie). Ultimele patru aduc eliberarea.

Atașamentul (înrobirea), Etapele 1 - 3
35. Ignoranța este etapa caracterizata prin: "Nu știu cine sunt " și este cauza indiferenței față de adevăr susținută de lipsa cercetării.
Etapa 1: Ignoranța (**agnanam**). În această etapă, persoana crede că este gândurile sale și consideră lumea reală. Nu știe că nu știe că există un sine, cu atât mai puțin că el este acest sine.
36. Gânduri de genul, "Sinele nu există," sau, "Sinele nu poate fi cunoscut," simboliza acoperirea. Ele persistă atunci când cercetarea nu se desfășoară conform direcțiilor scripturii.
Etapa 2: Negarea, acoperirea, ascunderea (**avaranam**) exprimă ignoranța. Se consideră a fi sinele reflectat, crede că sinele este un obiect și spune că sinele nu există, din cauza că sinele nu poate fi experimentat. Sau acceptă ideea că sinele există și încearcă să-l experimenteze facând anumite practici. Dacă el experimentează ceea ce crede că este sinele, va crede că l-a "prins/atins", atunci când "a prinde/atinge" înseamnă să știe că nu este un făptuitor / beneficiar, este cel „atins".
El nu înțelege că trebuie să fie învățat și încearcă să citească propriul său mod de eliberare, interpretarea învățăturilor conform propriilor sale credințe. A interpreta învățăturilor este ca și cum ai pune vulpea sefă la ferma de pui. Cercetarea (discriminarea) sinelui de reflectarea lui este o practică riguroasă impersonală dictată de scriptură.
37. Suprapunerea este etapa în care Jiva se identifică cu corpul subtil și cu cel brut și suferă din cauza unui sentiment de făptuitor și de beneficiar.
Etapa 3: Proiecția, **noțiuni eronate**, sunt numite **vikshepa**. El aude că există un sine, dar nu are nici o idee despre ceea ce este și dezvoltă tot felul de fantezii despre asta. El crede că este un făptuitor și se străduiește să-l experimenteze, dar devine frustrat și suferă un sentiment de nevrednicie din cauza aparentei lui incompetențe de a-l atinge.
38. Deși ignoranța și acoperirea exista înainte de apariția reflexiei în conștiință, ele aparțin sinelui reflectat, nu conștiinței.
Această declarație aparent ilogică este explicată în versetul următor.
39. Înainte de suprapunere, Jiva exista într-o stare nemanifestată. Prin urmare nu este nepotrivit să spunem că primele două etape aparțin lui Jiva.
Înainte ca Jiva să devină manifestat și să apară corpul subtil și cel brut, ele există în corpul cauzal ca potențial. **Viswa și Taijasa**, cel din starea de veghe și visătorul, nu apar în acest stadiu, dar Prajna Jiva există în corpul cauzal și se va transforma într-o Taijasa, Viswa și Jiva. Dacă ignoranța și acoperirea aparțin lor mai târziu, le aparține înainte, pentru că ele sunt eterne. În plus, Vasanele care produc karma lui Viswa și Taijasa sunt întotdeauna prezente în corpul cauzal care va cauza proiecția, o stare extravertită a minții. Deși în lapte există unt nu spune ca avem unt și lapte, spunem doar că avem lapte.
40. Atât ignoranța, cât și acoperirea nu există în conștiințăre, dar sunt suprapuse peste ea.
Din punct de vedere tehnic, totul face parte din conștiență / conștiință / existență, deoarece **Mithya** nu există fără **Satya**. Dar, din moment ce conștiința nu pretinde a fi ignorantă de sine, ignoranța și camuflarea aparțin sinelui reflectat. Toate propietățile de pe pământ aparțin pământului, dar dacă o persoană revendică o parte, ni se pare că îi aparține.
*41 la 42. "Sunt un **samsari**" (3), "Cunosc sinele" (4), "Eu sunt sinele" (5), " Sunt liber de suferință " (6) și "Eu sunt complet "(7), sunt etape care fac parte din starea de veghe- Jiva, nu din conștiință. Primele două etape, "Nu există nici un sine" și "Sinele nu poate fi cunoscut" fac parte tot din Jiva, în forma sa nemanifestată ca Prajna, Jiva din starea de somn profund.*
Având în vedere că sinele nu pretinde nimic, nicio etapă nu poate aparține sinelui, și până când **Prajna** se va manifesta ca **Viswa Jiva**, primele două fac parte, de asemenea, din Jiva.

43. Profesorii antici spun că ignoranța nu este posibilă fără conștiință, dar ignoranta aparține Jiva, pentru că se identifică cu ignoranța. El spune: "Nu știu cine sunt".
Cu toate acestea, din moment ce nu poate exista ignoranțăă fără sine, toate etapele par să aparțină sinelui, de asemenea.

Eliberarea, Etape 4-7
Etapa 4: cunoașterea indirectă (prokshajnanam). Individul aude despre Vedanta, devine curios și își dezvoltă unele credințe în ea. El învață că sinele există dar, de multe ori consideră că este doar un obiect aproape imposibil de obținut, atins numai de "marii maeștri", dar insistă.
Etapa 5: cunoașterea directă (aparokshajnanam). El își dă seama că el nu poate experimenta sinele ca pe un obiect, pentru că este întotdeauna experimentat ca fiind subiectul conștient.
Etapa 6: Eliberarea de limitare (moksa). Cunoașterea "Eu sunt sine" neagă făptuitorul / beneficiarul și se oprește din căutare pentru că înțelege că deplinătatea care este elimina îngrijorările.
Etapa 7: Împlinirea totală (tripti). El își dă seama că a realizat tot ce trebuie să fie realizat și este complet împlinit.
44 la 45. A patra și a cincea etapă, cunoașterea indirectă și directă, neagă ideea că sinele nu există și că nu este experimentat. Cunoașterea indirectă neagă conceptul greșit că, conștiința nu există. Cunoașterea directă distruge ideea ca, conștiința nu se manifestă sau nu se experimentează.
Negarea existenței sinelui din etapa 2 este eliminată prin cunoașterea indirectă și negarea convingerii că sinele nu este experimentat este îndepărtată în etapa 5, cunoașterii directe. Pe baza Scripturii Jivele cred că există sine, dar cred că nu-l experimentează. În etapa 5, Jiva înțelege că obiectele din experiență sunt fabricate din gânduri și că gândurile sunt fabricate din el însăși, din conștiință, ceea ce arată că experimentarea obiectelor nu este altceva decât sinele care se experimentează pe sine.
46. Dacă principiul acoperitor este distrus de cunoașterea directă, atunci sunt distruse atât individualitatea suprapusă (ideea că sunt o persoană), cât și noțiunea de făptuitor.
Prin cunoașterea directă statutul de Jiva al cuiva este înlocuit de statutul de sine. Jiva nu este distrus, pentru că el este conștiința plus cele Cinci Mantale. Este distrusă numai ideea că Jiva este limitat. Făptuitorul este distrus prin înțelegerea naturii de Creator a celor trei corpuri, a celor cinci teci și a rezultatelor acțiunii a lui Dumnezeu (Isvara). Făptuitorul este distrus prin înțelegerea "Eu sunt intreg si complet; Nimic nu mi se poate adăuga sau lua". Făptuitorul nu cauzează probleme, el însuși este problema, adică samsara. Distrugerea făptuitorului nu se opune acțiunii, ci înseamnă doar că Jiva înțelege că numai factorii din domeniul Dharma sunt responsabili pentru acțiune, nu făptuitorul, deși este unul dintre acești factori.
47. Atunci când ideea de dualitate este distrusă de cunoașterea non-dualității, apare un sentiment profund de satisfacție care îndepărtează suferința.
În etapa a șaptea, fericirea cunoașterii durează cât durează cunoașterea, adică pentru totdeauna. Este prezentă, indiferent de stările emoționale ale lui Jiva. Nu este fericirea născută din experimentarea învelișului fericirii (corpul cauzal), care este fluctuantă. Este un sentiment de inatacabil potrivire perfectă, de mulțumire și plenitudine.
48. Scriptura citată la începutul acestui capitol se referă la etapele 5 și 6: cunoașterea directă și eliberarea de făptuitor.

Cunoașterea directă și indirectă
Cunoaștere indirectă elimină ideea că nu există nici un sine. Cunoașterea directă elimină ideea că sinele nu se experimentează mereu. Cunoaștere indirectă a disponibilității directe a unui obiect este posibilă dacă obiectul nu este cunoscut.
Versetele 51 - 88: Aceste versete tehnice definesc și tratează în detaliu cunoașterea directă și indirectă, în special cu referire la Jiva și Isvara. Ele nu sunt necesare pentru moksa. Dacă ele sunt înțelese și asimilate, va fi imposibil să mai considerăm că iluminarea este experiențială. Dacă realitatea este non-duală, atunci nu există distincție între experiență și cunoaștere; când avem un obiect, cunoaștem un obiect. Dar, din moment ce sinele nu este un obiect, experiența nu va produce cunoașterea de sine.
Când credem că sinele este un obiect (cunoaștere indirectă) vei ajunge la un blocaj. Acesta este motivul pentru care Scriptura este singurul mijloc de cunoaștere de sine. Scriptura utilizează

diferite argumente logice pentru a elimina convingerea că moksa înseamnă experimentarea directă a sinelui ca pe un obiect, subliniind că el este întotdeauna experimentat direct ca "eu". Când începeți să ascultați Vedanta, vi se spune că sinele nu poate fi experimentat ca un obiect, ci că poate fi cunoscut. Vi se mai spune și că pentru cunoaștere trebuie să existe un mijloc de cunoaștere. Vi se cere să aveți încredere în învățăturile Scripturii, dar nu ne spune cum ajunge tradiția învățăturii la semnificația lor. În această secțiune se discută din nou o metodă de extragere a înțelesului, prin eliminarea atributelor parțiale sau neesențiale.
49. Cunoașterea directă este: "Eu sunt conștiință nelimitată, non-duală, obișnuită, lipsită de acțiune, indiferentă".
A zecelea om era prezent tot timpul, dar el nu este apreciat de le însuși. **Iminența nelimitării conștiinței este întotdeauna prezentă și experimentată, dar nu este recunoscută înainte de cunoașterea directă și**
căutătorul crede că sinele este altceva decât el însuși și îl caută în diverse experiențe. Numai cunoaștere directă va elimina căutarea cuiva pentru că sinele este întotdeauna prezent.
50. Cunoașterea indirectă de sine este, "Sunt conștient că există sinele și că este conștiința nelimitată, evidentă de de la sine".
Căutătorii știu, de multe ori, că sinele este prezent și experimentat mereu, dar nu știu ce înseamnă experiență directă de sine, așa că vor să știu cum să-l experimenteze.
51. Cunoaștere indirectă, care înseamnă înțelegerea faptului că " conștiința există", nu este greșită, deoarece cunoașterea directă o confirmă.
Cunoaștere indirectă privește conștiința din perspectiva corpului subtil. Cunoaștere directă privește conștiința ca și conștiința. Din perspectiva conștiinței corpul subtil apare ca un obiect. Cunoașterea indirectă nu ne eliberează, pentru că nu neagă perspectiva corpului subtil. Atâta timp cât cunoașterea este indirectă vom căuta conștiința sub forma unei experiențe de iluminare despre care credem că va termina căutarea. Sau ne vom imagina că am înțeles intelectual că, suntem iluminați. Dacă cunoașterea este indirectă, încă mai există suferință.
Vidyaranya spune că **există patru motive (concepte) greșite să spunem că cunoașterea indirectă (51 - 55) este greșită**. **Cunoașterea greșită este supusă negației, dar cunoașterea de sine nu se poate nega indirect, deoarece sinele există întotdeauna și este întotdeauna prezent**. (1) Nu puteți pretinde că nu există mai târziu, pentru că pentru a-l nega trebuie să fiți prezent, ceea ce înseamnă că este mereu prezent pentru că sunteți mereu prezenți. Există doar trei stări ale experienței și prezența ta eternă face posibilă experimentarea lor. Datorită faptului că ă există doar trei stări de experiență nu există nici înainte nici după, nu există nici un moment. Care este timpul dntre o stare și alta? La un moment dat ești treaz și în clipa următoare ești adormit. La un moment dat ești adormit și în momentul următor visezi. La un moment dat visezi și în clipa următoare ești treaz. Care este distanța dintre primul moment și cel de-al doilea? Este imposibil de a măsura distanța dintre prima clipă și a doua, fără o a treia clipă. Dar nu există nici o a treia clipă între stări. Există doar primul moment și al doilea. Prin urmare, niciun moment nu este în timp. Un "moment" este **Satya**, și alt "moment" este **Mithya**, ceea ce înseamnă că nu există nici "moment", deoarece **Mithya** nu urmează în serie după **Satya**, deși Vedanta, pentru o înțelegere mai ușoară pentru o minte condiționată de timp, prezintă uneori creația ca pe un eveniment, un efect al Maya. Din ignoranță Mithya este suprapusă peste Satya, dar ignoranța este eliminată instantaneu prin cunoaștere. Șarpele nu dispare treptat atunci când este înțeleasă confuzia și este văzută funia. Așa că argumentul că, cunoașterea de sine, directă sau indirectă, poate fi negată la un moment dat, este fals.
52. Dacă s-ar putea dovedi că conștiința este inexistentă, atunci cunoașterea indirectă ar fi falsă, dar nu există nici o dovadă că conștiința nu există.
Ea este mereu prezentă și întotdeauna experimentată, cu sau fără prezența obiectelor.
53. Cunoaștere indirectă a conștiinței nu este cunoaștere falsă, chiar dacă nu oferă o cunoaștere clară a conștiinței,. Dacă lipsa cunoașterii clare constituie un motiv pentru respingerea existenței conștiinței, atunci ideea de Rai ar putea fi și ea respinsă.
Nu putem spune că, cunoașterea indirectă este falsă, pentru că este doar o cunoaștere generală, nu o cunoaștere specifică. De exemplu, dacă spui că ai copii, care este cunoaștere generală, dar nu descrii fiecare copil, asta nu înseamnă că nu ai copii. **Cunoașterea nespecifică de sine nu neagă existența**

sinelui, ci înseamnă doar că nu este clar ce consideri a fi sinele. Cunoașterea directă dezvăluie detaliile, faptul că dorințele și temerile care susțin identitatea de făptuitor sunt nelegitime și, prin urmare, distruge acest sentiment, ceea ce echivalează cu cunoașterea de sine, în măsura în care în absența făptuitorului (conștiința reflectată) rămâne doar sinele.
Existența Raiului, care este cunoaștere generală nu este falsă, deoarece nu conține detalii specifice despre cer, dar este echivalentă cu credința. Utilizarea de Vidyaranya a Raiului ca exemplu relevă un fapt care face diferența între cei care văd Vedele numai ca documente pentru acțiuni ritualice (dharma), pentru a se bucura de viața de apoi, și cei care fac cercetarea pentru a obține eliberarea aici și acum. Abordarea îndreptată spre acțiune respinge ideea că sinele poate fi realizat, deoarece se bazează numai pe simțuri ca mijloc de cunoaștere, adică numai pe vedere, numai pe minte. Faptul că lipsa clarității despre natura sinelui constituie un motiv pentru respingerea existenței sale nu afectează doar pe urmașii ritualismului vedic, ci și oameni obișnuiți.
54. Cunoașterea indirectă de sine nu este o cunoaștere falsă, pentru că nu nu implică faptul că conștiința este doar un obiect al cunoașterii indirecte, facând posibilită cunoașterea directă.
Contestator: Dacă susții că există cunoaștere indirectă a conștiinței, sugerezi că conștiința nu este întotdeauna prezentă. Dar conștiința este mereu prezentă, deci cum poți să spui că este depărtată? Suprapui cunoașterea indirectă peste cunoașterea directă. Deci te înșeli.
Vidyaranya: Când îți dai seama că ești sine, nu crezi că cunoașterea este directă sau indirectă. Este doar cunoaștere. Cunoașterea directă și indirectă sunt instrumente ale învățării pentru a explica cuiva care are cunoaștere indirectă ce se va întâmpla atunci când cunoașterea directă elimină cunoașterea indirectă. Implică realizarea sinelui, dar înainte ca ea să aibă loc, cel care are cunoașterea indirectă nu știe că cunoașterea sa este indirectă. Oamenii care trăiau în anul 100 î.Hr. [înainte de Hristos] nu știau că Hristos va veni, așa că nu știu că trăiesc înainte de Hristos. Numai atunci când apare Hristos poate exista înainte de Hristos.
Cunoașterea indirectă poate să fie și cunoaștere falsă, deoarece poate conține elemente de ignoranță. **Chiar dacă, cunoașterea de sine a cuiva este în armonie cu cunoașterea directă nu poate exista eliberare decăt dacă face perspectiva secundară a conștiinței (din punctul de vedere al sinelui de la nivelul corpului subtil cauzat de Maya) să se mute înapoi la perspectiva primară a conștiinței de sine.**
55. Nu este corect să considerăm că, cunoașterea indirectă este o cunoaștere falsă, pentru că nu nu ne dă o cunoaștere completă a conștiinței. Cunoașterea unei oale, nu este falsă, chiar dacă nu include cunoașterea lutului. Deși conștiința nu are componente reale, pare să aibă părți din cauza suprapunerii atributelor, care pot fi eliminate prin cunoașterea indirectă.
Orice cunoaștere cunoaștere este o cunoaștere incompletă. Cu cât cunoaștem mai mult despre un anumit obiect, cu atât este revelată mai mult ignoranță. Dacă există o vază antică Coreeană, știm doar că este o vaza, nu și că este veche și de origine coreeană; dar asta nu înseamnă că, cunoașterea vazei este falsă. **Cunoaștere indirectă elimină noțiunile incorecte despre conștiință și aduce cunoașterea completă. Cunoașterea completă înseamnă cunoașterea Satya și Mithya**. **Este inutil să știm că există conștiinta, dacă nu reușim să înțelegem modul în care se leagă ea însăși de obiecte, deoarece valoarea de cunoașterii de sine depinde de faptul că sinele bucură sau nu în relația cu obiectele**. **Eliberarea nu înseamnă doar eliberarea de viziunea Jiva, adică de a vedea sinele și obiectele așa cum le vede conștiința, ci înseamnă eliberarea lui jiva de convingerea că, conștiința este un obiect, și nu natura sa esențială**.
56. Cunoaștere indirectă elimină îndoiala că, conștiința poate să nu existe. Cunoaștere directă distruge ideea că nu se manifestă și nu este întotdeauna experimentată.
Acest lucru nu înseamnă că existența, conștiința și extazul sunt părți ale sinelui. Dacă privim sinele de la nivelul empiric, existența, conștiința și fericirea par a fi diferite. Conștiința este numită **sat**, existență, atunci când este privită ca bază a creației proiectate (**ASAT / Mithya**) care neagă credința că nu există. Când conștiința este privită ca bază a lumii materiale este numită conștiință (**chit**) pentru a elimina ideea că obiecte materiale nu sunt conștiință. Conștiința este numită beatitudine (**ananda**) pentru a elimina ideea că sinele este un adăpost al durerii. Dar dacă privim existența, conștiința și fericirea din punctul de vedere non-dual, ele sunt identice.

57. Declarația "există al zecea om" este cunoașterea indirectă și este o cunoaștere valabil. În mod similar, cunoașterea indirectă: "există conștiința" este adevărată. În ambele cazuri, sinele este ascuns de ignoranță.
Mulți non-dualiști cred că în timpul fazei de ascultare a Vedanta se învață teoria că există un sine a cărei existență este confirmată experiențial în timpul fazei de contemplare (meditație) nididhyasana. Dar cunoașterea directă poate avea loc chiar în faza de ascultare, dacă căutătorul este calificat. Faza contemplării (meditația) ajută la eliminarea obstacolelor persistente; nu aduce nicio cunoaștere nouă. Cunoaștere directă are loc numai în faza de ascultare, prin înțelegerea "Eu sunt conștiință". Practica din timpul fazei de contempare (meditație), împreună cu diverșe yoga, se face doar pentru a reaminti cuiva în mod constant identitatea sa nelimitată.
*58. **O analiză aprofundată a declarației "conștiința este nelimitată"** produce cunoașterea directă, "eu sunt cel care se experimentează mereu pe sine", ca atunci când omul nenumărat își dă seama că este cel de-al zecelea.*
Cunoașterea indirectă poate fi dobândită prin citirea Scripturii. Cunoaștere directă se obține prin contemplarea naturii experienței cuiva în conformitate cu declarațiile Scripturii care spun că totul este constiinta, deoarece atât cel care experimentează, cât și experiențele sale sunt conștiință nelimitată.
59. Declarațiile vedice de genul: "Înainte de creație nu exista decât conștiința" nu pot da decât o cunoaștere indirectă a conștiinței, dar declarația, "Tu ești Ăla" (conștiința nelimitată), oferă o cunoaștere directă.
60. Când cineva știe că este conștiință, cunoașterea nu se schimbă.
Cunoaștere directă nu poate fi uitată, pentru că obiectul cunoașterii (sinele) este întotdeauna prezent. De ce, de exemplu, nu putem să ne uităm propriul nume? Deoarece cel la care te referi (tu) ești mereu prezent. Dacă ai ști că numele tău se referă, de fapt, la conștiință și nu la cel care experimentează, cunoașterea ar fi directă, neschimbătoare și de neuitat. Cunoașterea indirectă este cunoașterea obiectelor, care nu sunt întotdeauna prezente și pot fi uitate.
63 la 64. Cineva care poate dobândi cunoașterea indirectă a conștiinței prin reflectarea la declarațiile Vedanta că, conștiința în conjuncție cu Maya este Creatorul, susținătorul și distrugătorul universului. Cunoașterea directă este rezultatul diferențierii sinelui de cele cinci învelișuri.
Când Jiva înțelege faptul că aceasta nu el s-a creat pe el însuși și că nu creează obiectele, exisența lui Isvara devine clară, dar cunoașterea lui Isvara nu este cunoaștere de sine directă, pentru că Isvara include cele Cinci învelișuri. Atunci când învelișurile sunt negate se vede că este conștiința nelimitată.
*65. În primul rând, trebuie să analizăm cu atenție natura învelișului hranei, apoi cea a suflului vital și așa mai departe. Apoi observa reflecția sinelui în învelișul fericirii și cu ajutorul declarațiilor explicite ale Scripturii și a celor implicite ale lui **Mahavakya**, "Tu ești Ăla, trăgând concluzia, "eu sunt conștiința".*
Asta poate fi realizată în mod implicit. Atâta timp cât suntem în căutarea lui "eu", și fiecare obiect existent, inclusiv reflectarea lui în învelișul fericirii, a fost respins ca fiind "non-sine", devine evident că suntem „cel care cunoaște” absența obiectelor. Dar un cercetător cu înaltă calificare poate dobândi cunoașterea directă dacă atenția îi este fixată asupra învelișului fericirii unde se reflectă în mod clar.
Vederea reflexiei feței cuiva într-o oglindă curată și nedistorsionată poate da naștere cunoașterii, "Eu sunt conștiință", pentru că reflectarea este chiar obiectul reflectat, adică conștiința. În timpul meditației asupra învelișului fericirii, devine evident că învelișul nu este cunoașterea de sine și că evidențiază martorul, sinele, care este înțeles a fi sinele meditatorului, dând naștere cunoașterii directe.
66. Inițial Scriptura vorbește despre natura conștiinței ca existență, conștiința și nelimitare / fericire. Apoi, descrie sinele ca fiind aparent ascuns de cele cinci teci.
Sinele nu poate fi negat, pentru că există întotdeauna. Este întotdeauna bine și mereu prezent. Este deplin și complet, nu are nici început și nici sfârșit, și nu se modifică de obiectele care apar în el. Prin urmare, este nelimitat. Nelimitate nu înseamnă mare, absolut sau suprem.
67. Cunoașterea indirectă a conștiinței nu poate fi dobândită decât prin studierea atributelor sale. Atunci du-te la un îndrumător, până când este câștigată cunoaștere directă.
Atributele sale sunt dragostea, frumusetea, pacea, eliberarea de dorință și de teamă, satisfacția și designul inteligent al obiectelor prezente în ea. **Atributele dezvăluie în mod indirect natura sinelui**

care, în timp, duce la cunoaștere directă.
*68 la 69. **Aitareya Upanishad** împărtășește cunoașterea indirectă a conștiinței prin cuvintele, "înainte de creație exista doar conștiința". Upanishada descrie apoi procesul de suprapunere și negație (**adyaropa-apavada**), care arată că substratul pentru suprapunere, sinele, este conștiința nelimitată. Cunoaștere indirectă a conștiinței poate fi dobândită din diverse pasaje biblice, dar cunoașterea directă se realizează prin contemplarea cuvintelor care dezvăluie natura sinelui.*
Lumea suprapusă nu este nici inexistentă, nici existentă. Dacă există, nu poate fi negată. Dacă este inexistentă, nu trebuie să fie negată. Pentru că este aparent existentă, adică ireală, ea trebuie să fie negată, pentru a fi descoperită cunoaștere directă a substratului.
Aceste versete subliniază că nu meditația (nididyasanam) aduce cunoașterea clară de sine, ci numai o analiză atentă a mantrelor identității Vedanta. În meditație ignoranța meditatorului va denatura cunoașterea sinelui ca fiind propriul sine. Meditația ar trebui să elimine convingerea că eliberarea este un eveniment care i se întâmplă lui Jiva. Din cauză că libertatea nu este un obiect câștigat prin vreo acțiune, meditația ar trebui să învețe meditatorul că libertatea nu are nimic de-a face cu starea lui mentală.
Versetele 70-96 arată că **Mahavakya** poate oferi cunoașterea directă.
*70. **Vakyavritti** spune că mantrele identității dau cunoaștere directă a conștiinței fără urmă de îndoială.*
Afirmațiile identității sunt afirmații ale faptelor și nu declarații care îndeamnă la acțiune. Ele nu implică nicio diferență între conștiința obișnuită alui Jiva și conștiința nelimitată a lui Isvara. Ele nu trebuie repetate pentru o experiență de extaz, dar trebuie să fie contemplate pentru înțelegere. Practica incantației mantrelor, în afară de efectul liniștitor, nu conduce la cunoașterea de sine, pentru că, cel care face incantația nu încearcă să elimine perspectiva sa limitată, ci doar să a modifice și să-i adauge diverse experiențe fericite.
71. În declarația, "Tu ești Ăla" (conștiința nelimitată), "Tu" se referă la Jiva, care pare să fie limitat, deoarece este asociat cu cele cinci învelișuri.
Înțelesul aparent al lui Jiva include cele cinci teci, așa că trebuie să știe că identitatea sa nu include învelișurile.
72. Conștiința nelimitată necondiționată de Maya este indicată de cuvântul "Ăla"
O traducere a acestui verset spune: "conștiința absolută condiționează Maya, care este cauza atotcunoscătoare a universului, a cărui natură este ființa / conștiința nelimitat, poate fi cunoscută direct, fiind indicată de cuvântul "Ăla" ".Cuvântul "absolut" este inutil dacă ai înțeles că este menit doar pentru a diferenția Jiva de Isvara. Am introdus cuvântul "obișnuită", în declarația Mahavakya, "Eu sunt conștiință", pentru că societatea experiențială crede că moksa este o experiență super-senzorială a "absolutului".
În afară de cuvântul "absolută", traducerea nu este adevărată, presupunând că sunt adevărate declarațiile Vidyaranya că atât Jiva cât și Isvara sunt suprapuneri, pentru că implică faptul că cunoașterea identității Jiva și Isvara este moksa. Două suprapuneri nu pot avea o identitate comună. Suprapunerea "Jiva" și suprapunerea "Isvara", nu sunt la fel. Isvara este conștiința plus Maya, și Jiva este conștiința plus cele cinci învelișuri. Acest verset este adevărat numai dacă Isvara se referă la Paramatma, conștiința necondiționată de Maya. Dacă ar fi fost real, Jiva, principiul inferior, ar fi devenit Isvara, principiul superior, atunci când s-a realizat unitatea cu Isvara. Dar Jiva nu devine niciodată Isvara, conștiința în rolul său de Creator și dătătorul rezultatelor acțiunilor, în ciuda dorinței lui Jiva de a deveni Isvara. Cultul absurd al personalității persoanelor care se cred Isvara și au puteri speciale, se presupune este o dovadă a nevoii perene a Jivelor să devină la fel de mare și puternic așa cum își imaginează că este Isvara. Isvara este mare și puternic numai când se referă la credința că Jiva este mic și slab. Isvara este doar un mecanism care inițiază și facilitează karma lui Jiva.
Cu toate acestea, poate apărea confuzia, deoarece cuvântul Jiva poate să se refere,de asemenea, la corpul subtil, care este Isvara, dar în acest caz ecuația este unidirecțională, deoarece Isvara nu este Jiva.
Este foarte interesant faptul că cei care încearcă să învețe moksa, prezintă de multe ori punctul de vedere al cunoașterii și al experienței ca fiind egale, fără a înțelege unde diferă și unde sunt aceleași. Este posibilă cunoașterea directă prin utilizarea declarațiilor indirecte, dar numai prin înțelesurile implicite ale declarațiilor. Cunoașterea dobândită în acest mod nu este falsă, deoarece deducția este un

mijloc valabil de cunoaștere.
73. Un obiect nu poate fi cunoscut nici direct nici indirect. De aceea este relevant înțelesul implicit al afirmației.
Pentru că dacă ai înțeles sinele doar indirect, nu înțelegi că ești chiar tu. Dacă l-ai înțeles ca a fi tu însuți, cunoașterea indirectă nu mai are nici un sens. **În înțelegerea ta nu poți fi și subiectul și obiectul în același timp, decât dacă recunoști faptul că obiectul este aparent subiectul**. În realitate, atât subiectul , cât și obiectul esti tu, fiind și obiectul și obiectul (adică realitatea este non-duală, doar cunoașterea directă: "Eu sunt conștiința nelimitată, obișnuită, non-duală", fără subiect și obiect înseamnă moksa.
Următoarele versete extrag din Mahavakyas cunoașterea directă în Etapa 5.
75 la 77. În propoziții, cum ar fi, "Ești conștiința nelimitată," ("Tu ești Ăla"), se va aplica regula eliminării parțiale. În declarația, "Acest lucru este acel Devadatta" (a se vedea capitolul I, versetul 47), negăm atributele timpului și locului și luăm în considerare numai persoana în sine. În mod similar, în: "Tu ești ăla", negăm atributele conflictuale, cum ar fi omnișciența și cunoașterea limitată, care caracterizează Isvara, respectiv Jiva, și luăm în considerare singurul factor comun ambilor, conștiința nelimitată. "Tu" și "Ăla" nu se califică reciproc, dar ar trebui să fie considerate ca declarații ale identității necondiționate. Jiva este deplinatatea / fericirea non-duală, și conștiința este deplinătatea / fericirea non-duală. Când este înțeleasă identitatea individului (Jiva) și a totalității (Isvara), dispare sentimentul de separare al lui Jiva.
Sarea dintr-o picătură de apă sărată este aceeași ca sarea din șapte mări. Când Jiva înțelege că este **Mithya**, Isvara devine **Mithya** și ambii dispar în conștiință. Sau atunci când Jiva înțelege că Isvara este **Mithya**, înțelege că și Jiva este **Mithya** și se transformă în conștiință.**Transformarea este doar conștiința care și-a dat seama că a fost păcălită de Maya care a făcut-o să creadă că este limitată**.
78. Când este înțeleasă identitate comună a Jiva și Isvara ca fiind conștiință, dispare cunoașterea de sine indirectă a conștiinței implicată de cuvântul "Tu" din text și rămâne numai conștiința sub formă de plenitudine / fericire nelimitată.
79. Cei care cred că mantrele Vedanta aduc numai cunoaștere indirectă se înșeală.
Această declarație este destinată celor care cred că Vedanta este "doar intelectuală". Vedanta nu este o filozofie sau o religie. Filosofiile și religiile aduc numai cunoaștere indirectă și consolidează perspectiva limitată a Jiva. Cunoașterea de sine "transformă" perspectiva Jiva în perspectiva sinelui, deoarece experiența unui individ este doar o interpretare inconștientă a realității vasanelor individului. Dacă sinele nu se mai privește pe el însuși sub forma vieții sale în realitatea aparentă prin filtrul vasanelor (care nu se întâmplă dacă, cunoașterea este directă), experiența individului se transformă radical. În general, căutătorii se așteaptă la un fel de revelație care să le transforme viețile, dar revalațiile sunt la fel de bune ca și cunoaștere sau ca ignoranța care le interpretează, ceea ce înseamnă că sunt inutile, pentru că o persoană care este în imposibilitatea de a distinge realul de aparent real nu poate distinge cunoașterea de ignoranță. Cunoașterea și ignoranța adunate de Jiva pe drumul vieții sale constituie o bază insuficientă pentru a distinge ceea ce este real de ceea ce este aparent real. O persoană iluminată nu interpretează experiențele discrete pentru a ajunge la înțelesul lor referitor la cine este, pentru că știe că toate experiențele sunt Mithya și că el, sinele, este înțelesul fiecărei experiențe. Semnificația experiențelor discrete, spirituale sau de altă natură, contează doar dacă crezi că ești un Jiva. Pentru luminat, orice experiență, cu toate paradoxurile sale, nu este nici spirituală, nici nespirituală.
80 la 81. Este superficial să pretindem că Scriptura oferă doar cunoaștere indirectă de sine, pentru că afirmă clar că experiența este conștiința care se experimentează pe sine.
Vizualizarea în minte a conștiinței reflectate, o face să pară a fi un obiect separat, care este supus schimbării ca urmare a acțiunii gunelor. De fapt, sinele este întotdeauna prezent experimentându-se pe sine, atunci când mintea este greoaie, activă sau clară. Când mintea este clară, sinele pară să fie prezent, atunci când este greoaie pare a fi inexistent (deoarece Tamas absoarbe complet reflecția) și atunci când este activă, este aparent ascuns de obiecte. Cuvintele revelatoare ale Vedanta nu contrazic experiența. Ele subliniază faptul că experiența ne este, de fapt, decât sinele care se experimentează pe sine, și nu un subiect conștient care experimentează obiecte separate de sine. Din păcate, pentru că

indivizii nu-și examinează experiențele lor folosind Scriptura pe post de ghid, ajung la concluzia greșită că sinele nu poate fi cunoscut decât indirect ca un obiect, nu direct ca subiect. Mantrele identității ale Vedanta constituie un mijloc de cunoaștere directă a conștiinței.

În general este adevărat că, referitor la obiectele apropiate (percepute), experiența directă ne dă cunoaștere directă, nu cuvinte. Cuvintele sunt simboluri, astfel că ele nu ne vor da cunoaștere directă. Cuvântul "copac" nu ne dă cunoștințe despre copac, cu excepția cazului în care copacul se află în raza de simțurilor. Deci, organele de simț ne dau cunoaștere atunci când un obiect se află în apropiere (în raza de acțiune a simțurilor). O propoziție dezvăluie mai multe obiecte, pentru că are mai multe cuvinte. Credința că sinele nu este dezvăluit prin cuvinte, ci prin meditația asupra înțelesului cuvintelor, este fals. Cu toate acestea, în cazul sinelui, care este întotdeauna prezent, cunoașterea directă (Asta sunt eu) aduce eliberare cercetătorilor calificați.

Când cineva ajunge la Vedanta, are cunoașterea directă de sine ca fiind o Jiva și o dorință arzătoare să scape de statutul de Jiva; vrea în schimb să obțină statutul de conștiință nelimitată, adică libertatea. Dar, dacă, considerăm că declarația, "Sunt conștiință nelimitată" ne oferă doar cunoaștere indirectă, nu ne vom câștiga libertatea. În schimb ni se pare că pierdem cunoașterea aparent directă de Jiva. Acesta este motivul pentru oameni cred că moksa îl lasă în urmă pe jiva și duce la o stare superioară de conștiință. Dacă suntem într-un stat și Jiva în altul, el va deveni un obiect separat. **Folosind limbajul experienței, adică cunoașterea indirectă, Bhagavad Gita spune, "După ce ajungi acolo, nu te mai poți întoarce", deoarece se adresează unei persoane extrovertite, care nu este calificată pentru cunoaștere directă**. Dacă Scriptura are doar declarațiile ale identității, adică cunoaștere directă (ca Astravakra Gita), va fi utilă doar pentru unul dintr-un milion de cecetători. În orice caz, nu este posibil să îl facă pe Jiva un obiect separat, care să meargă în altă parte, pentru că Jiva este mereu prezent ca, conștiință nelimitată.

82. Credința că sinele nu poate fi cunoscut decât ca un obiect este similară cu situația în care o persoană care investește într-un instrument financiar riscant și-și pierde toți banii, în loc să obțină un statut financiar mai mare.

Urmărind cunoașterea indirectă, și anume experiența de sine, un căutător nu este eliberat, pentru că eliberarea vine doar din cunoașterea directă. Este foarte ciudat că oamenii cred că experimentarea indirectă a sinelui, de exemplu printr-o experiență de corp subtil sattvic, este de fapt o experimentare directă a lui. Orice experiență prin intermediul unui instrument este intermediară, nu imediată. Experiența de sine imediată este experiența constantă (dar neapreciată) a deplinătății lui "eu" al fiecărei ființe vii.

Atunci când se întâmplă, revelația este interesantă și se simte ca și cum egoul nu ar mai fi, dar urmarirea experimentării sinelui (cunoașterea indirectă) este foarte riscantă, deoarece experiențele intense dispar mereu, iar Jiva reapare; statutul de sine este pierdut și statutul de Jiva limitată este recâștigat.

83 la 86. (cârcotaș): Jiva poate fi un obiect al cunoașterii directe, deoarece are un corp subtil, dar conștiința nu are nici un corp subtil, astfel că nu este posibilă cunoașterea directă a ei. Prezența corpului subtil pare să condiționeze sinele, dar cum poate fi condiționat sinele de lipsa corpului subtil?

87. (Raspuns): Un upadhi este un identificator al anumitor obiecte pentru a obține cunoaștere. Prin urmare, lipsa a ceva poate face cunoaștințerea posibilă.

Conștiința nu este implicată direct în procesul de cunoaștere, care are loc în corpul subtil, atunci când Vedanta îndepărtează ignoranța. Vedanta nu dezvăluie direct conștiința; elimină ignoranța care ascunde aparent conștiința, care este mereu prezentă și parțial cunoscută.

Dacă în conștiință nu există nici un corp subtil, cum poate condiționa conștiința? Și dacă nu există nici un corp subtil in constiinta, nu există nici Jivele, nici robia și nici eliberarea. Numai prezența corpului subtil al llui Jiva este relevantă pentru moksa. Atunci când este negat, conștiința va cunoaște direct ca nu are nici un corp subtil. **Acesta este un tribut adus minunii Maya prin care putem face o astfel de declarație ciudată, atâta timp cât conștiința nu este niciodată conștientă de sine - cu excepția cazului când este.**

Absența upadhi este o idee care ajută căutătorul să înțeleagă sinele lipsit de obiecte. Numai conștiința pură originală este liberă de upadhiuri dar atunci când Maya este operațională, conștiința pură, lipsită de obiecte, își atribuie un Corp Subtil și crede că este un Jiva. Vedanta

dezvăluie natura sinelui unui Jiva care se identifică cu corpul subtil și crede că este în realitatea empirică, astfel că este important să arate că sinele este liber de Corpul Subtil. De exemplu, deși un om chel nu are păr, "chelia" este utilă dacă dorim să-l distingem într-un grup de oameni păroși, care poartă aceleași uniforme. A spune că sinele este liber de corpul subtil, face mai ușor pentru Jiva (care se află sub vraja Avidya), care este mereu prezent, să se discrimineze de corpul subtil. De fapt, sinele nu are nici un upadhi și nici nu este lipsit de upadhi. Este mărturia prezenței și absențeia corpului subtil. Atâta timp cât de conștiința crede că este un Jiva poate fi descris doar ca având sau neavând upadhiuri.
Prin urmare, cunoașterea directă a conștiinței este posibilă prin excluderea corpului subtil. Când ignoranța este operațională, conștiința se identifică cu Corpul subtil și crede că este un Jiva. Atunci când exclude corpul subtil, ea "Își recapătă statutul " de nelimitare.
*87. Upanishadele neagă non-auto – obiecte care apar in conștiință - și afirma deplinătatea conștiinței (**purna**).*
Upanishadele folosesc ambele metode (negative și pozitive) pentru a descrie sinele. **Cel mai bun răspuns la ideea că absența corpului subtil în conștiință face imposibilă cunoașterea directă a conștiinței, este că moksa nu se poate obține decât prin cunoașterea directă în corpul subtil, deoarece conștiința este deja liberă. Ce rost este moksa pentru conștiință**? **Acea "porțiune" a conștiinței în care există ignoranța este corpul subtil si nu are nimic de a face cu faptul că, conștiința pură originală are sau nu un corp subtil. În orice caz, pentru moksa, Jiva trebuie să știe că, corpul său subtil nu este real și că conștiința este plenitudine. Dacă ceva este complet, prezența sau absența unui obiect nu înseamnă nimic.**
Realizarea de către Jiva a sinelui ca, conștiință este începutul unei experiențe de o pozitivitate nelimitată și de totală încredere în sine.
88. (cârcotaș): Dacă ideea unui "eu" individual este eliminată, atunci cum este posibilă cunoașterea: "Eu sunt conștiință nelimitată"? (Răspuns): aparentele "părți" ale lui "Eu", mintea și sinele reflectat, urmează să fie eliminate, și păstrată doar adevărata "parte" a lui eu, în conformitate cu regula logică a eliminării atributelor neesențiale.
Declarația "Eu sunt conștiință nelimitată" este parțial adevărată și parțial neadevărată. "Eu" și "conștiința" sunt adevărate. "Sunt" este adevărat dacă este considerat a însemna că conștiința este ființă, existență. "Sunt" este parțial adevărat, pentru că conștiința este ființă, dar "sunt" implică non-existență (este în dualitate), pe care textul a negat-o deja.
Nici nelimitat nu este adevărat, pentru că nu există nimic altceva decât conștiință, deci, cum poate să fie limitată sau nelimitată? Acesta este parțial adevărat, deoarece conștiința identificată cu un corp subtil, în care este activ ignoranța de sine, crede că este limitat și trebuie ca viziunea sa să fie negată prin ideea de nelimitare.
Ego-ul este numit ahamkara, noțiunea de individualitate. Din moment ce este conștiința (aham) și o idee (kara), ideea trebuie să fie negată pentru a fi eliminată din sinele non-negabil.

Cunoașterea
89. Dacă organul intern, corpul subtil, este separat de "eu" rămâne numai martorul interior nelimitat, conștiința. Cu ajutorul mai multor declarații ale Scripturii, în acest scop, cineva poate recunoaște că conștiința este nelimitată.
Versetul nu trebuie să includă Corpul Cauzal, deoarece corpul cauzal apare ca corpul subtil al lui Jiva. Corpul subtil poate fi eliminat, deoarece este Mithya, fiind ca și inexistent.
90. Martorul, deși luminos de la sine, poate fi aparent acoperit de gânduri, așa cum pot fi acoperite și alte obiecte ale cunoașterii. Scriptura spune că Jiva nu poate percepe conștiința pură direct în corpul subtil, doar reflecția ei.
Dar reflecția este suficientă dacă, corpul subtil este sattvic și are loc cercetarea ghidată de Scriptură.
91. Pentru cunoașterea unui obiect material, sunt necesare reflecția Jiva și un gând în intelect. Gândul „oală” este dezvăluit de reflecția Jiva și ignorarea oalei dispare din intelect.
92. Pentru cunoașterea conștiinței, este necesară o modificare în intelect, pentru a-i elimina ignoranța. Dar, dacă, conștiința este auto-revelatoare, nu este necesar ajutorul lui Jiva ca să o dezvăluie.
Aceste două versete sunt detaliate. Versetele 91 și 92 subliniază că pentru cunoașterea obiectelor brute

și subtile este necesară conștiința reflectată; ea nu este necesară și pentru conștiință, deoarece conștiința este conștientă de sine.
93. Pentru a percepe un vas doi sunt necesari factori: ochii și lumina unei lămpi; dar pentru a percepe lumina lămpii trebuie numai ochii.
Din cauză că obiectele nu sunt luminoase de la sine, au nevoie de iluminare de la un alt factor, dar din moment ce conștiința este de la sine luminoasă nu are nevoie de nicio altă lumina. Deci, pentru cunoașterea directă este nevoie doar de gândul, "Eu sunt conștiință".
94. În percepția externă a unui vas, Subtil Corpul adaugă lumina la vas, dar rămâne separat de el.
În timpul cunoașterii conștiinței, intelectul funcționează, dar lumina lui se amestecă cu conștiința originală fără să aducă iluminarea.
Aceste idei subtile sunt implicite în Vede și sunt explicate de **prakriyas**, de înțelepți ca **Vidyaranya**, la fel cum untul este implicit în lapte, dar trebuie să fie extras. **Pentru cunoașterea lumească avem nevoie de reflectarea corpului Subtil, dar din moment ce obiectul iluminării cunoașterii de sine este deja luminos de la sine, nu mai este necesară reflecția Corpului Subtil, ci numai cunoașterea: "Eu sunt conștiință nelimitată".**

Rezumatul Versetelor 89-94
Cunoașterea are loc în minte prin acțiunea unui mijloc de cunoaștere. Intuiția nu este o sursă sigură de cunoaștere, pentru că numai o parte din intuiții sunt verificate prin experiență. Cunoașterea are loc numai ca un gând (**vrittijnanam**). Toate cunoașterea, inclusiv cunoașterea de sine, are două componente, conștiința reflectată și gândurile. În cazul cunoașterii de sine, numai gândul joacă un rol activ, nu și reflectarea, în timp ce în cunoașterea materială sunt active atât reflecția cât și gândul; reflecția strălucește prin simțuri și pătrunde obiectul. Gândul elimină ignorarea obiectului și reflecția face cunoscut obiectul. În cunoașterea de sine, deși conștiința reflectată este prezentă, nu este necesară pentru a lumina sinele, deoarece conștiința originală este deja prezentă. Lumina lunii nu este obligată să lumineze soare. Pentru a cunoaște obiectele, sunt necesare atât gândurile cât și reflecția conștiinței, dar pentru a cunoaște conștiința, este necesar numai gândul: "Eu sunt conștiința".
95. Vedele spun că, conștiința nu poate fi cunoscută ca un obiect de către Jiva și par să se contrazică pe ele însele atunci când afirmă că Jiva trebuie să cunoască conștiința pentru moksa.
Nu este nicio contradicție, deoarece pentru a elimina ignoranța este necesar un Corp Subtil, dar pentru a lumina sinele, corpul subtil (mintea) nu mai este necesar, ci trebuie doar să contemplăm (meditām la) ideea: "Eu sunt conștiință întreagă și complet lipsită de actiune".
Versetele 97-134 discuta obstacolele din calea cunoașterii directe de sine.
96 la 99. Declarația din primul verset al acestui capitol, "Cineva care și-a realizat identitatea sa ca conștiință nelimitată"este cunoaștere directă. Cunoașterea directă nu este ferm stabilită imediat. Prin urmare, sunt necesare ascultarea repetată, reflecția și contemplarea (meditația). Până când înțelegerea corectă a înțelesului "Eu sunt conștiință" devine foarte fermă, ar trebui să ne gândim profund la mantrele identității din Scriptură și să practicăm de autocontrolul și alte virtuți.
Cunoașterea directă este instantanee, dar cunoașterea instantanee nu este o cunoaștere permanentă. Mulți cred că, pentru moksa nu trebuie decât o cunoaștere directă / experiență de sine. Milioane de persoane au avut revelații care i-a făcut să concluzioneze că sunt de sine, dar nici una nici mai multe experiențe "non-duale" nu sunt suficiente pentru a elimina modele stabile de gândire impotentă. De exemplu, **Hristos a spus: "Eu și Tatăl meu una suntem ", care este cunoaștere directă. Apoi, mai târziu el, a spus: "Tată, de ce m-ai părăsit?", care este cunoașterea indirectă. Dacă ar fi fost conștient de această contradicție, când a făcut a doua declarație, el era liber; dacă nu, nu. Hristos a fost tânăr, și în timp ce, probabil că nu au avut o karma materială prea gravă care să-i înăbușe cunoașterea de sine, s-a implicat puternic în karma spirituală a mii de oameni, fapt care ar fi putut avea un efect extrovertit asupra minții lui, lucru care, în situații deosebite poate creea îndoieli de moment privitoare la deplinătatea sa**.
Lipsa cunoașterii directe ferme este cauzată de multitudinea de texte care prezintă idei contradictorii despre sine și despre cum să-l realizăm. Astfel apar îndoieli cu privire la posibilitatea cunoașterii directe și referitoare la ideea: "Eu sunt un făptuitor". Ea este cauzată, de asemenea, de concluzia bazată pe experiență că subiectul, Jiva, și "obiectul" sinele, sunt de fapt diferite. Apele sunt în continuare murdărite

de așa-numiții oameni luminați ale căror vieți au fost afectate de diverse de experiențe spirituale, pe care le consideră, cu încredere, iluminare, dar care sunt doar evenimente samsarice. Vedanta afirmă, în cele din urmă, că nu există oameni iluminați, ci doar un singur sine. Discuțile despre oamenii luminați din multe texte ale Vedanta ar trebui să fie înțelese în context: a lumina neiluminatul cu cunoaștere indirectă. Vedanta este un mijloc de cunoaștere dualist care operează în realitatea aparentă. Vorbește în mod direct sinelui și în mod specific individului.În măsura în care individul ascultă, înțelesul iluminării în termenii vieții individuale trebuie să fie foarte clară, altfel suferința va continua pentru cineva a cărui iluminare este indirectă, în special pentru cineva care crede că cunoașterea indirectă este cunoaștere directă. **Unii oamenii "iluminați" și-au dat seama că sunt sinele, dar nu au făcut și nididhyasana necesară pentru a elimina obstacolele care leagă iluminarea lor de Jiva, de identitatea lor primară. Identitatea lor s-a transformat doar intelectual în cea de conștiință, nu și experimental. Cineva doar își asumă că este sinele, atunci când ar trebui să existe o desprindere completă de identitatea limitată; astfel că, odată cu asumarea identității nelimitate, sinele devine doar o altă idee in constiinta, nu o stare reală de a fi pentru individ**. Cineva care și-a realizat sinele nu știe numai că este liber, se simte liber.
100. Având în vedere diferitele tendințe și dorințe religioase, secțiunea ritualică a Vedelor prevede unele practici pentru obținerea a diverse rezultate. Cu toate acestea, Vedele nu spun că ritualurile produc totdeauna rezultatele dorite. Dar rezultatul cunoașterii conștiinței relevat în secțiunea Upanishadică a Vedelor este inevitabilă, presupunând "ascultarea" (sravana) consecventă și raționamentul (Manana). Convingerea solidă si profundă: "Eu sunt conștiință", apare ca un rezultat.
Presupunând ca există calificările, rezultatul cercetării este sigur, pentru că sinele este mereu prezent și neschimbător, întrucât este problematică obținerea rezultatelor de la obiectele care nu sunt întotdeauna prezente, din cauza incertitudinii provocate de complexitatea câmpului karma / Dharma.
*101 de 103. Ascultarea (**sravana**) este procesul prin care cineva devine convins de identitatea sa de conștiință individuală și conștiința în tot ce există este unică. Acest subiect este frumos explicat de Acharya Vyasa și Adi Shankara în partea din Brahma Sutra în care discută viziunea corectă a textelor vedice. Al doilea capitol al aceluiași text explică reflecție (Manana), prin care cineva își stabilește non-dualitatea prin raționament. Asta satisface intelectul prin respingerea toate obiecțiilor posibile. Manana este dificil pentru că Jiva, ca urmare a obiceiul fermă a multiplelor nașteri, crede în mod repetat că trupul este sinele și că lumea este reală.*
Manana, raționamentul, înseamnă a adopta poziția conștiinței și a gândi prin dorințele și temerile inspirate de ignoranță pe care le proiectează mintea, până când este distrusă tendința de a le pune în acțiune.

Cultul lui Isvara 200
104. Dacă învățătura: "Eu sunt conștiința nelimitată non-duală" este dificilă, pentru că experiențele samsarice implică doar ego-ul lumesc și nu sinele, trebuie să contemplăm implicațiile afirmației: "Eu nu sunt corpul".
Nididhyasana transformă nivelul experiențial al cuiva de la perspectiva lumească (vyavaharika Satyam) la nivelul sinelui (paramarthika Satyam) și îi aliniază gândirea cu cunoașterea, "Eu sunt de conștiință". Asta nu implica rezolvarea problemelor lumești, dar le depășim prin înțelegerea că toate problemele sunt Mithya.
"Închinarea la Isvara" înseamnă contemplarea originii corpului conform la învățăturilor din capitolul II. Când devine clar că corpul aparține lui Isvara, este ușor să vedem că suntem conștiința.
105. Vedanta discută mai multe tipuri de culturi ale lui Isvara. Cei care au nu s-au închinat lui înainte de învățăturile conștiinței non-duale trebuie să se concentrare în meditație asupra lui Isvara ca Creator.
Cercetătorul trebuie să înțeleagă micimea și dependența lui de Isvara, pentru a fi pregătit pentru cunoașterea, "Eu sunt conștiință nelimitată", care îl eliberează de Isvara, altfel există pericolul ca ego-ul să coopteze învățătura. Ar trebui să fie clar că există un singur "eu, care poate pretinde a fi nelimitat și lipsit de atribute, nefiind sinele reflectat. El nu poate să fie Isvara, pentru că Isvara este cele trei Guna.
Închinarea la Isvara este numită **bhakti yoga**, văzându-l pe Isvara ca pe o ființă măreață cu multe

calități utile spiritual. Meditând la Isvara, calitățile sale sunt invocate de închinător, pregătindu-l pentru cercetare. Isvara este numit de adepți, de obicei, **Bhagavan**, cel care este înzestrat cu șase forme de bogăția spirituală. Vedanta numește "yoga bhakti" **Upasana**, sau meditație, care nu este o idee tradițională, deși subiectul **bhakti** (devotament) este discutat în Vede. Este o dualitate utilă, care nu este parte din Vedanta, dar este menționată aici, pentru că pregătește mintea pentru reorientarea ei.
Multe tipuri de **upasanas** sunt prezentate în **Brahma Sutra**: (1) închinare către propria zeitate, (2) închinarea către toate formele vădite ale lui Isvara, (3) meditația asupra spațiului, care are multe calități care asemănătoare calităților lui Isvara, și (4) identificarea divinității cuiva ca fiind sinele.
Isvara este legătura dintre Jiva și conștiința pură. Nefiind creat, Jiva experimentează o creație, care include corpul său, astfel încât cunoașterea Isvara este cheia eliberării lui Jiva.
106 de 107. Înțelepții spun că, cercetarea înseamnă a reflecta asupra conștiinței, a o discuta cu sufletele eliberate care apreciaza valoarea Scripturii, și încearcă să înțeleagă argumentele logice Vedanta care dovedesc că sinele / existența cuiva nu este separat de alte sine existente. Persoana ar trebui să genereze un curent de gândire neîntrerupt deapre conștiință. Discuțiile cu cei care nu au cunoaștere de sine sunt o pierdere de timp.
De asemenea, este înțelept să adoptăm o atitudine imparțialp față de ideile de iluminare experiențială promovate de unii profesori moderni, pentru că nu prevăd o metodologie sistematică pentru reorientarea minții și eliminarea ignoranței. Îndemnurile de a experimenta învățăturile lor sau să le înțelegem că nu ajută la pregătirea minții, nici măcar cât o învățătură sistematică. Fără o minte pregătită și un mijloc logic de cunoaștere suntem forțați să ne bazăm pe speranțele generate de cuvintele bazate pe experiență, care nu prea au cum să ne dezvăluie adevărul.
108. Bhagavad Gita spune ca Isvara are grijă de "obținerea și păstrarea" cercetătorului devotat. Deci, trebuie să ne dedicăm mintea și inima cercetării de sine.
Astfel de afirmatii pot fi adoptate literal de către un cercetător în procesul nididhyasana, fie că este vorba de practica samadhi concepută de Yoga sau **gândirea obsesivă la înțelesul "Eu sunt conștiință" așa cum recomandă Vedanta**. **Cineva a cărui minte este obsedată de cercetarea pe sine nu trebuie să își facă griji despre nevoile lumești, deoarece ele vor fi satisfăcute în mod automat la momentul potrivit. Cu toate acestea, în timp ce meditația asupra sinelui este valoroasă, meditație asupra irealității lumii este mult mai importantă, din cauza atașamentului de obiecte a cercetătorului**.
*109 de 111. Atât Scriptura (**sruti**), cât și textele secundare (**Smriti**) impun o concentrare constantă a minții asupra învățăturilor despre conștiință, pentru a elimina credințele greșite despre ea și despre lume. O credință greșităeste ignoranța față de natura reală a unui obiect, considerând-o altceva decât este de fapt, așa cum un fiu își tratează tatăl ca pe un dușman. **Credințele greșite primare sunt (1) a gândi că corpul / mintea sunt sine și (2) presupunerea că lumea este reală**.*
Această meditație se numește pratipaksha bhavana, adică aplicarea gândi-ului opus. Când te surprinzi că te identifici cu corpul / mintea, ar trebui să afirmi: "Eu nu sunt corpul / mintea". În același fel ar trebui să afirmăm continuu că lumea nu este reală.
Versetele 112-150 practic reiterează ceea ce sa spus până acum referitor la nididhyasana: ar trebui să contemplăm obsesiv natura lipsei de câștig în urmărirea lucrurilor lumești, a fi moderat față de obiceiurile cuiva si să ne afirmăm agresiv integralitatea atunci când apar dorințele și temerile în minte.

Dorința și Karma pentru înțelept?
151 la 152. Dacă susținem că, cei înțelepți sunt liberi de dorință, pentru că ignoranța a fost dizolvată, înseamnă că, considerăm că dorința este provocată de ignoranță și ea este provocată de Karma care se realizează: dorințele sunt născute din acțiunile trecute, acțiunile sunt cauzate de acțiunile motivate de dorințe și de karma circumstanțială.
Există două tipuri de karma fructificată (în curs de realizare): rezultatele acțiunii empirice (karma phalam) și vasanele produse de acțiuni motivate de dorință. Acțiunile empirice au un impact asupra beneficiarului și vasanele asupra făptuitorului. Dacă luați droguri, de exemplu, aceste acțiuni vor afecta corpul, în cele din urmă, și vor avea impact asupra capacității de a beneficia a beneficiarului . În același timp, acțiunile obișnuite produc vasane, care nu afectează beneficiarul, dar forțează făptuitorul să repete acțiunile relevante.

Karma fructificată operează și printr-o persoană iluminată, deoarece persoana iluminată există la nivel empiric atât ca împlinitor, cât și ca beneficiar. Făptuitorul său este influențat de vasanele care rezulta din acțiunile inspirate de ignoranță efectuate în trecut. Aceste vasane produc diferite tipuri de experiență (**iccha prarabdha**) pentru el, în prezent luminat. Oamenii luminați sunt de fapt sine, astfel că ei nu au dorințe personale, dar uneori acționează motivați de dorintele altora (**parecha prarabdha**). În acest caz, vasanele lui nu produc karma pentru el, dar rezultatele acțiunilor efectuate în numele altora produc karma, adică experiență, pentru el. Al treilea tip de prarabha nu este produs de dorința persoanei luminate și nici de dorința altora, ci de circumstanțe provocate de Isvara. Din cauză că un iluminat are un corp, iar corpul este controlat de Isvara, el va experimenta diverse lucruri pe care nici el, nici alții nu le-ar fi vrut, cum ar fi boala și îmbătrinirea.
Dacă cineva nu se poate bucura decât prin satisfacerea propriilor dorințe, nu este luminat. Cu toate acestea, cei înțelepți se pot bucura fără dorință, pentru că ei știu că bucuria obținută prin obiecte aparține sinelui, și nu obiectului dorinței. Datorită faptului că bucuria sinelui este întotdeauna disponibilă, o persoană iluminată se bucură și atunci când lipsesc obiectele dorințelor lui.
În cele din urmă, o persoană iluminată nu are nici un interes deosebit în îndeplinirea dorințelor personale, atâta timp cât își dă seama că toate dorințele sunt dorințele lui Isvara. El este la fel de fericit să îndeplinească dorințele altora (nu fără discriminare) ca și cum ar fi ale lui însuși și îndură consecințele fără a suferi. De fapt, pentru că nu există nici un sentiment de separare, dorințele altora sunt la fel de importante ca și ale sale, asta însemnând că nu există nici un sentiment de sine separat în iluminat.
153 156. Amăgiții nu vor ca bucuria lor să se încheie; se așteaptă să crească. Ei cred că plăcerea este o binecuvântare fără rezerve. Cei bolnavi sunt de multe ori atașați de alimentele care le fac rău, și adulterii continuă să seducă soțiile altora, chiar dacă știu foarte bine consecințele, pentru că ele sunt conduse de karma lor în curs de fructificare. ***Nici Isvara nu poate opri astfel de dorințe****. Bhagavad Gita spune: "Toate ființele, chiar și cei înțelepți, își urmează propriile lor naturi (relative). Ce rost are reprimarea lor?"*
Nu are nici un rost să încercăm să rezistăm unor astfel de dorințe. Lasă capul jos și lasă-le să se manifeste.
157 158. Isvara hirotonește inexorabilitatea karma în fructificare. Isvara nu este în măsură să schimbe karma în fructificare, acest fapt nefiind în contradicție cu omnipotența sa. Bhagavad Gita spune că indivizii trebuie să experimenteze karma în fructificare chiar dacă nu au nici o dorinta de a o experimenta.
Acest lucru nu înseamnă să spunem că Isvara nu are compasiune, ci doar că atotputernicia nu înseamnă numai compasiune. A suspenda karma unei persoane ar fi la fel ca și când ar suspenda legea cauzei și efectului care guvernează domeniul Dharma și de a-l reduce pe Isvara la un Jiva mare cu simpatii și antipatii. Dacă Isvara ar suspenda gravitația (de exemplu) lumea ar deveni un haos. Mandatul lui Isvara este de a oferi un câmp logică al experienței în care Jivele ignorante de sine își pot îndeplini karma și să atingă eliberarea.
159 de 161. Arjuna a spus, "O, Krishna, ce îl determină pe un om să încalce Dharma împotriva voinței sale, ca și cum ar obligat de o forță mult mai mare?" Krishna i-a răspuns, "O, Arjuna, karma, cauzată de propria natură, te obligă să faci lucruri pe care nu vrei să faci. Este furia născută din dorința obstrucționată, de o lacomie insațiabilă, fiind sursa întregii mizerii. Trebuie văzută ca un inamic constant."
"Natura" înseamnă **svadharma**, condiționarea ta. Isvara furnizează karma colectivă, și karma lui Jiva îi este oferită în conformitate cu dorințele sale. **Chiar dacă vrei să trăiești o viață contemplativă liniștită, nu vei putea dacă prarabdha dvs. a fost generată de rajas**.
162. Plăcerea și durerea sunt experimentate indiferent dacă acționează motivat de dorințele proprii sau de ale altora.
O acțiune produce un rezultat, independent de cunoașterea sau intenția făptuitorului. Din cauză că înțelepții au, în general, doar câteva dorințe personale, ei acționează de multe ori motivați de dorințele altora. Dar spre deosebire de oamenii obișnuiți care acționează motivați de dorintele altora, înțelepții nu sunt afectați de plăcere și durere, pentru că ei știu că nu sunt reale, nesuferind din cauza lor. Lui Isvara (creatorul și susținătorul legii karmei) nu-i pasă dacă suntem eliberați sau atașati.

163 de 165. Unii cred moksa este ipsa dorințelor. Dar învățăturile nu spun nicăieri că iluminatul este lipsit complet de dorințe, ci doar că dorințele apar spontan fără să-i producă nici o plăcere sau durere, la fel cum o boabă de porumb prăjită nu va mai incolti. Semințe prăjite nu pot germina, chiar dacă arată ca și semințele neprăjite. În mod similar, dorințele naturale ale luminatului, care cunoaște irealitatea experiențelor și a obiectelor, nu îi mai produc merite și deficiențe. Deși nu germinează, semințele prăjite pot fi folosite drept hrană. În același mod, dorințele cunoscătorului nu produc decât experiențe plăcute natural, care nu se transformă în vasane obligatorii.

Oameni luminați au dorințe neobligatorii, deoarece nu au ignoranță de sine. O "persoană luminată" nu este de fapt o persoană, deci nu mai este un făptuitor care să se identifice cu dorințele care apar în corpul subtil. O "Persoană luminată" știe că nu este o persoană, este Sinele. Oamenii înțelepți nu mai urmăresc lucruri specifice, pentru că știu:

166. Ceea ce nu este trebuie să se întâmple ca urmare a karma în curs de fructificare nu se va întâmpla. O persoană are de suferit numai atunci când crede că karma și rezultatele acțiunilor sunt reale. Ce trebuie să se întâmple se va întâmpla oricum. Cunoașterea acestui lucru este un antidot sigur la otrava anxietății și elimină iluzia suferinței și a durerii.

167 de 175. Atât luminați cât și amăgiții își trăiesc karma. Amăgiții sunt supuși mizeriei, pe când cei înțelepți nu. Din cauză că, cei amăgiți sunt plini de dorințe pentru lucruri ireale, durerea lor este mare. Luminații știu că plăcerea provocată de dorințe este ireală, fapt care împiedică apariția altor dorințe. Prin urmare, ei nu sunt supuși suferinței. Pentru ei, obiectele fizice și mentale ale dorințelor sunt ca obiectele din vis, efemere și de neînțeles. Cum poate apărea atașamentul? Meditarea asupra asemănării dintre obiectele din starea de veghe și a celor din vis împiedică atașamentul pentru obiectele din starea de veghe. Lumea este un vis cu o cauza de neînțeles. Știind acest lucru, karma este doar karma din vis. Scopul cunoașterii este de a descoperi natura iluzorie a lumii. Scopul karmei în curs de fructificare este de a creea plăcere și durere pentru Jiva.

Plăcerea și durerea sunt instrumente didactice pe care Isvara le utilizează pentru a-i purifica mintea și a-l pregăti pe Jiva pentru anchetă. Oamenii înțelepți nu au așteptări, pentru că știu imprevizibilitatea **prarabdha**; cu toate acestea, ei au puterea de a contribui la acțiunile lor, astfel că se pot bucura de un anumit grad de influență asupra evenimentelor, dar nu își fac griji despre ce se va întâmpla.

176 de 178. Cunoașterea și karma în fructificare nu sunt opuse, pentru că ele există în diferite nivele de realitate. Un spectacol de magie oferă distracție, chiar dacă publicul știe că este ireal. Karma în fructificare se opune ideii de cunoaștere de sine, dacă interpretarea ei crează convingerea că realitatea aparentă este o realitate efectivă, dar experimentarea karmei nu înseamnă că karma, care este doar o experiență, este reală. Experiențele din stările de veghe și de vis sunt doar reale, doar atunci când cel care le experimentează este într-o stare sau alta. Prin urmare, obiectele stării de veghe și cel care le experimentează nu sunt reale.

A spune că obiectele sunt **Mithya** nu înseamnă că obiectele ireale nu pot produce experiențe, adică plăcere și durere, pentru oamenii luminați. Sinele nu produce nicio experiență; doar luminează experiențele provocate de Maya. **Deși visele nu sunt reale, ele pot provoca emoții intense. Indiferent dacă lumea este considerat a fi reală sau ireală de către samsari, respectiv de către luminat, experiențele se produc. Deși știm că filmele sunt ireale, ele provoacă emoții. Oamenii plătesc pentru a-și perturba emoțiile, din cauză că filmele crează o eliberere temporară a privitorului de propriile emoții. În mod similar, lumea "reala" oferă divertisment pentru cel iluminat**.

179. Cunoașterea de sine distruge doar ideea că lumea este reală; nu distruge lumea.

Moksa reprezintă doar o schimbare în modul în care o persoană vede lumea, nu în natura lumii. Lui Maya nu-i pasă dacă Jiva este iluminat sau neiluminat. Asta susține integritatea legii karmei.

181 de 182. Dacă pasajul scripturii care întreabă, "Cum vede, aude, miroase și vorbește o persoană care și-a realizat sinele?" ar însemna că lumea experienței este distrusă prin cunoaștere de sine, cum este posibil ca o persoană iluminată să o experimenteze?

Îndoiala este bazată pe înțelesul literal, nu pe cel implicit. Nu apare o distrugere reală a experienței, ci doar ideea că nu este reală. Experiența dualității este doar experiența non-dualității sinelui mereu

prezent, care este interpretată greșit de către el, atunci când Maya îl amăgește temporar, făcându-l să se gândească că este un Jiva.
A pune sub semnul întrebării bucuria lumii nu este legitim, deoarece iluminatul conștizează experiența care apare ca lumea obiectivă, ceea ce înseamnă să spunem că experimentează doar fericirea conștiinței, chiar dacă Maya generează diverse experiențe. Nici chiar neiluminații nu experimentează lumea așa cum este în realitate, pentru că văsane lor denaturează sau ascund completitudinea fericirii experienței pur non-duale a sinelui.
Am eliminat versetele 183-243 care analiza exhaustiv două declarații aparent contradictorii cu privire la dorință și moksa, demonstrând de ce oamenii luminați pot avea dorințe, fără să fie înrobiți de ele, pentru că ei știu că dorințele sunt **Mithya**. **Vidyaranya** încurajează sublimarea în cercetare de sine a dorinței pentru bucuria provocată de obiecte.
244 de 246. Așa cum frica din confundarea unei frânghii cu un șarpe dispare treptat atunci când funia este recunoscută, și teama asociată cu ideea de individualitate dispare treptat. Așa cum identitatea de conștiință martor impersonală nonexperiențială este stabilită treptat, persoana iluminată este ocazional vizitată de gândurile de limitare cum ar fi, "Eu sunt corpul / mintea," datorită puterii vasanei "Eu sunt un samsari".
Eliberare înseamnă că Jiva înțelege că sinele și ego-ul există în diferite nivele ale realității și nu sunt în conflict, astfel încât grijile minții nu sunt grijile sale. Acest lucru nu înseamnă să considerăm că cunoasterea de sine nu afectează in mod pozitiv natura minții, ci doar că în mod indirect, în timp, vasanele nefolositoare se disipă datorită neidentificării lui Jiva cu ele.
Persoana eliberată nu mai este preocupată dacă mintea se îmbunătățește sau nu, pentru că se vede ca find conștiința mereu liberă. **Nididhyasana** nu înseamnă a face sadhana, ci să eliminăm concepțiile greșite despre sine. Etapa **Nididhyasana** este completă atunci când cuvântul "eu" se referă numai la conștiința non-duală. **Persoana iluminată nu mai este o persoană, astfel încât nu există nici o problemă de eliberare nici în timpul vieții și nici în momentul decesului, deoarece "persoana" este doar un gând care apare în mine, în conștiință**.
Iluminarea nu este un fast-food spiritual, un eveniment care apare și dispare sau care produce o fericire experiențială nelimitată. Este natura sinelui, nu o stare emoțională. Pentru o persoană iluminată eliminarea rajas și tamas și cultivarea sattva este un joc opțional, nu o obligație.
247 250. Când al zecelea om, care se dădea cu capul de copaci, din cauza durerii pricinuite de pierderea celui de-al zecelea om, își dă seama că el este al zecelea om, suferința i se oprește și se bucură, dar cucuiele au nevoie de timp pentru a se vindeca. În mod similar, eliberarea fac pe cineva să uite de mizeriile care rezultă din karma în curs de fructificare. Deși o greșeală în cunoașterea de sine nu schimbă faptul că Jiva este liber, se recomandă ca Jiva să reflecte în mod repetat asupra adevărului, până când indiferent de ignoranța rămasă, ea este negată imediat ce apare, la fel cum cineva care ia pastile pentru a vindeca o boală le mai ia și după ce simptomele bolii s-au redus, pentru a se asigura că, cauza a fost complet eliminată. Așa cum al zecelea om își vindecă rănile, prin aplicarea de remedii, cunoscătorul își epuizează karma lui în curs de fructificare, bucurându-se de corp până când moare.
251. Declarația Scripturii, "Ce va dori?", înseamnă că Jiva este eliberat de suferință prin cunoașterea de sine. Asta este ce-a de-a șasea stare a lui Jiva. A șaptea stare, care va fi descrisă acum, este realizarea satisfacției perfecte.
Cunoașterea nu este afectată de experiență. Este adevărată pentru obiectul cunoașterii. Cunoașterea de sine este cunoașterea conștiinței neasociate, lipsite, așa că nu este schimbată de experiențele pozitive sau negative ale lui Jiva.

Satisfacția Perfectă - Persoana eliberată
252. Satisfacția datorată obiectelor este limitată, dar satisfacția cunoașterii de sine este nelimitată. Satisfacția cunoașterii directe dă naștere la sentimentul că a fost realizat tot ce trebuia să fie realizat a fost și ne-am bucurat de tot ce trebuia să ne bucurăm.
253. Înainte de realizare, cineva trebuia să efectueze mai multe acțiuni pentru a câștiga lucruri lumești și să-și pregătească mintea pentru realizare de sine, dar odată ce cunoașterea de sine este fermă, nu mai este nimic de făcut.

260 de 288. Cei ignoranți față de natura conștiinței trebuie să asculte învățăturile Vedanta. Am cunoașterea de sine. De ce ar trebui să le ascult? Cei care au dubii cu privire la propria lor natură ar trebui să reflecte la natura sinelui. Eu nu am nici o îndoială, așa că nu reflectez. Chiar dacă nu sunt amăgit de natura mea, mă comport ca o ființă umană, ca urmare a tendințelor dezvoltate de mult timp. Pentru mine nu există distrageri, așa că nu am nevoie de stări ale minții înalte, spirituale sau altfel. Deși dualitatea este distrusă de cunoașterea de sine, este încă experimentată la nivel senzorial, dar nu mă afectează. Un șobolan nu pot ucide o pisică. Cum poate ucide o pisica atunci când este mort? Cadavrul ignoranței și efectele sale rămân. Cel care își stăpânește sinele nu mai are teama de astea. Într-adevăr, el își proclamă gloria. Pentru cineva care nu este separat de această cunoaștere atotputernică, nu mi se aplică nici o acțiune și nicio inacțiune, pentru că acțiunile se referă doar la corp. Dacă cunoscătorul se asociază cu făptuitorii, el ar trebui să facă acțiunile impuse de situație, pentru a fi în acord cu ceilalți. Daca se întâmplă să se asocieze cu cercetătorii, el ar trebui să dezvăluie defectele acțiunilor lumești și renunțe la ele. Este înțelept și corect ca, cunoscătorul să acționeze ca și cum ar fi un ignorant în compania ignoranților, așa cum un tată iubitor acționează în conformitate cu ideea copiii lui despre el. Când nu îl respectă sau îl bat, el nu se supără și nici nu îi pare rău pentru ei, ci îi alintă afectuos.

Rezumatul capitolului VII, lampa satisfacției Perfecte

1. Introducere (versetele 1-2): Acest capitol este o analiză a mantra **Brihadaranyaka**, "**Jivatma** ar trebui să știe că este nelimitat (**Paramatma**). Pentru a cui satisfacție dorește iluminatul obiectele? "Moksa elimină doritorul obiectelor, astfel încât lupta pentru obținerea obiectelor încetează.

2. Cele șapte etape ale iluminării (versetele 23-47): (a) ignoranța de sine neexprimată, (b) recunoașterea ignoranței de sine, (c) concepția greșittă născut din ignoranța de sine, că moksa este o stare, o experiență, nu cunoaștere non-duală, (d) cunoașterea indirectă este cunoașterea că există un sine. Ea este născută din declarațiile scripturale, că există un sine și că nu este experimentat, (e) cunoașterea directă este: "Eu sunt de conștiință nelimitată". Este născută din declarațiile scripturale care distrug ideea că sinele nu este experimentat mereu, (f) eliberarea de suferință și (g) realizarea deplinătății / satisfacției perfecte.

3. Analiza Jivatma, cunoscătorul / căutătorul prin **Brihadaranyaka Mantra** (versetele 3 la 22): Jivatma este un amestec de conștiință originală și reflectată. Există două înțelesuri implicite ale Jivatma. Când o persoană ignorantă folosește cuvântul "eu" el se referă la sine reflectat. Când o persoană iluminată folosește cuvântul Jivatma, "eu" se referă la conștiința originală.

4. **Jivatma ar trebui să știe că este Paramatma** (versetele 70-96): Paramatma este cunoscut prin analiza declarațiilor **Mahavakya** pe care Vidyaranya o împrumută din **Vakya vritti** a lui Shankara. Conștiința reflectată și conștiința originală sunt aceleași atât la nivel microcosmic, cât și macrocosmic.

5. **Cunoașterea de sine este o convingere solidă și profundă, fără obstacole** (versuri 97-134): Primul obstacol este interpretare eronată a Upanishadelor ducând la înțelegerea faptului că Vedanta este creația unui grup de persoane, nu un mijloc simplu de cunoaștere. Al doilea obstacol îl constituie obiecțiile logice intelectuale față de identitatea de conștiință nelimitată a jiva, bazate pe experiența duală a lui Jiva. Al treilea grup de obstacole sunt identificările obișnuite cu individualitatea cuiva. Obstacolele interpretate sunt eliminate prin ascultarea Scripturilor prezentate de un îndrumător competent adâncit în tradiție. Argumentele intelectuale sunt îndepărtate prin Manana, utilizând diferite forme ale logicii. Nididhyasana elimină identificările obișnuite cu sentimentul cuiva de micime și inadecvare prin practica samadhi și / sau prin îndreptarea obsesivă asupra învățăturilor în diverse moduri. Nu înseamnă purificare.

6. cunoaștere directă, adică "Eu sunt conștiința nelimitată" (versurile 48-69): Sinele este experimentat mereu ca conștiința instantanee. În prima etapă a cunoașterii directe nu apare o cunoaștere nemijlocită a sinelui. Cel de-al zecelea om știe că, cel de-al zecelea om este prezent, dar nu știe că este el însuși. După ce Mahavakya relevă faptul că Jiva este sinele, este recunoscut cu rapiditate, adică "Sinele sunt eu."

7. O persoană înțeleaptă este liberă de dorință pentru obiecte, deoarece, prin cunoaștere a negat întreaga creație ca fiind Mithya, dar are dorințe fără caracter înrobitor născute din prarabdha (versetele 135-191): satisfacerea dorințelor lor nu le afectează deplinătatea.

8. **Egoul unei persoane înțelepte nu caută plenitudinea, deoarece ego-ul a fost negat prin**

cunoaștere de sine (versurile 192-222): Odată ce ego-ul beneficiar a dispărut, persoana înțeleaptă nu mai râvnește la experiențe.
9. **O persoană înțeleaptă nu se identifică cu problemele generate de cele trei corpuri** (versetele 223-250): Problemele **Mithya** pot fi gestionate și reduse, dar niciodată eliminate complet. Cineva este eliberat tăgăduirea problemelor, nu prin eliminarea lor.
10. **Oamenii înțelepți nu au nici o nemulțumire** (versurile 251-298).

VIII.
Lampa conștiinței
Scopul învățăturii în acest capitol tehnic este să diferențieze diferențele funcționale dintre conștiința originală și conștiința reflectată la nivelurile microcosmicei și macrocosmice. Atât Isvara, cât si Jiva sunt combinații de conștiință originală și conștiință reflectată, dar mediile lor de reflectare sunt diferite. Mediul de reflexie al lui Jiva este reprezentat de cele trei corpuri și mediul de reflexie al lui Isvara este întregul cosmos. Nu există nici o identitate la nivel de reflecție din cauza mediilor de reflectarea diferinte. Metafora reflecției are o problemă. În timp ce oglinda și reflectarea din ea există în locații diferite, conștiința reflectată și conștiința originală există în același loc, deoarece conștiința originală străbate întreaga reflecție. Conștiința reflectată este experimentață în realitatea aparentă. Pentru moksa, identitatea căutătorului trebuie să treacă de la conștiința reflectată la conștiința originală a martorului.

Perceperea - lumea exterioară
1 la 2. Deși razele de lumina care cad pe un perete întunecat cu o oglindă pe el cădea și pe perete și pe oglinda în mod egal, ele se reflectă doar în oglindă. În mod similar, conștiința cade identic pe corpul fizic și pe corpul subtil, dar nu este experimentată decât în corpul subtil.
Reflectarea este compusă atât din conștiința original, cât și din conștiința reflectată, dar ele nu pot fi separate din punct de vedere fizic. Cu toate acestea, lumina este mai luminoasă în oglindă decât pe perete.
În mod similar, corpul fizic este pătruns de conștiința originală, dar ea nu este experimentată, deoarece corpul este Tamas, adică absoarbe lumina. Conștiința este experimentată în corpul subtil ca reflectare a acesteia, deoarece corpul subtil este realizat din sattva.
3. În mod similar, conștiința originală luminează spațiul dintre modificările gândirii în corpul subtil, precum și lipsa de gânduri din somnul profund, dar poate fi recunoscută numai în spațiile dintre modificări, deoarece nu este absorbită de vritti - sau de somnul profund.
Când mintea este ocazional nemodificată între două experiențe specifice, este experimentată numai conștiința originală. În expresiile populare, cineva este considerat "a nu fi aici" sau "a nu exista" în timpul acestor intervale, deoarece conștiința reflectată este inactivă. Mintea persoanelor care și-au eliminat cele mai multe samskare rajasice și tamasice se îndreaptă "spre interior", așa cum a fost, și rămâne pentru perioade considerabile într-o stare naturală de "meditație", care este experiența conștiinței originale.
Când mintea este foarte rajasică, conștiința reflectată își îndreaptă obsesiv atenția către experiențe și conștiința originală nu este apreciată. În special persoanele rajasice nu experimentează spații între experiențe, gândurile doar se indreaptă către experiențe noi, astfel că, pentru ei este recomandată practica japa prevăzută de karma yoga. **În japa, gândurile lumești sunt înlocuite de un gând conștient despre sine și spațiul dintre repetari este extins treptat, oferind Jiva o șansă de a experimenta "tăcerea", adică, conștiința originală. În somnul adânc conștiința originală este experimentat singură, deoarece conștiința reflectată nu este prezentă, pentru că, corpul subtil este fuzionat în Corpul Cauzal, care este lipsit de gânduri.**
Versetele 4-16 discriminează conștiința martor originală, non-experiențială de conștiința martor experiențială / cunoscătoare prin analiza funcțiilor lor corespunzătoare prezente în experiența noastră de zi cu zi.
Conștiința reflectată transformă obiectele necunoscute în obiectele cunoscute.
Cunoașterea sau ignoranța tuturor obiectelor care ies din domeniul de percepție al Jiva sunt cunoscute de conștiința martor originală.
4. Un obiect extern (cum ar fi o oală) este iluminat de un gând inert care adoptă forma obiectului

în corpul subtil, dar cunoașterea, "Eu cunosc oala", se datorează prezenței conștiinței pure.
5 la 6. Înainte să apară un gând / obiect, corpul subtil nu are cunoștință de obiectul cu care este asociat, dar după ce apare gândul, cunoașterea obiectului are loc deoarece este luminată de conștiința originală. Atât ignoranța prealabilă, cât și cunoașterea prezentă a obiectului se datorează prezenței conștiinței originale, și nu reflecției.
Atunci când este experimentat un vas, conștiința pătrunde, luminează gândul și formează reflectarea care luminează gândul. Apoi, reflectarea ilumineaza obiectul și cunoașterea vasului apare în mediul reflecției, corpul subtil. Apoi din cauza conștiinței originale spunem, "Eu cunosc vasul". În același timp, știm că cunoaștem obiectul.
În fiecare cunoaștere obținem două cunoașteri: obiectul cunoașterii și cunoașterea obiectului cunoașterii. Conștiința reflectată are doar o funcție: de a converti obiectele necunoscute în obiecte cunoscute. Apare și dispare odată cu apariția și dispariția gândurilor. Cunoașterea a doua - ignoranța și / sau cunoașterea obiectului-cunoașterii – este responsabilitatea conștiinței, nonexperiențiale, martorul inițial. Este întotdeauna prezentă.
Când Scriptura echivaleaza conștiința originală cu conștiința reflectată, ecuația indică similitudinea dintre cele două, și nu identitatea completă. Când îți vezi fața într-o fotografie, spui, "Asta sunt eu", dar persoană căreia îi vorbiți înțelege că imaginea este asemănătoare ție, nu tu.
7 la 8. Când un obiect intră în domeniul percepției lui Jiva și apare ca un gând în corpul subtil, nu se poate spune că este cunoscut, pentru că atât corpul subtil, cât și gândul sunt inerte. Odată ce se întâmplă o percepție și are loc cunoașterea, corpul subtil se întoarce la o condiție nemodificată. Dacă, corpul subtil nu este luminat de conștiința originală, cunoașterea obiectelor nu poate avea loc.
9 la 13. Conștiința pură nu poate fi reflectarea ei în gând, pentru că este anteroară gândului și cunoașterii obiectului. Prin urmare, Corpul Subtil, în care este reflectată conștiința, este cauza cunoașterii și experienței, întrucât conștiința pură este liberă de cunoaștere și de experiență.
14 la 16. Cunoaștere, "Aceasta este o oală," se datorează reflexiei conștiinței în corpul subtil, dar cunoașterea, "Eu cunosc oala" se datorează prezenței conștiinței pure originale, astfel încât cunoașterea unui obiect implică atât conștiința pură, cât și conștiința reflectată.
Trei obiecte sunt luminate de conștiința originală: (1) oala cunoscută / necunoscută, (2) reflectarea și (3), gândul în corpul subtil.
Reflecția nu înlocuiește originalul, pentru că originalul străbate obiectul material înainte ca reflexia să îl lumineze și să îl facă cunoscut. Obiectele cunoscute sunt pătruns atât de conștiința original, cât și de conștiința reflectată. Cunoașterea obiectelor este un proces care depinde de timp, dar cunoașterea cunoașterii nu depinde de timp. Se întâmplă instantaneu și simultan, deoarece conștiința originală este mereu prezentă
Versetele 17-26 discriminează intern "experiența" conștiința originală de nonexperimentală de conștiința reflectată experiențială.
Sinele reflectat este experimentat atunci când există gânduri, experiențe speciale, un sentiment de locație și un sentiment de dualitate. Deși conștiința martor nonexperiențială este prezentă, prezența sa este umbrită de entitatea experiențială. Când sunt trăite experiențele particulare și este experimentată tăcerea sau atunci când dormim, este "experimentat" sine experiențial - conștiința martor non-locală. Conștiința reflectată apare și dispare. Când apar gândurile, apare reflectarea și atunci când gândurile dispar, reflecția dispare. Dar conștiința martor originală, este întotdeauna prezentă. Este firească și intrinsecă, întrucât conștiința reflectată nu este esențială și nu poate fi sinele. Experiența conștiinței martor pure nu este posibilă fără conștiința reflectată. Pentru a experimenta fără reflecție ar trebui să eliminăm corpul subtil din corpul fizic, deoarece corpul subtil este responsabil pentru reflecție. Scoaterea corpul subtil din corpul brut este numit moarte, punând în discuție problema experienței. Așa că cel mai bun puteți face este de liniști mintea în starea de veghe sau să mergeți la culcare, lucruri destul de acceptabile pentru a înțelege diferența dintre martorul original și reflectarea sa.

Percepția - lumea interioară
17 la 19. În cazul în care "sentimentul de eu" este asociat cu emoțiile, cum ar fi dorința, frica, furia, grijile, etc. sinele reflectat este dominant și conștiința originală este umbrită. O minge de fier roșu fierbinte dintr-o cameră întunecată se luminează numai pe ea, nu și obiectele din cameră.

Gândurile luminoase extrovertite se luminează și trec prin simțurile ca să învăluie și să ilumineze obiectele simțurilor, dar gândurile subiective introvertite sunt mai puțin rajasice și se luminează doar pe ele însele. Un vierme strălucitor se luminează numai pe sine, nu și obiectele din mediul său. Nu au puterea de a descoperi obiecte externe. Când ne aflăm în propria lume internă (**pratibhasika Satyam**) nu suntem conștienți de ceea ce se întâmplă în lumea exterioară.

20. Toate modificările subiective sunt produse în serie cu mici goluri între ele. Ele devin latente în somnul profund, în stări de leșin și în Nirvikalpa samadhi.

Deși corpul subtil produce o reflectare continuă în starea de veghe, jocul emoțiilor cuiva produce flash-uri luminoase de conștiință reflectată precedate și urmate de goluri scurte prin care strălucește lumina difuză a conștiinței martor originale. Absența conștiinței reflectate este descoperită în somnul adânc, etc. unde nu există nici un sentiment de locație și de dualitate și nici o variație în luminozitate. Experiența liniștii și a somnului profund și experiența conștiinței martor sunt identice, dar nu există nicio stare în cazul în care să nu existe nici o conștiință reflectată. Atâta timp cât trăim, atât conștiința originală, cât și cea reflectată sunt prezente.

Obiecte externe necesită gânduri pentru a fi cunoscute. Cu toate acestea, gândurile (și emoțiile) nu pot fi cunoscute de gânduri, dar ele ne sunt cunoscute, deoarece conțin suficientă conștiință reflectată pentru a se dezvălui. Sunt evidențiate de la sine; cum apar, cum sunt cunoscute. Nu este necesară o cunoaștere specială, pentru a ști că ai o stare emoțională deosebită. Emoția - suferința, de exemplu - se luminează de la sine. Referitor la ansamblul corp-minte toate senzațiile sunt evidente de la sine.

21. Factorul neschimbat care observă intervalul dintre dispariția și apariția gândurilor succesive (momentul în care ele sunt nemanifestate) este conștiința pură originală.

22. Atât conștiința pură, cât și conștiința reflectată sunt implicate în descoperirea obiectelor externe și interne. Acest lucru este evident prin faptul că există este mai multă lumină în gânduri decât în tăcerea dintre gânduri.

Lumina conștiinței originale este difuză, nu concentrată, pentru că străbate totul. Atunci când corpul subtil este activ în starea de veghe, concentrează lumina conștiinței originală și lumea pare luminoasă, astfel încât conștiința original este trecută cu vederea și ignorată. Dacă intrăm de la lumina puternică a soarelui la lumina normală de interior, camera va părea a fi întunecată pentru câteva momente, până când ochii se adaptează. Dacă minții conștiente îi este permis să-și epuizeze gândurile, ea va experimenta conștiința originală ca pace sau liniște care nu se opune suntului. Nonexperimentala conștiință martor nu este experimentată ca un obiect de către Jiva, dar, în scopul discriminării este la fel de bună ca și experiența atunci când mintea este liniștită deoarece o minte latentă este ca și absentă. Este experimentată, de asemenea, în somnul profund, din același motiv.

23. Spre deosebire de un obiect extern, care necesită un gând în intelect pentru a-l dezvălui, intelectul nu se dezvăluie, pentru că este un obiect inert, dar este dezvăluit în lumina conștiinței pure.

24. Din moment ce Jiva este o combinație de conștiință pură și reflectate este și manifestat și nemanifestat. Prin urmare, nu poate fi conștiința imuabilă nonduală.

Nemanifestat este conștiință pură și manifestat conștiința reflectată. Pentru că nu este întotdeauna prezent, nu este real. Uneori, scriptura spune că martorul neexperiențial este cel care experimentează fericirea și, uneori, spune că numai **Pragna Jiva** este cel care experimentează. Nu există nici o contradicție în această afirmație, pentru că **Pragna Jiva** este o reflectare a conștiinței martor originale neexperiențiale și, ca atare, este aproape identic cu ea, la fel cum razele soarelui sunt lumina originală a soarelui, nu altceva. Din punct de vedere tehnic, **prajna** și conștiința pură, **saksi**, sunt diferite, dar nu există nici o diferență experimentală, astfel încât conștiința original este atât neexperimentatorul, cât și experimentatorul.

25. Îndrumătorii antici au lămurit natura conștiinței pură în pasaje cum ar fi, "Este martorul corpului subtil și al funcțiilor sale".

26. Ei au declarat, de asemenea, că, conștiința pură, conștiința reflectată și mintea sunt legate una de alta la fel ca o față care se reflectă în oglindă, reflecția ei din oglindă și oglinda. Această relație este relevată de Scriptură și prin raționament. Astfel este descris Jiva.

Acest exemplu este relevant pentru că există o asemănare între conștiința originală și conștiința

reflectată. **"Eu" (Jiva) este un amestec de trei componente: conștiința originală, conștiința reflectată și Corpul Subtil, mediul care reflectă, mintea-oglinda care conține reflecția. Conștiința originală experimentată permanent (fața în exemplul nostru) luminează fața reflectată (Jiva) și mediul care reflectă, Corpul Subtil (oglinda), luminează simțurile care, la rândul lor, luminează proprietățile elementelor**.
Versetele 27 la 58. Am omis aceste versete care detaliază, care includ și o discuție despre meritele relative ale celor trei învățături cu privire la natura Jiva: **pratibimba Vada, avicheda Vada și abasa Vada**. **Pratibimba Vada este învățătura care spune că Jiva este conștiința reflectă în cele trei corpuri, și Isvara este conștiința reflectată în creația**. **Uneori Jiva este prezentat ca fiind asemănător cu spațiul dintr-un vas pentru a-l deosebi de omniprezentul spațiu. În această formă se numește avicheda prakriya Vada, învățătura "incintei"**. Ambele idei apar atât în Upanișade, cât și în învățăturile lui Gaudapada și Shankara. În orice caz, din moment ce, mai târziu, Jiva este negat de sine, învățătura utilizată pentru a-l descrie este doar o chestiune de context și conveniență. **A treia idee, abasa Vada, pe care o susține Vidyaranya se numește învățătura "Simulacru".**
În Vedanta există două argumente principalele despre cum să înțelegem aparența lui jiva în conștiință. Un argument ("școala" **Vivarana**) este teoria reflecției. Conform acesteia **Jiva este o reflectare a conștiinței, atunci când ignoranța (Avidya) este operațională**. **Și Isvara este, de asemenea, o reflectare, atunci când Maya este operațională**. Conștiință pură originală și Jiva sunt două fețe "ale" conștiinței care apar în oglinda corpului subtil Macrocosmic (corpul subtil unic). Această Ideea este menționată ca **Mukhya Samanadhikaranya**.
Al doilea argument este numit teoria incintei sau a limitării. Conform ei conștiința devine limitată atunci când Maya produce Isvara și apare Jiva. Exemplul folosit de susținătorii acestui punct de vedere ("Școala" Bhamati) este spațiul din interiorul unei oale. Ei spun că spațiul dintr-un vas este, de fapt, limitat de oala**. Swami Vidyaranya nu acceptă acest argument**.
El spune că, dacă este adevărat că de conștientizare devine un individ limitat (Jiva), atunci chiar și o oală (care este pătrunsă de conștiința ca orice altceva) ar deveni un Jiva. Dar este foarte clar că oala nu este conștientă. De asemenea, această afirmație nu este valabilă, pentru că spațiul este mai subtil decât obiectele din el și le străbate complet. Deci, spațiul nu este limitat de obiectele din el.
Vidyaranya acceptă o teorie a reflecție modificată, cunoscută sub numele de **teoria simulacru** (**Vada abasa**). Vivarana spune că reflectarea este reală și identică cu conștiința, dar teoria simulacru spune că reflectarea este "aparentă" sau aparent reală. **Teoria reflecției pure spune că Jiva și conștiința sunt identice, dar teoria simulacru spune că doar par să fie identici. Acest "simulacru" se numește operație. Frânghia pare a fi un șarpe. Șarpele este operat în coardă atunci când perceperea lui este neutralizată prin cunoaștere**. **Asta înseamnă că o explicație pentru un anumit fenomen nu mai este valabilă atunci când o explicație diferită este mult mai clară**.
Sunt aceste argumente doar detalieri? Da și nu. **În măsura în care este urmărită moksa, da, dacă este înțeleasă distincția dintre subiect (conștiință) și obiectele care apar în ea. În acest caz, Isvara si Jiva sunt doar gânduri despre obiecte care apar în conștiință, chiar dacă din punct de vedere al aparentei realități se referă la obiecte reale. Ca obiecte ale cunoașterii pot fi respinse ca fiind non-sine. Dar nu și dacă distincția între conștiință și obiecte nu este clară, pentru că yoghini orientați spre experiență, își pot realiza natura lor de conștiință prin identificarea cu gândul, "Eu sunt conștiință", atunci când apare în corpul subtil**. **Pentru a face asta trebuie să considere reflecția reală. Deoarece yoghinii nu sunt conștienți de distincția dintre conștiință și obiectele din ea, ei se consideră a fi conștenți și văd sinele ca pe un obiect, atunci când, în realitate, este invers**. **Cu toate acestea, se întâmplă rar ca yoghinii să devină discriminatori, pentru că ei consideră că Jiva este real și moksa ca o experiență de samadhi**. Deci ideea Vivarana este utilă pentru ei.
Acest argument poate fi găsit în Upanishade, care prezintă atât Yoga, cât și Vedanta ca mijloace de iluminare. Își au originea în relația incestuoasă dintre conștiința lipsită de acțiune și de experiență și acțiunile care apar în ea. Nu este, de fapt, nici o distincție, pentru că realitatea este non-duală. Dar există o aparentă diferență dacă lumea se consideră reală. Și pentru lipsa de înțelegere a acestei distincții, aparentele Jive rămân legate de experiență. Ceea ce consider este că Yoga este un mijloc indirect adecvat pentru purificarea minții. Vedanta este un mijloc direct, pentru că realitatea este non-

duală. Deci, ultima soluție nu poate fi decât cunoașterea, care nu este o acțiune.
Am menționat mai sus că nu am folosit cuvântul "**chidabasa**" pentru a mă referi la Jiva, dar am definit Jiva ca fiind conștiința plus corpul subtil (sau cele Cinci învelișuri) pentru a simplifica terminologia și a-l alinia cu modul în care Predau Vedanta. Acest lucru nu înseamnă că **chidabasa**, care este folosit aproape exclusiv de către Vidyaranya, nu este un cuvânt revelator.

Jiva, Isvara și Maya
*59 la 62. **Shiva Purana** descrie conștiința ca fiind non-duală, auto-luminoasă și binele suprem. Este dincolo de Isvara și Jiva. Scriptura declară că și Jiva și Isvara sunt reflecții ale conștiinței în Maya. Ele sunt, totuși, diferite de obiectele brute prin faptul că sunt obiecte reflexive și revelatoare. Ele pot fi considerate ca fiind înzestrate cu conștiință, pentru că ele dezvăluie obiecte.*
63 la 64. În cazul în care corpul subtil poate crea Jiva și Isvara în starea de vis, nu este greu să ne imaginăm că Maya le poate crea în stare de veghe. Dacă Maya poate crea Isvara, cât este de greu să înțelegem că ea creează calitățile lui Isvara?
Isvara este dotat cu următoarele calități: toată cunoașterea (**Jnana**), detașare totală (**Vairagya**), capacitatea de a crea, de a susține și de a descompune (**virya**), slava absolută (**yasas**), toată bogăția (**SRI**) și suzeranitate (**aisvarya**).
65 la 67. Nu trebuie să ne imaginăm că Maya poate crea conștiința. Conștiința este nenăscută. Toate textele Vedanta spun că conștiința este non-duală și necreată. Maya nu este supusă logicii. Este contraintuitivă și irațională.
68. Un cercetător ar trebui să își bazeze cunoașterea pe Scriptură.
Nu pe intuiție sau pe interpretarea inspirată ignoranță a experienței personale sau a convingerilor și credințelor datorate asimilării din ignoranță a cuvintelor așa-ziselor ființe iluminate sau aparent luminate.
Versetele 69 la 76. **Scopul anchetă nu este de a studia Jiva și Isvara, pentru că ei sunt doar instrumente ale învățăturii care ajuta un Jiva cercetător să-și realizeze identitatea de conștiință non-duală**.
69. Isvara creează cele trei corpuri și cele trei stări. Jiva creează ideea robiei și eliberării.
Aici Jiva înseamnă **Viswa**, cel din starea de veghe, aflat sub vraja Avidya. Atunci când nu știe cine este, el caută eliberare. Creațiile Jiva sunt proiecții născute din ignoranță de sine.
70 la 71. Conștiința este permanent lipsită de asocieri. Ea nu se schimbă. Pentru conștiință nu există nici moarte și nici naștere, nici robie și nici eliberare, nici căutare și găsire. Asta e adevarul. Reflectă în acest mod asupra ei.
72. Scriptura indică realitatea dincolo de corpul brut și subtil utilizând ideile de Jiva, Isvara și de lume.
73. Acharya Sureshvara spune că orice metodă care elimină ignoranța despre natura sinelui este acceptată de tradiție.
74. Persoanele care ignoră înțelesul real al Scripturii se învârt de colo-colo, în timp ce cei înțelepți, care înțeleg sensul său, rămân în oceanul de fericire.
75. Ca și un nor care toarna torente de ploaie, Maya creează Isvara, Jiva și lumea. Așa cum spațiul nu este afectat de ploi, nici conștiința pură (care sunt eu) nu este afectat deloc de nimic creat de Maya. Aceasta este convingerea înțelepților.
76. Cel care se reflectă întotdeauna pe această "lampă a conștiinței" rămâne mereu ca conștiință auto-dezvăluită.

IX. Lampa meditației
EȘECUL asimilării cunoașterii și a susținerii fără echivoc: "Eu sunt conștiința", se datorează interpretării necorespunzătoare a Scripturii, dificultății în acceptarea logicii învățăturilor sau unor factori necunoscuți.
Dacă "Eu sunt sine" este reflectat în manifestările minții și în stilul de viață, și dacă, căutarea mea s-a oprit, atunci cunoașterea este complet asimilată (nididyasanam). **Dar dacă nu contează dacă, dintr-un motiv necunoscut manifestările minții și stilul de viata nu s-au schimbat, (presupunând că a fost creat de gândurile rajas și tamas; pentru persoane sattvice nu va fi nici schimbare a stilului de viață), ca rezultat al ascultării, reflectării asupra învățăturii și repetarea**

afirmației: "Eu sunt conștiință" (sau o variantă a ei) cu înțelegere deplină, poate crea o karma destul de bună pentru a elimina obstacolul.
Dacă starea minții nu este bazată pe: "Sunt liber", se va baza pe credința opusă: "Eu sunt mic, inadecvat, incomplet, separat, lipsit, legat, etc ", deși s-ar putea să nu fim complet conștienți de acest fapt. Această concluzie despre sine se numeste respect de sine scazut. Cu toate acestea, dacă auzim învățăturile și nu adoptatăm manifestările corespunzătoare ale minții, înseamnă că alegi conștient să crezi că nu ești liber. Desigur că ești liber să gândești ce vrei, dar dacă vrei moksa, atunci posibilitatea de a gândi: "Eu sunt înrobit" nu este în concordanță cu scopul tău declarat. Din cauză că nu există nici o dovadă că suntem înrobiți, în afară de sentimentul că suntem, Vedanta sugerează să alegem gândul care este în armonie cu natura noastră reală. Acest lucru va produce sentimentul opus. Atâta timp cât ne bazăm pe simțuri, putem să ne stabilim identitatea pe sentimente pozitive, decât pe cele negative.
Chiar dacă susținem că nu există nici o dovadă care să susțină afirmația Vedanta că suntem liberi, rezultatul gândirii "Eu sunt limitate și înrobit" ne adâncește convingerea că suntem înrobiți, generând emoții negative aferente menținând starea de căutare. Puterea mintii de a genera experiență este bine-cunoscut (de fapt experiența, nu este nimic mai mult decât gândurile și emoțiile pe care le generează). Deci, de ce să nu alegem un gând care produce o perspectivă pozitivă și creează o karma bună, care dizolvă karma rea care produce rezistența la revendicarea statutului nostru nelimitat?
Singura apărare pe care o putem gasi în sprijinul refuzului nostru de a ne asuma credința în minte: "Eu Sunt liber" este sentimentul: "eu nu sunt liber". Este anormal să subliniez ca sentimentele despre orice idee sau eveniment (sau chiar sentimentele despre sentimente) sunt extrem de schimbătoare? Știind acest lucru, pe ce bază alegem să considerăm real sentimentul de atașament? Nu există niciun fundament rezonabil. Samsarii nevoie de experiențe pentru a-și dizolva sentimentele, pentru că nu sunt capabili să le dizolve prin cunoaștere. Deci, atunci când sentimentul de micime și inadecvare apare în mintea unui căutător, el tânjește după un fel de experiență de iluminare pentru a-l îndepărta. Există experiențe "spirituale" care elimină acest sentiment, dar experiențele spirituale sunt în samsara, și, la fel ca orice experiență lumească, se sfârșește, mai devreme, sau mai târziu. Când se termină, gândurile de limitare revin. Deci, experiența nu elimină cunoașterea greșită. Chiar dacă o revelație non-duală produce gândul, "Eu sunt nelimitare", vasana creată de el nu va fi suficient de puternică pentru a elimina vasana care produce gândirea opusă, gândirea dominantă de la naștere.
Pentru persoana obișnuită, gândirea nu este opțională; ea este inconștientă. Suntem "ființe gânditoare" prin karma noastră, care, după cum arată Vedanta, este născută din necunoașterea naturii noastre permanent libere. Dar este posibil să gândim în mod deliberat. Si din moment ce gândurile sunt karma, ele produc karma. Gândul considerat adecvat pentru natura noastră este: "Eu sunt conștiința mereu liberă". El are puterea de a elimina opusul său, dar nu fără o practică constantă. Ego-ul se naște din Tamas, din ignoranță. Când suntem în întuneric, este natural să opunem rezistență la ceva care contestă credința noastră despre noi înșine. Copiii sunt exemple bune de egoism lipsit de rațiune; doresc ceea ce doresc, așa cum doresc, atunci când doresc. Și, dacă li se spune "nu", imediat opun rezistență, pentru cu nu pot înțelege motivul refuzului părinților. Aceasta psihologie este baza rebeliunii, care înseamnă să gândești automat gândul opus. Dacă cineva subliniază un fapt inconfortabil, dar adevărat despre ego, vom nega imediat asta. "Tu spui da, eu spun nu".
Pentru ca Vedanta să funcționeze, cercetătorul trebuie să fie calificat. Pe scurt, calificările duc la maturitate, la discriminare, la o minte sănătoasă, dezinteresată, dispusă să asculte și să facă alegeri rezonabile în viață. Dar uneori, oamenii ajung la învățătură, fără să aibă copilul interior complet liniștit. Asta nu înseană că ei nu pot beneficia de învățătură sau că trăirea în lumea Vedanta nu va produce maturitatea necesară. Asta, explică rezistența absurdă a egoului la ideea: "Eu sunt liber". Atâta timp cât ne simțim dependenți de obiecte -. bani, sex, putere, recunoaștere, etc – suntem, de fapt, un copil spiritual și s-ar putea, foarte bine, să ne simțim amenințați, (conștient sau inconștient), de ideea de libertate.
S-ar putea să simțim că trebuie să ne schimbăm stilul de viață sau că eliberarea ne amenință

relațiile "importante". Este de înțeles această rezistență, dar ea trebuie să fie abordată dacă avem de gând să ne bucurăm de fructul cunoașterii de sine - libertatea reală. Teama că asimilarea cunoașterii de sine ne va schimba viața este motivul cel mai des intalnit pentru refuzul de a ne revendica statutul nostru de conștiință mereu liberă. Este o frică irațională. În primul rând, dacă stilul tău de viață și relațiile tale sunt atât de minunate, de ce cauți libertatea? Oamenii care sunt mulțumiți cu viața lor nu sunt interesați de eliberare. În al doilea rând, dacă ești liber, ești liber de viața ta. Viața este **Mithya**. Tu esti **Satya**. Care este legătura? Ce trebuie să schimbi? **Într-adevăr, ce ai schimba de fapt? În al treilea rând, de ce nu ne schimbăm stilul de viață, dacă vom avea o viață mai armonioasă? În al patrulea rând, nu vom mai tolera partea nevoiașă din noi. Sărăcia este dureros atunci când nu știm cine suntem; ea este intolerabilă atunci când știm. Deci, în primul rând, vom scapa de factorul care ne-a adus atașamentul. În cele din urmă, moksa nu poate decât să îmbunătățească relațiile nereușite, deoarece de acum înainte ne vom comporta cu ceilalți la fel ca și cu noi înșine. Prin urmare, vom răspunde altora în mod natural, în modul cel mai iubitor și încurajator, ceea ce va genera numai karma buna. Și, în sfârșit, vom elimina, probabil, principala sursă de conflict în relații; nu vom mai depinde de alții pentru a elimina sentimentul de limitare**.
Până în secolul al XIV-lea ideea de "Eu sunt conștiința", ca practică spirituală nu a apărut în paginile literaturii vedantine, deoarece tradiția insista cu fermitate asupra faptului că karma nu poate produce iluminarea, deoarece sinele este deja experimentat. Cu toate acestea, practica a fost adoptată de tradiție, pentru că ea nu este destinată spre producere moksa, ci doar pentru eliminarea obstacolelor din calea asimilării cunoașterii, caz în care este echivalentă cu moksa deoarece practicantul are deja cunoașterea clară a cine este. Prin urmare, această practică este numită o "eroare în conducere", deoarece, deși se bazează pe o credință greșită, ea nu poate duce la eliberare. Nu poate ajuta pe cineva care nu este lămurit cu privire la natura sinelui, deoarece repetiția gândului fără să știe ce înseamnă nu se ridică la un nivel mai ridicat decât spălarea creierului. Deci această practică este singura contribuție a lui Vidyaranya la tradiția învățăturii. Am extins ideea, incluzând ideea că practica consecventă sub formă de yoga, care produce revelații "non-duale" poate constitui o "eroare în conducere", în sensul că un sentiment repetat de eșec în a face permanente aceste experiențe pot determina yoginul să-și regândească abordarea și astfel el poate deveni atras de viziunea de iluminare prin cunoaștere. De fapt un procent semnificativ dintre cei pe care-i îndrum fost meditatori serioși la un moment dat, dar au abandonat practica în ciuda numeroaselor revelații, pentru că nu au durat.

Eroarea în conducere
Versetele 1 la 12 introduce **tema meditației asupra "Eu sunt conștiință nelimitată, non-duală". Această discuție nu include alte forme de meditație, pentru că atâta timp cât știu nici o tradiție de meditație nu se bazează pe ideea că meditatorul este conștiința nelimitată. Toate presupun că realitatea este dualitate, că Samsara este reală și că iluminarea (realizarea de sine, etc.) este un eveniment care nu poate fi realizat decât printr-o acțiune, de exemplu prin meditație**.
1. Este posibil să se obțină ceva și urmând calea greșită. Este, de asemenea, posibil să obținem eliberarea prin închinarea la conștiință. Deci, tipurile de venerații sunt descrise în ***Nrisimha-Uttara-*** **Tapaniya Upanishad**.
2 la 6. În întuneric, cineva a văzut cum intră prin fereastra unei camere o rază de lumină emisă de o bijuterie valoroasă, și altcineva a văzut o rază provenită de la o lampă prin fereastra unei alte camere. Ambi au crezut că razele veneau de la bijuterii și au fugit spre ele. Deși ambele au crezut că razele sunt bijuterii, numai unul a găsit o bijuterie, iarcelălalt nu. Ambii au avut cunoașterea greșită și se așteptau să găsească o bijuterie. Primul a intrat în cameră și a găsit bijuteria. Al doilea a găsit doar o lampă.
Confundarea razei lămpii cu cea a unei bijuterii este numită o eroare "derutantă" (o eroare care nu ne conduce la realizarea scopului). Confundarea razei unei bijuterii cu o bijuterie este numită eroare "de conducere" (de fapt, o binecuvântare), pentru că ne conduce la realizarea scopului. Am eliminat câteva exemple de erori în conducere care nu erau potrivite. Pe scurt, textul spune că meditând asupra "Eu sunt conștiința" putem obține consecințe favorabile.
13. Meditația la conștiință sau cultul conștiinței poate duce, de asemenea, la eliberare.

Gândind că gândurile trebuie să fie eliminate pentru moksa ar putea duce la moksa, chiar dacă sinele nu este acoperit de gânduri. Mulți dintre cei care devin cercetători vedantini au fost meditatori înainte.

Cunoașterea directă și indirectă

14. După ce am auzit în mod indirect din învățăturile Vedanta că, persoana este conștiință, ar trebui să meditămîn mod repetat la ideea: "Eu suntconștiință".

Dacă ești sine nu vei medita în mod repetat la ideea: "Eu sunt sine". Deci, chiar dacă crezi că ești altceva, adevărul este că ești sinele și vei descoperi asta prin acest mijloc.

15 la 19. Fără ca, cineva să-și dea seama că, conștiința este sine, cunoașterea conștiinței derivată din Scriptură este indirectă. Un admirator al unei zeități are numai cunoaștere indirectă, cu excepția cazului în care a avut o viziune a zeității. Cunoaștere indirectă nu este falsă, dar este greșită, pentru că nu este susținută de experiență. Deși un cercetător are un concept corect al conștiinței nelimitate, cunoașterea nu este directă până când nu-și dă seama că conștiința este observatorul sinelui său reflectat. Cunoașterea indirectă este un mijloc valabil de cunoaștere.

Înainte de realizarea de sine, conștiința reflectată era considerată a fi singurul sine, deși un cercetător poate că auzise lucruri esențiale despre sine.

20 la 25. Deși Scriptura spune că conștiința martor pură este sine, acest lucru nu va fi realizat fără cercetare. Cel mai mare obstacol în calea realizării că sinele este conștiința martor este credința, "Eu sunt corpul". Datorită faptului că experiența dualității nu se opune cunoașterii indirecte a non-dualității, un cercetător scriptural iscusit, înzestrat cu credință poate câștiga cu ușurință cunoașterea indirectă a conștiinței.

*25 la 28. Cunoaștere indirectă a conștiinței poate apărea chiar și când auzim o simplă predare de la un îndrumător competent, la fel cum cunoașterea formei unei zeități nu depinde de cercetare, ci numai de credința în cuvântul Scripturii care o descrie. Multe metode vedice de cult au fost adunate în **Kalpa-Sutra** și au fost explicate de diferiți clarvăzători. Persoanele greoaie (tamas) cu credință pot învăța metodele și le aplice în loc de cercetare.*

Dar oamenii greoi devin abili intelectual datorită aplicării metodelor de cult, deoarece ele sunt concepute pentru a dezvolta cercetarea.

29 la 32. Pentru a determina înțelesul corect al textelor vedice, cei înțelepți recurg la cercetare, dar cultul benefic poate fi realizat cu ajutorul unui îndrumător iscusit. Realizarea / cunoașterea directă a conștiinței nu este posibilă decât prin anchetă, chiar dacă am auzit de conștiință de la un îndrumător competent. Lipsă de credință împiedică cunoașterea indirectă; lipsă cercetării împiedică cunoașterea directă. Dacă, cercetarea nu produce imediat cunoașterea directă, trebuie să continuăm cercetarea până când apare cunoașterea directă.

Persoanele orientate spre experienta au încredere în moksa, dar nu sunt, în general, interesați de cercetare, astfel încât își dau seama rareori cine sunt. Cu toate acestea, ocazional, de obicei, după mai mulți ani irosiți pe mai multe practici experiențiale, devin deschiși la ideea că eliberarea este cunoașterea de sine, și își expun mințile la Vedanta.

Cercetarea nu înseamnă a pune întrebarea, "Cine sunt eu?", ci aplicarea asupra minții a învățăturilor clipă de clipă.

33 la 36. Dacă moartea apare înainte de cunoașterea directă, cercetătorul va câștiga eliberarea într-o naștere viitoare în momentul în care obstacolele au fost îndepărtate. Brahma Sutra spune că, cunoașterea va apărea fie în această naștere fie în alta,. Alte Scripturi spun că mulți dintre cei care ascultă învățăturile nu-și realizează sinele în această viață. În virtutea practicii cercetării într-o naștere anterior, se spune că Vamadeva și-a realizat adevărata lui natură, chiar în timp ce se afla în pântecele mamei sale. În ciuda citirii de mai multe ori a lecțiilor, un elev nu este capabil să-și amintească ce a citit, dar ocazional, în dimineața următoare, fără a mai citi nimic, își amintește perfect.

Adesea samskarele profunde trebuie să fie expuse și dizolvate înainte de asimilarea cunoașterii. Faptul că un cercetător într-o naștere ulterioară nu știe cine a fost în viața anterioară dă naștere noțiunii convenționale de reîncarnare. Este mai util să considerăm "nașterea" ca identificarea cu un model special care se manifestă în corpul subtil, moartea ca neatașarea de el și renașterea ca identificarea cu sinele. Cercetătorii sunt "născuți a doua oară" o dată fizic și o dată spiritual, atunci când are loc cunoașterea directă.

Obstacole
*37 la 39. Așa cum crește în timp o sămânță în pământ sau un fetus în pântece, practica cercetării de sine se coace și rodește treptat. Ocazional, în ciuda cercetării repetate, un cercetător nu realizează adevărul, din cauza a diverse impedimente (**pratibandakas**). Cunoaștere directă vine odată cu eliminarea ultimulului impediment înrobitor*.
Poate apărea rapid, dar cu cât este mai atașat de samskarele sale, cu atât are nevoie mai mult să asimileze adevărul Scripturii. Acest verset nu ar trebui să fie considerat ca o validare a teoriei vasana ksaya (ideea că moksa înseamnă distrugerea tuturor vasanelor).
40. Numai prin ascultare și reflectare asupra învățăturilor Vedanta și prin lăsarea cunoașterii să dizolve obstacolele, va avea loc cunoașterea directă. Cineva nu poate știi exact unde este îngropat aurul sub casa, dar trebuie să sape înainte să-l găsească.
41 la 42. O melodie populară spune că un călugăr nu și-a putut da seama de adevăr, din cauza atașamentului pentru o femeie. Profesorul lui i-a spus că natura ei este conștiința, așa că contemplat obsesiv înțelesul acestui fapt și a atins eliberarea.
43. Impedimentele sunt: (1) atașamentul înrobitor pentru obiectele simțurilor, (2) un intelect agitat și greoi, (3), indulgență pentru argumentele ilogice și necorespunzătoare despre natura moksa și (4) convingerea profundă că sinele este un făptuitor și un beneficiar.
44 la 46. Prin practica controlului de sine și prin dezvoltarea calificărilor potrivite pentru îndepărtarea obstacolelor, prin ascultare și reflectare și așa mai departe, în cele din urmă, va dobândi o cunoaștere directă. Unii depășesc repede impedimentele, unii mai greu. Oricât de mult timp ar dura, cercetarea își arată întotdeauna fructele.
Versetele 47 la 73 acoperă subiecte care nu se aplică majorității căutătorilor occidentali, cu excepția celor care au contact cu spiritualitatea vedica: impactul morții asupra cercetării, **Krama Mukti**, ideea destul de ciudată că, cel care face fapte bune se duce în rai și se eliberează prin grația Creatorului, la sfârșitul ciclului macrocosmic, și **videha Mukti**, eliberarea în momentul morții, când **prarabdha** cuiva dispare. Vidyaranya nu subscrie niciuneia dintre ele. Există o declarație că un sentiment de vinovăție inconștientă provocat de acțiuni contrare dharma, pot împiedica asimilarea. Singura ideea utilă este sugestia lui Vidyaranya de a meditatia la atributele pozitive ale sinelui (calitățile sattvice). Asta constituie o practică utilă. **El răspunde, de asemenea, la obiecțiile unui cercetător al cărui angajament pentru moksa este suspect și care pune sub semnul întrebării valoarea meditației asupra atributelor. Bhagavad Gita este o sursa bună pentru cei care au nevoie să mediteze asupra atributelor sinelui**.

Diferența dintre cunoaștere și Meditație
74. Cunoașterea depinde de obiect, în timp ce meditație depinde de dorința meditatorului.
Meditația este o încercare a unui făptuitor de a obține o anumită experiență. Nu trebuie să dobândim cunoașterea, ci doar o minte deschisă, în prezența obiectului cunoașterii. Cunoașterea se întâmplă atunci când făptuitorul este suspendat. Cu toate acestea, odată ce este apreciată valoarea cunoașterii cu referire la moksa, este nevoie de puterea voinței pentru a menține o minte deschisă, cu excepția cazului în care dorința de eliberare este intensă.
În etapa **nididhyasana** nu mai există nici o îndoială cu privire la natura cuiva ca conștiință nelimitată. Cercetarea înseamnă doar încercarea de a scăpa de unele obstacole, dar în meditație cineva își imaginează că este nelimitat și speră că o anume experiență îi va confirma credința.
75. Prin practicarea cercetării, apare cunoașterea naturii conștiinței. Din cauză că, cercetarea este orientată spre obiect, cunoașterea nu poate fi oprită și este permanentă, presupunând calificările. Distruge toate ideile centrate pe credința că lumea este reală.
Pentru că nu caută decât experiența și nu cunoașterea, meditatorii încearcă să-și transcendă sau să-și elimine mintea, astfel că, în rare cazuri își examinează convingerile și opiniile despre ei înșiși, despre moksa și despre lume. Dar tocmai ideile cuiva despre sine și despre moksa îl împiedică să înțeleagă "Eu sunt conștiință". Cercetarea, analiza condiționărilor cuiva în lumina cunoașterii, "Eu sunt conștiință", aduce la lumină ignoranța sub formă de credințe și opinii despre realitate, la care trebuie să renunțăm. De asemenea provoacă cunoașterea fără îndoieli a

Satya și Mithya, care elimină problemele samsarice și transformă realitatea aparentă într-un joc. **Cunoașterea este independentă de gândurile și sentimentele cuiva**. Doi plus doi este egal cu patru, indiferent dacă vă place sau nu, dacă o aducem în minte sau nu. **Nimeni nu trebuie să-și scrie numele înainte de a merge la culcare, de teamă că nu îl va mai știi dimineața**.

76. Cunoașterea de sine provoacă un "sentiment" de satisfacție neîntreruptă neorientată spre obiect și sentimentul că am realizat tot ce trebuia să fie realizat.

Cunoașterea fermă nu necesită întreținere, spre deosebire de meditație, care este experiențială și produce numai cunoaștere relativă, supusă corecției.

Cunoaștere relativă nu îi dă meditatorului încrederea de a susține, "Eu sunt conștiință". Obișnuiesc să mediteze, înarmați cu amintirea experiențelor lor mistice și îi informează mereu pe alții despre realizările lor spirituale, tocmai pentru că nu au încredere în cine sunt. Ei se adresează continuu lumii pentru validare.

Era un om care avea un complex, crezând că era un vierme și s-a dus la un psihiatru pentru asta. Psihiatrul i-a spus să stea trei luni departe de păsări, până când frica dispare. Când a mers la sesiunea finală psihiatrul i-a pus în fața o oglindă și i-a zis: "Vezi, nu ești vierme, ești o ființă umană". Omul a fost nespus bucuros de realizarea sa, a plătit factura și după ce a ieșit din cabinet a găsit o cioară mare așezată pe masina lui. Îngrozit, a revenit la psihiatru care i-a spus, "Și ce? Tu ești o ființă umană!" "Știu asta", a răspuns omul "dar cioara nu este".

O persoană înțeleaptă este complet sigură de sine și nu consideră o povară Karma în curs de fructificare, pentru că este Mithya. Cu toate acestea, el urmează Dharma pentru că Dharma este natura lui.

77 la 80. Pe de altă parte, un meditator care nu practică cercetarea ar trebui să mediteze fidel la conștiința lipsită de atribute, până când nu mai este distras de gândurile și de obiectele lumești, și până când simte că este identic cu obiectul meditației.

Apoi, dacă obiectul meditației este altul decât conștiința, ar trebui aplicată puterea de a ne concentra derivată din meditația la gândul: "Eu sunt conștiința întreagă și complet lipsită de acțiune, obișnuită, indiferentă, mereu prezentă, non-duală", până când înțelesul său devine clar.

Este extrem de important pentru un meditator să dezvolte o vasana "Eu sunt conștiința nelimitată", întrucât o persoană înțeleaptă nu are nevoie de vasane de a-și menține identitatea; cunoașterea are grijă de asta o dată pentru totdeauna. Meditatorilor le lipsește încrederea în sine, astfel că doar își pot imagina că sunt sine și spera că prin programarea minții subconștiente vor reuși într-o bună zi.

81 la 83. Un student sârguincios al Vedelor recită mantrele din visele sale prin forța obișnuinței. În mod similar, dacă meditația este continuă în starea de trezie, ea va continua și în starea de vis, deoarece vasana meditației este foarte puternică. Dacă vasana meditației este foarte profundă, karma în curs de fructificare nu va tulbura meditația, așa cum o persoană cu o vasana puternică se gândește numai la obiectul conectat la ea.

84 la 90. O gospodină care are un iubit se va gândi continuu la iubitul ei și își va îndeplini atribuțiile cu indiferență, din cauza puterii vasanei ei pentru plăcere. În mod similar, cineva care practică meditația asupra unui punct, își îndeplinește adesea superficial îndatoririle lumești, dar cineva care a realizat adevărul își îndeplinește corespunzător îndatoririle lumești. Lumea și sinele sunt în nivele diferite ale realității. Cum poate fi cunoașterea de sine, opusă oricărei activități? Pentru a efectua acțiuni nu trebuie să ne gândim că lumea este reală și nici să credem că, conștiința este inexistentă. Mijloacele de acțiune sunt mintea, vorbirea, corpul și obiectele externe. Ele nu dispar când ne dăm seama cine suntem. Astfel încât putem continua să acționăm odată ce știm că suntem conștiință.

91, 97. A controla și a focaliza mintea te face un meditator, nu un cunoscător al adevărului. Pentru a cunoaște un obiect (cum ar fi o oală), nu trebuie ca mintea să fie controlată. Meditația este un act de voință. Eliberarea nu se realizează prin voință, ci prin cunoaștere.

98. Implicarea în acțiune nu compromite cunoașterea de sine.

Meditația tradițională este o tradiție monahală. Rareori este funcțională pentru oamenii obișnuiți, dar funcționează foarte bine pentru cei care doresc să renunțe la lume. Prin urmare meditatorii tind să creadă că lumea este în mod inerent nespirituală, dar luminații văd lumea ca fiind sinele și nu au probleme cu ea.

116 117. Pe de altă parte, un meditator trebuie să mediteze întotdeauna, pentru prin meditație ar putea

apărea în cele din urmă un sentiment de identitate cu conștiința. Sentimentul de identitate, care este efectul meditației, încetează atunci când meditația încetează. Dar sinele nu dispare în absența cunoașterii.
118. Sinele este revelat prin cunoaștere; nu este creat de acțiune sau de cunoștințe.
120 121. Atâta timp cât ignoranța este comună pentru fiecare ființă, adevăratul scop al vieții nu este cunoscut. Cu toate acestea, la fel cum cerșetoria este mai bună decât foamea, este mai bine să practicăm ritualuri devoționale și meditație decât să ne angajăm în preocupări lumești. Este bine să ne închinăm unei divinități personale, dar meditația asupra atributelor conștiinței pure este cea mai bună.
Presupunând că vrei eliberare și că ești calificat pentru ea.
122 de 124. Deși meditația este o eroare în conducere, meditatorul poate deveni un cercetător, ceea ce va duce în cele din urmă în cunoașterea directă.
125 la 128. Meditația asupra formei unei divinități și repetarea mantrelor sacre pot duce, de asemenea, la eliberare, dar meditația asupra conștiinței pure este cea mai directă metodă. Când meditație asupra atributelor conștiinței este matură, ea duce la savikalpa samadhi, care, la rândul său distruge distincția între subiect și obiect lăsând doar conștiința pură. Meditează asupra ei cu cunoașterea, "Eu sunt conștiință". Acest lucru va duce la cunoașterea solidă și profundă: "Eu sunt conștiința imuabilă, lipsită de acțiune, eternă, auto-revelantă, lipsită de asemănare, întreagă și complet indiferentă, obișnuită".
129 de 130. Amritabindu si alte Upanișade recomandă yoga pentru realizarea de sine. Este clar că meditație asupra atributelor conștiinței este superioară altor tipuri de venerații. Cel care renunță la meditația asupra atributelor conștiinței și se angajează în pelerinaje, recitări de formule Sfinte și alte practici este ca o persoană care mănâncă învelișul și aruncă conținutul.
131 132. Cei calificați pentru cercetare ar trebui să mediteze asupra atributelor conștiinței. Cunoașterea de sine ca conștiință nu se petrece pentru cei ale căror minți sunt nestatornice și agitate. Prin urmare, trebuie să controlăm mintea.
133. Doar ascultarea și reflectarea asupra învățăturilor Vedanta este eficientă numai pentru cei ale căror intelecte nu sunt distrase sau agitate, ci sunt pur și simplu acoperite de un văl de ignoranță. Vedanta îi va elibera rapid.
134 135. Non-dualitatea este realizabilă atât pentru cei care urmează calea cercetării, cât și pentru cei care aleg calea meditației. Cel care cunoaște scripturile stie că ambele sunt mijloace legitime. Ignoră textele care contrazic Scriptura.
Dar numai în cazul în meditatorul renunță la ideea că eliberarea este experiențială și își convertește dorința pentru experiență într-o dorința de cunoaștere, deoarece meditatorul este deja liber.

X.
Lampa Teatrului
Versetele INTRODUCTIVE (1 la 5) indica necesitatea cercetării. Ne spun că, conștiința cu ajutorul Maya apare ca Jiva, Jagat și Isvara, care fac parte din realitatea aparentă, tranzacțională (**vyavaharika Satyam**). După ce sunt creați acești trei factori, conștiința pură originală "intra" în ele. Ea intră în Jiva și Isvara ca martor (**saksi**) și în lume intră ca existență pură (**Satyam**).
Lumea (existența / conștiința) nu are neliniști (samsara), pentru că este inertă. Deși este conștient, Isvara nu are nici griji, pentru că nu este afectat de puterea învăluirii (**avarana**) din Maya. Isvara nu este un Jiva. Acesta știe că este conștiință pură, și știe că Jiva și lumea sunt doar aparent reale (**Mithya**).
Dar Jiva este învăluit și crede că lumea este reală. În consecință, acordă valoare obiectelor de care nu se bucură și ajunge la suferință. Eliberarea lui Jiva implică cunoașterea faptului că lumea este ireală; dar pentru asta este necesară cercetarea. Cercetarea necesită o minte pregătită, pentru care este necesar cultul lui Isvara. "Închinarea" la Isvara înseamnă recunoștința pentru faptul că tot ce contează pentru Jiva (viața însăși) se datorează lui Isvara și dedică rezultatele acțiunilor sale lui Isvara.
1. Înainte ca Maya că proiecteze lumea, exista doar existența / conștiința non-duală, întreagă și complet lipsită de acțiune. Prin puterea Maya a apărut lumea și conștiința a intrat în ea ca Jiva, o entitate aparent individuală.
2. Lumea, de asemenea, a apărut ca Isvara (Creatorul) și Jivele umane predispuse să se închine

Creatorului.
3. Datorită practicii devoționale consecvente de-a lungul mai multor vieți, Jiva își dezvoltă o dorința de a-și ști adevărata sa natură, face cercetarea, neagă convingerea că lumea este reală și că sinele este o entitate experiențială limitată.
4. Când Jiva se încrede în simțurile sale și consideră reală dualitatea subiect - obiect, este atașat de dorința pentru obiecte. Dându-și seama de natura sa non-duală ca, conștiință îl eliberează de atașamentul față de obiecte.
5. Înrobirea, cauzată de lipsa de discriminare, este negată pri discriminarea sinelui reflectat de sinele pur.
În obținerea cunoașterii de sine sunt implicați cinci factori (versetele 6-10). Primii patru, **cunoscătorul** (**pramata**), **instrumentul cunoașterii sau mijloacele de cunoaștere** (**Pramana**), **obiectul cunoașterii** (**premeya**) și **procesul cunoașterii** (**vritti**) sunt produse inerte ale Maya, dar al cincilea, **martorul (saksi)**, nu este nici Maya, nici un produs al Maya. Este conștiința pură, non-duală, nelimitată, lipsită de acțiune.
Cunoscătorul este o parte a corpului subtil. Când mintea este prezentă, cunoscător este prezent, dar atunci când mintea este inactivă, cunoscătorul nu mai există. El mai este cunoscut sub numele de "sentimentul de eu", sau ego (ahamkara); **este inert. Partea din corpul subtil în care apar gândurile este numit pramana (mijloacele de cunoaștere), deoarece cunoașterea nu poate avea loc fără gânduri; este, dee asemenea, inertă. Instrumentele cunoașterii conecteaza cunoscătorul de obiectele cunoașterii (premeyam), care sunt tot inerte**. **Factorul inert final, procesul de cunoaștere (vritti), este asistat de organele de simț, care adună informații de la obiecte**. Deoarece primii patru factori sunt inerți, ei sunt incapabili de se dezvălui de la sine pentru ei înșiși sau pentru alții.
Prin urmare, pentru a avea loc cunoașterea, trebuie să existe conștiința martor lipsită de acțiune. Ea dezvăluie simultan și uniform obiectele cunoașterii în mod indirect, prin intermediul simțurilor și ceilalți trei factori în mod direct. Revelarea obiectelor nu este un proces tranzacțional, pentru că, conștiința nu este un făptuitor; este conștientizarea fără efort. Obiecte sunt cunoscute numai în prezența ei. Obiectele nu pot fi cunoscute decăt dacă primii trei factori prezintă obiectele martorului. Cunoscătorul nu este de fapt un cunoscător, deși pare să fie datorită faptului că este pătruns de conștiință. Martorul este singurul cunoscător.
6. Corpul subtil este instrumentul acțiunii. Funcționează pe plan intern și extern.
7 la 8. Pe plan intern, conștiința apare ca "sentimentul de eu", o entitate cunoscătoare aparent experiențială care face o acțiune pentru a se bucura de rezultate. De asemenea, își asumă form organelor de simț și dezvăluie lucrurile externe entității făptuitoare / beneficiare. Proprietățile obiectelor simțurilor sunt sunetul, atingerea, culoarea, gustul și mirosul.
*9. Această conștiință nelimitată necreată, care dezvăluie simultan "sentimentul de eu" instrumentele sale de cunoaștere și acțiune, procesul cunoașterii și obiectele externe, este conștiința martor pură, (**saksi Chaitanya**).*
10. Martorul, precum lampa într-un teatru, revelează obiectele externe ca, cunoașterea "aud", "ating", "văd", "gust" și "miros".
11 la 14. Cunoscătorul este ca spectatorul unui program de dans. Dansatoarea este mijlocul de cunoaștere, care conectează ideile coregrafului la audiență. Publicul este obiectele cunoscute. Dans viguros, asistat de muzică (organele de simț), este procesul de cunoaștere, deoarece sunt necesare multe gânduri active pentru experiența. Lampa din centrul teatrului (reflectorul) dezvăluie uniform patronul, publicul, dansatorul, muzicienii și dansul. Chiar dacă dansul se sfârșește și teatrul se golește, lampa continuă să strălucească.
15. Conștiința martor luminează obiectele interne și externe.
Martorul este conștiința lipsită de acțiune, spre deosebire de primii patru factori schimbători, a căror activitate este producerea cunoașterii. Este imobilă, este atemporală și nu există spațiu în ea. Este de nedescris. Cuvintele "martor", "neschimbătoare", "non-duală", "dincolo de timp și spațiu" nu i se aplică de fapt, dar sunt utile pentru discriminarea ei de primii patru factori.
16. Extern și intern se referă la corp, nu la conștiința martor. Obiectele simțurilor sunt în afara corpului în timp ce ego-ul este în interiorul lui.

17. Mintea este așezată în interior și iese în afară iar și iar, prin organe de simț pentru a aduna informații. Invariabil, oamenii confundă mintea cu martorul.
18 la 19. O rază de soare care întră în cameră este nemișcată, dar dacă mâna cuiva trece pri rază, ea pare că se mută. În mod similar, ***martorul / conștiința pare să se miște atunci când este identificat cu mintea****.*
20. Când mintea devine liniștită în samadhi, martorul strălucește în ea și este experimentat.
21 la 23. Când mintea este liniștită nu există nici un sentiment de locație. Spațiul este un concept proiectat de asocierea intelectului cu corpul. Cu toate acestea, indiferent ce obiecte sunt în spațiul intern sau extern, ele sunt pătrunse de conștiință. Spațiul apare în conștiință; conștiința nu apare în spațiu.
Poate apărea o îndoiala: "**Dacă martorul este dincolo de cunoaștere, cum poate fi cunoscut?** "(versetele 24-26). **Îl putem cunoaște, pentru că suntem deja martorul. Trebuie să renunțam la ideea că îl putem cunoaște prin minte ca pe un obiect. De îndată ce îl cunoaștem ca pe un obiect își pierde statutul de conștiință nelimitată. Nu poți decât să-ți obții propriul statut de martor. Dacă te observi pe tine însuți atunci când mintea este liniștită, va deveni clar că ești martorul, deoarece martorul este de la sine evident; nu este necesară nici o dovadă. Cel care cunoaște tăcerea ești tu, martorul. Dacă mintea ta este prea activă pentru a experimenta martorul în starea de veghe, somn profund relevă faptul că ești martorul, pentru că tu existi și în somnul profund, dar mintea nu. Existența ta în somn profund este conștiința martor, pentru că existența și conștiința sunt identice. Cu această înțelegere te consideri ca un cunoscător a cărui esență este conștiința martor. Dacă te îndoiești că tu ești martorul, supune-ți mintea la Vedanta, pentru că îți arată clar că asta ești**.
24. Nu poate fi cunoscut ca un obiect, pentru că este natura sinelui. De îndată ce îl cunoaștem ca pe un obiect, decade în zona de acoperire a mijloacelor de cunoașere limitate și își pierde statutul de martor.
25. Nu trebuie să dovedim că martorul este natura noastră, atunci când mintea este inactivă, pentru că martorul este de la sine evident.
În timpul vieții, nimeni nu a simțit vreodată nevoia să-și spună că este conștient și că există, pentru că lucrul ăsta este evident.
26. Dacă mintea este atât de activă că nu putem experimenta și înțelege martorul, trebuie să contemplăm natura existenței noastre în somnul profund.

XI.
Fericirea Yoga
Primele cinci capitole despre discriminarei se concentrează asupra "aspectului" existenței sinelui. Următoarele cinci, capitolele iluminării, se concentrează pe aspectul de conștiința al sinelui. Ultimele cinci dezvăluie aspectul fericirii sinelui.
Următoarele cinci capitole au fost scrise de către unul dintre discipolii lui **Vidyaranya**, **Bharati Tirtha Swami**, într-un text **prakarana** numit fericirea conștiinței (**Brahmananda**). El stabilește faptul că sinele este fericire prin trei mijloace de cunoaștere.
(1). Scripturile Vedanta: Taittiriya, Brihadaranyaka și Chandogya Upanișad. Aceste scripturi spun că **fericirea conștiinței nu este o stare experiențială. Ea nu este o parte, un produs, o proprietate sau o stare a minții. Fericirea pură este un factor independent care străbate mintea și o face fericită ocazional. Fericire pură, nu este limitată de constrângerile minții, adică de ceea ce gândește și simte. Ea continuă să existe și când mintea este inactivă. Fericirea pură nu este experimentabila ca un obiect, pentru că, din cauză că mintea este inactivă, nu există nici un mediu care să o tranzacționeze**.
(2). Somnul profund este mijlocul de cunoaștere pentru aspectul de extaz al sinelui, pentru că totul este dizolvat în cauza sa, în sine. În somnul profund trăim experiența fericirii nelimitate, care, este evident că, nu vine de la obiecte sau de la subiectul care le experimentează, pentru că ele nu sunt prezente.
(3). Yoghinii trăiesc,de asemenea, experiența fericirii nelimitate, atunci când eforturile deliberate dizolvă mintea în sine (**samadhi**). Referința scripturală pentru această idee este cel de-al șaselea capitol al

Bhagavad-Gita.

Persoana Eliberată
Realitatea este tot ceea ce este. O învățătură completă despre natura sa ia în considerare fiecare aspect al existenței. Experiența de bucurie / dragoste / pace / satisfacție / fericire este un subiect esențial pentru ființele umane, probabil singurul subiect interesant. Toată lumea a experimentat-o în diferite grade și, putem spune că toți ar dori să o experimentează mereu. Dacă fericirea este natura sinelui și realitate este conștiința care apare ca doi - un subiect conștient și obiectele inerte - este evident motivul pentru care fericirea este una care apare ca doi; fericirea conștiinței pure originale și fericirea conștiinței reflectate. A distinge fericirea originală de cea reflectată este la fel de dificil ca și distingerea reflectării feței cuiva într-o oglindă de oglinda în sine. Enigma de bază care creează nevoia învățăturii - distincția între real și aparent real, dezvăluie analiza Vedanta a fericirii: fericirea originală și fericirea reflectată nu sunt la fel, dar ele nu sunt diferite.
Așa cum am menționat, Panchadasi este bine organizat, dar uneori organizarea ideilor în aceste capitole nu este la fel strictă ca în cele anterioare, așa că mi-am luat libertatea de a rearanja textul un pic. Prin urmare, numerotarea versetelor nu reflectă numerotarea originală.

Beneficiile Autocunoașterii
1 la 5. Vom descrie acum fericirea conștiinței, prin cunoașterea căruia cineva devine liber de grijile prezente și viitoare și obține fericirea fără obiect. Scriptura spune, "Un cunoscător al conștiinței „devine" conștiință și „depășește” suferința". De asemenea, spune:" Conștiința este fericire". Cineva "devine” fericit numai prin cunoașterea fericirii conștiinței. A te stabili ca, conștiință în conștiință face să dispară frica. Cel care vede diferențe nu este stabilit în conștiință. Cunoscătorii de sine nu au nici o anxietate cu privire la rezultatele bune și rele ale acțiunilor.
Cunoașterea de sine elimină dualitatea, temerile și dorințele care împiedică fericirea permanent experimentată a sinelui.
6 la 8. Pentru iluminat, "bun" și "rău" sunt proiecții ale ignoranței. Când conștiința este înțeleasă a fi sinele, dispar toate îndoielile cu privire la natura noastră și necesitatea de a acționa pentru a ne completa. Știind că sinele este conștiință, "devenim" nemuritori, pentru că nașterea și moartea nu există pentru conștiință.
Dacă ești bine, "binele și răul" nu are nici un sens. "Bine" este un cuvânt folosit pentru a descrie obiectele care fac mintea fericită, și "rău" este un cuvânt atribuit oricărui obiect care face mintea nefericită. Iluminați nu sunt condamnați să stea nemișcați sub un copac, pentru că nu au nimic de făcut. **Când știi cine ești acționezi din fericire, nu pentru fericire**.
Mortalitatea este doar frica de schimbare și "moartea" este un simbol dramatic al ei. Când știi cine ești, ești mort pentru schimbare, pentru că ceea ce se întâmplă este **Mithya** pentru tine. Nașterea și moartea sunt doar idei. A "deveni" menționat în acest verset înseamnă o devenire în ceea ce privește înțelegerea, nu o transformare reală.
9 la 10. Multe texte spun că cunoașterea constantă distruge suferința și aduce fericirea.
Cunoașterea stabilă de sine nu este supusă îndoielii. Este încrederea deplină în completitudinea noastră; încrederea deplină este fericire.

Rezumatul predării
11. Înainte de crearea a fost doar de conștientizare. Dualitatea cunoscător / cunoscut nu există. Atunci când creația dispare, rămâne numai conștiința.
12 la 15. Când Maya este operațională, învelișul intelectului apare ca, cunoscător. Învelișul Mental este domeniul cunoașterii. Obiectele percepției sunt cunoscute. Înainte ca Maya să transforme aparent conștiința în creație, cele cinci învelișuri nu existau.
16. În absența cunoscătorului reflectat și a cunoașterii, există numai conștiința. Ea există în (și nu numai) stările samadhi, în somnul profund și în lesin.

Ce este fericirea?
17. Conștiința unică este deplinătatea / fericirea. În realitatea aparentă nu există decât fericire

temporară, adică cele cinci învelișuri. Fericirea temporară înseamnă suferință.
Fericirea temporară este fericirea nelimitată condiționată aparent de obiecte. Nimeni nu este satisfăcut cu ea.
18. Fericirea este triplă: Fericirea conștiinței, fericirea născută din cunoaștere și fericirea produsă de contactul cu obiecte. Prima dezvăluită este fericirea conștiinței.
19. În primul rând trebuie să învățăm definiția conștiinței dată de Scriptură, apoi să negăm învelișul hranei, învelișul forței vitale, învelișul minții și învelișul intelectului și să ne dăm seama de conștiință, așa cum se reflectă în învelișul fericirii.
20. Toate ființele se nasc din fericire, trăiesc prin ea, trec prin ea și în cele din urmă sunt resorbite în ea. Nu există nici o îndoială că, conștiința este completitudine / fericire.
Fericirea conștiinței este experiența în sine, dar nu este o anumită experiență. Este fericirea deplinătății, fericirea integrității și fericirea completitudinii. Este sentimentul complet de satisfacție profundă și încredere inatacabil de sine născută din înțelegerea că nimic din domeniul experienței nu ne pot schimba. Ea nu se simte ca o emoție, deși generează emoții sublime. Este un curent constant de bunăstare și inatacabilitate expansivă. Este noi. O atingem din când în când (de mai multe ori pe zi, în perioade scurte) și tânjim după ea, atunci când este ascunsă de teamă sau dorință. Viața se bazează pe această experiență, de conștiință reflectată pe Maya, Corpul Cauzal, învelișul fericirii. Când nu o experimentăm, o dori. Există un dor interior. Când o experimentăm cu sexul opus dorim să aducem pe lume o altă ființă (un copil al dragostei), pentru a se bucura de fericire împreună cu noi. Când suntem pe cale de a muri ne simțim triști pentru ne temem că nu ne va mai fi disponibilă. Dar nu suntem niciodată separați de ea. Ea este permanent natura noastră.
21. Înainte ca, cineva să audă de Vedanta, suferă mizeriile obișnuite, dar chiar și ca, cercetător simte mizeria de a nu cunoaște sinele, mizeria implicată de lupta cu mintea nestăpânită, teama de a ajunge pe o cale greșită și mizeria vanității. Dar perseverează, deoarece îl așteaptă fericirea conștiinței.
22. (cârcotaș): Nu există nici o fericire în dualitate, dar nu există nici în non-dualitate. Dacă susții că există, atunci ea trebuie să fie experimentată.
Nu poți experimenta nici non-dualitatea, nici dualitatea, pentru că, conștiința nu este un obiect al experienței. Și, în realitate nu experimentezi dualitatea, atunci când crezi că o faci. Dualitatea este doar o aparență. Tu ești doar fericire întotdeauna. Dualitatea și non-dualitatea sunt doar concepte care trebuie să fie înțelese pentru eliberare. Ideea de nondualitate are sens numai dacă se referă la ideea de dualitate. Dar dacă există este numai conștiință, nu există nici dualitate, nici non-dualitate. Conștiința este cunoscătoarea ambelor. Fericirea există pentru că existența este fericire, și anume plenitudine fără lipsuri, completitudine fără incomplet. Existența este conștiință.
23. (Răspuns): Este adevărat că nu există nici o experiență de fericire "în" nondualitate. Non-dualitatea, adică conștiența, este fericire. Fericirea experiențială necesită un subiect și obiect, dar în conștiință nu există nici subiect nici obiect, numai aparența lor. Nu este necesară nici o dovadă pentru fericire, deoarece conștiința este auto-revelatoare și nu necesită nici o dovadă.
Nimeni nu trebuie să îți spună că ești conștient sau că existi. Cu toate acestea, moksa nu înseamnă doar să știi că ești conștient. Moksa înseamnă să știi că conștiința este nelimitată și ce înseamnă să fii nelimitat în ceea ce privește realitatea aparentă. Fericirea este nelimitarea, eliberarea de limitare. Este ceea ce suntem.
24. Întrebarea în sine este o dovadă a naturii auto-revelatoare a conștiinței non-duale, pentru că nu ne putem nega existența. Tot ce putem spune este că ea nu este fericire.
Acest îndoială este provocată de convingerea că fericirea este un sentiment special, și nu nelimitarea. Nelimitarea nu se simte exact ca fericirea provocată de evenimente, deși fericirea este beatitudinea non-duală, extazul neexperimentabil. Ea transcende fericirea, ca fiind natura sinelui, dar are un impact pozitiv asupra emoțiilor.
25 la 26. Dacă nu poți accepta non-dualitatea, te rog să-mi spui ce a existat înainte de dualitate. Era non-dualitatea, dualitatea sau ceva diferit de amândouă? Nu avea cum să fie ceva diferit, pentru că non-dualitatea și dualitatea includ tot ce există. Nu putea să fie nici dualitatea, deoarece nu putem să derivăm două decât din unul. Putem obține două din unu.
Presupune existența Maya.

27 la 29. (cârcotaș): somnul adânc este non-dualitate, deoarece subiectul care este necesar pentru trăirea unei experiențe este absent.
Somnul profund este o non-dualitate aparentă, dar, de fapt, în el există o **Jiva** sub forma unui **vritti** (gând) extrem de subtil numit **prajna**. Este imposibil să avem o experiență fără un subiect și un obiect. În somnul profund intelectul este într-o stare nemanifestată, astfel că nu există nici o cunoaștere directă a lui.
Cârcotașul nu înțelege diferența dintre fericirea neexperiențială a conștiinței și fericirea experiențială reflectată din starea de somn profund, deoarece cuvântul "fericire" este împovărat cu conotații emoționale. Fericirea Non-duală (fericirea cunoașterii de sine) nu este un sentiment, dar este "ceva ca un sentiment", în sensul că, cunoașterea completitudinii cuiva are un impact foarte pozitiv asupra experienței lui. **Te simți fericit majoritatea timpului, dar te simti mai mult decât fericit, te simți complet, încrezător și mulțumit indiferent de starea emoțională momentană. Îndoiala cârcotașului se datorează identificării cu martorul experiențial**.
30 la 32. Nu este așa, deoarece chiar și în starea de veghe "tu" nu este acolo, exiști în somnul profund ca conștiință non-duală pentru ca nu o poți experimenta, dacă nu ești prezent pentru a o observa ca martor.
Este, probabil, nedrept să susținem că martorul neexperiențial plus starea de somn profund reprezintă dualitate, deoarece somnul profund este Mithya și Mithya este ca și inexistent. Cu toate acestea, **în somnul profund există trei factori: starea de somn profund, cel care experimentează (prajna) și lumina conștiinței**.
Declarația cârcotașului pare să sugereze că numai somnul adanc este nondualitate. Dar dacă acest lucru ar fi adevărat non-dualitatea ar fi lipsită de sens atâta timp cât ar trebui doar să dormi ca să fi luminat.
34. Este cunoscut faptul că, în somnul profund orbii nu sunt orbi, răniții nu sunt răniți și bolnavii nu sunt bolnavi.
Nimic din samsara nu se infiltreaza in starea de somn profund. Jiva este numai el însuși experimentându-se pe sine ca fericire pură nelimitată, dar această experiență nu înseamnă nimic pentru egoul din starea de veghe (Viswa), deoarece este un experimentator brut vikalpa / vritti, o entitate diferită calitativ de ego-ul din starea de somn (Prajna). Deși ambele Viswa și prajna sunt Mithya, unul este mai subtil decât celelalte și, prin urmare domeniile lor de experiență sunt diferite.
35 la 36. Dacă susținem că lipsa de mizerie nu implică neapărat fericirea pentru că obiectele inerte, cum ar fi pietrele nu percep nici mizerie nici fericire, putem răspunde că obiectele inerte sunt deplinătatea conștiinței minus corpurile subtile, astfel că ele nu au nici o psibilitate de a-și dezvălui natura lor non-duală.
O îndoială ca asta este un adevărat tribut adus minunii Maya. Obiectele neînsuflețite sunt conștiință, dar nu o dezvăluie, pentru că ele sunt pur tamas mini găuri negre care absorb, nu reflectă, conștiința.
37 la 38. Fericirea și mizerie, cu toate acestea, nu sunt cunoscute prin deducție; ele se experimentează direct. Absența mizeriei este experimentată direct în somnul adanc. Deoarece mizeria este opusul fericirii, lipsa mizeriei înseamnă prezența fericirii.
Fericirea este constantă, pentru că este natura sinelui. Când apar în minte vritti rajasice sau tamasice, fericirea este acoperită, iar atunci când se manifestă sattva ea reapare, făcând-o să pară a fi intermitentă în stare de veghe si de vis.
39 la 41. Dacă somnul nu este fericit, de ce oamenii își fac astfel de griji cum ar fi să doarmă în paturi confortabile și devin iritați atunci când treziți dintr-un somn adânc? Este corect să argumentăm că oamenii bolnavi dorm pentru a elimina durerea, dar și oamenii sănătoși iubesc somnul. *Dacă considerăm că fericirea lor se datorează paturilor confortabile, vă spun că un pat confortabil aduce fericirea înainte de somn, nu și după ce persoana a adormit.*
42 45. Fericirea experienței de somn profund nu provine din obiecte, pentru că obiectele sunt absente. În somnul profund, corpul subtil se dizolvă în corpul cauzal, învelișul cauzal, și devine un vritti subtil numit Prajna care produce experiența fericirii și conștiinței nelimitate.
44. Chiar și fericirea care apare din păstrarea atenției îndreptată asupra fericirii conștiinței așa

cum se reflectă în intelectul în starea de veghe devine obositoare.
Deoarece este implicată acțiunea. Nu se poate efectua permanent nicio acțiune, brută sau subtilă, fără plictiseala, oboseală sau apariția sentimentului de respingere.
46. Scripturile dau următoarele exemple pentru a ilustra fericirea din somnul profund: șoimul, vulturul, copilul, regele și cunoscătorul conștienței.
47 la 48. Legat de un șnur, un șoim zboară de colo-colo. Nereușind să găsească un loc de odihnă, se întoarce să se odihnească pe stâlpul de care este priponit. ***În mod similar, corpul subtil, instrumentul lui Jiva pentru a experimenta fericirea, se mută în stările de vis și de veghe, pentru a obține rezultatele potrivite și nepotrivite ale acțiunilor sale. Când rezultatele acțiunilor sale sunt epuizate, mintea ignoră efemeritatea rezultatelor preocupărilor anterioare și încearcă să găsească iarăși fericirea prin alte acțiuni.***
49. Vulturul se întoarce la cuibul lui, pentru a se odihni. Jiva doarme pentru a experimenta fericirea Corpului Cauzal, "Cuibul" ignoranței.
Somnul profund este o stare interesantă pentru că atunci când Maya este operațională, sinele ca **Prajna** experimentează aparent fericirea naturii sale ca pe un obiect, dar este conștient că anterior a fost o entitate din starea de veghe sau de vis. În această stare nu știm nici că suntem conștiință și nici că suntem un Jiva.
50. Un copil nou-născut, care a supt la sânul mamei sale, stă zâmbitor pe un pat moale. Liber de dorință și aversiune, se bucură de fericirea naturii sale de conștiință nelimitată, nenăscută.
51. Un rege puternic, suveran al lumii sale, după ce sa bucurat de tot ce este omenește posibil spre satisfacția lui complet, devine întruchiparea fericirii.
52. Un cunoscător al sinelui se află în postura fericirii, și nu în fericire.
53. În afară de copil, rege și cunoscătorul sinelui, majoritatea Jivelor sunt supuse unor crize intermitente de fericire și nefericire.

Somnul profund
54 la 55. Dormim ca să ne bucurăm de fericirea conștiinței. În această stare, ca și un om îmbrățișat de soția sa iubitoare, ***Jiva nu este conștient de lumile interne (vis) sau externe (experiența din starea de veghe).***
Jiva presupune trei identități: cea din starea de veghe (**Viswa**), visătorul (**Taijasa**) și adormitul (**prajna**).
56 la 61. Scriptura spune: "în somn un tată nu este un tată." În absența corpului subtil, care este contopit cu corpul cauzal, Jiva este una cu natura sa, conștiința pură. Fără identitatea de visător sau de cea din starea de veghe, care să provoace experiențe de bucurie și tristețe, Jiva devine liber de suferință. După somn profund, entitatea din starea de veghe spune: "am dormit fericit. Nu îmi amintesc nimic ". Amintirea presupune trăirea unei experiențe. Deci, în somn a fost o experiență. Fericire experimentată în somnul fără vise este revelată de conștiința în sine. De asemenea, arată ignoranța nediferențiată (ajnana) care învăluie intelectul în această stare.
Multe texte spun că, conștiința fericire.
62. Învelișurile mental și intelectul teci sunt latente în corpul cauzal. Somnul profund este condiționarea lui Jiva din starea de veghe sau vis, atunci când apare ca ***Prajna*** *în starea de somn.*
63 la 66. La fel cum untul topit devine din nou solid, cele două stări care urmează somnului profund deveni din nou manifestate. Starea în care mintea și intelectul sunt latente este învelișul fericirii.
Gândurile din corpul subtil care reflectă fericirea conștiinței în stările de veghe și de vis devin latente în somnul profund. Adormitul este, de fapt, o modificare subtilă a ignoranței (prajna), care permite conștiinței să experimenteze fericirea experiențială, întrucât modificările în corpul subtil ale entității din starea de veghe și de vis (Viswa și Taijasa) sunt brute.
67 la 68. Acest lucru este explicat pe deplin în Upanișadele Mandukya și Tapaniya. Învelișul fericirii este beneficiarul și fericirea conștiinței este beneficiul. În somnul profund conștiința nu este îndreptată nici spre interior, nici spre exterior, dar crează o masă nediferențiat ca ***Prajna*** *care trăiește experiența fericirii nelimitate.*
69 la 70. Conștiința din stările de veghe și de vis se asociază cu corpul subtil (chidabasa) și joacă diferite roluri. În somn profund este contopită în învelișul fericirii, Corpul Cauzal. Intelectul, mintea și egoul (instrumentele cunoașterii) se unesc și devin una în starea de somn, la fel cum

picăturile de apă devin fulgi de zăpadă iarna.
71. Martorul este liber de experiență și, prin urmare este liber de bucurie și tristețe.
72 la 76. Conștiința reflectată în corpul cauzal este mijlocul de experimentare a bucuriei în somnul profund. Jiva părăsește fericirea Corpului Cauzal atunci când vasanele care produc karma germinează. Kaivalya Upanishad spune ca Corpul subtil latent trece de la starea de somn la starea de veghe datorită efectelor acțiunilor sale anterioare. Împresia de fericirea a conștiinței de care ne-am bucurat in timpul somnului continuă și puțin timp dupa trezire. Jiva rămâne calm și fericit și nu acordă nici un interes obiectelor exterioare. Apoi, împins de acțiunile trecute gata să dea roade, începe să se gândească la îndatoriri și cum să le pună în aplicare, care presupune experiențe de multe feluri. În timpul trăirii experienței își uită treptat fericirea naturii sale. Cum se poate îndoi Jiva natura sa de fericire, atâta timp cât experimentează în fiecare zi fericirea conștiinței în timpul și după somnul profund, dezvoltând o predilectie pentru el?
77. (cârcotaș): Dacă orice stare simplă de fericire, care este fericirea conștiinței, apare din non-acțiune (adormitul nu este un făptuitor, ci un beneficiar),, atunci tot ceea ce trebuie pentru iluminarea este lenea.
78. (răspuns): ***Afirmația ar fi corectă dacă Jiva și-ar dat seama că fericirea experimentată în starea de veghe este fericirea conștiinței, dar Jiva este întotdeauna tulburat de dorință și crede că fericirea este în obiecte. Ăsta este motivul pentru care are nevoie de ajutorul unui profesor și de Scriptură, pentru a-și cunoaște natura****.*
Obiecția se bazează pe presupunerea că entitatea din starea de veghe și din somnul adânc sunt aceleași. Ambele sunt jiva cel veșnic, dar sunt diferite, pentru că stările în care se găsesc sunt diferite și necesită manifestări diferite. Adormitul nu este un făptuitor; este un beneficiar. Cel din starea de veghe este un făptuitor și un beneficiar. În orice caz, întrebarea în sine este greșită, pentru că moksa este o „nicio stare”. Stările sunt schimbătoare și sinele este conștiința neschimbată.
79 la 81. Dacă, din ceea ce s-a spus până acum, știi ce este conștiința, dar nu ești liber, ești ca omul care a auzit că exista o mare recompensa pentru oricine cunoștea cele patru Vede; așa că a spus: "Eu știu că există patru Vede. Dați-mi banii!" Dar nu acest lucru se înțelege prin cunoașterea conștiinței. Trebuie cunoasctă direct și complet.
82. Dacă susținem că, din cauză că conștiința este fericire indivizibilă, nemodificată și neatinsă de Maya și efectele sale, cunoașterea nu poate fi completă și nici incompletă, înseamnă că știm cuvântul "conștiința", dar nu știm ce înseamnă să fim conștiință. Deci, avem nevoie de un îndrumător și de Vedanta pentru a știi ce înseamnă cunoaștere directă a conștiinței.
Căutarea eliberării are scopul de a ne face viața fericită, mai precis eliberarea de dependența de obiecte.
85 la 86. Este de preferat să uităm aceste argumente inteligente și să înțelegem că, chiar și fericirea experimentată prin obiecte (vishayananda) este fericirea conștiinței, condiționată aparent de obiecte.
87 la 88. Există trei tipuri de fericire: (1) **Brahmananda**, fericirea conștiinței, (2) **vasanananda**, fericirea care apare în mintea calmă din vasanele născute din experimentarea fericirii conștiinței, și (3) **vishayananda**, fericirea care rezultă din obținerea unui obiect dorit. Fericirea auto-dezvăluită a conștiinței dă naștere la **vasanananda** și **vishayananda**.
89. Fericirea conștiinței este auto-revelantă în somnul adânc și este indicată de autoritatea Scripturilor, de raționament și de experiență. Acum auzim despre experimentare sa în alte momente.
90. Jiva identificat cu învelișul fericirii (anandamaya) se bucura de fericirea conștiinței în timpul somnului, dar devine identificat cu învelișul intelectul (vignanamaya) atunci când rezultatele acțiunilor sale fructifică sub formă de văsane. Apoi își schimbă stările și identitățile.
91 la 92. Scriptura spune că Jiva din starea de veghe se situează în "ochi", adică corpul brut; Jiva din starea de vis se situează în "gât" (corpul subtil) și Jiva din somnul adânc în "lotusul inimii", în Corpul Cauzal. Jiva din starea de veghe, străbate corpul brut din cap până în picioare. El se identifică cu corpul și crede că este o persoană.
93. Jiva experimentează non-atașamentul, fericirea și nefericire. Fericirea și nefericirea sunt rezultatul unor acțiuni născute din ignoranță față de propria natură; non-atașamentul vine de la sine, pentru că este natura Jiva.
Deoarece Jivatma este de fapt Paramātmā, care este disociat complet din lume.

94 la 96. Durerea și plăcerea sunt rezultatul acțiunilor interne și externe. Non-atașamentul este experimentat în intervalele dintre durere și plăcere. "Acum am griji, sunt fericit", descrie fericirea naturală a conștiinței care apare ca o stare de non-atașament. Dar, în această stare, fericirea naturală a sinelui nu este cea originală, pentru că este învăluită de ideea: "sunt neatașat" și fericirea experimentată nu este fericirea conștiinței, ci numai o impresie (vasana) din ea.
97 la 98. Exteriorul unei oale cu apă rece se simte rece, deși nu există apă pe el, dar este dedusă prezența apei reci în interior. În mod similar, ***când cineva își dă seama că non-atașamentul aparține conștiinței și nu ego-ului, începe să înțeleagă ce înseamnă conștiința****.*
99 la 100. Prin practicarea continuă a cunoașterii Jiva devine extrem de rafinat. Această stare este ca somnul, dar nu este somn, deoarece ego-ul nu este complet absorbit. Jiva este treaz, dar corpul subtil este "adormit", mai mult sau mai mai puțin liber de gândurile tulburătoare. Fericirea în care nu există nici o experiență duală și care nu este somn este fericirea conștiinței.
101 de 106. Prin aplicarea continuă a rațiunii și discriminare un cercetător ar trebui să-și controleze treptat mintea. Ar trebui să se întoarcă către sine fixe iar și iar, fixându-se permanent pe el. Când mintea rătăcește printre obiecte, cercetătorul ar trebui să o devieze și să o concentreze asupra sinelui. Cercetătorul a cărui minte este liniștită și ale cărui pasiuni sunt atenuate, își dă seama că el este conștiința nelimitată, fericită. Dacă prin practică cercetătorul își retrage și își concentrează mintea, sinele se realizează pe el însuși și se bucură de o satisfacție de durată. Când obținem fericirea, care este dincolo de simțuri, dar care poate fi înțeleasă de intelect, devenim adânc înrădăcinați în fericire și nu ne mai mișcăm din ea. Nu există câștig mai mare ca ăsta. Odată stabilit în ea, chiar și cea mai mare durere este lipsită de sens.
Practica cercetării, și nu ego-ul, retrage și concentrează mintea.

Yoga - Purificarea minții
107 112. Știința separării de asocierea dureroasă cu obiectele este numită yoga. Ar trebui să fie practicată cu încredere. Un yoghin poate să identifice cu ușurință sinele cu conștiința și se identifice cu ea. ***Controlul minții poate fi realizat printr-o practică neobosită pe o perioadă lungă****. În* ***Maitrayaniya Upanishad din Yajur Veda****, înțeleptul* ***Sakayanya*** *vorbește despre marea fericire experimentată în samadhi de înțeleptul* ***Brihadratha****, "Așa cum focul se stinge fără combustibil și devine latent în cauza sa, mintea se contopește în sursa ei, atunci când modificările lui au fost reduse la tăcere".* ***Samsara este ireală pentru o minte liniștită****.*
Samsara este ireală, pentru că simpatiile și antipatiile care determina mintea să interpreteze karma în curs de fructificare nu mai sunt operative.
113 117. Mintea este lumea și lumea este mintea. Trebuie purificată cu mare entuziasm. Mintea ia forma obiectelor care apar în ea. Prin purificarea minții, un cercetător distruge impresiile care produc plăceri și repulsii, care distorsionează evaluarea experienței de către Jiva. În cazul în care sunt distruse plăcerile si repulsiile mintea se bucură de fericire nelimitată. Dacă o persoană și-ar focaliza mintea asupra conștiinței cu aceeași intensitatea cu care o focalizează asupra rezultatele acțiunilor, va fi eliberată repede. Mintea este pură sau impură. O minte impură este deranjată de dorințe și temeri. O mintea pură nu este deranjată. Mintea este cauza robiei și eliberării. Atașamentul pentru obiecte duce la robie și non-atașamentul conduce la eliberare.
De fapt, nu mintea este cauza, ci ignoranța de sine. Dar atunci când ignoranța de sine este operațională, mintea întreține credințe greșite despre natura realității și devine atașată de obiecte. Așa că mintea este considerată a fi cauza.
118 de 127. Fericirea care rezultă din contemplarea conștiinței este samadhi. Sublimează și purifică preferințele și antipatiile care produc suferință. Deși este dificil să păstrăm mintea absorbită în conștiință, se formează o vasana pentru fericire care motivează absorbirea în continuare. Alte fericiri pălesc în lumina fericirii absorbției în conștiință. Un cercetător care știe că "Eu sunt conștiință" experimentează fericirea chiar și atunci când este angajat în acțiuni lumești, la fel cum o femeie dedicată iubitului ei se gândește cu bucurie la el atunci când face treburile casnice. Înțelepciunea înseamnă renunțarea la dorința pentru plăcerea simțurilor și atașarea de fericirea sinelui chiar și atunci când dorința pentru obiecte este puternică. Fericirea cunoașterii de sine elibereaza mintea de agitația subiectivă și obiectivă. Așa cum un fachir

pregătit să intre în foc consideră iritantă întârzierea cauzată de punerea pe haine și ornamente, un adept al fericirii conștiinței se simte iritat de obligații care distrag mintea de la fericire.

Persoana Eliberată

128 de 130. Vederea ciorii alternează între ochiul drept și cel stâng. Când un înțelept ia în considerare atât fericirea conștiinței, cât și fericirea activităților lumești, el este ca o cioară care își întoarce capul de la una la alta. Sau este ca și cum ar știi două limbi.

Oamenii luminați sunt oameni discriminatorii; ei știu diferența între Satya și Mithya.

131. Dacă, cunoscătorul experimentează suferința, el nu mai este deranjat așa cum era înainte de cunoașterea de sine. La fel cum o persoană care stă cufundată până la brâu în apă rece într-o zi senină simte atât căldura soarelui, cât și răcoarea apei, cei înțelepți simt simultan atât mizeria lumii, cât și fericirea conștiinței.

132. Cunoscătorul adevărului care experimentează fericirea conștiinței în starea de trezie, o trăiește, de asemenea, și în starea de vis, deoarece experiența din vis nu este altceva decât experiența vasanelor create în starea de veghe.

În măsura în care vasanele sunt neutralizate în starea de veghe, ele sunt neutralizate și în starea de vis, așa că fericirea din starea de vis este proporțională cu fericirea din starea de veghe, presupunând că fericirea în discuție este urmare a lipsei vasanelor. Fericirea conștiinței este disponibilă atât în starea de vis, cât și în starea de veghe, deoarece visătorul (Taijasa) este conștiința identificată temporar cu visătorul.

133. Dar impresiile ignoranței continua și în stare de vis. Deci, într-un vis o persoană înțeleaptă va experimenta uneori bucurie și uneori suferință, fără a fi afectat de niciuna din ele.

Deoarece visul este recunoscut a fi un vis în timp ce este visat, așa cum este și starea de veghe.

134. În acest capitol, prima din cele cinci discuta fericirea de conștientizare,
realizarea directă care dezvăluie fericirea de conștientizare a fost descrisă.

Capitolul XII: Cercetarea Fericirii Sinelui

În capitolul următor faptul că conștiința este fericire este stabilit prin raționament.

Iată raționamentul: (1) Deoarece Jiva se naște din existență / conștiință nelimitată, natura sa esențială este disponibilă ca "eu" sinele conștient. (2) Iubirea de sine este necondiționată și dragostea pentru orice altceva este condiționată. (3) Oricare ar fi obiectul iubirii, el este o sursă de fericire și / sau orice este o sursă de fericire este un obiect al iubirii. (4) Prin urmare, iubirea de sine este iubirea supremă. (5) Numai sinele este obiectul iubirii cuiva, pentru că este sursa fericirii. (6) Prin urmare, natura sa este fericire.

Adevăratul sine este conștiința martor care apare ca ansamblul corp/ minte și este greșit considerat a fi sinele real. Când sentimentul de posesiune față de alții al cuiva devine obsesiv, ceilalți sunt tratați ca propriul sine, de exemplu, copii. Când ceilalți îi provoacă prea multă suferință, renunță la ei în favoarea sinelui ireal, ansamblul corp/ minte. Și când ansamblul corp/ minte provoacă prea multe probleme, sinuciderea devine o opțiune, ceea ce înseamnă că sinele aparent va fi sacrificat de dragul sinelui real.

XII.

Fericirea Sinelui

Bucuria care nu stă în obiecte

1. Un discriminator se bucură de fericirea naturală a sinelui, care este diferită de fericirea liniștii mentale și de fericirea din somnul profund, dar samsari experimentează numai plăcerea și durerea în funcție de natura acțiunilor lor. O învățătură corectă este util numai în cazul în care este deschisă la adevăr.

Învățăturile orientate spre experiență (căile) încearcă să îmbunătățească sau să modifice indivizii, deoarece ele se bazează pe ideea că samsara și entitatea care o experimentează sunt reale. Vedanta este o "cale bătătorită" care dezvăluie faptul că individul este ireal și sinele este fericirea nelimitată. Ea nu funcționează decât pentru samsarii calificați. Acest text nu se referă decât în mod secundar la calificări, pentru că presupune că ascultătorul învățăturilor este calificat. De asemenea, subliniază cu atenție că, dacă, cunoașterea de sine nu eliberează

cercetătorul, el trebuie să "re-califice" adică să elimine obstacolele din calea experienței de libertate. Căile sunt utile doar pentru eliminarea obstacolelor deoarece sinele este deja realizat.
4 la 20. Cercetătorii care sunt încă atașați la obiecte pot beneficia de ritualurile devoționale. Chiar și oamenii plictisiți spiritual care doresc libertate pot beneficia de Vedanta dacă își supun mintea cu umilință învățăturilor. Dar mai întâi trebuie să înțeleagă că bucuria pe care o caută în obiecte este, de fapt, în sine. Soția nu își iubește soțul de dragul soțului, ci de dragul ei însăși și vice-versa. Chiar și iubirea conjugală este motivată de dorința egoistă pentru fericire. Un copil sărutat de tatăl său plânge atunci când este înțepat de părul zbârlit din barbă, dar tatăl continuă să-și sărute copilul de dragul lui însuși. Un comerciant forțează boul să transporte ceva, pentru că el iubește vițelul de dragul său însuși, nu de dragul vițelului. Scriptura abundă în argumente destinate să convingă oamenii că dragostea pe care o caută nu poate fi găsită decât în ei înșiși.

Devoțiunea
21 la 22. Iubirea de sine este experimentată atunci când mintea este pură. Este diferită de dorința de atașare și de pasiunea pentru obiecte, de credința în ritualurile religioase și de credința în Dumnezeu.
Când mintea este curată vedem iubirea ca sinele care se iubește pe sine.
24. Sinele nu este un mijloc de fericire ca mâncarea și băutura, pentru că nu există decât un beneficiar, sinele care se experimentează pe sine.
Deoarece sinele nu este un obiect, el nu poate aduce fericirea. "Fericirea” este sinele care se experimentează pe sine.
25 la 26. Iubirea pentru un mijloc de producere a fericirii este temporară, deoarece nu mai este valoroasă atunci când obiectul (care este un mijloc, nu un scop) invocă iubirea care este sinele. Dar iubirea de sine este infinită. ***Iubirea pentru un obiect se schimbă întotdeauna, pentru că un obiect nu poate „furniza” fericirea decât pentru o perioadă limitată, după care este necesar un nou obiect pentru a produce fericirea aparentă****. Dar sinele nu este un obiect și natura sa este iubirea (****parama prema svarupa****), deci iubirea pentru el este infinită.*
27 la 30. Toate obiectele sunt dorite sau urâte de dragul sinelui. Oamenii urăsc durerea, pentru că îi împiedică să experimenteze fericirea sinelui. Cineva urăște pentru că îi place să urască. Dintre toate obiectele iubirii, sinele ne este cel mai drag. Nimeni nu este indiferent față de sinele său.
31. "Fie să nu pier, fie să exist întotdeauna" este dorința tuturor. Deci dragostea pentru sine este evidentă.
50 la 56. Este o cunoaștere comună și punctul de vedere al Scripturii că iubirea infinită îi este rezervată sinelui și că obiectele legate de ea sunt plăcute, iubite, iubite foarte mult, ignorate sau urâte. Paiele de pe drum sunt ignorate. Atunci când un tigru atacă un om, el este urât. Atunci când nu este prezent, este ignorat și când este blând și prietenos provoacă bucurie. ***Chiar dacă nici un obiect nu invocă de la sine iubirea primară sau secundară, de tipul de iubire depinde dacă vasanele vor face, ca obiectul să fie văzut într-o lumină favorabilă sau nefavorabilă.***
59 la 64. Diverse obiecte ale bucuriei, de la viața însăși până la avere, invocă diferite grade de iubire în funcție de gradul de atașare de ele. ***Fiul îi este mai drag decât bogăția cuiva, trupul mai drag decât fiul, viața și mintea mai dragi decât corpul și sinele este cel mai drag dintre toate. Cineva care consideră că cei dragi și alte obiecte sunt mai dragi decât sinele se bucură doar de fericire limitată****. Cei înțelepți știu că sinele este mai drag decât orice obiect. "Ce vă este atât de mai drag că vă face să plângeți".*
Mulți plâng când aud învățăturile pentru că își dau brusc seama că sinele este adevăratul obiect al iubirii lor.
65. Atunci când un cuplu căsătorit nu produce urmași sunt dezamăgiți și se simt mizerabil. Dacă pot crea, pot suferi din cauza unui avort spontan sau din cauză că copilul s-a născut mort. Când se naște un copil, el poate suferi de boli sau se poate naște infirm din cauza poziției planetelor la naștere. El poate fi prost, încăpățânat sau indisciplinat sau nu poate învăța nimic. Sau, dacă este inteligent și harnic se poate îmbogățiî și murii de tânăr. Dacă el rămâne necăsătorit ar putea face adulter sau urmări prostituate. S-ar putea căsători cu o femeie stearpă sau să aibă o familie nevoiașă și să sufere de sărăcie. Infinite sunt necazurile părinților.

68 la 69. Având în vedere incertitudinea implicată în obținerea și păstrarea obiectului fericirii, un cercetător ar trebui să se abțină de la formarea unui atașament față de obiecte și să-și concentreze iubirea asupra sinelui prin contemplare zi și noapte. Cel care rămâne convins că fericirea depinde de obiecte din cauza încăpățânării sau ostilitate față de adevăr se cufundă în întunericul spiritual și îi este sortit să repete acțiunile nereușite iar și iar.

70. Cunoscătorul conștiinței este conștiință și este ca Isvara. Orice ar spune va întâmpla pentru discipolii săi, sau pentru alții.

Atâta timp declarațiile sunt în armonie cu Dharma. Deoarece mințile lor sunt clare și libere de părtinire personală, oamenii luminați înțeleg, în general, ciclul dorinței de acțiune și pot prevedea adesea evenimentele, bazându-se pe înclinațiile unui individ. Acest lucru nu înseamnă că orice ar spune o persoană iluminată se va și întâmpla. **Declarații de acest gen trebuie să fie analizate cu atenție sau ar putea să devină o motivație pentru cercetarea de sine pentru o persoana cu stima de sine scăzută**. **Persoanele a căror cunoaștere de sine este fermă și ale căror minți sunt curate deveni instrumente imparțiale ale voinței lui Isvara**.

71 la 72. Cel care contemplă sinele martor ca pe cel mai scump obiect, își va da seama că nu se schimbă. Deoarece este neschimbat, este fericire. Pentru că este iubit mai mult decât orice, oferă bucurie fără sfârșit. Cu cât este mai mare iubire de sine, cu atât este mai mare fericirea.

Cunoașterea de sine provoacă devotament necondiționat.

73 la 74. Dacă susținem că, deoarece mintea este conștiință și conștiința este fericire, fericirea ar trebui să fie prezentă în toate manifestările minții. Ar trebui să știm că conștiința nu luminează decât gândurile. De exemplu, o lumânare aprinsa într-o cameră emite și lumină și căldură, dar doar lumina umple camera nu și căldura.

Îndoiala este rezultatul unei suprapuneri de Satya peste Mithya, sinele și mintea. Maya desprinde fericirea (sensibilitatea) de conștiință, conștiința aparând ca minte. Corpul subtil este un reflector inert și

știe ce știe numai pentru că este luminat de conștiință. Nu are nici o dragoste. Gândurile și sentimentele care decurg din gânduri sunt generate prin acțiuni, care pot fi în armonie cu Dharma sau nu. Gândurile inspirate de Dharma produc, în general, emoții fericite și gândurile adharmice produc, în general, rezultate dureroase. Cu toate acestea, persoanele cu naturi adharmice - criminalii, de exemplu - de multe ori fac acțiuni dharmice și obțin sentimente bune, iar oamenii virtuoși fac uneori acțiuni adharmice și obțin sentimente negative. Fericirea reflectată experiențial este fericirea conștiinței, dar este experimentată doar ca rezultat al karmei, este intermitentă și samsarii cred că aparține obiectelor. Acest verset este menit să demonteze mitul că iluminarea produce fericirea veșnică experiențială. Oamenii care au această credință și își realizează sinele ulterior, sunt dezamăgiți atunci când viețile lor neinteresante nu sunt transformate instantaneu în vieți fericite prin cunoașterea de sine. Această credință a creat un fenomen bizar: stereotipul iluminatului de fațadă, o persoană care își dezvoltă maniere fericite, ca să se convingă că este luminat și / sau pentru a impresiona pe alții cu iluminarea sa.

75. Obiectele au anumite proprietăți (sunet, atingere, culoare, gust și miros), dar fiecare este perceput (cunoscut) de un singur organ de simț. Numai sinele trăiește fericirea lui însuși.

Simțurile nu sunt capabile să perceapă plăcere sau durere. Ele sunt doar instrumente inerte de colectare a cunoștințelor; ele nu pot raporta minții decât proprietăți ale obiectelor, care sunt, de asemenea inerte. Instrumentele inerte nu pot experimenta fericirea nelimitată, deoarece ele nu sunt conștiente și domeniul lor de experiență este limitat.

76. Dacă susținem că diferitele senzații raportate de simțuri sunt calități ale conștiinței, trebuie să știm că diferența aparentă dintre conștiință și fericire este cauzată de condiționarea sattva, rajas sau Tamas a minții. Atunci când există o predominanță a sattva în gânduri, este clar că fericirea și conștiința sunt identice. Dar când rajas și tamas predomină mintea, fericirea este ascunsă. Așa cum sarea îndepărtează gust acru intens de tamarin, fericirea conștiinței este acoperită atunci când este amestecată cu Rajas.

Yoga

80 la 82. Yoga se practică pentru a experimenta fericirea de sine, dar poate aduce și discriminare.

Oamenii orientați spre experiență au tendința să aprecieze mai mult sentimentele decât cunoașterea, astfel că resping învățăturile Vedantei care spun că experiența este ireală. Dar Vedanta recunoaște excepția și încurajează Yoga.
Există o mare neînțelegere între yoghini despre natura iluminării, pentru că scopul aparent al Yoga este samadhi, o anumită experiență. Vidyaranya era șeful uneia dintre cele mai importante mănăstiri vedantice din India și a scris acest text pentru călugării săi, care erau, fără îndoială, deja conștienți de distincția dintre experiență și cunoaștere, pentru că fiecare text vedantic afirmă fără echivoc că sinele nu poate fi obiectivat. Nu este o stare de conștiință care să poată fi experimentată. Este cunoscătorul oricărei și a tuturor stărilor de conștiință. Tradițiile consideră Yoga ca fiind potrivită pentru etapa **nididhyasana**, purificarea corpul subtil, nu pentru moksa. Dacă yoginul ar fi fost separat de sine, Yoga ar fi fost potrivită pentru eliberare, dar din moment ce yoginul este deja sine și deja îl experimentează, doar cunoașterea îl va elibera. Cunoașterea de sine - moksa – este discriminare. Cu toate acestea, pentru fiecare regulă există o excepție, și yoghini pot obține eliberarea, presupunând că din practica samadhi se dezvoltă curiozitatea despre observatorul samadhi. Un yoghin m-a întrebat odată: "Oriunde mă duc (adică indiferent ce stare interioară experimentez), întotdeauna există cineva care mă observă. Ce este asta?" I-am spus despre sine și în trei săptămâni și-a dat seama cine era.
83. Yoga și Vedanta sunt dificile pentru extrovertiți. Yoga nu este necesară pentru renunțătorii contemplativi; pentru ei este potrivită discriminarea.
Gita prevede că Yoga (renunțarea la fructele acțiunilor cuiva) este pentru extrovertiți și discriminarea pentru renunțătorii contemplativi, indivizi care găsesc lipsurile experiențelor și știu că eliberarea nu poate fi dobândită prin acțiune. Atât Yoga, cât și discriminarea sunt dificile pentru extrovertiți, deoarece Yoga implică controlul minții, care implică lupta constantă cu vasanele puternice extrovertite. Yoga șterge vasanele extrovertite și va converti un yoghin dedicat într-un **sannyasi**, un renunțător contemplativ.
84. Un căutător poate fi eliberat de atașamentul și aversiunea pentru de obiecte atât prin Yoga, cât și prin Vedanta.
Yoga este mult mai dificilă, deoarece yoghini au tendința de a fi atașați la samădhiurile lor, în timp ce discriminatori sunt indiferenți la experimență. Pentru cei mai mulți yoghini nu este clar că Yoga este pentru cunoaștere, pentru că, în lumea Yoga, samadhi este considerat a fi moksa.
85 la 87. Atât yoghinul, cât și discriminatorul sunt împoptriva obiectelor ostile practicii lor. Dacă susținem că un yoghin in Nirvikalpa samadhi este superior unui discriminator, pentru că nu există nicio dualitate, trebuie să știm că pentru un discriminator nu există nici o dualitate, indiferent de stare minții lui.
De fapt, discriminarea face inutil controlul experienţei pentru cercetător, pentru că discriminatorul știe că experiența este Mithya și că sinele, Satya, este mereu prezent. Știind că sinele este întotdeauna prezent și disponibil prin cunoaștere fac neputincioase vasanele extrovertite, eliminând necesitatea de a acționa pentru a obține o anumită experiență.
89. Yoghinii în samadhi sunt mereu conștienți de fericirea sinelui și indiferenți la lumea exterioară, așa cum sunt discriminatorii.
O traducere a acestui verset spune că yoginul este inconștient de lumea exterioară. "Inconștient" este un cuvânt rău, deoarece implică faptul că sinele poate fi inconstient. "Yoginul" nu este niciodată separat de conștiință, de sine. Non-dualitatea nu înseamnă că dualitatea nu există, ci doar că este cunoscută a fi ireală. Expresia potrivită este "indiferent față de lumea externă". Dacă eliberarea este o stare în care lumea este absentă, nu este eliberare, deoarece prezența lumii nu neagă în nici un fel existența conștiinței. Și dacă eliberarea înseamnă absența persoanei, ce rost mai are viața lui, pentru că viața nu are niciun rost fără cineva care să o experimenteze? Un discriminator, un cercetător, este conștient de lumea exterioară, dar nu este influențat în niciun fel de ea, deoarece este cunoscută a fi Mithya, ca apa din mirajul din deșert. Dacă textul s-ar referi la Nirvikalpa samadhi, cuvântul "inconștient" s-ar aplica, dar din moment ce versetul spune că yoghinul este prezent, nu se poate referi la Nirvikalpa samadhi, pentru că nu există nici o diviziune subiect / obiect în Nirvikalpa samadhi. În acest caz, s-ar referi la savikalpa samadhi, care este potrivit pentru moksa deoarece yoghinul și ignoranța lui este prezent în ea. Aceeași traducere, de asemenea, a spus că indiferența față de obiectele exterioare este "Poziția" unui discriminator. "Poziția" este un cuvânt nepotrivit, pentru că înseamnă că traducătorul crede că Vedanta

este o filozofie; nu este o filozofie sau părerea unui individ sau a unui grup de indivizi. Vedanta este cunoaștere și un mijloc de cunoaștere. Cunoașterea nu este o credinta sau o opinie. Discriminarea este cunoașterea că conștiința este reală și că obiectele care sunt prezentate în ea sunt aparent reale. Este ceva ce trebuie cunoscut, nu o poziție intelectuală. Un yoghin care nu înțelege că experiența nu este reală nu este eliberat în ciuda samadhi. În loc de cuvântul "poziție" ar trebui să fie "cunoaștere" sau "experiență". Este important să înțelegem diferența între cunoaștere și credințe sau opinii. Cei mai mulți dintre noi au dobândit inconștient credințe și opinii, ca urmare a condiționărilor noastre și ele devin punctul nostru de vedere, dar sinele nu este o credință.
Cu toate acestea, în capitolul IX Vidyaranya încurajează asumarea conștientă a posturii sinelui, pentru a neutraliza punctul limitat de vedere al egoului atunci când nu s-a reușit asumarea identității sinelui prin învățături. **Vedanta susține că, deoarece nu există nici o dovadă că suntem un ego limitat, în afară de convingerea că asta suntem, este la fel de normal să adoptâm o poziție nelimitată. Arată că gândirea dintr-o poziție non-duală concretizează trecerea la viziunea non-duală, în timp ce gândirea ca o entitate limitată întărește și mai mult experiența cuiva ca entitate limitată**. Indivizii orientați spre experiență au tendința de a nu înțelege puterea pozitivă a minții. **În lumea Yoga, mintea este, în general, considerată un inamic care trebuie să fie eliminat, distrus sau depășit, în timp ce Vedanta exploatează puterea minții prin transformarea energiei ei în cercetare**.
Dacă considerăm intimidant cuvântul "samădhi", trebuie să știm că experiențele mici de fericire pe care le trăim zi de zi sunt niște samădhi în miniatură. Samadhi înseamnă doar o stare a minții în care au fost suspendate toate preferințele si repulsiile și toate obiectele au o valoare neutră pentru un timp. "Sama" înseamnă "egal" și "DHI" înseamnă o formă redusă de "buddhi," intelect. Aceasta înseamnă că nu are loc nicio evaluare a obiectelor, așa că orice obiect este perfect egal cu oricare altul. Asta înseamnă să vedem lucrurile așa cum sunt. Atunci când proiecțiile nu au nici o valoare experimentăm fericirea sinelui. Atunci când obținem ce vrem, mintea rămâne nemodificată, dar atâta timp cât această stare nu este sub controlul conștient al Jiva, mintea se modifică din nou, atunci când apare o nouă atracție sau respingere. Persoanele care au reușit să-și controleze mintea pot rămâne în samadhi (aspectul din starea de veghe al somnului profund) pentru mult timp, menținând suspendate preferințele și respingerile.
*90. În acest al doilea capitol al secțiunii în care este discutată fericirea conștiinței, învățăturile despre fericirea sinelui (**Atmananda**) au fost desfășurate în beneficiul celor cu minți greoaie spiritual.*
91. Tema capitolului următor, intitulat "Fericirea non-dualității," este lipsa dualității. Tot ce a fost relevat până acum este liber de defecte.

XIII.
Fericirea non-Dualității
În acest capitol, fericirea (fericirea pură) se stabilește pe baza unei mantră în **Taittiriya Upanishad** care spune că întreaga creație vine din Isvara, cauza lumii. Se spune lumea se naște din fericire, este susținută de fericire și dispare în fericire. Deoarece Isvara este existență nelimitată, indiferent ce fel de fericire experimentăm în lume, ea este **Mithya**, fericirea nelimitată a nondualității apare ca fiind fericire limitată dualistă experiențială. Ce este Mithya este ca și inexistent. Suferința este o suprapunere ireală peste fericirea non-duală, care sunt eu.

Maya
1. Fericirea Yoga descrisă până acum este fericirea sineșui. Acum vă rog să ascultați modul în care fericirea sinelui întrupat, care este în dualitate, este identică cu fericirea non-duală a conștiinței.
2. După cum este descris în Taittiriya Upanishad, orice, de la spațiu la corpul fizic, se naște din fericire și dispare în fericirea non-experiențială a conștiinței / plenitudinii.
3. Lumea este născută din fericire plenitudinii, se manifestă în fericire și se dizolvă în fericire. Atunci, cum poate fi altceva decât fericire?
Fericirea / conștiința este locația din "lume", care nu este niciodată departe de sine, așa cum pare a fi, atunci când punct nostru de referință este considerat a fi corpul. **Dacă încetăm să ne identificăm cu corpul și mintea vom descoperi satisfacția perfectă fără să mai apelăm la obiecte**.
4. Deși o oală este diferită de olarul care a modelat-o, universul nu este diferit de Isvara. Așa cum olarul

este liber de lut, Isvara este liber de universul și conștient de el, dar universul nu este nici liber și nici conștient de Isvara.
5. Existența oalei, efemeritatea și proprietățile sale aparțin lutului, nu olarului. În mod similar, materialul pentru creație este, în realitate, conștiința / fericirea. Cu toate acestea, Maya (olarul / creatorul) universului, deposedează aparent conștiința / fericirea de simțire atunci când "creează" obiectele.
Ideea că, conștiința este fericirea este foarte greu de asimila pentru intelect, deoarece fericirea a fost considerată întotdeauna a fi un fel de sentiment. "Fericirea" despre care se vorbește în Scripturi nu este o stare emoțională, deși se manifestă ca un sentiment de satisfacție atunci când mintea este liberde Rajas și Tamas. Această fericire este, de fapt, temelia încrederii în sine, un sentiment de completă adecvare.

Metamorfoza
*6. Cauza de obiecte este dublă: (1) **parinama**, care dă naștere unui efect, o modificare sau schimbare a unei stări și (2) **vivarta**, care dă naștere unei aparențe fenomenale care nu este material legată de cauză.*
Parinama înseamnă metamorfoza. Ea este atât schimbarea aparentă (**vivarta parinama**), cât și (**arambha parinama**) schimbarea "reală". **Un exemplu al unei schimbări "Reale" ar fi laptele care se transformă în brânză**. **Arambha** înseamnă că efectul (lumea) este diferit substanțial de conștiință. **Un miraj în deșert este un exemplu de vivarta parinama**: nisipul deșertului pare să fie umed atunci când, de fapt, este uscat.
7. Unii oameni cred că producerea unui obiect dintr-un altul înseamnă că cele două sunt diferite. De exemplu, ei cred că un tricoul este diferit de bumbacul din care este făcut.
Cu toate acestea, dacă elimini tricoul din bumbac, bumbacul suferă nicio schimbare.
*8 la 10. **Parinama** convertește o substanță în alta, de exemplu, laptele în caș. Dar un **vivarta parinama** face un lucru să pară a fi altceva, așa cum o frânghie pare un șarpe sau cerul, care este limpede, pare a fi albastru. Maya este o **vivarta parinama**. Înțelegerea explică modul în care lumea este atât separată, cât și neseparată de sine.*
11. Puterea nu este separată de posesorul puterii, dar nu poate fi considerată a fi identică cu cel care o posedă. Dacă puterea este identică cu posesorul ei, atunci nu-l poate obstrucționa.
Maya este puterea care creează lumea. **Ea nu este separată de conștiință, dar nu este identică cu ea**. Ea are un statut complet unic. **Din poziția conștiinței non-duale, ea nu există, dar din poziția lumii există. Datorită faptului că nu este identică, este posibil să ne eliberăm de ea, deși aparent obstrucționează cunoașterea de sine**.
12. Puterea ei se deduce din efectele sale. Când efectele sale nu sunt observate, putem concluziona că nu există nici o putere sau că o obstrucționează ceva.
13. Înțelepții spun că puterea conștiinței numită Maya este ascunsă de propriile calități. Unele din multiplele sale aspecte sale sunt acțiunea, cunoașterea și voința.
Crearea (Tamas) este doar cunoașterea (sattva) voită în acțiune (Rajas) de Maya.
14. Vedele spun de conștiința este eternă, perfectă, non-duală și omnipotentă.
O traducere spune, "conștiința supremă este eternă, perfectă, nonduală și omnipotentă". Aici "conștiința supremă" înseamnă Isvara, Maya, Creatorul. Este "supremă", referitor la lumea obiectelor pe care o creează, susține și distruge. Nu este "supremă", referitor la sine, pentru că în ea nu există obiecte. "Suprem" este un cuvânt periculos, deoarece înpică fantezie, teamă și dezamăgire. Asta face ca, căutătorul să creadă că sinele este ceva extraordinar, care îl face să se teamă că este de nerealizat și-l duce la dezamăgire când nu îl găsește.
15 la 19. Puterea Isvara este observată în energia, corpurile și comportamentul tuturor ființelor. Este mișcarea aerului, duritatea pietrei, fluiditatea apei și puterea de ardere a focului. Apare și ca spațiu gol în obiecte. Așa cum puiul este latent în ou, lumea este latentă în conștiință. Precum frunzele, florile, coaja, crengile și rădăcinile un copac sunt latente in sământă, în mod identic această lume este latentă în conștiință.
20. Când conștiința omniprezentă, eternă își asumă puterea cunoașterii, este numită corp subtil.
21. Întâi corpul subtil se manifestă din Corpul Cauzal, apoi apar noțiunea de robie și eliberare și în final apare universul format din nenumărate lumi. În acest fel, toată această manifestare este

un basm spus minți umane de marele povestitor, Maya.
22 la 27. "A fost odată un prinț chipeș care nu a fost născut niciodată. El a trăit fericit într-un oraș care nu exista. El a ieșit din oraș pentru a culege fructe din copacii care creșteau în cer. Când a obosit de această non-activitate s-a întors la palatul său care nu era încă construit și fericit nu a petrecut nici un timp jucând diferite jocuri inexistente".
Cam asta este povestea noastră.
28. Cei care nu au discriminare trăiesc într-un basm. *Puterea Maya va fi acum descrisă mai în detaliu.*

Dincolo de real și ireal
29. Este diferită atât de efectele sale, cât și din substratul său.
30 la 36. Proprietățile unui vas aparțin puterii olarului, nu lutului. Olarul nu este oala, nici puterile pe care le folosește pentru a transforma lut. El mânuiește puterile. Argila suferă o schimbare, dar puterea fără formă care creează oala nu se schimbă. Este dincolo de ideea de oală și de energia care o modelează din lut. Înainte ca oala să fie creată, ea exista în lut ca potențială oală. Cu ideea în minte și energia în mâini, olarului transformă lutul într-o oală. Nediscriminarea confundă cauza, olarul Isvara, cu efectul, obiectele care alcătuiesc lume. Înainte de a se transforma, argila nu poate fi numită oală. Dar devine una, atunci când capătă grosime, goliciune și rotunjime. Oala nu este diferită de lut, și nu există separat de lut, dar nu este identică cu lutul, deoarece nu poate fi observată în lut înainte ca olarul să îl transforme. Prin urmare, oala este de nedescris, ca și puterea care o produce.
Nu putem descrie cu certitudine nimic în lume, pentru că nimic nu este real. Orice există ca nume și formă, dar nu ca realitate. Realitatea a orice (corpul și mintea cuiva și lumea) este realitatea pe care i-o conferă conștiința, nimic mai mult.
37 la 39. Puterea unui magician este doar aparentă în trucurile sale. Similar, efectele Maya sunt ireale. ***Oricare ar fi realitatea de care se bucură, ea este împrumutată de la substrat, de la conștiință. Un vas este doar un nume și o formă. Nu este real****. Numai lutul este "real".*
40 la 44. Dintre cei trei factori din creație (obiectele, Maya-Creatorul și substratul în care ele există potențial și din care sunt create), obiectele și Maya există ocazional, dar substratul este întotdeauna prezent.
41 la 43. Un obiect creat, deși perceptibil, nu are nici o substanță reală, fiind supus creației și distrugerii. Când apare, este denumit de ființele umane. Când dispare, rămâne numele. Pentru că nu există decât ca nume, este considerat că există aparent.
45 la 46. Obiectele create nu sunt distruse atunci când apare cunoașterea substratului, deoarece cunoașterea substratului distruge doar ideea că obiectele sunt reale, și nu obiectele în sine.
Ceva ce nu este real nu poate fi distrus. Și nici nu putem distruge ceva care este real. În realitate, nimic nu este distrus. Creația și distrugerea sunt doar conștiința care se transformă aparent în diferite nume și forme.
47. Deși o persoană pare a fi cu susul în jos atunci când se reflectă în apă, nimeni nu apreciază reflecția greșit.
Maya inversează relația dintre sine și obiecte. Ni se pare ca și cum am vedea obiectele, pentru că ele există, dar, în realitate, obiectele există pentru că le vedem.
48. Eliberarea înseamnă cunoașterea că realitatea este conștiință non-duală și că lumea este aparent reală.
Când lumea este cunoscută a nu fi nimic altceva decât conștiință, propriul sine, suferința încetează. Pentru că iubim sinele mai mult decât orice altceva, înțelegerea că lumea suntem noi ne face să o iubim. Dacă iubim lumea (ceea ce înseamnă oamenii și lucrurile pe care le percepem clipă de clipă)vom descoperi că lumea, așa aparent reală cum este, te iubește și că problemele dispar. Toate problemele lumii sunt cauzate de lipsa de iubire de sine.
49 la 51. Așa cum cioburile unui vas spart care nu seamănă cu bucata originală de lut din care a fost făcut, sunt lut și nimic mai mult.
Atunci când există o modificare reală a substratului, substratul dispare. Nu putem reface laptele din brânză, deoarece laptele s-a transformat în brânză. Dar atunci când sinele este transformat în lume prin Maya, el rămâne așa cum este - integritatea / fericirea nelimitată.

52. Unii cred că argila are atât proprietățile cauzei, cât și ale efectului. Ei cred că proprietățile efectului sunt diferite de cele ale cauzei, ceea ce nu este valabil în cazul lumii, pentru că lumea nu este diferită de conștiință.
Experimentăm lumea ca un gând în noi. Gândul nu este separat de noi. Prin urmare, lumea nu este separată de noi.
53. Lumea, ființele și obiectele din ea sunt efectul unei schimbări aparente în conștiință. Ele nu sunt reale. Prin urmare, mintea ar trebui să mediteze la inconsistența tuturor obiectelor.
54. Unii susțin că, cunoașterea cauzei presupune cunoașterea tuturor efectelor sale. Dar, cum poate cunoașterea a ceva ce nu este real să ducă la cunoașterea realității?
Prima teză risipeste ideea că, cunoașterea de sine oferă cunoașterea a tot ce există în realitatea aparentă, pentru a descuraja căutătorii care cred că moksa conferă puteri dumnezeiești. Numai Maya are cunoașterea a tot ce există, nu Jiva. Jiva este identic cu conștiința, dar nu are puterea Maya, pentru a crea lumea fenomenală. În cel mai bun caz nu poate crea decât karma din preferințele și repulsiile sale. Maya operează în Jiva ca ignoranță personală (Avidya) atâta timp cât consideră reală lumea fenomenală și acțiunile din ea. Când este eliminată Avidya, Jiva este eliberat de convingerea că este limitat de cele cinci învelișori, dar Maya nu este afectată.
Versetul subliniază că **nu se poate obține cunoașterea directă a conștiinței prin observarea efectelor sale, adică corpul, mintea și lumea**.
55 la 56. Când este cunoscută argila, oala este cunoscută. Cu toate acestea, cunoaștere oalei nu servește nici unui scop util dacă suntem preocupați de eliberare.
Cunoașterea personalității, a corpului subtil, a vasanele, etc. nu înseamnă decât cunoașterea efectelor ignoranței; această cunoaștere nu ne va elibera. Libertatea înseamnă eliberarea de convingerea că sinele este entitatea care trăiește experiența. Ea nu este câștigată decât prin cunoașterea că entitatea care trăiește experiența este conștiință, dar că, conștiința, sinele, nu este această entitate. Cei care cred că astrologia, enneagrama și alte sisteme orientate spre corpul subtil sunt utile pentru moksa, greșesc. **De fapt, ele sunt dăunătoare, dacă păstrează atenția căutătorului îndreptată asupra corpului subtil, și nu asupra conștiinței**. Totuși, ele sunt apărate cu ghearele și dinții de adepții lor care le consideră mijloce de cunoaștere de sine.
57 la 58. Nu putem cunoaște cauza, sinele, prin cunoașterea efectelor sale, deoarece efectele nu sunt identice cu cauza, așa cum nu cunoaștem lutul prin cunoașterea oalei. Cunoașterea de sine este cunoașterea substanței formelor, a efectelor acțiunii Maya asupra conștiinței, nu a formelor în sine. Acest lucru nu este surprinzător pentru înțelepți, dar este surprinzător pentru cei care nu cunosc sinele.
Substanța a tot ce experimentezi ești doar tu, conștiința. A spune că efectul este identic cu cauza înseamnă a spune că sinele este temporal, limitat, inadecvate și incomplet, atunci când, de fapt, este conștiință întreagă, nelimitată și complet lipsită de acțiune.
59. Este ciudat că, cunoașterea cauzei aduce cunoașterea (esența) efectului.
Cunoașterea de sine ("cauza" cauzei, adică Isvara) nu îi dă lui Jiva (sau sinelui) cunoașterea tuturor numelor si formelor create de Isvara. Aceasta cunoastere rămâne mereu a lui Isvara.
60. Pentru a direcționa atenția cuiva spre natura non-duală a sinelui, ***Chandogya Upanishad*** *ne învață că prin cunoașterea cauzei sunt cunoscute toate efectele care apar în ea. Ea nu vorbește de multitudinea de efecte.*
Din nou, acest lucru este pentru ca jiva crede că moksa îl va transforma într-un mini-Isvara.
61. Nu este necesar să bem șapte mări ca să cunoaștem apa sarată. Dacă sorbim o singură picătură, cunoaștem (esența) apei sărate.
62 la 65. Natura conștiinței este existență, conștiință și plenitudine, întrucât natura lumii sunt numele și formele. Cuvintele "existență", "Conștiință" și "fericire" indică conștiința; nu o definesc.
Conștiința este cunoscătorul indicatorilor, nu indicatorii în sine. De asemenea, numele și formele indică conștiința dintr-un singur motiv: dacă știm că fiecare obiect nu există decât dacă existența lui ne este cunoscută și că, cunoașterea este imposibilă fără conștiință, toate obiectele indică spre noi, conștiință. Discriminarea înseamnă pur și simplu păstrarea în minte a acestui fapt cu fiecare gând / experiență.
66 la 72. Maya suferă numeroase modificări. Prima sa modificare este spațiul. Deși spațiul este

ireal, există și își împrumută existența din conștiința, care îl străbate. Nu exista înainte ca Maya să-l manifeste, și nu există dacă Maya nu operează în conștiință. Dacă este inexistent înainte de creație și după dispariția ei sau atunci când Maya nu operează în conștiință, nu este real nici măcar atunci când este prezent. Când spațiul este cunoscut a fi doar o idee, nu mai este o realitate și ceea ce rămâne este doar sinele, conștiința nelimitată, nu nimic. Conștiința este deplinătatea conștiinței de sine, care este fericire. Este independentă de idei ca favorabil și nefavorabil.

Dacă ești complet, totul este favorabil pentru că ești favorabil.

73. Putem obține plăcere de la un obiect favorabil și durere de la unul nefavorabil; dar conștiința (noi) este liberă de ambele pentru că nu este un obiect.

Acest lucru este cunoaștere și cunoașterea este fericire. Este fericire pentru că nimic nu te defineste, decât complet favorabilul tu.

74. Fericirea sinelui este uniformă și constantă, dar mintea, din cauza naturii sale nestatornice, trece mereu de la bucurie la tristețe. Atât bucuria, cât și tristețea sunt creații ale ignoranței.

75 la 78. Esența spațiului este existența, conștiința și fericirea, toate fiind modificări care izvoresc din el: aer, foc, apă și pământ. Proprietățile aerului sunt mișcarea și atingerea; ale focului, căldura și lumina; a apei, de fluiditatea; a pământului, soliditatea. În mod similar, proprietățile speciale ale plantelor, ale hranei, ale corpurilor și ale altor obiecte sunt realizate din aceste elemente. Elementul comun în infinitele nume și forme este existența, conștiința și fericirea.

Nimeni nu poate contesta acest lucru.

79 la 82. Numele și formele există aparent, deoarece ele sunt supuse creației și distrugerii. Le cunoaștem ca suprapuneri ale intelectului peste conștiință, la fel cul valurile sunt suprapuse peste ocean. Cu cât este practicată mai intens discriminarea, cu atât devine mai clară cunoașterea de sine. Prin cunoașterea directă a conștiinței, numele și formele devin neimportante. Practicarea continuă a discriminării ne eliberează și face irelevantă soarta corpului.

Meditația Vedanta

83. Gândirea la conștiință, vorbirea despre conștiință și a-i ajuta pe alții să înțeleagă natura lor de conștiință constituie practica realizării de sine.

84. Vasanele obligatorii sunt transformate în neobligatorii, ca urmare a practicării serioase și constante a cunoașterii de sine.

XIV.

Fericirea cunoașterii

Fericirea crește pe măsură ce crește detașare. Karma yoga produce detașarea noastră de circumstanțe și ne simțim mai fericiți. Cunoașterea că lumea este Mithya duce la creșterea detașării. O persoană cu cunoaștere de sine știe că nu există nicio lume în afara de sine, conștiința. Eu sunt deplinătatea care include totul, așa că nu simt nicio lipsă. Prin urmare, eu sunt fericirea în sine.

1. Acum se relevă fericirea cunoașterii, care îl bucură pe cel care a înțeles fericirea conștiinței prin Yoga, prin discriminarea sinelui de non-sine și înțelegerea irealității dualității.

2. Așa cum fericirea apare din contactul minții cu obiectele externe, fericirea rezultată din cunoașterea conștiinței este o modificare a intelectului.

3. Cele patru aspecte ale fericirii cunoașterii sunt: (1) lipsa suferinței, (2) îndeplinirea tuturor dorințelor, (3) convingerea solidă și profundă: "am făcut tot ceea ce trebuia făcut", și convingerea solidă și profundă: (4), "Am realizat tot ce se putea realiza".

4 la 5. ***Brihadaranyaka Upanishad*** *spune: "Când cineva și-a realizat identității propriei conștiințe cu conștiința din toate, ce ar mai putea dori? Pentru plăcerea cui va fi folosit corpul? "*

6. Conștiința apare ca și cum ar fi două sine, un "sine" reflectat și un sine pur. Conștiința identificată cu cele trei corpuri sau cu cele cinci învelișuri (sinele reflectat) se crede un făptuitor

și un beneficiar - un Jiva.
7, 10, 11. Conștiința Pură sub vraja Maya se identifică cu numele și formele, care devin corpurile aparente care caută fericire prin obiecte. Discriminarea distruge identificarea cu învelișurile și dezvăluie faptul că nu există nici un beneficiar, și nimic de care să beneficieze.
Cu excepția sinelui, Versetul înseamnă că nu există obiecte care ne pot da fericire.
8, 9, 11. Sub vraja ignoranței, Jiva dorește obiecte și, în consecință suferă. Suferințele fac parte din corpuri și învelișuri, nu din Jiva. Corpul fizic suferă de boli. Corpul subtil suferă de dorință, furie și alte emoții. Sursa suferinței este ignoranța, Corpul Cauzal. Suferința este provocată de identificarea cu corpul subtil.

Acțiunea și cunoașterea de sine
12. Anxietatea cu privire la merite și deficiențe produc ideea de viitor. Capitolul XI subliniază că o persoană care și-a realizat sinele este eliberată de anxietate.
Făptuitorul nu știe dacă o acțiune va produce karma bună sau rea. Prin urmare, acționează întotdeauna cu anxietate, dar o persoană realizată știe că acțiunea și rezultatele sale sunt Mithya și, prin urmare este liber de anxietate.
13 la 17. Așa cum apa nu se lipește de frunzele de lotus, nici rezultatul acțiunilor nu se pot lipi de cunoscător. Bhagavad Gita spune: "La fel cum focul aprins transformă combustibilul în cenușă, focul cunoașterii de sine arde acțiunile și rezultatele sale". Cel a cărui minte este liberă de "existența lui eu" și este indiferent față de rezultate nu acționează cu adevărat atunci când acționează, pentru că el nu este înrobit de acțiune. Kausitaki Upanishad spune că diferitele încălcări ale Dharma nu afectează cunoașterea de sine, nici seninătatea, atunci când știm că suntem conștiință.
Rezultatele acțiunilor rele revini la făptuitorul aparent, dar sunt observate fără patimă de "eu".

Îndeplinirea tuturor dorințelor
18, 20, 35. ***Aitareya Upanishad*** *spune că nu numai durerea încetează, ci că, cunoscătorul obține obiectul tuturor dorințelor.*
O traducere atrăgătoare și evident neadevărată a acestui verset spune că luminatul își realizează toate obiectele dorite, dar dacă nu există nimeni care să primească rezultatul acțiunilor rele, nu există nimeni care să dorească obiecte sau să primească o karma bună. Aceasta înseamnă, de fapt, că sinele este "obiectul dorit." Eliberarea înseamnă că ceea ce ești, adică deplinătatea sinelui, este atât de satisfăcătoare că nu mai există nimic de dorit. Sau că ești deja fericirea pe care ai putea-o obține din oricare obiect.
Versetul 35 spune că, deoarece cunoscătorul este sine, care trăiește, adică luminează, bucuriile tuturor corpurilor dintr-o dată, după cum se bucura de corpurile sale specifice, ceea ce înseamnă că fericirea nu este specifică pentru un anumit ansamblu corp/minte.
19. Chandogya Upanishad spune că cunoscătorul poate fi văzut râzând, jucând, desfătându-se cu sexul opus, sau te bucuri de mașini și de alte lucruri, fără corpuri conștiente. Suflul vital, implicat de acțiunile fructificate îl ține în viață.
21 la 22. Fericirea atinsă de un rege bogat care este tânăr, frumos, învățat, sănătos, puternic de spirit și care se bucură de toate lucrurile lumești nu este superioară fericirii continui a unui cunoscător.
23. Pentru ambii nu mai există nici o atracție pentru plăcerile lumești, astfel fericirea și mulțumirea lor sunt comparabile. ***Unul este lipsit de dorințe din cauza disponibilității oricărui obiect, celălalt din cauza discriminării****.*
Dacă poți avea orice vrei, atunci când vrei, nu ai nevoie de vasane. Vasanele se nasc dintr-un sentiment de lipsă. Versetul nu înseamnă că regalitatea este echivalentă cu moksa.
24 la 25. Cunoscătorul înțelege defectele obiectelor cu bucurie. Cunoscătorul este indiferent față poftele corpului.
26 la 33. Deși nu există nicio similitudine între rege și cunoscător din punctul de vedere al lipsei dorințelor, regele suferă mizeria creată de acumularea obiectelor bucuriei și se teme de pierderea lor. Atât câștigul, cât și pierdere sunt absente pentru cunoscător, așa că fericirea lui este superioară celei a Regelui. De asemenea, este posibil ca Regele să aibă fantezii spirituale neîmplinite, dar cunoscătorul nu are.

Următorul text enumeră o ierarhie a ființelor celeste discutate ca literatură secundară.
33. De la statutul de rege până la cel de Creator, fiecare Jiva dorește intens bucuria Jivelor mai evoluate. Dar fericirea de sine, care este dincolo de înțelegerea a minții și a simțurilor, este superioară tuturor fericirilor, lumească și cerească.
Versetul înseamnă că există grade de fericire evidențiate în samsara și că samsarii fericiți doresc continuu să fie și mai fericiți.
34. Dacă, cunoscătorul nu are nici o dorință pentru plăceri subtile, fericirea a orice este al lui.
Fericirea este uniformă, dar este experimentată în grade din cauza condiționării instrumentului pentru experiență, a corpului subtil.
36. Nu este adevărat că, datorită faptului că ignorantul de de sine este de fapt deplinătatea nelimitată, ar trebui să experimenteze fericirea nelimitată. Numai fericirea temporară generată de obiecte le este disponibilă.
Aceasta indoiala este un bun exemplu de suprapunere, prin atribuirea naturii conștiinței corpului subtil. Ignoranții sunt fericirea conștiinței, pentru că sunt deplinătatea / conștiința, dar pentru că se identifică cu corpul subtil, experimentează fericirea intermitent, după cum Gunele influențează corpul subtil.
37 la 38. Martorul non-experiențial "se bucură " de tot, pentru că este experiența fericirii de sine și este tot ce este. Un verset celebru spune, "Eu sunt și mâncarea și cel care o mănâncă". Astfel, cunoscătorul este liber de suferință și se bucură de satisfacția independentă de obiect.
39. Înainte de realizare facem numeroase acțiuni pentru a dobândi obiecte lumești și spirituale ca ajutor pentru eliberare. Dar atunci când cunoașterea de sine este fermă, acțiunea își pierde sensul.
*40. Ambele subiecte au fost explicate în mod corespunzător în capitolul VII, "Lampa satisfacției perfecte". **Următoarele versete ar trebui să fie avute în vedere pentru purificarea minții**.*

Persoana Eliberată
*41 la 64. O persoană eliberată este conștient de diferența dintre fosta sa viața și viața actuală. El gândește: **"Lasă samsarii să caute obiectele. Eu sunt plenitudinea în sine. Ce pot câștiga în această lume? Lasă tipii spirituali să caute stările ridicate de conștientizare. Eu pătrund toate stările. Nu sunt nici mare, nici mic. Lasă-i pe cei care sunt calificați să predea Vedanta. Eu nu predau, pentru că nu sunt un făptuitor, dar eu pot preda, pentru că sunt sine și orice e posibil pentru mine. Eu nu au nici o dorință de a dormi, de a cere ceva sau de a mă purifica. Apa din miraj nu uda nisipul deșertului, și nici acțiunile și opiniile altora nu mă afectează. Lăsa cercetătorii să asculte Vedanta. Am cunoașterea de sine. De ce s-o ascult din nou? Dar de ce să nu o ascult din nou, pentru că Vedanta este și mai frumoasă, atunci când știu cine sunt? Nu meditez, dar pot medita dacă doresc. Eu sunt meditația în sine. Meditația este pentru făptuitori."***
"Chiar dacă nu sunt subiectul ignoranței, mă comport ca și cum aș fi ignorant datorită karma mele în curs de fructificare. Toate afaceri lumești se termină, atunci când karma mea în curs de fructificare este epuizată. Dacă nu este epuizată, nici chiar mii de meditații nu o vor elimina. Pentru a duce karma la capăt, poți cerceta cât de mult îți place, dar este o pierdere de timp pentru că karma este inexorabilă. Nu are nimic de-a face cu mine. Eu nu sunt distras, așa că nu am nevoie de samadhi. Atât distracția, cât și samadhi sunt doar stări ale minții."
"Eu sunt experiența intregului univers. Pentru mine nu există experiențe separate. Am obtinut tot ce trebuia să obțin și am făcut tot ce era de făcut. Asta este cunoașterea mea de nezdruncinat. Nu pot fi asociat cu nimic; nu sunt nici făptuitor nici beneficiar. Nu mă interesează sa-mi fac o karma buna sau rea, în conformitate cu codurile sociale sau cu scripturile. Dar nu este nimic gresit în a ajuta lumea conform scripturilor,, chiar dacă nu există nimic de câștigat. Imi las corpul sa-l venereze pe Dumnezeu, miruindu-se sau rugandu-se pentru fel de fel de lucruri. Imi las mintea să incanteze "AOUM", sau sa studieze Upanișadela. Imi las intelectul sa mediteze la o zeitate sau sa se dizolve în fericirea conștiintei, sinele meu. Eu sunt martorul a toate astea. Nu fac nimic și nici nu este ceva de făcut."
"Cunoașterea mea de sine este fermă si de nezdruncinat. Sunt binecuvantat, pentru că sunt deplinătatea conștiintei! Sunt binecuvântat, pentru că sunt liber de suferințele lumii, pentru ca

ignoranta mea a disparut. Sunt binecuvântat, pentru că nu mai am nicio respponsabilitate si nicio indatorire. Sunt binecuvântat, pentru că am atins cel mai mare obiectiv la care putea aspira cineva. Sunt binecuvântat eu, pentru că nu există nimic cu care sa-mi compar marea mea fericire! "
65. Astfel, conchide al patrulea capitol al secțiunii numit "Fericirea de conștiintei", care descrie "fericirea cunoașterii". ***Până cand este atinsa fericirea, ar trebui să practicam discriminarea.***

XV.
Fericirea obiectelor
Acest capitol spune că nu există nici o fericire în obiecte. O minte sub influența rajas și tamas isi imaginează că obiectele conțin fericire, dar toate obiectele sunt **Mithya**. La fel cum un câine se taie gura deoarece mestecă un os ascuțit și crede că sângele provine din os ranindu-se in continuare, persoanele orientate spre simturi, se indreapta spre urmărirea obiectelor fericirii, dar sufera un atașament constant atunci când fericirea pură este, de fapt, natura sinelui.
Orice plăcere este fericirea sinelui.
Sattva, rajas, tamas
1 la 2. Fericirea contactului cu obiectele poate fi considerată o ușă pentru fericirea conștiintei. Scriptura spune că fericirea conștiintei este indivizibilă și omogena și oamenii se bucură doar de o mica parte din ea.
3 la 5. Modificările mentale sunt sattva, rajas și tamas. Modificările sattva sunt detașarea, curajul, deschiderea și așa mai departe. Modificările rajas sunt setea și dragostea pentru obiecte, atașamentul care decurge din convingerea că ele sunt reale, etc. Modificările tamas sunt amăgirea, frică și așa
mai departe. Conștiinta se reflectă asupra tuturor celor trei modificări, dar bucuria este disponibila numai daca corpul subtil este predominant sattvic.
6 la 8. Constiinta combinata cu puterea lui Maya există în fiecare obiect și luminează toate corpurile, la fel cum soarele se reflectă în mod diferit în formele diferite ale vaselor de apă. Luna pare a fi mai multe atunci cand se reflectă în valurile marii. Este confuza și obscura atunci când este reflectată în apă murdara (Tamas), dar straluceste atunci când se reflectă în apa pură si clara (Sattva). Ea strălucește și danseaza, atunci când rajas domina mintea.
9 la 13. Datorită preponderenței gandurilor rajas și tamas, experiența fericirii conștiintei este acoperită. Rajas se manifestă ca o energie arzătoare, energia pasiunii, un foc aprins. Tamas este ca un foc stins, umed; se manifestă ca o plăcere greoaie stupefianta. Când mintea este sattvica, se manifestă atât conștiinta, cat și fericirea. Aceste ilustrari arata clar că natura minții determină cum se manifesta constiinta. Nu există nicio fericire în Tamas sau rajas, doar în sattva.
14 la 19. O dorinta pentru obiecte este rajas. Acesta este caracterizat prin anxietate. Obstacolele aparute in calea îndeplinirii dorinței produc furie, ură și chiar disperare, dacă obstacolele sunt greu de depășit. În Tamas, este lene, inadvertență si depresie. Posibilitățile de fericirea în tamas sunt practic inexistente. Obtinand obiectul dorit dorința dispare și fericirea apare. Chiar și ideea de a avea ce vrem produce o mica fericire. Dar cea mai mare fericire este rezultatul sattva, atunci cand lenea, furia sau lacomia sunt absente. Oricare ar fi fericirea experimentata, ea este reflectarea fericirii conștiintei. Când mintea este orientata spre interior și relativ fără ganduri, fericire reflectata este liberă.
20 la 21. Existența și fericirea este natura conștiintei. În obiecte materiale se manifestă numai existența, nu și fericirea conștiintei. Existența și conștiinta se manifestă în gandurile rajasic și tamas în timp ce existența, conștiinta și fericirea se manifestă în sattva.
22. Conștiinta neasociata cu lumea este cunoscuta prin discriminare și Yoga.
23. Absența conștiintei reflectate, mizeria și non-existența sunt trei forme ale Maya. Non-existenta este ilustrată de astfel de expresii: "coarnele unui iepure "; lipsa conștiintei reflectate se vede în obiectele neînsuflețite, cum ar fi pietrele.
24. In gandurile rajas și tamas este mizerie. Conștiinta asociata cu gunele este numita conștiinta cu calități.
25. Acestea fiind naturile Maya și conștiintei, cel care dorește să mediteze asupra conștiintei ar trebui să

ignore lucrurile inexistente (cum ar fi coarnele iepurilor) și sa se concentrezeă asupra altora.
Aceasta este o idee prosteasca, pentru ca nu poti ignora decat ceva ce există. Poate că există unele persoane care încearcă prostește să mediteze la inexistenta. Acesta este un atac subtil, probabil, asupra budiștilor **Shunyavadi**. Atata timp cat constiinta este existența și nu există decat existență, nu există lucruri inexistente.
26. În obiectele materiale, ar trebui să negam numele și formele și sa ne concentrăm pe existența lor. În gandurile rajas și tamas, ar trebui să respingem mizeria asociata lor și să meditam la sursa, la conștiinta care le luminează.
27. În gandurile sattvice le contemplam existența, conștiinta și fericirea.
28. Chiar și pentru un om cu intelectul greoi, meditația la calitățile constiintei este utila.
29. După ce am văzut defectele bucuriei obiectelor, apare neatașamentul pentru ele și este limpede inutilitatea urmaririi obiectelor.
Meditația și cunoasterea de sine
30. Aceste contemplații implică un amestec de cunoaștere și experiență și ar trebui considerate ca fiind un mijloc direct de cunoaștere de sine. Cand mintea se concentrează pe (cunoaște) conștiinta, cunoașterea devine fermă.
31. Atunci când atributele lor (upadhi) sunt eliminate, cunoașterea de sine este stabilă, dacă existența, conștiinta și fericirea sunt cunoscute a fi una.
32. Atributele sunt gandurile sattvice, rajasice și tamas. Ele sunt eliminate fie prin cunoaștere, fie prin experiența.
33. Cand constiinta independenta, de la sine luminoasa și non-duală este cunoscut așa cum este, cunoscătorul, cunoscutul și cunoasterea care aparțin corpului subtil sunt considerate a fi ireale.
34. În acest sens, v-a fost relevat al cincilea capitol al secțiunii numită "fericirea constiintei", "Fericirea Obiectelor". Introduceți fericirea conștiintei prin aceasta ușa.
35. Fie ca, conștiinta care distruge ignoranta sa fie multumita de acest tratat "Fericirea constiintei", și sa proteja toate ființele cu inimă pură care se refugiaza în ea.
OM TAT SAT!